

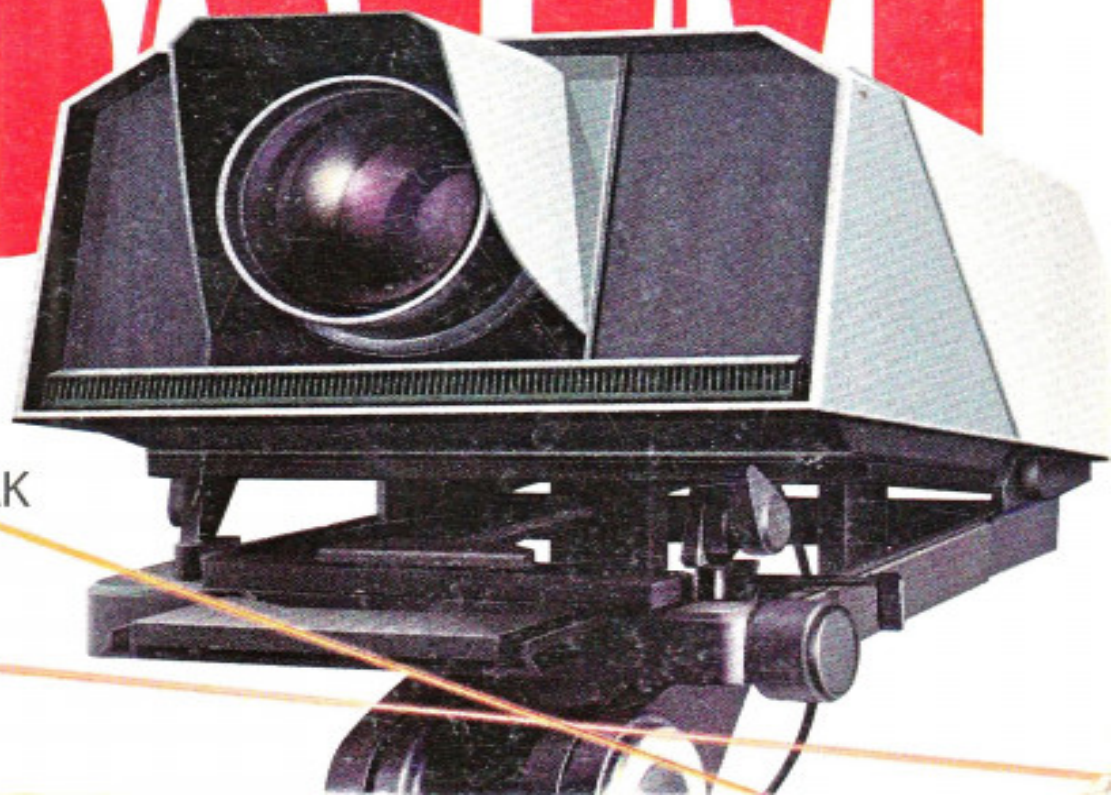
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

РИЧАРД СТЕЙНЪБЪРТ

ВЪЗЛОМ

НЯКОИ НЕЩА
Е ПО-ДОБРЕ ВСЕ ПАК
ДА ОСТАНАТ
ЗАКЛЮЧЕНИ...

БАРД ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

РИЧАРД СТЕЙНБЪРГ ВЗЛОМ

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Нито една ключалка, нито един сейф, нито една охранителна система не са в безопасност, когато се появи босът на всички крадци, легендарният Грегъри Пикаро.

„Взлом“ е трилър, зареден с ракетно гориво, пълен с пикантни подробности от света на касоразбивачите. Ще станете свидетели на тайни, известни само на експерти в сферата на свръхтехнологичните охранителни системи.

*На Робърт Тиксън: агент, съветник, приятел и вярващ.
„Господин Научно неблагополучие“, който продължи да
вярва, когато почти всички се бяха отказали.*

*Ключалките и хората, които ги правят, са
причината повечето крадци да са в затвора.
Повечето...*

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

„Взлом“ нямаше да стане възможна без щедрата подкрепа и вярата на много хора както в настоящето, така и в миналото. Прекалено много, за да мога да им благодаря индивидуално. Затова ще се възползвам от възможността да благодаря на неколцина избрани, а чрез тях и на останалите.

Сред многото са: конгресмените Джон Сибърлинк и Стивън Шиф; Ланс Оливър, Робърт Лайзар, Мери Манинг, областен съдия Филип Про, Джонатан Търли, Ким Палияро, Глен Камбъл (не певеца) и Пат Травис; както и на архивите на „Лас Вегас Сън“, „Марив“ и „Лос Анджелис Таймс“, MUFON, „Ню Йорк Таймс“, „Енкарта“ и Йейлския университет.

Също на: професорите Ариел Коен и Бенджамин Бейт-Халами; Гади Дорон от Полицейското управление на Тел Авив, Майкъл Коби, Томас Р. Макдонован, покойния Карл Сейгън, Дейвид У. Суифт, Реймънд И. Фаулър, компанията „Мастърлок“, „Йейл Локс“, Уилям Хупър, Тери Даймънд, Бил Делонги, Гери Дашкин, а за това, че ме научи на толкова неща за тъмната страна на обществото — на Хауард Стейнбърг.

Дължа благодарности и на: Гемоложкия институт на Америка, Службата за контрол над комуникациите, Американското общество на ромите, в частност на господин Саша Пиен, „Флатман“ Коринт, Робърт Броли. На Луи Гей и особено на покойния Джеръми „Коук Ботълс“ Гудман и неговото семейство.

Не толкова в техническо, а в лично отношение, тази книга нямаше да бъде възможна, ако не бе любезността, подкрепата, приятелството и непоклатимата вяра в мен на няколко много специални хора.

Започвам с „Екипа на Стейнбърг“: Джек Крацас, Ролф Егеландсдал и Пат Глин (без които нямаше да мога да помръдна напред), Пат Нордън, Дейвид Емри (заедно с Пеги и Нанси, разбира се), Гери Смит и Джерилин Бетс, Бърни Кърман — моето най-доверено

лице на този свят, и семейство Агила, които просто ги имаше, когато ми трябваша.

Също: на майка ми — Глория Стейнбърг — която изтърпя всичките ми глупости и сега има правото да пожъне от успеха, на комично сърдития Антоша Камениенски (благодарение на него съм жив, въпреки всичките ми старания да постигна обратното) и на неизменния ми музикален компаньон в пътешествието — Боб Зигър.

Много специални и лични благодарности на Джек Хофт, Арлийн Фрийдман, *вярващия* Брандън Залц и всички останали професионалисти от „Бантам Дабълдей Дел“, минали и настоящи. Особено на: Стийв Рубин, Ървин Епълбаум, Ерик Енгстрьом, Майкъл Палгон, Найта Таублиб и Кейт Мисияк.

На Шон Койн — редактор и приятел — благодаря ти! Твоите „смушквания в ребрата“ водеха до непрестанно подобряване на текста и изчистване на посланията, възпираха ме да я карам както си знам, и позволиха разказът да заблести. Две книги отметнахме, надявам се, предстоят още много!

Един хирург, който някога познавах, ми каза веднъж, че онова, което имаме под кожата, е много по-красиво и безкрайно по-интересно от другото, което е на повърхността. Така е и с „Взлом“.

За проникновените въпроси и отговори, за търпението, за спокойствието, за изпратените по електронната поща предложения, за съгласието да проведем толкова много междуградски разговори, за вдъхновяващата чистота на мисълта, за това, че не се отказахте от мен, въпреки глупостите, с които ви заливах — моите специални и най-сърдечни благодарности към „Пиндър Лейн Ол Старс“!

Робърт Тиксън, Дик Дюейн, Джийн Фрий, Нанси Кофи и Роджър Хейс са неуморния, себераздаващ се и забележителен екип, отговорен в най-висша степен за онова, което се крие под кожата на „Взлом“, т.е. същността на историята. Книгата стана по-добра, а и аз станах по-добър, само защото бях с тях.

Успех!

Ричард Стейнбърг

Някъде в Америка, 1998

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАД ЗАТВОРЕНИ ВРАТИ

Ключалките и хората, които ги правят, са причината повечето крадци да са в затвора.

Повечето...

Най-драматичният момент в изработването на ключалки настъпи през 1865 година, когато американец на име Лайнъс Йейл^[1] Младши, изобрети най-надеждната ключалка, отваряна с ключ, известна на човека. Цилиндричният механизъм, в чиято основа са влизащите в специални отвори щифтове, продължава да е последна дума на това изкуство и несъмнено ще запази тази си роля и през следващото столетие.

Но независимо дали се използва ключ, цифров код, пръстов отпечатък или сканиран образ на ретината, в крайна сметка винаги се стига до механично преместване на щифтове, плъзгане на изтласквачи и най-важното, нагласяне на различни части в определена позиция, за да се освободи езикът на ключалката.

Точно както в оригиналния вариант на Лайнъс Йейл Младши. Това е цялата игра. Преместване на части.

Като с хората: уговаряне, принуждаване и в крайна сметка манипулиране по такъв начин, че те да се окажат на желаното място в нужния момент.

Успееш ли да го постигнеш, никаква врата няма да остане затворена пред теб.

Провалиш ли се...

Е, затова повечето крадци се озовават в затвора.

Повечето крадци.

---

[1] Лайнъс Йейл (1821 — 1968) — американски ключар. Ключалките от модела, изобретен от него, са известни в България като „Яле“ — една от безбройните думи, изговаряни неправилно с

баналното извинение „по исторически сложили се причини“. Ако беше само до ключалката, щях да я оставя „яле“, но понеже става дума за име, което в този вариант дори не звучи като американско, реших да се опитам да възстановя справедливостта. — Б.пр. ↑

1.

Излизането на покрива се оказа лесната част.

Беше малко след три часа следобед, когато Грег безгрижно влезе във фоайето на високата сграда. Взе асансьора до четиридесет и третия етаж, без да поглежда никого в очите, но и без да отмества гузно погледа си. Просто поредният анонимен посетител на новопостроения висок жилищен блок в един изпълнен с бързащи хора петъчен следобед.

Както и бе очаквал, оказа се единственият желаещ да слезе на все още недовършения етаж — последния, преди двата най-горни етажа, запазени за частни луксозни апартаменти. Десет минути след като беше влязъл в сградата, той стоеше пред вратата на пожарния изход, извеждаща към стълбището за покрива.

Беше заключена.

Естествено.

Изправи се застинал пред нея и напрегнато се вслуша за нечии стъпки по стъпалата под него. Удовлетворен накрая (камерите за визуален контрол на коридорите щяха да бъдат инсталирани на този етаж едва през следващата седмица), той постави куфарчето си на пода и се захвана за работа.

Вратата беше свързана към охранителна система.

Никакъв проблем.

Две малки топчета добре сдъвкана дъвка, четири двайсет и три сантиметрови светлосини нишки от чиста коприна и алармената система отпадна от списъка на проблемите му.

Сега цялото му внимание беше съсредоточено върху ключалката.

— О, Лайнъс, Лайнъс... — едва чуто прошепна той. — И това ако не е най-семплият модел. — Бръкна в куфарчето, без да откъсва поглед от ключалката. — Днес качественият контрол вече не е онова, което е бил. — Въздъхна и извади инструментите, които му трябваха. — Но от друга страна, не е ли така с всичко? — Късо пръсване от спрея с графитна пудра, леко бутване с ключа на Алън^[1] и...

Озовал се на покрива, вече нямаше колебания.

Бързият оглед го увери, че е сам, след което се отправи към мястото, което си бе избрал след наблюдение от наетия за една седмица офис, намиращ се на отсрещната страна на улицата: сервизен навес за инструменти на асансьорните техници и малък склад.

Беше в бежов цвят, впрочем както по-голямата част от екстериора на сградата. Трите му стени изглеждаха като неуместно поставена тук клетка за гълъби, а четвъртата бе само на десетина сантиметра от края на покрива. И най-хубавото — долната част на навеса, най-ниските осемдесетина сантиметра, се намираха във вечната сянка, хвърляна от близката стена.

Той бързо се съблече и обърна наопаки сакото си откъм черната му подплата, извади от куфарчето черна качулка и ръкавици, огледа се още веднъж, послуша се за последен път и се плъзна в тясното царство на дълбоката сянка.

И остана да лежи, без да помръдва, пред следващите девет часа.

Ако обстоятелствата бяха различни, сигурно би пожелал да заспи. Това би означавало принудителна почивка и освобождаване от адреналина, в подготовка на тялото за очакващата го нощна работа.

Но откакто беше набелязал тази цел, сънят се бе превърнал в основния му враг — нещо, което трябваше да избягва на всяка цена.

Е, може би не точно сънят, а по-скоро нещата, които идват с него: фантомни болки и озъбени сенки, посягащи към него от място, което бе решил, че вече не съществува в душата му.

Място, запазило мълчание в продължение на толкова много години.

Не, не трябваше дори да мисли да се захваща с тази история. Вече беше убеден в това. Чувстваше го с онази кристална чистота на мислите в главата на човек — „О, май взех завоя прекалено бързо!“ — в мига, преди да полети от скалата.

Но да се откаже, особено сега, би означавало да признае, че е във властта на онези прашасали, аморфни демони.

А той беше човек, който никога не би допуснал подобно нещо.

Минаваше полунощ, когато бавно и предпазливо изпълзя от скривалището си. И пак напрегна слух да чуе нещо, каквото и да било. Шум, който би го предупредил за надвиснала опасност или — а това би било най-лошото — би го издал.

Когато тялото му излезе от очертанятия на тясното пространство, той бавно се претърколи по гръб, загледа се в звездната нощ и без да бърза, преброи до 300.

Усети кръвта му да нахлува обратно в схваналите се допреди малко крайници. Напрегна мускулите, за да се изпълне, отпусна ги. Завъртя глава и разкърши рамене.

Почувства се отново жив.

И едва тогава се опита да се изправи.

Изпробва ръцете и краката си, увери се, че е напълно възстановен от необичайната поза, в която бе прекарал по-голямата част от деня, и безшумно прекоси посипания с чакъл покрив, за да стигне до страната, гледаща към Грейвсенд авеню.

Избягвайки да поглежда надолу към потъналата в полумрак улица, той прикова поглед в прозореца на офиса. Постоянно запалена светлина там щеше да означава „Действай, целта е тъмна и беше тъмна поне през последните два часа“, мигаща светлина би му казала „Нещо не е наред, внимавай, вземи предпазни мерки“, а незапалена светлина...

Грег избърса потното си лице под найлоновата качулка.

Тъмният прозорец на офиса щеше да означава „Край на операцията, провал в плана, скрий се обратно и напусни сградата с излизащите да обядват на следващия ден“.

Но би могло да означава и че Фос просто не е там.

Или че е забравил. А още и че е там, но е дрогиран дотам, да няма представа колко е часът и не е в състояние да се добере до прозореца, за да погледне към другата страна на улицата. Както и че е арестуван при опит да си купи дрога или е изработен по някой от всевъзможните начини за това. И например вече е изпял за Грег на полицаите, така че те го чакат долу, в тъмното, за да го спипат на излизане.

Много възможности, произтичащи от обстоятелството, че имаше за партньор заклет наркоман.

И за приятел.

— Моля те, бъди там — прошепна той, докато отброяваше последните секунди на уговорения интервал.

Осветлението светна.

Помещението остана обляно в ярка светлина цели трийсет секунди, след това изгасна също така внезапно, както се бе запалило.

Останалото беше въпрос на вяра.

Едва сега Грег си позволи да погледне към улицата, далеч долу под краката му. Грейвсенд авеню. Празна, мръсна улица, на която излизаха само задни врати и задни стени, без помен за лъч надежда.

Улица, която познаваше толкова бегло, както която и да е друга по света.

И на която нямаше да се върне, дори това да означаваше смъртта му.

Лош знак, би казал Фос. Мрачна поличба, би се засмял Део.

И Грег щеше да се съгласи с тях.

Но адресът на сградата не се водеше на Грейвсенд авеню, а на Бийчър. Разлика, по-важна за Грег от всичко останало на света в този момент.

Поне докато беше буден.

Той залепи ухо на стълбищната врата в течение на няколко минути, изостави окончателно скривалището си и безшумно заслиза надолу към четирите луксозни апартамента на етажи 44-и и 45-и.

От другата страна на улицата Боби Фоселис лежеше, треперейки на пода на наетия офис.

Нямаше как да разбере дали Грег е видял сигнала му. Дори не можеше да каже дали изобщо е бил на покрива. Но даде все пак сигнала. Както щеше да направи още три пъти през следващия един час.

Избърса потта от очите си и надникна през прозореца.

Набелязаните апартаменти бяха все така тъмни — през цялото време от около девет вечерта. Ако всичко протечеше по план, в този момент Грег би трябвало вече да е проникнал в първия. И всичко следваше да приключи през следващите четиридесет и пет минути.

Би следвало...

Но за наркоман, който стои шести час на сухо, четиридесет и пет минути са цяла вечност.

Наближаващият шейсетте мъж (който изглеждаше с двайсет години по-стар) се обърна и погледна към бюрото, където го очакваха

„инструментите“ и тъмното блокче катранен хероин.

Щеше да бъде лесно, безкрайно лесно да се „изстреля“ сега. Да почувства топлата вълна през склерозиралите вени. Вълна, която щеше да го успокои, казваше си той, и да изостри сетивата му за бдението, което го очакваше. И щеше да го направи по-чувствителен към възможните промени в обстановката отсреща. Промени, за които Грег незабавно трябваше да бъде известен.

По дяволите!

Грег ще разбере, продължаваше той в съзнанието си въображаемия диалог. Винаги бе проявявал разбиране. Нали така? Само щеше да въздъхне и да каже: „Е, случва се“. След което щеше да поклати глава и да излезе с изражение на разочарование и съжаление.

Но Фос бе дал вече дума на младия мъж. И поне за момента обещанието оказваше върху него по-силно въздействие от изгарящата го нужда.

За момента.

Той отново погледна към апартаментите, а после хвърли поглед към улицата долу. И се запита дали ще намери пласьор, когато най-сетне му се удаде възможност да слезе.

Дълга черна лимузина отби от булеварда в притихналата уличка и бавно се запромъква по нея като измамно видение от друг свят.

С лека усмивка на устните Джек Кери разглеждаше през прозореца на луксозното климатизирано отделение за пътници унилата гледка навън.

— Никога не се променя, нали?

Младата жена до него вдигна поглед от питието си.

— Какво?

Без да се обръща към нея, той проследи жената с три дечица, която бавно вървеше по уличката. Без никакво съмнение бездомна, мръсна, с онзи отнесен, търсец поглед, който той все още помнеше от детството си преди толкова много години.

— Светът — прошепна той едва чуто и отново се отпусна на кожената облегалка.

Жената сви рамене с безразличие.

— Това пък откъде го измисли? — рече тя и гневно запали цигара. — Съжалявам, че не останахме. Наистина исках да се запозная с кмета.

Кери кимна машинално. И на него му се искаше да останат по-дълго, но беше получил на пейджъра си съобщение, че трябва да се прибере у дома за „куриера от Брюж“, което бе много по-важно. Защото Кери по-скоро би спрял да диша, отколкото да пропусне срещата с представителя на своя белгийски перач на пари.

Той въздъхна примирено и погледна жената до себе си.

Под двайсет и петте, излъчваща през всички пори на тялото си секс и жизнерадост, тя изглеждаше по-скоро съблечена, отколкото облечена в роклята за десет хиляди долара, която ѝ бе купил специално за тази нощ. Но по-същественото бе, че я бе купил цялата. Тя беше негова — като колата му, като апартамента и като сградата.

Така че след като куриерът пристигнеше и си тръгнеше, ако срещата не продължеше прекалено дълго, за да изцеди значителна част от намаляващите му ресурси жизнена енергия, тогава може би нощта все пак нямаше да се окаже безвъзвратно провалена.

Всичко зависеше от куриера.

Пред тях в нощта изплува чезнещият в небето силует на висока сграда и той доволно се усмихна.

Лимузината се насочи към подземния паркинг, а Кери вдигна поглед към тъмните прозорци на луксозния си апартамент, регистрирайки разсеяно, че прислугата си е тръгнала, а съседите му ги няма — те или щяха да бъдат на приема, даван от кмета, или бяха излезли да се повеселят в нощта.

Мисълта, че ще се окаже напълно сам в собствената си сграда, в компанията единствено на своите пари, своята курва и своето превъзходство, се стори странно привлекателна на застаряващия мъж. До такава степен, че просто не можеше да съдържи усмивката си.

На сто четиридесет и три метра над тях Грег също се усмихваше.

Двата апартамента на 44-ия етаж бяха „снесли“ камъни и бижута на стойност поне сто хиляди. Но най-хубавото бе, че той щеше да разфасова украшенията на съставните им части и да ги продаде на прекупвачите дни преди някой да забележи липсата им.

В миналото, в славното време на големите майстори — известни като йегмени^[2] — Грег щеше да бъде наричан касоразбивач, защото неговата специалност бе възможно най-тясно профилираната от целия спектър на кражбите. Грег дори често си мислеше, че може би е последният жив практикуващ точно тази професия взломаджия.

Защото не съществуваха сейф, ключалка или охранителна система, които биха могли да го спрат. А ударите му рядко биваха разкривани бързо, тъй като Грег беше особено прецизен в избора.

По-точно казано, прецизен в три аспекта.

Първо, не трябваше да има видими поражения на домовете, които обираше. Никакви счупени прозорци или избити с ритник врати. Никакъв знак, че нещо е по-различно от момента, когато собствениците са излезли или са си легнали, според случая. Непристойните надписи и вандализма Грег оставяше за хипари и наркомани, неспособни да различат сребърен поднос на Пол Ривиър^[3] от картонена кутия с обед, поръчан в близката закусвалня.

Второ, не биваше да има никакви следи, че сейфът е бил докосван (Грег основно се интересуваше от неща, съхранявани в сейфове). Той никога не разрязваше, разбиваше или взривяваше даден сейф. Всъщност експлозивите бяха номер едно в списъка на презираните от него средства, макар преди време да го бяха обучили до ниво експерт в тази област. Но всички тези техники бяха прекалено шумни, груби и по правило водеха до нездрав интерес от страна на полицията, както и представляваха опасност за съдържанието на сейфа. Лично той предпочиташе да бъде като Джими Валънтайн^[4] с всеки сейф и да комбинира нежно докосване с технология, прозрение с импровизация. В резултат, светът за него беше просто една голяма, широко отворена врата.

Трето и най-важно, той никога не изпразваше отворения сейф. Вярно, вземаше най-скъпите предмети, но не и всичко. Когато хората отварят сейфовете си, те по правило не проверяват по списък пълната наличност на заключените вещи. Хвърлят поглед, установяват, че нищо не е разбутано, вземат или оставят каквото са решили и затварят вратичката. В други случаи жертвите на неговия удар отваряха фамилия сейф за „бабините обеци“ или „истинските диаманти“, установяваха липсата им и озадачено почесваха глави. И по правило не се обръщаха към полицията, докато не проверяха дали зад

мистериозната липса не стои някой от имащите легален достъп до семейното съкровище.

А дотогава...

Апартаментите на 44-и етаж се бяха оказали лесна плячка. Най-обикновени ключалки и аматьорски алармени системи. А сейфовете в тях биха предали съдържанието си без особено упорство дори на скупаеща проститутка в делнична нощ.

Но ето че той вече стоеше на площадката на 45-и и прелистваше компютърните разпечатки с плана на сградата, извлечени от базата данни на застрахователната компания благодарение на хакерските умения на Фос.

Апартаменти 45А и Б бяха собственост на един и същ човек. Медиен бос на име Кери. Имаха обща стена, но електрозахранването се подаваше по два различни токови кръга. Нямаше свързващи врати, балконите бяха от различни страни на сградата и гледаха съответно на север и изток. Слава богу, че поне бяха застраховани в една и съща компания.

В 45Б — цитиран в документацията като служебен апартамент за гости на фирмата — имаше нещица, които доста интересуваха Грег. Разни джунджурии на стойност седемдесет или осемдесет хиляди. Например първо издание на Хърман Мелвил с автограф на писателя, маслена картина на Мондриан^[5], и относително рядка настолна скулптура на Брок^[6].

Но вниманието му бе приковано към апартамент А.

Два сейфа, единият в стандартно изпълнение на пода в дневната, вторият — в централната спалня, първокласна система за заключване на входната врата, алармена система на стойност, чувствително надвишаваща цената на всяка от изброените антики, и като капак, нещо, описано само като „специални мерки за сигурност — конфиденциална информация“.

Макар застрахованите вещи да бяха оценени между десет хиляди и сто хиляди, опитното око на Грег бе уловило престараването по отношение на мерките за тяхното опазване.

Подобно престараване можеше да означава само едно.

Някъде в апартамента имаше нещо толкова ценно, че собственикът не можеше (или по-скоро не беше склонен) да плати

фантастичната премия по застрахователната полица. Но беше направил всичко по силите си да го опази.

Той напъха разпечатката обратно в куфарчето, погледна уреда, защитан на колана му, който показваше, че телевизионните камери на охранителната система са изключени, и се приближи към вратата на 45А.

Вратата беше първият му проблем.

Бавно и внимателно той прекара ръчния йонен датчик по периметъра на ръчно изработената от фин махагон врата.

Всички електрически системи, започвайки от високоволтовите силови инсталации и свършвайки с деветволтовото транзисторно радио, обработват минаващите покрай веригите им йони и всеки „изпържен“ йон излъчва издайнически сигнал, уловим от чувствителната апаратура в ръката на Грег. Оттук нататък интерпретирането на сигнала бе „само“ въпрос на умение.

Датчикът ясно показваше наличието на три различни почерка в обработването на йоните.

Контакти — вероятно на таймера на алармената система, инсталирана до прага на вратата.

На второ място, нещо, което доста наподобяваше картината, наблюдавана при масив от датчици за натиск, както изглежда монтирани в рамката на вратата от страна на пантите и несъмнено също задействани от таймерна схема.

Накрая, нещо доста по-различно. Видът на сигнала подсказваше, че и тук е възможно използването на таймер, но появяващият се през двайсет секунди сбор от импулси говореше, че става дума за много по-сложна система.

„Специални мерки за сигурност — конфиденциална информация“, прошепна той, докато се настройваше на този сигнал. Огледа внимателно честотата, амплитудата и видът на сбора от импулси, изобразяван на малкия оранжев екран, опита се да си представи причината, стояща зад създаването и изчезването на потока от йони, и след малко се намръщи.

— Капан! — процеди той ядосано. — Любопитен съм да видя този параноик, сложил в центъра на проклетата си дневна широкоъгълен микровълнов излъчвател с детектор за движение, последна дума на техниката.

Прибра уреда си, коленичи в основата на вратата и избърса устата си с опакото на ръката.

— Не се ли страхува, че това чудо ще му убие цветята в хола? — додаде той раздражено.

Загледа се във вратата, мислено прониквайки с поглед през нея и регистрирайки в съзнанието си невидимия за окото сноп микровълново лъчение, облъчващ входния коридор през двайсет секунди. За малко, а след това прекъсваше, изчаквайки като тигър в храстите нечие безгрижно почукване или докосване на вратата, за да нанесе удара си. Вероятно чрез свикване на всички полицаи в западната част на Съединените щати.

Без да сваля очи от вратата, Грег посегна надолу и извади от куфарчето си индукционен волтметър.

Внимателно, с твърда ръка, той поднесе датчика на специализирания измервателен уред на около половин сантиметър от ключалката на вратата. Превключи на ширококестотно сканиране и зачака.

Макар другият му уред да не бе разкрил това, той подозираше, че в дръжката на вратата и в самата ключалка има монтиран импедансен датчик, проектиран да работи с толкова ниско захранване, че да остане практически неоткриваем. Но докосването, примерно с ръка, до проводящата част на ключалката вероятно щеше да задейства микровълновия излъчвател в режим на непрекъснато обхождане, покривайки цялото пространство на входния коридор с непроницаемо електромагнитно поле.

Миг размисъл и... усмивка.

Беше се досетил, че въпросният датчик вероятно е подвключен към микровълновия генератор. И ако той работеше на нужната честота... щеше да бъде изключително трудно, но не и невъзможно, да накара простото устройство да управлява много по-сложната от него система.

Поклати глава и в този момент усмивката му изчезна, защото стрелката на уреда, макар и едва доловимо, помръдна.

Да, имаше алармена система в ключалката, но характерът на сигнала подсказваше, че тя се задейства от подчинено устройство, примерно инфрачервен датчик, а това не позволяваше на Грег да използва едната система, за да се справи с другата.

— Някой по никакъв начин не иска да ме пусне през тази врата, Лайнъс, стари приятелю — промърмори Грег малко по-високо, отколкото бе искал. — И кой съм аз, че да споря с него.

Клатейки глава, той извади плана на апартамента.

Минута по-късно без никакви проблеми се намираше в 45Б.

Алармената система, макар и скъпа, и добре изработена, бе преодоляна с лекота. Но урокът с периодично сканиращия датчик за движение не излизаше от главата му. Затова, след като се озова във вътрешността на апартамента, той остана напълно неподвижен, докато оглеждаше обстановката само с поглед, без дори да завърта глава. Накрая удовлетворен, че е в безопасност, бързо се отправи към спалнята в задната част на апартамента.

Използвайки рулетка, дърводелски нивелир, детектор за главички на гвоздеи и нелегално извлечената от архива на застрахователната компания схема на електрическата мрежа в апартамента, той откри онова, за което бе дошъл, след пет минути безшумна работа в тъмното.

Наложи се да провери вътрешността на трите разположени едно до друго шкафчета, за да се спре на това, което му трябваше — то беше пълно със сгънати чаршафи, калъфки за възглавници, одеяла и спално бельо. Внимателно ги извади и ги натрупа зад себе си, запазвайки точния им ред, след това мушна глава във вътрешността на празното шкафче и погледна задната му стена.

Притисна датчика си към вътрешната ѝ страна, прекара го внимателно по цялата ѝ повърхност, без да мига, в очакване да види нещо на панела за цифрова индикация.

Нищо.

— О, Лайнъс — прошепна той, докато изваждаше малък електрически трион от куфарчето, — ще се научат ли тези хора някога?

След това спря.

Вгледа се в стената, представи си апартамента от другата ѝ страна и се замисли за богатствата, които може би се криеха там, и за необяснимо сложната охранителна система, която ги пазеше.

Потръпна.

Грег бе свикнал да се доверява на инстинктите си още от детските си години. Точно тези инстинкти в момента на висок глас

крещяха, че нещо не е наред. Той извади глава от шкафчето, седна в скъпия люлеещ се стол и започна да систематизира в главата си наученото до момента.

Това, което се намираше в 45А, несъмнено щеше напълно да оправдае цялата операция. То най-вероятно щеше да струва повече от плячката от останалите три апартамента. Но и рискът бе значително по-голям.

В стаята зад стената нямаше да има клопки, той бе сигурен в това. Но на други места? От човек, готов да сложи свръхсъвременен микровълнов скенер в дневната си, несъмнено трябваше да се очаква всичко.

„Специални мерки за сигурност...“ Множествено число.

Ако на входа има скенер, какво ли е поставил побърканият собственик на апартамент А около сейфовете си?

Всичко това пределно ясно му казваше: „ВЪРВИ СИ!“ . С главни букви при това.

Но Грег не беше в този занаят, за да играе на сигурно. Анализирайки възможностите, той не можеше да не признае, че изборът на семплия, безопасен вариант, доста често означава липса на удовлетворение, пустота в душата му.

Усещане, че е бил измамен.

Да, той несъмнено избираше за своите удари скъпи имения и луксозни апартаменти заради богатствата, които можеха да се намерят в тях, но в много по-голяма степен и заради предизвикателството, пред което изправяха човек с неговите способности. Защото в крайна сметка онова, което най-силно го вълнуваше, бе усещането, че е сам срещу най-добрите алармени системи, най-неподкупните хора в охранителните компании, най-сложните ключалки и най-подсигурените сейфове.

Личен дуел с духа на прекрасния прокълнат гений на Лайнъс Йейл.

До този момент резултатът от двубоя беше сто двадесет и две за Грег, пет за Лайнъс и единайсет отказа, когато се бе вслушал в гласа на инстинктите си.

На отказите май бе писано да станат дванадесет.

Две минути по-късно мина през почти половинсантиметровата дупка в стената на малката спалня на 45А. Беше я открил накрая.

След още минута, приковал поглед върху индикацията на уреда в ръката си, той бавно напредваше към хола, откъдето трябваше да мине за основната спалня и сейф номер едно.

— Окей, Лайнъс — тихо каза той, — покажи сега какво си ми приготвил.

И в същия момент осветлението в апартамента светна.

— Джек — изхленчи от дневната младата жена, — студено ми е.

— И какво от това?

Излязъл на балкона, оставяйки вратата широко отворена, Кери изобщо не повдигна глава от телескопа. Още в секундата, когато бяха влезли в апартамента, той бе изтичал навън, за да види дали бездомното семейство, което бяха подминали преди малко долу на улицата, вече е нападнато от бандата гангстери, които бе зърнал, точно когато лимузината влизаше в подземния гараж.

Разочарован, че бандитите ги няма, той проследи жената с трите дечица, докато търсеше подслон във входа на един от складовете. Майката се опитваше да загърне зъзнещите си чеда със страниците на захвърлен вестник.

— Обожавам тази гадория.

— Джек?

— Какво?

Жената направи опит да се усмихне изкусително.

— Смятах, че ще летим.

— Когато аз кажа! — сопна се той и влезе в стаята. — И нито миг преди това! — Той ядосано посегна и я удари по темето.

Жената се свлече от дивана на дебелия плътен бял мокет, но погледът ѝ стана игрив.

— Значи татенцето иска да си поиграем — рече тя и бавно издърпа прилепналата по тялото ѝ рокля през главата си. — Искане малко грубост, така ли? — Протегна ръка и го хвана за вратовръзката.

— Имам среща... трябва... — промърмори той неубедително с дрезгав глас, позволявайки ѝ да го притегли към себе си.

— По-късно — дрезгаво прошепна тя и притисна голото си тяло към него. Устата ѝ сякаш беше едновременно навсякъде по него — целувайки, ближейки, хапейки. — Така-а... и къде ли го е скрил

татенцето тази вечер? — Тя безцеремонно разкъса скъпата двестадоларова риза и с груби ласки започна да масажира покрития му с посивели косми гръден кош. — Дали пък не е тук? — Гласът ѝ звучеше като на нацупено малко момиченце, както отдавна бе разбрала, че му харесва. Бързо разкопча панталоните му и грубо пъкна ръка между краката му.

— А-а... Мисля, че намерих малката играчка на момиченцето. О-о... — измърка тя. — Две малки играчки. Тази... — Тя стисна тестисите му, наслаждавайки се на изражението на болка и удоволствие. — И това! — възкликна тя и извади малко пластмасово пликче с бял прах в него. Исипа съдържанието върху стъклената повърхност на масичката за кафе. — Първо малкото момиченце ще вземе нейния дял — прошепна тя и започна да приготвя кокаина с ръчно изработена златна мелничка, — а после и татко ще получи каквото е заслужил.

— Дори аз не бих могъл да го кажа по-добре от вас, млада госпожице — изрече с тъжен тон студен глас.

Двамата се извърнаха и сепнато погледнаха към входа на апартамента.

Там, между двама по-млади мъже, стоеше мъж, приблизително на възрастта на Кери. И тримата бяха облечени в тъмни делови костюми, хармонирани с напълно безизразните им лица.

— Отдавна не сме се виждали, Джек — каза възрастният, с лишен от всякакви емоции глас.

Кери не помръдна. По нищо не личеше, че дори диша. Изглеждаше напълно парализиран... с изключение на една малка вена на челото му, която внезапно се изду и запулсира.

— Том?

Момичето премести поглед от единия мъж на другия и сякаш едва сега осъзна, че лежи гола. Сграбчи роклята си и избърса останалия по долната си устна прашец.

— Ей! Не обичам групови изпълнения!

Мъжът, когото Кери бе нарекъл Том, леко кимна:

— Жалко.

В същия миг единият от младите мъже пристъпи към момичето в гръб, обгърна шията ѝ с едната си ръка и натисна главата ѝ настрани с

другата. Нещо изпука и след миг той положи мъртвото, отпуснато тяло на пода. Кери не му обърна внимание.

— Аз ли съм следващият?

Том повдигна вежди, усмихна се и бавно се отпрати към верандата.

— Предстои да разберем това. — Наведе се над окуляра на телескопа. — Интересна гледка. — Нагласи фокуса. — Отпускаш ли си си езика напоследък? — поинтересува се той, без да повдига глава.

— Какво?

— Да речем... стари истории от казармата? Въздишки за доброто старо време, за отдавнашни завоевания... за Джо и Макс, например? — Гласът му беше спокоен, но и странно лишен от всякаква емоция. Сякаш предварително знаеше отговора и само искаше да се увери, че ще бъде такъв, какъвто очаква.

— Не — подчертано бавно отговори Кери и тежко се надигна от пода. — Защо ми е да говоря за тези неща? — И неговият глас бе премерено спокоен, но под спокойствието се долавяше потиснатата в първия момент паника от срещата с човека, умрял преди цели двайсет години.

— Защо наистина. Просто се питах — рече Том и се обърна да огледа вътрешността на дневната.

— А ти?

Том се усмихна, но раздвижването на лицевите му мускули спря до носа, сякаш горната половина на лицето му бе парализирана от изражение на студено безразличие.

— Всъщност, надявам се скоро да ги видя.

Той бавно се върна обратно и спря на сантиметри пред видимо разтреперания мъж. После свали поглед върху тялото на мъртвото момиче.

— Доста е млада за теб, не мислиш ли? — Никакъв отговор. Том сви рамене. — Въпрос на вкус, предполагам. — Той направи драматична пауза, без да отмества поглед от очите на Кери. — Научих, че си развил в себе си странни вкусове през последните няколко години, стари приятелю. Скъпоструващи...

Кери също гледаше право в очите мъжа, когото се бе надявал никога повече да не види през живота си. Когато се бе молил повече да не среща...

— Такава ли била работата? Кокаинът? За нея беше! Това е малка игричка, която играехме. Никога не бих...

— Аз пък — прекъсна го мъжът — така и не се научих. Не можа да ми хареса. Не че ми липсва... апетит. — Дватама младежи се приближиха до Кери от двете му страни и се заеха старателно да го претърсят, а Том безцелно закрачи из стаята. — Апетитът ми обаче е ненаситен. Не искам да ти разказвам какво е необходимо, за да утоля глада си. Но от друга страна, не би било честно да казваме, че са ни забравили, нали така, стари приятелю? И че не се погрижиха добре за нас? Така ли е? — Не изчака отговор от човека, който не можеше да отмести поглед от него, макар вече да бе съблечен чисто гол, а дрехите му внимателно опипани от двамата помощници. — И така, безгрижно си стоях у дома и дундурках правнучето си на коляно до деня, в който ми позвъниха. Вдигнах слушалката и чух в нея глас. Младежки глас. Непознат. — Той замълча за няколко секунди. — Официално звучащ глас. Сещаш се за какъв глас ти говоря, Джек, познат ти е, нали?

Кери едва забележимо кимна, изправен гол-голеничък пред него. Дватама го бяха оставили така, преди да се захванат да разпердушават елегантно обзаведената дневна.

— Та, официалният глас ми казва „Господин Килбърн...“. — Той извинително се усмихна: — Такова е името ми днес. Сам си го избрах. Харесва ли ти?

— Продължавай — промърмори с пресъхнала уста Кери, без да обръща внимание на двамата, които се отправиха към другите помещения в апартамента.

— Добре... та, казва ми значи гласът: „Господин Килбърн, научихме, че някой се е разприказвал за Джо и Макс. Това, господин Килбърн, никак не ни харесва“, уточни гласът. — Той се приближи до започналия неудържимо да трепери мъж. — И знаеш ли, Джек, и на мен не ми харесва.

— Не съм аз — дрезгаво изграчи Кери. — Никога не бих го сторил. — Кожата му бе загубила цвета си, той обилно се потеше, а на врата му неспокойно играеше мускулче.

— Не можеш да си представиш колко ми се иска да повярвам на думите ти, Джек — изрече Килбърн с тон, в който се долавяше дълбоко скрит подтекст. — Страшно ми се иска. — Единият от двамата младежи се върна в стаята и тихо каза нещо в ухото на Килбърн. — И

каква казваш, че е комбинацията за сейфа ти в спалнята, Джек? — с делови глас попита Килбърн.

Вторият от младежите безстрастно довършваше погрома над чекмеджетата в шкафа, когато партньорът му се върна.

— Ето комбинацията.

— Чудесно! — Мъжаката хвърли на пода ризите и се отправи към сейфа, който допреди малко бе стоял зад вече разкъсан шедьовър на Шагал.

— Успя ли да прегледаш дрешника? — уж между другото попита първият.

— Тъкмо се готвех.

Първият кимна и разтвори пак двойните врати на малкото помещение.

Редици фини ризи, шити по поръчка костюми, най-разнообразни аксесоари, подредени в сумрака. Всичко изглеждаше поставено на отделената за него закачалка или беше внимателно сгънато на мястото си.

Мъжът щракна ключа на осветлението, но нищо не се случи.

— Крушката е изгоряла — изкоментира другият до сейфа, докато набираще комбинацията.

Първият кимна, извади мощен фенер „Маг-Лайт“ от джоба на самото си и насочи лъча в пространството на дрешника.

— Боже господи! Само гардеробът на този струва повече от заплатите и на двама ни.

— Излишно е да ми казваш — изрече вторият и дръпна вратичката на сейфа. — При това подбран с вкус.

— Аха — съгласи се небрежно първият и започна да размества дрехите по закачалки и полици. Методично опипваше всичко и дори поглеждаше в обувките, докато се приближаваше към намиращия се в дъното старинен шкаф.

— Тук няма нищо... само пари, бижута и разни дреболии — каза онзи при сейфа. — Ела да видиш.

Първият понечи да се обърне, после размисли и насочи вниманието си към шкафа с височина един човешки бой. Шкафът беше с двойна врата, а горната му част бе изящно орнаментирана. Той дръпна едната от дръжките, но вратата се съпротивляваше. Отново я дръпна, този път по-силно. Тя отказа да се отвори.

— Имаш ли шперц за този шкаф? — попита той партньора си.

— Заеби го. Не го е скрил там.

— Вярно — каза първият и понечи да се откаже. После неочаквано спря и ритна с все сила вратата. Обувката му проникна наполовина в старото дърво и се наложи да се опре с ръка, за да я освободи.

Партньорът му се обърна.

— Какво, по дяволите...

— Човек не може да е сигурен, нали? — извини се първият, хвана с двете си ръце дръжките и грубо разтвори крилата на вратата.

— Шапки! Кой, по дяволите, си заключва шапките?

— Джентълмените — разнесе се гласът на Килбърн откъм дневната.

Те поклатиха дружно глави и напуснаха спалнята.

Без изобщо да забележат очите на скритата под качулка глава да надничат към тях над горната част на стария шкаф.

— Засега нищо, сър — докладва първият на Килбърн.

— Ще ни трябват поне два часа, за да претърсим основно място като това — извинително додаде другият.

Килбърн им кимна и фиксира с поглед треперещия нещастник пред себе си.

— Спести ни главоболията, Джек. Кажи ни къде е.

Голият изглеждаше готов всеки миг да припадне.

— Какво? — изхриптя той. — Не разбирам за какво говориш.

— Всички имаме такива неща, Джек. Сувенири, спомени, малки подаръчета... — Отново усмивката с половин лице. — Застраховка...

— Нищо... аз... аз... нямам...

Килбърн кимна. Единият от младежите безцеремонно сложи скритата си в ръкавица ръка върху устата му и думите заглъхнаха.

Килбърн изучаващо го изгледа в продължение на няколко безкрайно дълги секунди. Накрая продължително изпусна въздуха от гърдите си.

— И не си се опитвал да... разкриеш тайната на Джо и Макс? Не си правил опит да помогнеш на други да узнаят неща, които е по-добре винаги да останат забравени?

Килбърн изглеждаше убеден и това накара Кери да се отпусне. Ръката върху устата му се дръпна.

— Никога! Знаеш, че не бих и помислил...

— Струва ми се, че съм склонен да ти повярвам, старо момче — въздъхна Килбърн и се обърна към входната врата. — От друга страна, нали все пак трябва да съм сигурен?

От ръкава на един от помощниците му внезапно изпадна остър нож и убиецът ловко го заби под ребрата на голия мъж. Кери се изопна, а младежът хвана дръжката на ножа с двете си ръце и го завъртя първо наляво, после надясно. Под острието се появи кървава дъга.

Кери се свлече на пода, а младежът остави безжизненото му тяло да се изхлузи от ножа.

— Дори не го заболя — отбеляза той и избърса острието в захвърлената на пода риза.

— Жалко — промърмори Килбърн, без да се обръща. — Придружете ме до долу, момчета.

Тримата безшумно напуснаха апартамента.

С дрехи, залепнали от студената пот по тялото му, Грег се спусна от скривалището си зад орнаментирания панел върху капака на шкафа.

Хвърли развинтената крушка върху сгънатите пуловери. Вслуша се в гласовете, които се разнасяха откъм дневната. Застина в мига, в който заглъхнаха. Не смеейки да диша от страх да не издаде някакъв шум, който да накара двамата млади мъже да се върнат, Грег продължаваше да напряга слух. Искаше да се увери, че е сам.

Единствената му мисъл бе да се махне по-бързо оттук!

Не че го бе изплашило внезапното връщане на възрастния мъж и момичето. Подобни неща му се бяха случвали и преди.

Беше се скрил зад наполовина разтворената врата на спалнята с надежда да изчака удобен момент, за да се изниже.

Беше преценил, че ако понечат да влязат направо тук, ще има време да се скрие в дрешника и да ги изчака там, докато заспят.

Ако започнеха да се чукат в дневната, както очакваше да стане, щеше да се възползва от това, за да отвори сейфа в спалнята и после незабелязано да напусне.

Но появата на другите го бе извадила от равновесие.

Да не говорим за невъзможния да бъде сбъркан с друго звук от падането на мъртво тяло на пода.

Веднага бе познал гласа на по-възрастния мъж, макар думите да бяха останали неразбрани. Беше го чувал много пъти досега.

Това бе гласът на хората, шлифовали таланта му, които го бяха отгледали и възпитали, които му бяха посочили цел в живота... преди да го използват за своите цели.

Гласът на безликите демони от неговите кошмари.

Старецът си беше чиста проба хладнокръвен убиец — човек, взел решение да убие, преди още кракът му да бе стъпил в този апартамент, решил обаче да се сдобие с нещо, преди да го стори.

Нещо, съобрази Грег, което въпреки самоувереното му поведение, силно го тревожеше.

Грег се бе срещал с достатъчно такива хора през живота си, за да осъзнае, че ситуацията, в която се намира, е смъртно опасна.

Следователно трябваше да побърза.

Беше се огледал и мигновено бе избрал за скривалище тясното пространство зад панела на високия шкаф.

А тонът в гласа на мъжете, претърсвали спалнята, на моменти движещи се на сантиметри от него, беше всял ужас в душата му.

Начинът, по който методично, но без забавяне, бяха претърсили помещението, не бе оставил никакво съмнение, че са добре обучени професионалисти. Малко неща се бяха изплъзнали от погледа им, но особено го бе впечатлило безразличието, с което се бяха отнесли към парите и скъпоценностите, останали в полуразтворения сейф. Повече от ясно бе, че търсят нещо съвсем друго.

Каквото и да бе то.

Отдъхнал, че най-сетне е сам в жилището, Грег пристъпи към отключения сейф.

Взе два пръстена, украсени с поне трийсет карата диаманти, и прибра две от няколкото пачки стодоларови банкноти. После се приближи на пръсти до вратата, вслуша се, отвори я и мина през нея.

Когато измина половината път към спасителната входна врата, той спря и се замисли.

„Нещо в този апартамент — прошепна в главата му тъничък гласец — е толкова ценно, че собственикът се е охарчил за безумно скъпа и сложна охранителна система, за да го опази.“

Микровълнов капан... който в този момент явно бе изключен.

Затаил дъх, той бавно се обърна и безшумно се отправи към дневната.

Някъде там се намираше *вторият* сейф.

---

[1] Тънък L-образен гаечен ключ с шестогранна глава в двата си края, използван за специални болтове и винтове. — Б.пр. ↑

[2] От англ. *uegg* — гастролиращ крадец, гангстер. — Б.ред. ↑

[3] Пол Ривиър (1735 — 1818) — американски златар и патриот, известен с това, че на 17 април 1775 г. яздил цяла нощ, за да предупреди заселниците в Масачузетс за приближаването на британските войски. — Б.ред. ↑

[4] Герой от разказ на О'Хенри, за когото писателят използва като прототип истински престъпник касоразбивач от престоя си в затвора. Драматургичната адаптация „С прякор Джими Валънтайн“ взривява Бродуей, донася огромна печалба на адаптатора и продуцента, но само жалките двеста и петдесет долара на писателя. Като компенсация му носи дългоочакваното признание, а заедно с това поставя начало на модата „пиеси за престъпници“, експлоатирайки интереса на публиката към живота в подземния свят. — Б.пр. ↑

[5] Питър Корнелиъс Мондриан (1872 — 1944) — холандски художник, представител на абстрактното изкуство и негов теоретик. — Б.пр. ↑

[6] Сър Томас Брок (1847 — 1922) — английски скулптор, останал известен най-вече с мемориала на кралица Виктория, сега пред Бъкингамския дворец в Лондон — Б.пр. ↑

2.

Фос клечеше в тъмния офис, застинал във времето, сякаш бе запечатан на фотография.

Беше видял лампите на 45А да светват, после Кери излезе на балкона, погледна през телескопа и се върна в дневната. Петнайсет минути по-късно пак на същия балкон бе излязъл втори мъж.

Нямаше никаква представа къде се намира Грег в този момент.

Можеше да е в друг от апартаментите. Кой знае, можеше дори вече да се е върнал в скривалището си на покрива или да е тръгнал да напуска сградата.

Дано!

„Моля те, Господи, нека е така!“

Ала дълбоко в себе си Фос чувстваше, че положението е различно.

Паниката на момента бе натикала обратно опитващата се да изплува изгаряща топка на наркотичен глад. Поне засега.

Действайки от страх за Грег... а и за себе си, в случай че нещо се случеше, той запали малката стробираща лампа на бюрото.

Включи я да мига и я остави да свети близо минута, окъпвайки стаята със светлосиня светлина, после я изключи и мракът отново се възцари. След пет минути щеше да повтори сигнала в отчаян опит да предупреди Грег, че се е случило нещо непредвидено.

„Махни се! — трябваше да му изкрещи пулсиращото синкаво сияние в пространството между двете сгради... — Бягай! Отдалечи се!“

Проблемът, осъзна Фос в секундата, в която посягаше към клетъчния си телефон, бе, че Грег трябваше да погледне насам, за да я види. И ако по някаква причина не го стори...

Той набра номера и му отговориха на първия сигнал.

— „Сив“ в пункт едно — каза напрегнат глас.

— „Син“ в „Алфа“ — отговори Фос. — Вероятност за смяна на мястото — каза го внимателно и макар да говореше бързо, речта му бе отчетлива и ясна.

— Мамка му! — прошепна в слушалката другият. — Пункт две или три?

Фос си представи Део Хартунян — седящ в стара кола, открадната временно за нуждите на операцията.

Временно, защото бе взета малко след края на работното време от паркинг към фирма за продажба на употребявани коли и в идеалния случай щеше да бъде върната на мястото си (след връщане на километража), преди липсата ѝ изобщо да е забелязана.

Део беше третият партньор в екипа. По-възрастен от Грег, но по-млад от Фос, той имаше за задача да изведе крадеца от всяка каша, в която той можеше да се окаже. Или, ако всичко се развиеше без усложнения, да го вземе на предварително уговореното място.

Део бе човек, който без да се замисли можеше да мине с колата през витрина на луксозен магазин, да преодолее на таран полицейско заграждение на пътя, да прелети през участък под обстрел с автоматично оръжие (от полицията или който и да е било друг), стига да е бил откровено запознат с възможните рискове и ако му е било платено (добре платено) *преди* започване на операцията.

Тази нощ, ако всичко минеше нормално, не се предвиждаше да се изпоти. Трябваше да изчака сигнал от Фос, че нещата са наред, а после да върне колата на паркинга. Какво щеше да предприеме, зависеше единствено от инструкциите на Фос.

И нямаше да предприеме нищо, докато не ги получи.

Део не бе най-добрият шофьор за подобни операции: не беше нито най-бързият, нито най-безразсъдният, и най-важното — ходеше чист. Винаги, без изключение — нито пистолет, нито дори бокс.

Така и му казваха — „Чистия“. Човек, който винаги правеше това, което е обещал, който винаги се озоваваше там, където бе казал, че ще бъде. Рядко, изключително рядко, си позволяваше да изкаже мнение, да направи предложение или да импровизира. Това беше избраният от него стил на действие, за да бъде винаги „чист“, ако станеше издънка.

Стил, приет от останалите за даденост, макар и непредизвикващ възхищение.

И все пак стил, благодарение на който Део в момента бе онзи най-рядък измежду редките екземпляри в бранша — шофьор на средна възраст.

Тази нощ, само след дваайсет и една минути, Грег щеше да разчита на него да го чака в пункт номер две.

Ако не получеше указания да направи нещо друго.

— Говори, „Син“ — неспокойно се обади гласът му в слушалката.

— Отивай в пункт три — прошепна Фос.

— Разбрано, „Син“. Пункт три — с равен глас повтори Део и прекъсна връзката.

Фос остави слушалката на вилката и погледна през прозореца към ярко осветения апартамент от другата страна на улицата.

Молеше се приятелят му да погледне насам.

През който и да е прозорец.

Но изправеният на прага на дневната Грег гледаше в съвсем друга посока — надолу.

Две тела. Не едно. И двете съблечени с ясно видими следи от насилие по тях.

Това бяха най-дългите секунди в живота му. Беше неспособен да помръдне, дори да примигне, и нямаше представа какъв да бъде следващият му ход.

Телата лежаха едно до друго — мъжът се бе свлякъл в краката на момичето. Върху дебелия мокет се бе събрала локвичка кръв, изтичаща от страховита рана, зейнала в ребрата на мъжа. Петното загрозяваше бялата тъкан — розово по краищата, то потъмняваше навътре, за да стане почти гротескно черно в центъра.

Главата на момичето бе изкривена в посока към рамото и от абсурдния ъгъл се разбираше, че няма какво да я държи. На красивото ѝ лице бе застинало изражение на изненада.

— Пет минути. Само пет минути — бавно прошепна на себе си той и пристъпи към барчето. — После незабавно се изпарявам оттук.

Не, не беше заради труповете. Беше се сблъсквал с това и преди.

И то в степен, достатъчна да накара и садист да откачи.

По-скоро бе свързано с тона на стария... *Студения*, както бе започнал да го нарича за себе си. В комбинация с небрежно демонстрирания професионализъм на двамата по-млади убийци.

Хора като тях не оставят след себе си разхвърляни трупове.

Той мина от другата страна на бара и се насили да концентрира мислите си върху предстоящата работа.

Сред разнообразните специални знаци по чертежите на етажа нямаше никакви следи от наличието на сейф, зазидан в пода. Той огледа мокета и изпробва дали е залепен за пода.

Задната стена на бара представляваше онова, което можеше да се очаква от задна стена на бар — никакви скрити превключватели, пултове за управление или панели, зад които може да се крие нещо. Абсолютно невинно място.

Той клекна, отвори куфарчето си и извади от него предмет с форма на диск и размер на чиния за хранене. Пъхна в специалния отвор деветволтова батерия, включи в куплунга единична слушалка и легна странично.

Започна да плъзга диска по пода, вслушвайки се в ехото на нискочестотните вълни, отразяващи се от онова, което се намираше на пода под мокета.

— Дърво... дърво... тръба... дърво... дърво... а!

Оставил на подсъзнанието си задачата стриктно да отброява петте минути, които си бе дал, той внимателно огледа мястото, където уредът му бе подсказал, че има стоманена конструкция. Намираше се на сантиметри от края на бара, в място, където подът бе леко въздигнат, преди да се слее със стената.

Остави диска зад гърба си и прекара внимателно длан по мокета и стената. Внезапно спря, усмихна се и почука по нея.

Разнесе се кух звук.

— Ти си бил много изобретателен кучи син, господин Кери, признавам ти го! — прошепна той с искрено уважение.

После леко плъзна добре замаскирания капак и под него се разкри вратичката на кръгъл блестящ стоманен сейф, зазидан в пода и стената.

Грег бързо придърпа куфарчето до себе си и извади йонния датчик.

Поколеба се.

Нормалните хора обичат да разполагат сейфовете си на места, където имат лесен достъп до тях. Дори взиданите, за които се предполага, че са максимално скрити. Защо един възрастен човек ще

слага сейф, който би искал редовно да ползва, на такова труднодостъпно място?

„Специални мерки за сигурност — конфиденциална информация.“

Всички инстинкти на Грег му подсказваха да си събира багажа и да се омиа оттук.

На секундата.

Той се отърси от обзелото го чувство и изгарящ от нетърпение да разбере какво е онова нещо, което оправдаваше вземането на подобни мерки за сигурност, продължи работата си.

— Сега, Лайнъс — направи неуспешен опит да се пошегува, — да видим какво си ми приготвил...

И буквално сякаш в отговор на закачката му, чу входната врата да се отваря.

— Нали ти казах — разнесе се гласът на единия от убийците, — нищо и никаква работа.

— Да бе, знам — с досада се съгласи другият. — Но щеше да бъде много по-весело да си бяхме поиграли с дъртака.

— Човекът каза „не“. Да не искаш да спориш с него?

Замръзнал на пода зад бара, Грег чу нещо да пада на пода в дневната.

— Не-е... — каза вторият след кратък размисъл, — не мисля, че бих искал. Изтегли го от нея.

Заслушан в шума от преместването на тялото на Кери, Грег безшумно поднесе крайника на датчика към вратичката на сейфа. Ръцете му действаха уверено, а погледът му не потрепваше. Цялото му внимание беше приковано върху местата, в които бе възможно да е монтирана алармена система, но слухът му беше насочен към онова, което ставаше от другата страна на бара.

А мислите му вихрено препускаха.

Откриеха ли го в този момент, това щеше да бъде краят за него. Извън всякакво съмнение. От друга страна, ако бяха дошли, за да изнесат труповете, и ако той съумееше да не издаде никакъв звук...

От качулката му се отрони едра капка пот. Струваше му се, че ударите на сърцето му глухо отекват из цялата стая.

Продължи да наблюдава индикацията на датчика.

— Готина, а?

— За курва е добра. Нали знаеш, че не обичам да плащам на такива.

Грег чу да опаковат в найлон нещо... Какво друго, ако не момичето.

— Да я изнесем, после ще увием и него? Или как?

— Ъ-ъ... Да оправим и него, така няма да се връщаме. — Пауза.
— Надявам се, че ще можеш да го носиш сам?

— Защо да не нося аз момичето? Тя е два пъти по-лека от него.

Същият особен шум — този път явно в резултат от увиването на Кери.

— Защото е два пъти по-лека, а аз съм старшият.

— О...

Опитното ухо на Грег долови специфичният почерк на микропроцесорно устройство, монтирано в сейфа. Най-вероятно обработващо сигналите от сензорите на цялата алармена система в апартамента. Грег отдалечи датчика и примигна, за да отърси капките пот по клепачите си.

Ръката му оставаше все така непоколебимо стабилна, тялото му все така неподвижно, движенията — добре премерени и икономични.

Мислеше.

Планираше.

Молеше се.

— Донеси няколко вратовръзки, за да завържем краищата.

— Окей. А ти ми направи едно питие.

Грег застина, протегнал ръка на половината разстояние до куфарчето и проследи с поглед плъзгащата се по стената сянка.

— Аз да не съм ти барман? Ще пием после.

Грег чу единият от двамата да сядна на едно от бар столчетата. Повдигна поглед и видя отдолу през стъкления плот потропващите пръсти на мъжа.

Стори му се, че остава така цяла вечност, сгънат надве, застанал на четири крака, молец се убиецът да размисли и да се откаже от идеята за пиетието.

— Как е?

Пръстите замряха и ръката се дръпна.

— Идеално. Хайде да свършваме.

— Боже! Този мокет няма изчистване.

— Жалко. Сигурно струва цяло състояние.

— Да, така изглежда. А бе нали знаеш — за хубавото се плаща.

— Така е. Помогни ми да го подхвана.

— През рамо ли ще го носиш?

— Не, по пожарникарската.

— Ето...

Чу се изшумоляването на найлоновия чувал, след няколко секунди — на втори.

— Давай по-бързо. И без това трябва да приключим с огледа на цялото това място, преди да е минал следващия патрул. Уговорката беше да свършим до петък.

— Да.

Звук от отваряне и затваряне на врата. На входната врата.

Този път Грег реши да не чака, за да се увери, че е сам.

Сграбчи една кърпа за бърсане от бара, смъкна качулката си, избърса лицето и ръцете си и бръкна за пореден път в куфарчето.

Когато извади ръце, в едната държеше нещо подобно на фенерче без леща. Единият му край беше леко издут и от свободния отвор излизаше тънък като конец светлосин кабел. В другата си ръка имаше уред с клавиатура като калкулатор и картон цигари „Кемъл“ без филтър. Миг по-късно стоеше пред сейфа и вкарваше жиците на „калкулатора“ в картоната цигари.

— Не мисли, а действай. Не мисли... — повтаряше си той, оставяйки картоната и клавиатурата на пода до себе си.

Безкрайно внимателно вкара синия оптичен кабел под диска на ключалката.

— Хайде, миличка, бъди „Си“, моля те... бъди „Си“...

Сейфът можеше да бъде само „Бантам Локс 263“, модел „Си“ или „Ди“. По външния му вид беше невъзможно да се определи. Ако беше „Си“ — проблеми нямаше. Фиброоптичният кабел лесно щеше да мине покрай задействащите щифтове на ключалката и да освети микропроцесора.

Беше ли „Ди“ обаче...

Мисълта да се озове приклеп между полицаи (ако кабелът задействаше алармената система) и убийци бе крайно обезпокоителна.

Кабелът се плъзна сантиметър напред... два... три.

— А!

Сейфът се оказа модел „Си“.

Ново бръкване в куфарчето за изолирбанд. Бързо фиксиране на кабела за диска. После, за да е сигурен, че никаква външна светлина няма да проникне през процепа около диска, той обви кърпата за бърсане няколко пъти около него.

Накрая щракна ключа на източника на ултравиолетова светлина.

Захапал долната си устна, преброи наум до двайсет и изключи генератора.

Смъкна кърпата от диска и пак прекара йонния датчик по вратичката на сейфа.

Стрелките този път не помръднаха.

— Не съм виждал още микрочип, който да устои на добра доза ултравиолет — прошепна той на себе си и изтегли обратно тънкия като конец кабел.

Бързо премери габаритите на сейфа и постави картонената кутия над и малко вдясно от диска, под необичаен ъгъл. Въведе от клавиатурата трицифрен код и кашонът се разстла върху вратичката, сякаш притискан върху нея от гигантска ръка.

— Деветдесет секунди — продължи той да си шепне и въведе следващата комбинация. — Нови деветдесет и... — В този миг на клавиатурата замига червен светодиод.

Без да сваля поглед от мигащата светлинка, Грег започна да прибира останалите си инструменти в куфарчето. И точно посягаше към дискообразния „търсач на сейфове“ зад гърба си, когато внезапно замига зеления индикатор.

Той сграбчи кашона, в който всъщност се намираще кутията мощни магнити с променливо напрежение на полето и изтегли вратичката на сейфа напред и нагоре.

Нямаше време да проявява капризи. Сграбчи малък жълт плик, подобен на онези, които получаваш в бижутериен магазин, дебела папка, пристегнатата с няколко плоски ластика, и издължена, плоска кожена кутийка.

Кутийката имаше двойна ключалка, беше определено скъпа и изглеждаше доста стара. Но Грег не можеше да си позволи разкоша да се занимава с нея точно сега.

— Окей — каза единият от мъжете, които отвориха вратата и отново влязоха в стаята. — Но казвам ти, жаден съм. Аз поне започвам

от бара.

— Добре де, и без това ще трябва да претърсим всичко. Само не се наливай с концентрат.

Единият се насочи към бара.

Грег безшумно затвори и заключи куфарчето си. Пръстите му стиснаха дръжката и той тихо изпусна въздуха от гърдите си.

— Няма страшно, ще пийна една сода — каза мъжът, поглеждайки за миг през рамо. — А ти...

Но така и не успя да довърши изречението си, защото внезапно се сгъна надве от удара на забилото се в слабините му куфарче на крадеца.

После пронизително простена и лицето му почервения. Без да чака повече, Грег реши да действа. Той скочи на крака, заби рамо в брадичката на превиващия се убиец и го отхвърли назад. Миг по-късно прелетя през тялото му.

На партньора му, който беше стигнал до балкона, бяха необходими две секунди, за да осмисли случващото се. Без да се колебае, той бръкна под сакото си.

— Без пистолети — простена от пода пострадалият след сблъсъка с Грег. — Никакви пистолети!

Това даде на Грег две нови, жизненоважни секунди, за да излети в коридора, водещ към входната врата. Ала вторият убиец го последва по петите.

И тъй като вратата на малката спалня се затръшна в лицето му, вторият спря, извади пистолета си и си пое дълбоко дъх.

— Няма къде да избягаш, копеленце! На четирийсет и петия етаж си и няма никаква шибана външна стълба за евакуация. Сецаш ли се? — Той се ослуша, но чу само странен шум от бързо движение от другата страна на вратата. — Предай се сега и ще се споразумеем какво да правим — рече той и погледна назад, откъдето се приближаваше неговият все още неспособен да дойде на себе си партньор.

— Да не си посмял да стреляш! — предупреди го с мъка червеноликият и натисна ръката му с пистолета надолу. — Само като последна мярка, ясно ли е? Ей, ти... — Той се наведе и повърна на пода и със слаб глас попита: — Чу ли какво ти се каза?

Вторият неохотно отместил пистолета.

Червеноликият притисна с една ръка чатала си, а с другата показа три пръста на своя партньор, който кимна.

Три секунди по-късно двамата разбиха с ритник вратата и проникнаха в помещението зад нея.

Но то беше празно.

Извадиха ножове и се разделиха, за да огледат стаята.

— Хайде, приятел, да не усложняваме нещата...

Никакъв отговор.

— Провери дрешника.

— Какъв дрешник бе, идиот! — изкрещя с последни сили червеноликият и едва не запрати по другия тежката дъбова нощна масичка. — Този е заек!

Вторият изтича до него, коленичи, наведе се и видя дупката в стената.

— Ще избяга през другата врата! — изрева той. — Ти заобиколи!
— И на свой ред се промуши през тесния отвор в стената.

Другият накуцвайки изтича навън.

Десет секунди по-късно, столът до бюрото помръдна като че ли от само себе си и изпод пространството за краката изпълзя Грег.

Направи гримаса, поклати глава на някаква своя мисъл и без да се бави, излезе навън.

Колата чакаше на половин пряка от блока, на паркинга пред магазин за хранителни стоки. Тъй като се намираше на кръстовището, шофьорът виждаше на известно разстояние по Грейвсенд авеню и на доста по-далеч по Трето. Стоеше в колата със слушалка на уокмен в ухото, замечтан в недоловима за случайните минаващи приятна музика. Но това, което слушаше, съвсем не бе романтично:

— Шест-Адам-петдесет и шест. Шест-Адам-петдесет и девет. Шест-Ел-четиридесет. Възможен четири-пет-десет-три. Анонимно от едно-едно-девет-четири на Бийчър. Едно-едно-девет-четири на Бийчър. Мансарден на четири-пет Бейкър. Шест-Адам-петдесет и шест, код три.

Део завъртя ключа на двигателя и извади дясната слушалка от ухото си. Взе клетъчния си телефон и натисна бутона за бързо избиране на програмиран номер.

— „Син“ в „Алфа“ — отговори с ясен, но напрегнат глас Фос.

— „Сив“ в пункт три. Току-що нещо стана в трети.

— Сигурен ли си, че е трети? — Фос явно звучеше объркан. Не дезориентиран или дрогиран. — Имаме проблем с четвърти, но...

— Потвърдено — прекъсна го Део и провери трафика на кръстовището. — Имам трима, които реагират на нещо в трети. Чакам съвет.

Мразеше да работи с наркомани. Не можеше да си обясни как един толкова предпазлив във всяко едно отношение човек като Грег, търпи такъв около себе си. В края на краищата нали казват... Хм, как беше? „Винаги можеш да разчиташ на наркоман... че ще те предаде.“

— Ъ-ъ, чакай малко. Виждам светлини в трети — каза Фос с тъничък, крехък гласец.

Део дълбоко си пое въздух.

— Чакам указания, „Син“.

Но Фос дълго време не знаеше какво да отговори. Накрая каза:

— „Сив“, остани на пункт три. Ще се обадя допълнително.

Део хвърли гневно телефона на седалката до себе си и се плъзна надолу по нея, защото видя две полицейски коли с включени предупредителни светлини да се насочват и преминават покрай него.

На вратата на апартамента Грег се поколеба за миг. Но понеже вземането на решения никога не бе представлявало проблем за него, задържа се само за секунда. В мига, в който се увери, че коридорът пред него е свободен, той прекрачи прага и се отправи към стълбищната шахта.

Беше уверен, че онези двамата са задействали безшумната алармена инсталация в 45Б. Това означаваше, че дори да успееше да се отърве от тях, полицията щеше да предприеме претърсване на целия блок. Следователно скривалището му на покрива беше табу.

Така че напълно съзнателно се насочи към стълбището и направи преглед на възможностите пред него.

Не беше предвиждал, че може да му се наложи да се изплъзва на професионални убийци, но по стар навик бе обмислил резервни варианти. Например, какво да направи, ако алармената инсталация

случайно се задейства (малко вероятно) или ако нещо непредвидено попречи на изпълнението на предварителния план.

Поклати глава и внимателно отвори вратата на стълбищната площадка, извеждаща към апартаментите на 43-и етаж.

— На стълбите е! — изкрещя гневен глас над него.

Почти веднага изтрещя изстрел и от стената се отчупи парче мазилка, което го перна в лицето му.

Играта се превръщаше в гоненица.

Сградата представляваше паралелепипед — голяма кутия. По дължината минаваше коридор и се засичаше с друг по-къс, който извеждаше към асансьорните площадки. Той се затича по дългия коридор и рязко сви надясно към асансьорите.

И чу вратата към стълбището да се разтваря с трясък зад него.

Двамата убийци бавно тръгнаха по дългия коридор с извадени пистолети, проверявайки вратите, покрай които минаваха. Не казваха нито дума, но намеренията им бяха изписани на лицата. Вторият продължи по дългия коридор, а червеноликият закуцука към вратите на асансьорите.

В един момент спря, погледна жълтеникавия мокет и кимна.

— Насам — извика той на партньора си.

Когато другият се присъедини към него, той посочи две капки кръв и други две малко по-нататък.

Сега тръгнаха по-бавно с насочени към вратите пистолети. Отново проверяваха всяка, без да пропускат. По средата на коридора бяха окуражени от още капки кръв. В този момент клетъчният телефон в джоба на по-старшия иззвъня.

— Да? — попита той и в продължение на цяла минута се наложи да изслуша нечии инструкции. — Не, сър. Това не е проблем. Първата ни работа бе да се погрижим за тях.

Отново замълча и този път дори онзи до него можа да чуе гневния глас в слушалката.

— Вината не е наша, сър. Ъ-ъ, ние бяхме...

— Прекъснати — опита се да му помогне шепнешком неговият партньор.

— ... прекъснати... Не, сър. Не... Просто бяхме...

Този път отдалечи слушалката от ухото си, когато човекът от другата страна изкрещя.

— Да, сър. Веднага, сър. — Той сгъна слушалката на телефона, хвърли поглед на оставащите врати и се обърна към партньора си. — Полицаите са долу.

— Мамка му...

— Трябва да се изтеглим по резервния вариант.

Вторият не изглеждаше убеден.

— А полицаите?

— Стария ми каза, че пътят ще е чист още десет минути. След това... няма гаранции.

— Ами, да изчезваме?

— Чакай малко. — Червеноликият проследи следата от кървави капчици до края и погледна вратите от двете страни. — Кучият син е някъде тук — изръмжа той.

— Нямаме време за тези глупости — едва не изкреця партньорът му. — Времето изтича, дявол да го вземе!

Червеноликият неохотно кимна, направи крачка в посоката, от която бяха дошли, после внезапно се извърна и изстреля по два куршума от пистолета с монтирания на него заглушител във всяка от двете врати.

— Това не е краят, задник — извика той и последва партньора си към стълбището.

— На Стария това никак няма да му хареса — мрачно каза тичащият пред него убиец.

— Я му еби майката.

От другата страна на улицата Фос допиваше шестата си кутия кока-кола за последния половин час. Захарта и кофеинът щяха да му помогнат да се пребори с нуждата още няколко минути. Но бяха безсилни пред страха и препускащия в жилите му адреналин.

Део се беше обаждал още два пъти, неспособен да скрие безпокойството си, че може би не е заел най-добрата позиция.

В блока отсреща последователно започнаха да се запалват всички лампи. До момента над третия етаж светеше само осветлението на луксозните апартаменти под покрива, но беше ясно, че полицията претърсва всичко наред, започвайки отдолу.

А над сградата бе увиснал полицейски хеликоптер, насочил ослепителния лъч на прожектора си към покрива.

През цялото това време по Грейвсенд с шеметна скорост прииждаха полицейски коли, намаляваха на пряката с Бийчър, за да завият, и спираха пред входа на блока.

Поне до момента никоя от тях не бе заобиколила отзад. В тази нощ на гафове, това бе единствената, макар и слаба утеха.

Откакто Фос се бе пренесъл да живее при Грег — а оттогава двамата имаха в сметката си поне трийсет-четиридесет удара — нито веднъж не се бе случвала такава мащабна издънка. За пръв път от много време насам — раздиран от наркотичния си глад, страха и пълното объркване — Фос се замисли как ли би изглеждал живота му без Грег.

Едно нещо беше сигурно — този живот нямаше да бъде дълъг.

Грег се бе натъкнал на него съвсем случайно в един занемарен офис на службата за социално подпомагане. Беше казал, че търси да наеме бездомник, но иска той да е завършил колеж. Беше изтърсил нещо тъпо от рода на това, че желае поне да се опита да върне дълга си пред обществото, макар да бе се изразил по малко по-различен начин.

Дявол да го вземе, сигурно е имало поне десетина по-подходящи кандидати от мен, мислеше си Фос. Мъже с по-добро образование, без проблеми с наркотиците и без жълта книжка. Така и не бе разбрал какво бе накарало Грег да избере точно наркоман с дълга и добре известна история на дребни мошеничества и измами.

Но той бе направил точно това.

Първата му задача бе да изпълнява ролята на личен сътрудник и да помогне на младежа да натрупа опит в работата с компютри, програмиране и най-общо хардуер и софтуер. Защото точно такава бе специалността на Фос, преди да се захване с наркотиците и да бъде изхвърлен от фирмата за разработване на софтуер в Силициевата долина, когато на работодателя му бе писнало да се занимава със зачестилите му отсъствия и със злоупотребата със служебни средства.

А след като доверието му към Фос бе нараснало — един труднообясним факт — Грег постепенно бе въвел по-възрастния от него мъж в същността на истинската работа.

А Фос се бе захванал за нея с отдавна забравен ентузиазъм и нескрита благодарност.

Защото суровата истина бе, че *никой* не облича в доверие наркомани, и то с основание. Само че Грег му бе повярвал и макар Фос да го бе провалял в повече случаи, отколкото искаше да си спомня (слава богу, само за дреболии), бе успял поне засега да не го предаде напълно.

По-скоро би умрял.

А през цялото това време го бе измъчвал въпросът „Защо?“.

Защо се бе издънвал пред почти всеки човек, имал нещастieto да се познава с него? И защо съдбата бе решила, че може да му предостави още един... примерно петдесети шанс в живота?

Или защо Грег бе решил да се довери на човек — не, не човек, а натъпкан с отрова труп, вървящ само за да си намери място, където да рухне за последен път — вместо нормален, здрав и по-млад партньор? Изобщо друг човек, на когото би могъл безусловно да се довери.

Фос видя, че без да се усети, е смачкал на безполезна топка хартиената кърпичка и избърса потното си лице с краищата на ризата. Обвиняваше себе си за всичко.

Грег неколкократно го бе записвал в различни програми за лечение на наркомани. И винаги бе имал полза... За кратко. Защото винаги бе намирал спринцовка подръка.

А Грег необяснимо бе оставал до него.

Фос знаеше или по-скоро усещаше инстинктивно, че той няма да го изостави. И ще продължи да плаща на пласъорите, които по навик завличаше. И без да се замисли, ще продължи да внася гаранцията за освобождаването му от ареста.

И изобщо ще му помага да остава жив.

Само че този път, загледан в суматохата от другата страна на улицата, Фос особено болезнено усещаше пълното си безсилие и безполезнаост.

Трудно признание за един заклет наркоман.

Той включи телефона си на първото позвъняване.

— „Син“ на „Алфа“.

— Устиска ли, старче?

— Грег!

— Да. — Умората личеше дори в гласа му. — Не си ли се надрусал?

Фос избърса нос в ръкава си.

— Чист съм, но само аз си знам. — Замълча за няколко секунди.
— Три и четири светят като коледни елхи, човече. А в четири дори виждам хора.

Дълго мълчание.

— Полицаи?

— Три патрула. И хеликоптер.

Фос чуваше тежкото дишане на Грег в слушалката.

— В състояние ли си да свършиш още малко работа?

Фос знаеше, че Грег очаква честен отговор.

— Донякъде.

— Запиши каквото ще ти кажа, старче. Точно, до последната буква! Разбра ли ме?

Фос запали настолната лампа и се огледа за бележник.

— Давай.

— Обади се на „Сивия“. Кажи му да отиде на първи резервен.
Първи резервен. Повтори.

— Първи резервен.

— След това излез, намери телефонен автомат и позвъни на Карлайл. Не използвай клетъчния телефон и не звъни от офиса. Ясен ли съм?

— И какво да му кажа? — Ръката на Фос се тресеше, капещата от челото му пот мокреше листа, но той упорито продължаваше да записва указанията на Грег.

— Без да използваш никакви имена, разкажи му какво се е случило. — Кратка пауза. — Онова, което ти е известно.

— Какво означава...

— Не разсъждавай! — срязва го Грег и сниши глас. — Просто го направи. След това се прибери у дома. Право у дома. Никакво спиране, никакви пласъори и никакви покупки. Разбрано? И никакви наркотици, преди да си се прибрал.

Фос дълбоко си пое дъх и бавно прибра в джоба си блокчето катранен хероин.

— Обещавам.

Грег прекъсна връзката.

Не бе имал време да избира най-подходящото място, където да се скрие. Затова бе спрял пред първата врата, сторила му се „чиста“. Беше извадил от джоба си професионален ключарски шперц, с който отключи без проблеми — инстинктът му не го бе излъгал, наистина липсваше алармена инсталация — бе влязъл и заключил отвътре, преди преследвачите му да го видят.

Бе чул репликите на пострадалия убиец при телефонния разговор и по някакво чудо се бе спасил от двата куршума, забили се през вратата в стената до него. След това бе чул отдалечаващите се стъпки, но въпреки това бе изчакал цели десет минути, преди да се осмели да помръдне. А и след това се бе постарал да не вдига много шум.

После се бе обадил на Фос, използвайки телефона на бюрото — вярно риск, но неизбежен — и едва сега можеше да си позволи да се огледа.

Явно се намираще в някаква счетоводна фирма. Имаше два свързани офиса, трети — самостоятелен, приемна и малък склад. Нито следа от алармени системи, въпреки, семплата обстановка ги правеше излишни. Цялото обзавеждане едва ли струваше повече от десет, най-много петнайсет хиляди долара.

Вече се чувстваше малко по-спокоен — макар и далеч не в безопасност — така че се изпъна на дивана в големия офис. Адреналинът в кръвта му постепенно отшумяваше и той най-сетне можеше да си позволи лукса да обмисли вариантите, откриващи се оттук нататък.

Ако телефонният разговор, на който бе станал свидетел, не бе коварна клопка, убийците най-вероятно в този момент напускаха сградата. Това означаваше, че трябва да се съобразява само с полицията долу, а може би вече и горе, на етаж, от който бе избягал. Трябваше да приеме и двете възможности, защото място за грешки просто нямаше. А това поставяше на дневен ред простишкият въпрос: какъв да бъде следващия му ход?

— Какво по-нататък? — изненада се от изречените на глас думи. Огледа се, обезпокоен, че може да са го чули, поклати недоволно глава, стана и се отправи към прозореца.

Оттук не се виждаше нито Бийчър, нито Грейвсенд, само част от Трето и ъгъла на кръстовището, където Део би следвало да го чака.

Със сигурност чака, поправи се той.

Попи потта по челото си със салфетка, която взе от бюрото. Когато свали ръка, видя кръвта.

Загледа се в окървавената салфетка, но не защото раната го притесняваше. Мислите му се върнаха към Студения, трупове и съдържанието на втория сейф, което сега лежеше заключено в куфарчето.

Рано беше да търси отговори на въпросите, които го вълнуваха. Можеха да почакаат, докато не се справеше с по-належащите проблеми.

Грег се разходи из апартамента, намери в килера аптечка и с помощта на стенното огледало залепи дълбокото порязване на челото си. През цялото време обмисляше как да се измъкне оттук.

Да се измъкне...

По-късно, когато се озовеше на свобода и си починеше, щеше да анализира случилото се. И щеше да потърси решение на проблема с младите убийци.

И най-вече със Студения.

Сега просто трябваше да слезе по стълбището.

Опря ухо на вратата, остана заслушан няколко минути, избра подходящ момент, ориентирайки се по шума навън, отключи без повече двоумене и излезе в коридора.

Бързо, но без да тича, се насочи към шахтата на стълбището. Открехна вратата и отново се вслуша...

Гласове. Спокойни и уверени — гласове на професионалисти. Но не на убийци. Разнасящи се отгоре, а не под него.

Със спокойствие, идващо само след години хладнокръвни кражби, той бавно заслиза надолу по стълбите.

Спря за малко на двайсет и пети етаж, колкото да успокои дишането си и продължи да слиза, този път малко по-бързо.

Трупове нямаше, убийците си бяха отишли, така че единствената улика в ръцете на полицаите щеше да бъде грозното кърваво петно на девствено белия мокет. Напълно достатъчно, за да им даде основание да извикат подкрепления. Лабораторни техници, детективи, повече патрулни коли, които да отцепят района на блока.

Имаше сигурно още няколко минути, но едва ли повече от пет. А най-вероятно дори още по-малко. Но едно нещо бе извън всякакво съмнение.

Спасението се намираше долу.

Петнайсети етаж.

Десети.

Втори.

Партер.

Сутерен.

Той спря пред вратата за най-горното ниво на подземния гараж. Беше масивна — врата, предназначена да блокира шума и газовете на колите, така че бе безполезно да се опитва да чуе нещо през нея.

Съжалявайки, че не е още с качулка над лицето си, той си пое дълбоко дъх, отправи кратка молитва към Всевишния, отвори вратата и мина през нея.

Тръгна плътно покрай северната стена на гаража в тясната пътечка между колонките, маркиращи клетките за паркиране и самата стена. Беше установил, че това е единственото място, останало извън контрола на телевизионните камери на вътрешната система за сигурност.

Камери, които — беше убеден, че е така — контролираха местата, където полицаите още не бяха стигнали.

Грег предпазливо надникна над капака на колата пред себе си и за пръв път можа да огледа добре входа на гаража.

Алуминиева мрежа, навивана на руло от зъбна предавка. Двигател, задействан от дежурния, посредством бутона на хидравличната система на вътрешната стена или дистанционно на приближаваща кола. Лека конструкция, изпълняваща по-скоро декоративна роля, отколкото като елемент на системата за сигурност, напълно годна да попречи на нежеланите посетители да влязат.

Но не и да излязат.

Той се промъкна странично покрай предавателната кутия, приближи се до високия три метра отвор на вратата, надзърна през мрежата и замръзна при гледката на двете полицейски коли, блокиращи кръстовището на Грейвсенд и Трето. Бавно се изтегли назад, сложи куфарчето на пода и го отвори.

Моментът не беше подходящ да използва любимите му високотехнологични средства за взлом и да решава главоблъсканици. Така че откачи от дъното на куфарчето малка секира.

Погледна за последен път кутията на зъбната предавка над главата си, после се ориентира пак в обстановката навън и направи справка колко е часът. След две минути една стара на външен вид кола бавно навлезе в улицата към блока.

Пуснал музиката със сила, достатъчна да накара прозорците на жилищата, покрай които минава, да звънтят, шофьорът весело махна с ръка на полицаите и безгрижно пое по осевата линия на платното. Видимо пиян, той се качи на единия тротоар, слезе от него, одраска едната от патрулните коли и все така махайки, се усмихна невинно на побеснелите полицаи.

А когато те му изкрещяха да спре, Део включи на скорост и настъпи педала на газта.

Миг по-късно и двете коли полетяха след него, а сирените им напълно заглушиха ударите на секирата върху кутията на зъбната предавка.

И естествено, никой не забеляза облечения в тъмни дрехи мъж, който се изгърколи под частично повдигнатата мрежа на вратата, изправи се, послуша се и без да бърза, се отдалечи. Просто една призрачна сянка, стопила се в мрака.

Дългата тъмна лимузина кръстосваше на пръв поглед безцелно из улиците в централната част на града. Килбърн опипа черната найлонова качулка в ръцете си и насочи вниманието си към тъмния диск, който хората му бяха донесли.

— Това ли е всичко?

— Да, сър — потвърди единият от тях.

— Вторият сейф беше празен, сър — с неуверен глас поясни мъжът, чиито слабини продължаваха болезнено да пулсират.

— Да — каза Килбърн и поднесе уреда до очите си. — Вторият сейф, онзи в пода. Който не успяхте сами да намерите. — В гласа му се долавяше не толкова раздражение, колкото разочарование.

— Щяхме да го открием, господин Килбърн. Бъдете сигурен.

— Дявол да го вземе — намеси се другият, — нали точно защото погледнахме зад бара, открихме онзи тип.

— Само че след като той вече се беше добрал до сейфа — кимна Килбърн.

— Ние вече обсъдихме въпроса — каза първият. — Според нас, този човек е от хората на Кери, защото иначе не би знаел къде да търси.

— И сигурно е имал комбинацията — допълни другият. — Едва ли ще е трудно да го намерим. Ще разследваме обкръжението на Кери, нали така?

— Така — разсеяно се съгласи Килбърн. — Само че ако е бил от неговите хора, едва ли му е трябвало да пробива дупката в стената, за която ми споменахте. — Той замълча, оставяйки думите му да добият тежест. — Да не говорим колко е било наложително да стреляте по него!

Двамата извърнаха глави, за да не срещат погледа му. Колата спря в района на складовете и Килбърн посочи кадилака зад тях.

— Това е за вас, джентълмени — и им отвори вратата.

Двамата без забавяне се измъкнаха навън.

— Ще го заловим до обяд, сър.

— Можете да разчитате.

— Естествено — усмихна се Килбърн. После затвори вратата и каза на шофьора си: — Когато влязат, Пол.

— Да, господин Килбърн — отговори шофьорът и концентрира вниманието си в огледалото за обратно виждане.

Минута по-късно мощна експлозия раздра тишината в квартала. Двата фунта „Сентекс“ поставени под седалката на шофьора, буквално изпариха телата на младите убийци. И оставиха дълбок кратер в пътната настилка зад лимузината.

Килбърн даже не трепна.

— Разбери какво представлява това, Пол — и той му подаде дискообразния предмет. — И най-вече на кого принадлежи.

3.

— Винаги съществуват възможности.

Любимата фраза на баща му.

Изненада се, че изрича на глас този добре познат му девиз.

Но реалният проблем, мислеше си човекът, който през последните над двайсет години се наричаше Килбърн, бе, че понякога съществуваха твърде много възможности. Толкова много, че дори самото им обмисляне можеше да доведе до пълен хаос. Състояние, което Килбърн ненавиждаше. Освен това, той прекрасно съзнаваше, че баща му изобщо не се бе изправял пред набора от възможности, с които той, Килбърн, трябваше да се справи днес, в заника на своя живот.

Наистина ли точно Кери се бе опитал да разкаже за Джо и Макс?

Или беше някой друг? Някой, несвързан с известни събития в миналото? Някой, който просто се е досетил, а може би дори не се е досетил, ами само е разследвал една историческа загадка?

И като първи приоритет, кой е човекът от апартамента? За Кери ли е работил, или за някой друг, който — като него — се е интересувал от това какво е известно на Кери?

И има ли изобщо нещо сериозно зад всичко това? Не става ли дума за търсене на претекст да се разчистят нечии политически авгиеви обори? И ако е така, възможно ли е тогава това да бъде само сложна операция за прикриване на намеренията?

А ако не е, какво би могло да се случи, ако се разчуе за Джо и Макс?

Точно последното бе възможност, която Килбърн отказваше да обмисля.

Чувстваше се стар и немощен.

Не заради непрестанния вътрешен натиск да се доказва на осемдесет и две години в общество, което боготвори двайсет и две годишни младоци.

Не заради епизодичните, а през последното денонощие и постоянни болки в гърдите, напомнящи му, че приближава часът, когато

ще трябва да даде отчет пред... За колко много неща имаше да мисли, а трябваше и да поспи.

И определено не заради жестоката истина, че май е единственият останал жив от времената, когато беше в разцвета на силите си.

Не.

Заради работата.

Цели четиридесет години бе живял живот, основаващ се на морални императиви. На истини с корени във времената, когато моралът, доброто и злото, бяха ясни категории. Кристално понятни. Лесно различими.

А през следващите двайсет години бе успял да забрави онези спомени. Уверен, че зад онова, което бе правил или бе заповядвал да бъде направено, е стояла по-висша идея. По-голямо добро.

И ето че бе доживял деня, в който пак му се бяха обадили. Онези... Хората, за които моралът и по-висшият идеал бяха само абстрактни понятия — удобни оръжия за постигане на целта. Когато и ако се наложи.

Трябваше му известно време да преодолее изненадата. Но сега, отпивайки от рядкото кафе в денонощно работещата закусвалня, осъзнаваше колко наивна е била надеждата, че ще го оставят на мира. Разбира се, че са щели да му се обадят. Абсолютно логично — самият той би постъпил по същия начин.

Знаели са всичко за него, естествено. Как иначе? Не са го изпускали от погледа си през цялото време.

Били са наясно къде се е намирал. С какво се е занимавал. В какво е вярвал.

И в какво продължава да вярва.

О, може би конкретните изпълнители не са знаели причината за проследяването, подслушването на телефона, отварянето на кореспонденцията му, компютърните проверки в базите данни. Дявол да го вземе, те едва ли са разбирали истинския смисъл на съобщенията, предназначени за него.

И — в това вече беше напълно сигурен — никога не бяха виждали Джо и Макс.

Зад изпълнителите обаче стояха други. А те вече знаеха причините и бяха виждали когото трябва.

Хора в кабинети с прозорци от пода до тавана. Замислено съзерцаващи вашингтонската „Елипса“, пентагонския „Кор Парк“ или гъстите гори на Ленгли, Вирджиния, които пазеха тайната на... Хм, той не беше съвсем сигурен какво точно скриват.

Но тези анонимни „други“ добре знаеха. И не само че знаеха, но изобщо не възнамеряваха да се отчитат пред хора, още неродени във времената, когато са били взети важни решения. Не се замисляха за лъжите, които се говорят. И правеха каквото бе нужно някои тайни съвсем простичко и без никаква следа да изчезнат в името на националната сигурност и по-висшето добро. Или поне така си казваха, когато се срещаха.

Независимо дали сами вярваха на собствените си приказки.

Въпреки че конкретно за себе си Килбърн знаеше, че си вярва. Вярва като в Бог. Фанатично. Защото той бе от малцината присъствали, вкусили от страха и видели с очите си. И независимо до какви изводи стигаха някои в безстрастните си политически анализи, за да дадат — с може би благородни цели — ход на определени събития, той бе преизпълнен с вътрешната убеденост, че постъпват правилно.

В което бяха убедени и другите.

И сигурно точно заради това му бяха предоставили хора, практически неограничено финансиране и всичката си подкрепа.

С една-единствена цел — Джо и Макс да не бъдат обезпокоявани.

При никакви обстоятелства.

Днес, след като отново бе посетил толкова хора (сред малцината все още живи) и места, онези загърбени спомени се бяха върнали в съзнанието му с пълна сила. Като истинска лавина на всичко преживяно и изстрадано.

Да, налагаше се да проследи докрай всяка нишка.

Да разпита бившите си другари.

Да убие старите си приятели.

Но знаеше, че все още има силите да го направи с онова безразличие, което толкова добре му бе служило в миналото. Способност, за която бе мислил като за окачена и отдавна забравена на стената. Откъсната част от същността на стария Килбърн.

От времето преди още да бе станал Килбърн.

Точно това в крайна сметка го караше да усеща тежестта на всяка отделна година от дългия си живот.

Досущ като самотна старица в старчески дом, загледана в овехтелия фотоалбум, мъчейки се да си спомни кое е младото момиче на снимките и усещайки се още по-немощна от положеното усилие.

Временното завръщане на онази забравена част от него го състаряваше допълнително.

Караше го да се чувства — поне докато не приключеше с тази нужна интервенция — по-стар от всяко живо същество на планетата.

Изправен пред вселена от възможности...

— Господин Килбърн?

Той вдигна поглед — беше Пол, който се приближаваше към него от спрялата наблизо лимузина.

— Да, Пол?

— Четири сутринта е, сър.

— Благодаря ти, Пол.

Шофьорът кимна и седна на съседната масичка. Достатъчно далеч, за да не чува, но наблизо, за да е подръка.

Килбърн извади клетъчния телефон от джоба си, набра номер и нетърпеливо зачака да влезе във връзка.

— Рендъл.

— Здравсти, сладурче — отговори Килбърн, без да осъзнава, че се усмихва.

В чистия женски глас прозвуча учудване.

— Дядо? Ти ли си?

— Нали не прекъсвам нещо?

— Не. Влязох преди пет минути. Още съм на първата си чаша...

— Тя замълча. — Но ти защо си станал в шест часа? Какво се е случило?

Той се засмя:

— Забрави ли, че съм в Ню Йорк? Тук вече е седем. — Лъжата му прозвуча съвсем естествено.

— О... Е, голям архивен специалист ще стане от мен, след като не мога да запомня толкова просто нещо. Карай... Какво има?

Той не отговори веднага, защото както винаги бе разтърсен от приликата на гласа ѝ по телефона с този на покойната му съпруга.

— Лоши новини, мила. Няма да успея да се върна навреме за рождения ден на Ким.

— О... — Думите му я натъжиха. — Но ти не се преуморявай, моля те. Не забравяй за високото си кръвно.

Килбърн се подсмихна.

— Чувствам се прекрасно. Само съм разстроен, че ще пропусна големия ѝ празник.

— Дядо Том, та тя е само на две! Празникът е повече за нас, възрастните. На нея ѝ е все едно, не вярвам да ти се разсърди.

— И все пак... — Той замълча, защото в същия миг почувства остра пробождаща болка. От *онези*. — Виж, ще ѝ изпратя по „Федерал Експрес“ подарък. Но искам да ѝ обясниш, че е от мен, става ли?

Смях.

— Разбира се. Ти само се прибери по-скоро, защото знам, че това наистина ще я зарадва. — Ново засмиване. — Дядо Плюшен мечок наистина ще ѝ липсва.

— Веднага щом мога, Джули.

— Виж, шефът ми току-що пристигна. Имаш ли нещо друго?

— Целувки на всички.

— И на теб.

Той прекъсна връзката, извърна лице настрани и тайно от шофьора избърса сълзата от окото си.

— Господин Килбърн?

— Да? — Отново беше старият Килбърн.

— Попаднах на следа.

Килбърн кимна и се обърна към него.

— Слушам те.

— Уредът представлява ехолокатор. Свръхчувствителен. Изключително сложен. И най-вече уникален. Ако допуснем, че е бил изработен в този район на света, казаха ми, че има не повече от пет места, където би могло да стане. Ще разполагам със списъка след десетина минути.

Килбърн кимна.

— А вторият екип?

Шофьорът направи жест в посока на двамата мъже, стоящи до лимузината.

— Пристигнаха, докато говорехте по телефона, сър.

— Да се надяваме, че ще се окажат по-надеждни от последния комплект — въздъхна Килбърн и с усилие се изправи.

— Да, сър — притече се да му помогне шофьорът.

Килбърн се приближи до двамата.

— Две правила — каза той без предисловие. — Първо, никакви пистолети, освен ако не е абсолютно задължително. — Мъжете мълчаливо кимнаха. — И второ — продължи инструктажа си Килбърн, обръщайки се към лимузината, — не оставяйте свидетели.

Фактът, че е свидетел, беше последната мисъл, вълнуваща Грег, докато се отдалечаваше от модерния блок. В момента имаше съвсем други проблеми.

Навсякъде бѣкаше от полицаи, започвайки от Грейвсенд и в целия периметър около сградата.

Най-досадното бе, че не разполагаше с транспорт. Део едва ли щеше да успее веднага да се изплъзне на преследващите го полицаи, а на Грейвсенд след залез-слънце такситата просто не припарваха.

Точно последното обстоятелство бе и най-непосредствената му грижа. Тази така сполучливо назована улица^[1] наистина бе в лош квартал, а се налагаше да я извърви по цялата ѝ дължина. Знаеше от личен опит какво представляват пънкарите, спотайващи се из тъмните входи. Млади хищници, дебнещи от засада поредния непредпазлив малоумник, решил да мине за по-напряко точно оттук.

Така че вървеше с ускорена крачка, но не през глава. Често сменяше тротоарите, подмина няколкото нещастника, които срещна, без да се заглежда в тях, но и без да отклонява страхливо поглед. Направи всичко по силите си да не бъде набелязан за възможна жертва.

Опитваше се да изтласка мислите — или по-скоро отдавна погребаните спомени — за други „разходки“ по същата тази жестока улица от времената, които се опитваше да забрави.

Така че не се изненада, когато чу два чифта стъпки да влизат в крак зад гърба му.

— Ей!

Грег дълбоко въздъхна, спря се и се обърна с лице към източника на гласа.

Всъщност, оказаха се трима, а не двама. Окъсани мръсни джинси, пуснати връз тях развлечени ризи, бейзболни шапки, нахлупени ниско над гневните, пълни с омраза очи.

Най-близкостоящият до него държеше в ръката си деветмилиметров полуавтоматичен „Глок“.

Надзърнал в огледалото на собственото си детство, Грег запази хладнокръвие.

— Е? — осведоми се той с лишен от емоции глас.

— Кво има в куфарчето?

Грег се замисли за струващото поне неколкостотин хиляди долара съдържание на луксозното куфарче.

— Момчета, имах тежка нощ, ясно ли е? Защо за разнообразие просто не се откажете този път? Идеята ви не е добра.

Нещо в безстрастния му тон, може би в комбинация с липсата на страх в очите, накара двете невъоръжени момчета неспокойно да се спогледат.

— Хайде, Тай — подвикна едното от тях. — Свършвай!

Другият се огледа и облиза устни.

— Теб питам, гъз нещастен — повтори бандитът, — кво носиш там?

Грег примирено свали поглед, въздъхна и леко поклати глава, преди отново да вдигне очи.

— Щом е така... — беше всичко, което успя да каже, докато пускаше куфарчето на тротоара.

Момчето погледна машинално надолу, усмихна се, но изведнъж ръката му с пистолета бе избита нагоре, а главата му глухо изкънтя от съприкосновението с дясната длан на Грег.

В следващия миг, като два слепени един за друг напълно различни кадъра от филмова лента, дясната му ръка болезнено обхвана гърлото на другия. Пистолетът беше в лявата му ръка, а дулото му бе забито в ухото на хлапака.

Тримата се вцепениха.

— Казах ви, че имах тежка нощ — с обезпокоително спокоен глас повтори Грег. — И ви предложих да се откажете. — Той насочи пистолета първо към едното, после и към второто от смаяните момчета. След това отново го навря в ухото на третия. — Окей?

Двамата пред него енергично закимаха. Грег леко махна с пистолета и без да чакат втора покана, те побягнаха. Изчака ги, подчинявайки се на дълго потисканите си инстинкти, после освободи и стрелеца, който се втурна през глава.

Грег ги проследи с поглед, пак поклати глава, обърна се и продължи нататък по улицата, сякаш нищо не се бе случило. Когато почувства, че нито го следят, нито наблюдават, той хвърли пистолета в първата шахта на уличната канализация.

Час по-късно, благодарен на съдбата, че най-сетне е оставил нощта и улицата зад гърба си, той пристигна на мястото, което се бяха уговорили да наричат с кодовата фраза „първи резервен“.

Макар и отворена денонощно, в ранните утринни часове поне три четвърти от гара „Юниън Стейшън“ е празна. Но тази нощ, заради пристигания веднъж седмично „Сънсет Лимитед“ от Чикаго и заради ранния час, в който заминаваше двуседмичния „Съдърн Плейнс Експрес“, гарата бе пълна наполовина. Прекрасно място, където човек би могъл да прекара няколко часа, незабелязан от никого.

Поради която причина беше избрана и за „първи резервен“.

Ако Део успееше да се откачи от полицаите, той трябваше да изостави колата, да открадне друга и да дойде с нея за Грег. Но ако не дойдеше до потеглянето на експреса, т.е. до 4:45 сутринта, Грег просто щеше да се качи на него, да се повози колкото счете за нужно, да слезе, да намери хотел и да направи нужния брой телефонни обаждания, за да се увери колко безопасно е да се върне.

След всичко, което се бе случило тази нощ, на Грег му се искаше Део да закъснее.

Купи си вестник и кутия прясно мляко, и се отправи към чакалнята за заминаващи влакове.

Близо петдесет души търпеливо чакаха всеки своя влак и във въздуха се носеше ниско монотонно жужене от десетки разговори. Грег избра място на редицата седалки, скрита зад снекбара. Вляво от него двама новобрачни развълнувано обсъждаха предстоящата среща с нейните родители. Отдясно пътуващ търговски пътник беше стиснал между коленете си куфарче с мостри и се взираше в джобен калкулатор.

Грег разтвори вестника и го свали на височина, позволяваща му да следи кой влиза в чакалнята.

— Дами и господа — гъгниво произнесе едва разбираем глас по високоговорителите, — ще актуализираме информацията за заминаващите влакове. „Съдърн Плейнс Експрес“ на „Амтрак“ по линия 1189 има закъснение. Качването ще стане в 4:50, а часът на заминаването се премества за 5:02. „Амтрак“ се извинява за причиненото неудобство.

Говорителят повтори съобщението, а Грег пропусна край ушите си стоновете на разочарование около себе си и пак разтвори вестника. Не знаеше да се радва ли или да съжалява за няколкото минути допълнително време, отпуснати от съдбата на Део, за да дойде и да го вземе.

В течение на следващия час и половина той се отдаде на четене на вестника, виране в тълпата и неуспешни опити да прочисти мислите си.

Оказа се, че случайно е купил точно вестника, издаван от Кери. Разбра го, като отгърна на страницата с редакционните материали, където видя снимка на усмихнатото му лице. Разгледа го както хирург, специалист по пластични операции, разглежда лицето на застаряваща кинозвезда. Вгледа се в очите му, обърна внимание на бръчиците, говорещи, че това е човек, който лесно и често се усмихва, запечатана в съзнанието си строгите иначе черти, подсказващи консервативен характер. Опита се да сложи знак за равенство между тази снимка и голия труп, който бе видял само преди няколко часа.

Макар един страничен наблюдател никога да не би се досетил за това, в душата на крадеца се извиваше торнадо от емоции. И в неговия център се надигаше инстинктивна ярост, насочена към Студения и неговите убийци.

Не защото бяха убили Кери и приятелката му. Това си беше уреждане на сметки между Кери и Студения. Още по-малко заради това, че убийците го бяха преследвали. Такава бе играта.

Не, имаше нещо по-дълбоко. Нещо, свързано с внимателно контролирания и още по-старателно скриван страх в гласа на Студения.

Студения беше заповядал убийствата, въпреки че Кери бе разполагал — или поне беше подозиран, че разполага — с нещо, което бе нужно на Студения. И беше убит, преди да му го даде, защото не можеше да му бъде позволено да продължи да живее, знаейки, че

онова нещо — каквото и да бе то — вече е извън контрола на Студения.

И точно по същата причина Студения щеше да убива или да разпореди да бъдат убивани всички онези, които знаеха, че той или неговите господари са изпуснали контрол над въпросното нещо.

Такива като Грег например.

Той докосна с пръсти куфарчето, мислейки за малката кожена кутия, плика и папката. Поколеба се дали да не отиде в тоалетната и на спокойствие да види какво има в тях. Отказа се. Беше прекалено рисковано, а Грег имаше усещането, че тази нощ е изчерпал лимита си от късмет за години напред.

И все пак не можеше да забрани на мозъка си да разиграва различни варианти, а това не му позволяваше да се концентрира върху четенето на вестника.

След десет минути стана, огледа се и отиде до телефона на стената. Набра номер, зареди долар и десет на монети и зачака връзката.

— Карлайл — чу се плътен глас в слушалката.

— Радвам се, че си станал — подметна небрежно Грег, без да забравя за хората около себе си.

Къса пауза, прекъсната от три прещраквания, които подсказваха, че се извършва проверка на линията. Малкото устройство към апарата щеше да издаде пет предупредителни сигнала, ако някой включеше подслушвателно устройство по време на разговора.

— Грег?

— Да.

— Какво, по дяволите, се случи?

— Защо ти не ми кажеш? — подразни се крадецът.

— Сформираха цял наказателен отряд. Не говорят много, но дочух достатъчно, за да разбера, че става дума за убийство. Разследването е с максимален приоритет.

— Продължавай.

— Джек Кери, нали се сещаш — медийният магнат, е обявен за национално издирване. Но неофициално ми подхвърлиха, че бил мъртъв. На местопрестъплението имало много кръв. — Пауза. — И вече са съставили къс списък на онези, които спешно им трябва.

Този път паузата беше на Грег.

— Например?

— Името ти е включено.

— Знаеш, че това е изключено! — гневно каза Грег с висок шепот.

— Знам, знам. И те, по дяволите, го знаят — успокой го адвокатът. — Но знаят още, че четири апартамента, охранявани от системи, последна дума на техниката, намиращи се в сграда, съоръжена с всичко необходимо, за да се чувстват обитателите ѝ в пълна безопасност, са били ударени тази нощ. — Той замълча за няколко секунди и завърши: — Не са глупави.

— Заповеди за арести?

— Все още не. Но на твое място аз не бих отварял вратата си на позвънявания през следващите няколко дни.

Пет къси звукови сигнала в слушалката. Чути и от двамата.

— Сам ли си у дома? — попита на финала Грег.

— Да — с напрегнат глас отговори приятелят му.

Грег прекъсна връзката. Обърна се и се насили да наложи върху лицето си маска на спокойствие въпреки тревожните мисли.

Беше очаквал полицията да вложи максимум усилия, но не преди да са се уверили, че кръвта по мокета е на Кери. И то не веднага, а едва след като им съобщиха, че не се е появил на работа поне в продължение на половин ден. Но дори тогава нямаше да имат повод да проверяват други апартаменти в блока, освен тези на четиридесет и пети етаж. Така че появата на името му в списъка на заподозрените просто изглеждаше нелогична.

Някой полагаше усилия да придаде по-голяма важност на случая.

И да направи издирването му задача номер едно.

— Дами и господа — прекъсна мислите му гъгнивият глас, — „Амтрак“-1189 или „Съдърн Плейнс Експрес“ е композиран. Перон „Г“ като „голф“. Повтарям — обявяваме качване за „Амтрак“-1189 или „Съдърн Плейнс Експрес“, перон „Г“ като „голф“.

Грег стана и тръгна към перона.

Готвеше се да влезе в извеждащия тунел, когато обърна за последен път поглед към чакалнята и видя Део забързан да влиза.

В продължение на една дълга минута двамата мъже стояха вперили погледи един в друг през оживената чакалня. Лицето на Део

не изразяваше нищо — човекът просто търпеливо чакаше Грег да вземе решение.

Душата на Грег плачеше да се качи на влака. Да попътува с него донякъде, да обмисли случилото се на безопасно място някъде из страната. Може би да вземе самолет от Ню Орлиънс за... за Южна Америка. Той дори се обърна и направи още една крачка към тунела.

Пет минути по-късно седеше редом с шофьора в стария откраднат „Додж Дарт“.

— Проблеми?

— Оправих се — с безразличие сви рамене Део.

Грег кимна.

— Имаш ли ангажименти за уикенда?

Въпросът му не беше чак толкова необичаен. След всеки замисъл, който се развиеше не по плана, обикновено му възлагаха допълнителни задачи.

— Час или ден, за мен е все едно — безгрижно отвърна Део и излезе на празната магистрала. — Петстотин. — Той забеляза, че Грег поглежда в страничното огледало. — Ако рискът е същият — побърза да допълни той.

— Един бон на ден — тихо каза Грег, без да отмества погледа си от огледалото. — Минимум три дни. — Той извади пачката „за екстрени ситуации“ от вътрешния джоб на самото си и отброи три хиляди долара.

Део мълча цели десет минути, през които сменяше посоката по случаен начин, влизаше и излизаше от магистралата, минаваше по малки улички и избираше накъде да завие в последната секунда. Правеше всичко възможно, за да се убеди, че не ги следят. За петстотин на ден от него се очакваше да се справи с почти всичко, което можеше да възникне по време на удар.

За хилядарка...

— Накъде? — проговори накрая той и прибра парите.

— Колата ми е на кея. Зарежи тази, намери нещо по-свястно и после ела у дома.

„Домът“ представляваше къща тип „ранчо“ с площ към седемстотин квадратни метра, построена на парцел от двадесет и два

акра в покрайнините на града. Към нея имаше две бунгала за гости, конюшня, ринг за обездка и пасбище — всичко заради дванайсетте породисти американски коня, които Грег притежаваше. Обстановката беше селска и спокойна, а мястото — изолирано. Самата къща се намираше в края на дълга, криволичеща алея за коли, осяяна с датчици и детектори за „ранно предупреждение“.

Макар отношението му да бе коренно противоположно, когато ставаше дума за жилищата на другите, Грег високо ценеше собствената си сигурност.

Той паркира колата си отстрани на дома, заобиколи пешком и излезе в малко задно дворче, завършващо със скален откос, в основите на който — цели двайсетина метра по-долу — се плискаха водите на Тихия океан. Затвори очи, пое с пълни гърди възкиселия солен въздух — това бе сигурен предвестник, че предстои червен прилив^[2] — и започна да се съблича.

„Ще има изхвърлена мъртва риба“, помисли той разсеяно, докато се събличаше, захвърляйки дрехите си на скарата на голямо тухлено барбекю. Освободи се от всичко — самото с две лица, ризата, панталоните, всичкото си бельо, обувките и чорапите.

Сети се за загубената качулка и се намръщи.

Поля купчината дрехи със сместа от тубичката за запалване на огъня, драсна клечка кибрит и я хвърли върху нея.

Никакво подценяване на полицията, мислеше си той, изправен гол пред огъня, но държащ да се убеди, че всичко ще изгори без остатък. Същата модерна технология, използвана от него, за да проникне на места, където не е желан, можеше да бъде не по-малко ефективна, ако се използваше, за да бъде доказано присъствието му там. Защото където и да отиде човек, волно или не, той винаги оставя следи, а и отнася нещо от мястото, където е бил.

Грег нямаше никакво желание да попада в затвора заради доказателства, основаващи се на влакна от неговите дрехи, в помещение, за в което той щеше да твърди, че не е бил.

Удовлетворен накрая, макар и не без известно чувство на досада, че любимото му сако (в това число и други дрехи) скоро щяха да се превърнат в купчинка пепел, той се обърна, дезактивира алармата и влезе в къщата през една от страничните врати.

И веднага я активира обратно.

Измъчваха го глад и изтощение. Това можеше да бъде и естествен резултат от продължилата близо дванайсет часа операция, по време на която във вените му бе препускало огромно количество адреналин. Макар че по-вероятно просто се дължеше на факта, че не бе ял от вчера.

Или на обхваналото го чувство на облекчение и успокоение от това, че най-сетне се намира на единственото място във вселената, което смяташе за абсолютно безопасно.

Независимо какво бе обяснението, той навлече фланелка и обущини, взети от купчинката до пералнята, и се отправи към просторната кухня, преди да отиде в кабинета си, където смяташе да разгледа плячката.

— Не може да бъде! — прошепна той, като погледна в хладилника. — Това просто не може...

Застина и по лицето му пролича притеснение.

— Знаех, че има — прошепна той. — Ама нали вчера я купих, за бога!

Той започна да рови по полиците и да размества нещата, отвори всички чекмеджета и надникна и в най-малките отделения, борейки се със засилващото се чувство на откровен гняв.

— Мамка му... Къде е, по дяволите?...

В същия миг нещо върху полицата на стената привлече вниманието му. Беше розовата картонена кутия — празна естествено — с трохите от шоколадовата торта, която търсеше.

— Фос! — прошепна той с недвусмислена заплаха в гласа. — Проклетият Фос. Безмозъчен егоист, мислещ единствено за шибаното си наркоманско съществуване... Кучият му син! — И той запрати на пода картонената кутия от полицата.

Гневно се върна при хладилника, сграбчи кутията мляко (събаряйки няколко бутилки) и затръшна вратата с такава сила, че се разтвориха вратичките на бюфета.

Затръшна и тях поотделно и усети, че гневът му ескалира, едва ли не превръщайки се в нещо живо, с което въпреки изтощението си трябваше да се бори.

— Нищо повече не искам, а само да намеря малко торта, като се върна у дома, но не... на никой не му пука за моите нужди!

Вратичката на бюфета страхливо се отвори наново и той ядно я затръшна обратно, но сякаш набрала смелост, тя отказа да се подчини. Грег я изгледа настръхнал, пое си дълбоко дъх — външен наблюдател би помислил, че се е успокоил — но той посегна отривисто, сграбчи я с двете си ръце и я изтръгна от пантите.

После я запрати през стаята с такава сила, че тя се удари чак в далечната стена и се натроши на парчета.

Отиде до тях, разгледа ги и въздъхна.

— По дяволите! — прошепна той на себе си.

Когато се обърна, за да се отправи към кабинета с кутията мляко в едната и куфарчето в другата си ръка, от яростта му (Фос наричаше тези изблици „буря в чаша вода“) не бе останала и следа.

Стаята, в която влезе, беше малка и уютно обзаведена с диван за правене на любов до срещуположната на голямото писалище стена. До третата стена стоеше библиотека с рафт за стереоуредбата, а четвъртата бе покрита с тъмна ламперия — в нея беше и вратата.

Той се настани зад писалището, отпи голяма глътка мляко направо от кутията, внимателно сложи и намести куфарчето на плота. Но не го отвори веднага.

Вместо това се обърна с лице към големия монитор, монтиран до страничната стена. Набра код върху клавиатурата на компютъра под него и впери поглед в екрана.

Грег прекрасно знаеше колко лесно могат да бъдат победени разните алармени системи и датчици, така че бе взел допълнителни мерки. Това бе неговият резервен вариант, предвиден за моменти, когато се случеше най-лошото. Тази система бе проектирана да се задейства само когато някой действително влезеше у дома му, т.е. беше неоткриваема отвън.

Винаги когато се отвореше някоя от вратите на къщата, компютърът регистрираше събитието и задействаше видеокамерата, контролираща конкретната врата.

В специалния файл беше записано, че системата се е задействала три пъти. Първият и последният бяха неговото излизане сутринта, когато бе тръгнал за „удара“ и пристигането му преди малко. Така че извика данните за втория случай.

Той пусна видеофайла и на екрана се показа спалнята на стария. Фос лежеше на леглото си с полуотворени (или може би

полузатворени) очи и иначе силните черти на лицето му бяха размити от маската на предизвикана от наркотичен ступор безчувственост. Останките от тортата бяха размазани върху възглавницата под главата му.

Грег въздъхна и изключи монитора.

Този път вече насочи цялото си внимание върху куфарчето и набързо изпразни от него откраднатото от четирите апартамента. Без да се вглежда в изваденото върху писалището съдържание, той отнесе куфарчето в складовото помещение до работилничката. Едва когато се залови да изважда и пренарежда оборудването, поставяйки всеки уред и инструмент на мястото му, той забеляза липсата на ехолокатора.

Смръщи се озадачено, възстанови последователността на събитията и се досети, че го е забравил при бягството си от скривалището зад бара.

Нещастник!

Колко скъпоструваща грешка.

Може би дори фатална, ако полицията съумееше да открие следите му по уреда. Слава богу, че много преди това да се случи, той щеше да се намира далеч от тук, успокои се Грег и излезе обратно в работилничката.

Сега вече можеше да се концентрира върху откраднатото. Захвана се да инвентаризира плячката, съзнателно игнорирайки трите неща от втория сейф на Кери.

Ударът се бе оказал доста по-добър, отколкото бе смятал досега. Малко над тридесет хиляди долара в наличност, четиридесет и пет хиляди долара в ценни книжа на приносител, бижута на стойност над двеста и петдесет хиляди долара (следователно около седемдесет и пет хиляди долара, ако ги пласираше на свестен посредник или повече, ако ги демонтираше и продадеше камъните и обкова поотделно) и други дреболии, струващи... хм, примерно още поне петдесет хиляди долара.

Значи двеста хиляди.

Без нещата от *онзи* сейф.

Той прибра бижутата и скъпите джунджурии в *собствения* си взидан в пода сейф, скрит под мокета и затиснат с любовното ложе. Задържа банкнотите и ценните книжа. Тях, без сам да съзнава защо,

сложи във вътрешния джоб на подплатеното яке, окачено на близката закачалка.

Огледа се, сякаш търсеше още нещо, което да свърши, преди да се залови с нещата от сейфа на Кери, но поради липса на нещо по-добро, отпи нова глътка от кутията мляко и се заслуша в ранните сутрешни новини, в които мъгляво се споменаваше за „загадъчна полицейска активност около луксозния апартамент на медийния магнат Джек Кери“.

След десет минути на съзнателно наложено бездействие той се захвана със съдържанието на сейфа на Кери.

Първо отвори плика, който изглеждаше като онези, в които се поставят върнати от бижутер скъпоценности, дадени за поправка.

Сложил латексови хирургични ръкавици, Грег внимателно отвори плика и плъзна съдържанието му на писалището.

Беше нещо, залято с лусит^[3], и закачено на масивна златна верижка.

Грег се намръщи и притегли окачената на шарнир лупа в комбинация с лампа.

Блокчето лусит беше тъничко, около половин сантиметър, широко два и половина, а на дължина достигаше седем сантиметра и половина. В центъра му се намираще дребна сребриста пластина, ненадвишаваща два сантиметра и половина на дължина.

На пръв поглед изглеждаше като парче от химикалка. Вероятно сребърно-алуминиева сплав с формата на тръбичка. Но въпреки помощта на лупата Грег едва успя да различи някакъв надпис на края, в близост до верижката, и назъбване в другия край.

— Какво, по дяволите, е това? — в пълно недоумение изрече Грег и бръкна в чекмеджето за много по-силна бижутерска лупа.

През нея се виждаше, че символите в надписа приличат на йероглифи или най-малкото представляват ситни геометрични фигури, в които на пръв поглед не се откриваше никаква логика. Назъбването обхващаше цялата периферия на тръбичката и макар Грег да знаеше, че това е много малко вероятно (или по-точно малко възможно) в пространствата между разграфяванията се забелязваха следи от някакви писти като на печатна платка.

За да може да каже нещо по-определено обаче, трябваше да разгледа това чудо под микроскоп.

Той нахлузи верижката на врата си, пушна медальона — или каквото бе там — под ризата си и се залови с дебелия жълт папка.

Срязва ластиците и извади куп листа.

Прегледа ги набързо и установи, че става дума за петнайсетина-двайсет ксероксни копия на вестникарски репортажи, датиращи отпреди близо петдесет години. Но към тях бяха прибавени няколко списъка с имена, места, дати и организационна блок схема на нещо, което се наричаше „Проект Умбра“.

Съдържанието на папката в никакъв случай не бе нещо, което човек нормално слага на възможно най-скрито място в сейфа под пода.

Грег бутна ксероксните копия, списъците и схемата настрани и се зачете в късата бележка, която Кери — явно той, кой друг? — беше написал на залепващо се листче, което обаче се бе отлепило.

На него пишеше съвсем простичко: „Застраховка живот — само за Кери“.

Той въздъхна дълбоко. Започваше да усеща изтощението от напрегнатото денонощие, прекарано без минутка сън. Напъха документите обратно в папката. По-късно, когато си отпочинеше, и най-вече, когато щеше да бъде способен на по-голямо интелектуално усилие, щеше да ги прегледа най-внимателно.

Сега обаче бе ред на кожената кутийка.

Беше заключена, но Грег имаше нужда само от кламер, за да се справи с това.

— Обзалагам се, че е любимата му колекция от четки за зъби — насмешливо промърмори той, изразявайки огорчението си от липсата до момента на нещо не дори ценно, а просто продаваемо. — Охранителна система за поне двама хиляди долара и то само в хола, а копелето му нещастно си използва сейфа вместо чекмедже за боклуци.

Но след това се сети за Студения.

И безкрайно предпазливо отвори кутийката.

Беше уплътнена с червено кадифе, а на вътрешната страна на горния капак бе завинтена миниатюрна месингова табелка с надпис:

Колекция „Джайънт Рок“
Номера 61 до 80

Но вниманието на Грег бе приковано към онова, което лежеше на дъното на кутийката.

Там имаше две редици гнезда в червеното кадифе. По десет в редица. А в петнайсет от тях лежах големи кръгли стъклени топчета.

Но топчетата улавяха светлината по изумителен начин, а разноцветната дъга, която искреше в тях, бе невероятна!

Умората му мигновено изчезна.

Бавно и внимателно той взе едно от топчетата и го поднесе под лупата.

Беше много по-тежко, отколкото изглеждаше, и определено не беше кухо. Имаше идеална сферична форма с диаметър около четири сантиметра и по повърхността му не можеха да се забележат никакви следи от допълнителна шлифовка или изкуствено синтезиране. Изглеждаше абсолютно чист, без вътрешно замъгляване, несъвършенства, дефекти или стени, а светлината сякаш експлодираше вътре в него. Изключително силен ефект на разлагане на лъчите, който просто беше невъзможен за обикновена, нешлифована във формата на многостен стъклена топка.

Грег се задълбочи в изследването на необичайния обект.

Точно в този момент мониторът се включи.

Той вдигна поглед от загадката пред себе си и натисна бутона за отваряне на порталната врата. Део вкара през нея нов модел волво. След няколко секунди Грег го пусна да влезе в къщата, нареди му по интеркома да се настани удобно и се върна към непосредственото си занимание.

След малко стана от стола си намръщен и отиде при малката масичка в работилницата, пригодена за извършването на бижутерски операции.

Още преди години беше осъзнал колко полезно ще се отрази на занаята му, ако е в състояние бързо и лесно да различава скъпоценните камъни от фалшификатите и да идентифицира своите находки. Така че бе изкарал задочния курс на Американския институт по гемология и беше получил сертификат на гемолог. Придобитите умения впоследствие многократно бяха изкупили изразходваното за обучение време.

Изпил половин кутия мляко четиридесет минути по-късно, той държеше пред себе си малко листче, на което бяха сумирани

резултатите от анализа:

Диаметър: 22 милиметра
Тегло: 15.714 карата
Цвят: прозрачен
Коефициент на пречупване: 2.418
Относително тегло: 3.53
Твърдост: 10+
Дисперсия: 0.46

За да бъде сигурен, провери още три от „топчетата“.

Бяха идентични.

Когато накрая приключи, прибра всички без едно в кутийката и я заключи в сейфа. Намести „ложето“ над него и седна на стола. Мислите му летяха.

Камъчетата изглеждаха органични, а не изкуствено синтезирани. Макар и под най-голямо увеличение той не бе забелязал по повърхността им никакви следи от механична обработка, никакви признаци, че формата им е била променяна по някакъв начин.

Което оставяше пред него един нерешен фундаментален проблем.

Скъпоценните камъни, минералите, та дори кварцовите образувания по правило не са сферични. Никога. Нито когато ги изваждат от недрата на земята, още по-малко след като бъдат шлифовани. На всичко отгоре, не съществува технологичен метод, по който да бъдат създадени идеално сферични камъни от материал, подобен на онзи, от който бяха тези камъни, според резултатите от анализа му.

Но всички изследвания крещяха в лицето му един и същ отговор: *диаманти!*

А това означаваше... Всъщност дори единствено възможният отговор не вършеше работа.

Даже ако приемеше за момент — а подобно предположение би било в значителна степен произволно — че природата е успяла да създаде някак един идеален, абсолютно сферичен и лишен от всякакви дефекти диамант, независимо дали зад този мутант стоеше вулканична

или тектонична активност, как тогава можеше да се обясни съществуването на още четиринайсет (дори деветнайсет, ако се вярваше на надписа в кутийката) идентични по размер и всичко останало близнаци?

Грег се опита да прогони от главата си мислите около тази загадка, като подготви за активиране трите допълнителни алармени системи, имащи за цел да ограничат до минимум достъпа до работилницата и кабинета.

Взе жълтия плик, откачи якето и натисна бутона за дистанционно включване на алармения комплекс.

Забеляза, че за пръв път, откакто се помнеше, пръстите му треперят.

Беше почти пладне, когато издължената лимузина отби към осеяния с дупки в асфалта паркинг в едно от бедняшките предградия. Шофьорът натисна спирачки, объркан за момент от липсата на подходящо място. След това видя колата на втория екип, паркирана пред четвъртия от петте магазина около паркинга.

Авторадио Дойчмьор

Хвърли поглед към задната седалка, видя, че старецът още спи, паркира напъряко на цели четири разчертани в асфалта клетки пред магазина и тихо слезе.

Един от мъжете във втория екип излезе през вратата на магазинчето, върху която табелата бе обърната на „Затворено“.

— Този е — каза мъжът с безстрастен глас.

Шофьорът с нищо не показва, че се е изненадал.

— Кой?

Мъжът се обърка за момент, после се досети:

— Не, този е прекалено възрастен, за да бъде нашият човек. Но той е изработил онази джаджа.

— И?

Мъжът се поколеба:

— Ами... Виж, казано ни беше да го намерим, задържим и да ви уведоим. Останалото трябва да го каже той.

— Пригответе го — въздъхна шофьорът.

Мъжът кимна и влезе обратно през вратата.

Шофьорът се замисли за шефа в колата.

Старецът беше изтощен до смърт. През последните двайсет часа, откакто бяха заедно, не бе спирал и за миг. А кой знае и колко време преди това не бе почивал.

От друга страна, заповедите, дадени на шофьора, бяха пределно ясни. Грижата за стареца беше приоритет номер едно. С оглед да бъде подготвен за всичко, шофьорът разполагаше в багажника на лимузината със специализирано куфарче за оказване на спешна сърдечна помощ и където и да се озовеше, винаги имаше едно наум къде е най-близката болница, за да може да направи всичко необходимо за достолепния господин Килбърн.

И още нещо. Килбърн му харесваше — нещо изключително рядко в техния бизнес. Всичко в него предизвикваше страхопочитание. Подобно на управляема ракета, той бе в състояние да се насочи безпогрешно към своята цел с умение и прецизност, без никакво разсейване или скрупули.

Беше от старите агенти — онзи тип, който шофьорът бе срещал само в книгите. Такъв, какъвто се надяваше сам да стане един ден.

Нямаше как, качи се в колата, но съжаляваше, че трябва да събуди Килбърн. Лицето му бе бледо, а дишането — затруднено. Но доколкото го познаваше, старецът би държал лично да разпита Дойчмьор.

Натисна бутона за сваляне на преградата между двете отделения и в този момент факс машината се събуди за живот. Реши да изчака получаването на факса и тогава да го безпокои.

Надяваше се да не е онази заповед, която знаеше, че някой ден със сигурност ще получи — заповедта да убие стареца.

Затова се усмихна, дочитайки изпълзяващия навън лист.

— Сър — тихо повика шофьорът. — Господин Килбърн?

Килбърн отвори очи и примигна сънливо. Явно не можа да осъзнае в първия момент къде точно се намира.

— О... — каза след няколко секунди той. — Пол.

— Да, сър.

— Къде сме?

— Вторият екип намери човека, който е изработил ехолокатора. При него сме. — Пауза. — Да им наредя ли да започнат разпита?

Килбърн разтърси глава, прогонвайки остатъците от съня, избърса с ръка очите си и се изпъна на седалката.

— Аз ще говоря с него.

— Разбира се, сър.

Пол слезе, бързо заобиколи колата, отвори вратата от страната на Килбърн и му помогна да се измъкне. След това му подаде факса:

— Списъкът, който поискахте. Току-що пристигна.

Килбърн кимна и се зачете, докато вървяха.

В задната част на затворения магазин за стерео радиоприемници за коли, Дойчмьор седеше на високо столче, а двамата от втория екип стояха зад него. Собственикът беше към петдесетте, дебел и видимо изплашен. Погледът му се заби в Килбърн и повече не се откъсна от него.

— Искам да ви уверя, господин Дойчмьор — започна без предисловие Килбърн, — че знаем кой сте, с какво се занимавате и за кого работите. Така че всякакви лъжи по тези въпроси биха били крайно нежелателни. — Той направи пауза и се приближи на една стъпка от мъжа. — А и ще бъдат сурово наказани.

— Не знам за какво говорите — заекна Дойчмьор. — Аз само...

Думите му заглъхнаха, сподавени от голямата лапа, който обхвана устата му изотзад.

Килбърн седна на стола, донесен от Пол.

— Тази лъжа ще я пусна да мине. Ще я отдадем на вашата неопитност. — Той извади факса от джоба си. — Ще стъпя на предположението, че сте смел човек, господин Дойчмьор. Съдейки по професията, която сте си избрали. А именно, доставка на съвременно електронно оборудване за суперкрадци. — Пауза. — Така ли е?

Дойчмьор седеше безмълвно.

Килбърн въздъхна:

— Графикът ми е претоварен, господин Дойчмьор. Кимнете за „да“, внимавайте за „не“.

Ужасеният мъж бавно кимна.

Килбърн протегна ръка и един от двамата наемни убийци му подаде ехолокатора над рамото на Дойчмьор.

— Ваше дело ли е това?

Ново бавно кимване.

— За крадец. — Това прозвуча като констатация.

Ново кимване.

Килбърн свали поглед върху тънкия лист в ръката си — факсът, който изброяваше най-талантливите крадци в този район на страната.

— Сезар Луис Родригес?

Никаква реакция.

— Робърт Броули?

Никаква реакция.

— Грегъри Пикаро?

Отново никаква реакция, освен едва доловимо трепване на мускулче на бузата на мъжа. Може би не означаваше нищо — разбираема последица от напрежението при един смъртно изплашен човек. Останалите трима в помещението не забелязаха нищо.

Но Килбърн не го пропусна. Отдавна погребан инстинкт се събуди за живот в подсъзнанието му и мигновено преобразува слабия тик в онова, което стоеше зад него.

— Да поговорим за господин Пикаро — предложи той и избута ръката на убиеца настрани. — Кой е той, с какво се занимава и къде може да бъде намерен.

---

[1] От англ. grave — гроб. — Б.пр. ↑

[2] Когато водата изхвърля червен планктон, силно отровен за морската фауна. — Б.пр. ↑

[3] Общо наименование за акрилна гума или пластмаса, която се излива в прозрачни или полупрозрачни блокчета, листове и пр. — Б.пр.

↑

4.

Имаше изненадващо малко огън, но гъстият задушлив дим беше навсякъде. Не трябваше да бъде тук, защото рискът беше абсолютно неоправдан. А и в предварителните му планове не бе влизало да се намира близо до Пети район, но някакво труднообяснимо безпокойство, останало след нощната операция, го бе привлякло неудържимо.

А този човек живееше, подчинявайки се на своите инстинкти и усещания.

Така че тръгна из пепелищата, смаян (както всички останали) от пълното унищожение на това място.

— Кой би направил такова нещо? — извика някой.

— Що за чудовища? — риторично бе попитал друг.

— Казват, че са го направили заради Ислямския център на третия етаж — подшушна една жена на приятелката си.

А втората, която стоеше в непосредствена близост до първата, недоверчиво поклати глава:

— Как така, не може да не са знаели, че на третия етаж има детска градина.

Мъжът се отдалечи, все така навел глава, от една страна, за да не бъде разпознат, от друга — за да скрие изражението на шок и болка върху лицево си, а междувременно жандармерията започна да отцепва мястото.

Не бе имал представа.

Но не и другите.

Изведнъж той се спъна и едва не падна във все още димящите отломки в пепелта. Залитна, възстанови равновесието си, но замръзна на място, защото точно пред него лежеше мъничка, тънка детска ръчичка.

Бледа... откъсната от силата на мощния взрив.

И тя все още стискаше с мъртвите си невинни пръстчета усмихната кукла.

Грег примигна и се събуди.

В мига между настроението от съня и първата му съзнателна мисъл, миризмата на изгоряло месо и овъглена човешка плът магически се трансформира в бекон с яйца.

Но някакво избледняло копие на съновидението се сви в едно ъгълче на съзнанието му.

Не беше изживявал пълната сила на кошмара — или по-точно на спомена — вече от години насам. Беше се надявал, че най-сетне е успял да го затвори и заключи в кутия, дълбоко заровена в отдавна забравено място. Изтезаваща мисъл, с която още преди много години бе решил да се бори и да не й дава да се надига.

Но ето че тази сутрин тя го бе издебнала. Не че го бе изненадала напълно, защото от няколко дни го измъчваше тягостно чувство.

Изправи се в голямото легло, провеси крака през ръба, впи пръсти в тъканта на дебелия мокет и се опита да прочисти главата си от всички други мисли, освен онези, които наистина имаха значение.

Полицайте.

Странните камъни.

Студения.

Стана, обу джинси, облече риза и разкърши рамене. Отиде пред огледалото, прокара пръсти през косата си, разтри очи... все още отнесено.

Обяснимо беше стресът от предната нощ да извика от подсъзнанието му кошмарния спомен. Какво по-естествено от това да го очаква, особено след болката и напрежението, свързани с измъкването на косъм от убийците.

Крайно време беше да се откаже от налудничавата идея, че трябва да се върне на Грейвсенд авеню.

Кошмарен спомен, предизвикан от кошмарната му работа на кошмарната улица от детството му.

Кимна, сякаш удовлетворен от тази мисъл. Тръгна към вратата, спря, обърна се и се върна при леглото. Бръкна под матрака.

Миг по-късно провери дали пистолетът четирийсет и пет калибър е зареден и го пъкна в специалното отделение за него в якето си. Извади плика на Кери от сейфа, наметна якето си и излезе.

Део седеше в дневната и гледаше едновременно двата телевизора.

На единия екран се виждаше дразнещо усмихната, попрецъфтяла красавица, която радостно споделяше презрението си към околния свят, който я възприемал като некадърница (каквата си беше). През цялото това време, опитващата се да изглежда на трийсет седемдесетгодишна водеща, позната в миналото като домакиня на различни състезания, енергично кимаше в знак на пълно съгласие.

Део също кимна едва забележимо на Грег, който седна от другата страна на масата, и се концентрира върху втория телевизор.

Там през седем секунди се редуваха картини от деветте видеокамери, контролиращи периметъра на ранчото. Коняр прекарваше четка през гъстата грива на расов кон в обора. Градинар буташе косачката през островчето трева, което алеята за коли заобикаляше на идване към дома. Волвото на Део бе паркирано до входната врата с предница към портала.

И от другата страна на портала, микробус на кабелната телевизия бе паркирал до стълба на уличното осветление. Двама души стояха, подпрени на микробуса.

— От колко време? — поинтересува се Грег и взе дистанционното, за да спре по-нататъшната смяна на картината върху екрана.

Део хвърли поглед натам.

— От около час. — Гласът му беше равен, безизразен, равнодушен. — Ченгета.

— Надявам се.

Део го погледна за кратко и отново насочи вниманието си към разговора с гостенката в студиото.

— Краката ѝ си ги бива, нищо че е дърта — късо изкоментира той, когато камерата даде в едър план водещата. Знаеше, че ще му кажат каквото е необходимо да знае, когато стане наложително.

В стаята влезе Фос с голяма чиния.

— Мислех, че ще почиваш поне още няколко часа — подметна той и седна да закуси.

Сравнен с предната нощ, това бе напълно различен човек. Лицето му, така силно изопнато по време на удара, сега се бе отпуснало. Нервният му тик бе заменен с топла усмивка и той

изглеждаше по-млад, пълен с живот. Всичко това щеше да продължи, разбира се, само няколко часа след като „дозата за събуждане“ изчерпеше действието си.

— Вътре има още.

— Само не торга, моля те — срязва го със сърдит глас Грег, без да откъсва поглед от микробуса на кабелната телевизия.

Фос знаеше, че неговият бос-партньор-приятел-спасител е възможно най-хладнокръвният човек на света по време на криза. Винаги леденоспокоен, дистанциран, възможно най-ефективен, без значение какви са шансовете.

Но беше още разбрал, че има дреболии, които можеха да го изкарат от кожата му и да го доведат до състояние на неистова ярост, способна да стъписа дори онези, които го познават отблизо.

Затова мъдро реши да не се обажда, да не опитва с извинения и да се надява онова, на което Грег бе способен в такива моменти, да се е изчерпало с погрома в кухнята, където вече бе успял да прибере.

— Да ти приготвя нещо за ядене — кротко предложи той.

Грег поклати отрицателно глава, без да отклонява поглед. После хвърли на Фос плика, който бе донесъл.

— Направи справка за това — и посегна към дистанционното, за да увеличи образа, така че да разгледа мъжете по-отблизо. — Започни с напечатаните листа.

Фос сви рамене и изтърси съдържанието на плика. Без да нарушава ритъма на вилицата, която бодваше в ивичките бекон между две топвания на препечен хляб в рохко запържените яйца, той започна да чете.

— „Организационна структура и канали за финансиране... на проект Умбра“ — промърмори възрастният мъж, когато намери онова, което Грег му бе наредил. — „Меджик... копирането забранено.“ — Пауза. — Правителствен жаргон. Тези хора не могат да кажат онова, което искат с прости думи като всички останали — изръмжа той и продължи да чете, докато ядеше.

— Каж ми за колата — каза Грег и си наля кафе от каничката на масата.

Все така, без да отделя поглед от екрана.

Део смени програмата на анимационни филми.

— Волво 350S. Тук такива просто не правим. Възможно най-якото шаси в света.

— И?

— Купето е блиндирано от всички страни с по един пръст титан. Стъклото в прозорците е поне сантиметър полимер, устойчив на високоскоростни куршуми. Резервоарът е завит в риза от кевлар и е с увеличена вместимост — отива чак до под задната седалка. Едно зареждане стига за над осемстотин километра пробег на висока скорост. Не е зле, като се има предвид колко е голяма и тежка. — Той млъкна и се засмя от сърце на невъзможното изпълнение на скачащите по екрана фигурки. — Обожавам това! Според мен може да изчисти всичката лоша карма във въздуха. Двигателят е 410 V-8, турбо.

— Нещо друго?

Шофьорът сви рамене.

— Малко екстри. Нищо изключително.

Грег кимна, върна режима на превключване на картината и се опита да изпразни главата си с анимационните филмчета. Позвъняването на телефона прекъсна и без това провалящият се опит.

— Три-пет-едно-три — каза той с леко променен глас.

— Доколкото си спомням, казах ти да не вдигаш телефона.

В слушалката нещо изщрака — несъмнено включването на системата против подслушване.

— Какво става, Карлайл?

През шума на сканиращата система гласът на адвоката прозвуча особено напрегнато.

— Нищо хубаво.

— Задръж така. — Грег натисна бутона за прехвърляне и отиде в кухнята. Пое си дълбоко въздух и взе слушалката там. — Продължавай.

— Изведнъж полицаите започнаха да гледат на случая Кери като на рутинно изчезване. Никакво разследване, никакви приоритети. Нищо.

— И това е лошо? — попита Грег, без да се усмихва, защото подозираше какво следва.

Карлайл въздъхна толкова дълбоко, че се чу даже през доста силния шум, който по някакъв начин предпазваше двамата разговарящи от подслушване.

— По-конкретно — бавно изрече получаващият тарифа от по седемстотин и петдесет долара на час адвокат, — шефът на полицията е извикал началника на отдел „Убийства“ и му е наредил да забрави. Моят информатор казва, че подозренията срещу теб също са снети.

— Но ние знаехме, че в крайна сметка така и трябва да стане, нали?

— Сега обаче знаем на кого можеш да благодариш. Както се изрази моят човек „безличен мъж в безличен костюм с невзрачно лице и малка пластмасова карта, на която пише, че може да прави каквото си поиска“. Схващаш ли картинката?

Грег се замисли по какъв начин новата информация пасва на мозайката. Странно, но някак не се чувстваше уютно, че полицията не иска и да знае за него.

Защото друг живо се интересуваше.

— Откога е информацията? — попита той след малко.

— Секунди преди да ти се обадя.

Грег направи бърз преглед на възможностите. Напоследък често му се налагаше.

— Имам завещание при теб, нали?

Този път паузата беше на адвоката.

— Да-а — изненадано проточи той. — Отпреди година.

Грег кимна.

— Само помни, че нямам никакво намерение да се самоубивам, ясно ли е?

— Ще се погрижа някой от моите хора да направи аутопсията — отговори Карлайл, този път след още по-дълга пауза. — Наистина ли смяташ, че може да се стигне до...

Но думите му бяха прекъснати от Грег, който сложи слушалката на телефона, поколеба се за миг и се върна в дневната.

— Кабелните пичове получиха ценно подкрепление — хладнокръвно отбеляза Део и посочи към екрана.

Там, точно в този момент, дълга лимузина паркираше зад микробуса.

Грег навлече якето, проследявайки с поглед как шофьорът на лимузината слиза, отива до кабелните техници и разменя с тях няколко думи. Без да се крият, тримата открито гледаха към дома му.

— Дай ми нещо, Фос — каза той с равен, но все пак напрегнат глас.

Фос вдигна поглед от документите.

— Още нищо не мога да схвана. Трябват ми поне два часа и малко време в Интернет.

Грег видя шофьора на лимузината да се връща и обляга до задния прозорец.

— Искам, каквото имаш до момента.

Едва сега Фос забеляза напрежението у приятеля си.

— Ъ-ъ... „Проект Умбра“ — вероятно някакво кодово име — се изпълнява под шапката на нещо, известно под името MJ-12, наричано още „Меджик 12“. И по-конкретно от някой, обозначаван с MJ-7.

— И?

Докато шофьорът бе извървявал разстоянието от микробуса до лимузината, Део бе свалил ботушите си и бе обул леки тенис обувки.

— „Умбра“ е създаден на принципа на пенсионен фонд — продължи Фос. — Има за задача да се грижи за петнайсетина-двайсет души, на които чрез серия от подставени корпорации се изплащат годишни издръжки.

— Това ли е?

— Засега — с тих глас призна старият наркоман. — Може би си струва да добавя, че тези документи са засекретени за нуждите на „Меджик“ под гриф „Само за четене“. Меджик... не знам, това може да е абривиатура за някаква секретна операция или бог знае за какво. — Той замълча, погледна на свой ред към монитора, приковал цялото внимание на приятелите му, и върна поглед към лицето на Грег. — Напускаме ли?

Грег не помръдна, когато видя лимузината да извива и да спира пред порталната врата. Проследи слизането на шофьора, който се приближи до оградата, натисна бутона на интеркома и телефонът на масата иззвъня.

Грег вдигна на третото позвъняване.

— Да.

— Господин Смит за господин Пикаро.

Грег натисна бутона за отваряне на вратата.

— Влизайте. — Обърна се към Фос, който като хипнотизиран наблюдаваше влизането на лимузината. — Вземи чантите за екстрени

случаи. — После тръгна към входната врата, следван отблизо от Део.

Издължената кола зави по алеята, намали ход и приближи към парадния вход.

— Дръж се приятелски, Пол — обади се Килбърн от задната седалка. — Приятелски, миролюбиво, просто като шофьор, на когото му се плаща за всеки час работа.

Шофьорът кимна.

— Да, сър. — Но гласът му определено беше лишен от ентузиазъм.

— Какво има, Пол?

— Сър, не бих искал това да прозвучи критично, но защо не подходим към този човек като към останалите? Нали казахте, че времето ни притиска. А той е само обикновен взломен крадец. Не по-различен от останалите нещастници, които ни доведоха дотук.

Килбърн кимна. Колата спря пред входа. За миг се сети за техника Дойчмьор, за прекупвача на крадената стока, за човека, който „переше“ акции и облигации — за всички онези, през които бяха минали, за да се доберат до единствения свидетел на случилото се снощи.

— Просто крадец, казваш — тихо повтори той. — Може би. Но този крадец, Пол, точно този може да не е като всички останали. — И той посочи с жест заобикалящата ги богатата земя. — И живее в къща, много по-различна от онова, което бих очаквал от „прост крадец“.

— И аз — неохотно призна шофьорът.

Той спря, но не изгаси двигателя.

— Така че — завърши Килбърн, докато подреждаше нещата си на задната седалка, — ще направим една малка инвестиция във времето. — Той замълча за секунда. — И ако всичко е както би следвало да бъде, ако той се окаже онова, което смятаме, че трябва да е... тогава ще продължим процедурата.

Вратата се отвори. През нея излезе Грег, следван от Део. Шофьорът на лимузината пое дълбоко въздух в гърдите си, извика на лицето си усмивка и слезе от колата.

— Господин Пикаро? — попита той по най-естествения начин, на който бе способен.

Никой не реагира.

— Господин Смит иска да разговаря с господин Пикаро.

— И? — без да помръдва попита Грег, гледайки към тъмното стъкло на отделението за пътници в лимузината пред тях.

Шофьорът започна да заобикаля колата.

— Господин Пикаро? Ако бъдете така любезен да влезете вътре, мисля...

— Не ме интересува какво мислиш — прекъсна го Грег, без да скрива досадата в гласа си. — Ако Смит иска да разговаря, нека слезе.

Шофьорът застина, поразен от увереността, с която крадецът разговаряше. Поколеба се, после се върна обратно и влезе на мястото си в колата.

Измина цяла минута, но накрая задната врата се отвори и през нея слезе Килбърн.

Той примигна под ярката утринна светлина, посегна към джоба си и извади от там... слънчеви очила.

Обичайно, но добре обмислено движение. Старецът бе използвал този прием стотици пъти в миналото, когато му се бе налагало да действа в сходни ситуации. И винаги, без изключение, това обикновено движение бе принуждавало стоящия пред него да трепне, предполагайки, че ще извади пистолет.

Номерът бе успял и този път. Мъжът зад Пикаро бе трепнал.

А крадецът само се бе усмихнал.

— Е, господа — с ведър глас започна Килбърн, — вие сте в привилегировано положение. Знаете кой от вас е Пикаро. Ще го споделите ли с мен? — попита той, макар вече да бе сигурен в отговора.

— Смит, значи — разочаровано произнесе Грег. — Не можате ли да измислите нещо по-свежо от това? — И пак се усмихна. Спокойно, небрежно, сякаш не му пукаше какво може да стане.

Но вътрешно в себе си бе почувствал неприятен хлад при свързването на гласа на Студения, който бе чул снощи, с човека пред себе си.

Килбърн сви рамене.

— Какво значение има името. Важното е разговорът ни да е продуктивен.

Но се сепна, когато Део излезе иззад Грег, мина покрай него, слезе по стъпалата и отиде до паркираното наблизо волво. Седна на капака и вторачи поглед в шофьора на лимузината.

Килбърн отново насочи вниманието си към Грег.

— Дали да не оставим нашите... съдружници тук и не влезем вътре?

— Огледайте се, Смит.

— Какво?

— Огледайте се наоколо. — Старецът се обърна и Грег направи няколко крачки напред. — Имам градинар, разполагам с няколко коняри, а в момента тук даже е и ветеринарят, който се занимава с един от конете ми.

Килбърн се обърна отново към Грег и с изненада видя, че той се е приближил плътно до него.

— Какво искате да кажете?

— Нищо — с все същия небрежен той отговори Грег. — Обръщам ви внимание на публиката.

— Ясно.

— И така?

Ситуацията не се развиваше по начина, по който старецът бе очаквал. Всичко бе по-иначе... Самото място. Човекът. Лишен от избор, Килбърн се спря на стария, отдавна шлифован до перфектност подход.

— Имам основания да смятам, че сте... как да се изразя... влезли в контакт с двама мои сътрудници снощи.

— Да изоставим играта на думи, Смит — изрече Грег с тон, в който за пръв път се долавяха заплашителни нотки. — Какво искате?

Килбърн замълча, впечатлен от поведението на мъжа пред себе си.

— Добре... — Той отстъпи няколко крачки. — Какво правехте в апартамента на Кери снощи?

— Аз съм крадец. Нататък е ясно.

— Крадец... да. — Старецът кимна. Част от съзнанието му се възхищаваше на прекрасната гледка на Тихия океан, разкриваща се странично от къщата. — Крадец без досие, поне за последните десет години.

Грег повдигна вежди.

— А вашето минало докъде се простира, господин Смит?

Отново отговор, различен от очаквания.

— За кого крадете, господин Пикаро? — Килбърн се опита да скрие факта, че се чувства изваден от равновесие.

— Обикновено работя за себе си.

— Обикновено — усмихна се Килбърн. — Като снощи ли?

Сега беше ред на Грег да свие рамене.

— Човек с моя занаят се научава да бъде гъвкав.

Килбърн се засмя, но смехът му бе лишен от всякаква радост.

— Две тела, гротескна картина, доколкото си спомням, преследване от двама безжалостни мъже из коридорите на жилищен блок в мъртвилото на нощта... — Гласът му заглъхна. — Както сам казахте, нека да не жонглираме с думи.

— Идеята да се срещнем, е ваша.

Въпреки равния си глас, Грег усещаше как стомахът му се обръща. Неясните до преди малко образи от дневната на Кери, сега придобиваха плът и кръв. Ставаха кристално ясни. Най-големият му провал отново търпеше развитие, и то пред очите му.

Скритият в сянка силует на мъжа с гласа на Килбърн, но без неговото лице, сега се смееше в съзнанието му.

Килбърн съвсем явно демонстрираше арогантното поведение на човек, съзнаващ силата си. Признанието му, че е съучастник в убийство, предизвикателно фалшивото му име, биещата на очи лимузина, откритото оглеждане на къщата му — всичко това говореше на Грег с аленочервени букви. Сякаш му казваше: „За мен ти си плюнка. Интересуваш ме само за момента. Живей или умри — все ми е едно“.

— Добре, ще опростя нещата. Кажете ми защо бяхте там — каза Килбърн и без да мига, втренчи поглед в също толкова непоколебимия поглед на крадеца. — Кой ви изпрати? Какво намерихте в сейфа под пода? — Кратка пауза. — Убедете ме, че интересите ни не съвпадат и повече няма да се видим.

В този момент Грег разбра, че този твърд като скала старец смята да го убие. Въпросът бе кога.

— Имам въпрос.

Килбърн дълбоко въздъхна.

— Надявам се, че има отношение към това, за което разговаряме — каза той, леко се извърна и погледна ноктите си. Ход, целящ да покаже колко малко го вълнуват въпросите на Грег.

— Вярвате ли в магии?

Килбърн рязко се извърна.

— Какво?

— За проект „Умбра“ ли работите или направо за MJ-12? — Тонът на крадеца беше небрежен, сякаш отговорът не го засягаше особено. Килбърн се вкамени. — Не че държа на всяка цена да разбере — бързо допълни Грег, като видя реакцията. — Просто съм любопитен.

С друго не разполагаше — това бе единственият начин да забави малко Студения, да го накара да се замисли, да се разколебае, да почувства неувереност.

— Мисля, че току-що отговорихте на въпроса ми, господин Пикаро.

Грег се насили да се усмихне.

— Така ли? Наистина? — Той поспря. — Да — каза след малко, сякаш неочаквано намерил отговора на сложен въпрос. — Разбирам какво допускате. Но от друга страна, опасявам се, че не сте обмислили ситуацията в цялата ѝ дълбочина. Искам да кажа... това, че знам за „Умбра“ и MJ-12, може да се дължи на факта, че съм научил за тях от сейфа.

При споменаването на думата „сейф“ на челото на стареца започна да пулсира малка веничка. Повечето едва ли щяха да забележат. Грег не го пропусна.

— От друга страна — продължи той с все същия небрежен тон, — би могло просто да означава, че работим за едни и същи хора. И че само се опитвам да установя дали имаме един и същ началник, или имаме един и същ началник на нашите началници. — Той пак направи кратка пауза и съчувствено изгледа Килбърн. — Колко притеснително би било за вас, ако се разбере, че сте унищожили човек от същия екип. Питам се... Какво ли би казал MJ-12, като научи.

Килбърн рязко направи няколко крачки по посока на младия мъж.

— Кой си ти? — попита той с дрезгав шепот.

Грег като че ли понечи да отговори, но внезапно бръкна в якето си и доволно се засмя като видя Килбърн да трепва.

— Върви си по пътя, Смит — каза той с властен тон. — Махай се и ще смятам инцидента за приключен. — Обърна се и се отправи към

дома си.

— Пикаро! — не можеше да се каже, че е вик, но заплахата беше недвусмислена.

Грег спря и се обърна с лице към стареца.

— Да?

Килбърн се изкачи по няколкото стъпала, които ги разделяха.

— Моли се онова, което ми каза, да се потвърди — прошепна той заплашително.

— Какво толкова ти казах? — с нескрита досада се поинтересува Грег. Направи знак на Део да дойде при него и изчака шофьорът му да влезе в дома, преди да се обърне отново към Килбърн. — Върви си, Смит. Спасявай се, преди да съм извикал полицията за незаконно влизане в чужда собственост. — На свой ред той се прибра в къщата и не пропусна да затръшне вратата зад гърба си.

Килбърн остана загледан в нея близо две минути. Мозъкът му анализираше целия разговор, всяка фраза, всеки нюанс и намек. Накрая се върна при лимузината.

— Сър? — попита шофьорът, когато Килбърн затвори с трясък вратата.

— Искам до един час още три екипа за наблюдение тук. Да имат готовност за проникване със сила.

— Веднага, сър — шофьорът подкара колата. — Значи е *той*, така ли?

Килбърн обаче не отговори, загледан в пода на лимузината, която се насочи към вратата в оградата. Натисна бутона, за да вдигне преградата между двете отделения и докато се отделяше от света, не преставаше да се пита кой от двамата ще бъде мъртъв след няколко часа: той или Пикаро.

Озовал се в дневната, Пикаро проследи изтеглянето на лимузината от границите на неговото ранчо и спирането ѝ половин пряка по-надолу по улицата.

— Този човек — натърти Део, — просто не може да бъде пренебрегван.

Грег кимна и се обърна към Фос, който ги слушаше какво си говорят от прага на кухнята.

— Заминаваме.

— Благодаря ти, Исусе! — възкликна Фос, но беше мрачен. В краката му лежаха два куфара, пътна чанта и куфарче с инструменти. — Кога?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отсече Грег и се отправи към кабинета си. — Защото няма да повярвате, но ми писна да дрънкам глупости.

Докато Фос товареше багажа в колата, докато Део събираше по телефона информация от пътната служба за състоянието на магистралите, които можеха да използват и докато отвън три коли без отличителни знаци (докарали също толкова безлични мъже) заемаха подстъпите към ранчото на Грег, той самият работеше в кабинета си и около къщата.

Тримата не разговаряха и всеки мълчаливо се занимаваше със задълженията си. Фос преглеждаше списъка с необходими неща, Део изучаваше пътни карти, а Грег разнасяше голям сандък, натъпкан със странно изглеждащи апарати, преди да хлътне за последен път в кабинета си.

Четиридесет и пет минути след сблъсъка с Килбърн, Грег се присъедини към двамата в кухнята.

— Доколкото мога да преценя, ще предприемат каквото са решили към седем, може би дори към седем и половина. При всички положения след като по-голямата част от персонала си е тръгнала.

Део кимна по посока на монитора.

— Около десетина мъже, които са се настанили както смятат за добре. Не изглежда да са се забързали за някъде.

Фос довършваше пълненето на термоса с кафе.

— Колата е натоварена.

— А ти, ти как си? — поинтересува се Грег. — Готов ли си за това, което ни предстои?

Фос го погледна засегнато:

— Трябва ли да ми говориш така?

Грег обаче не отмести поглед.

— Казвам каквото мисля, старче. Нещата там, отвън, могат да... загрубейт, сещаш ли се? И би ми се искало да бъдеш... — Той не довърши фразата си и се вгледа дълбоко в очите на своя приятел. — Не знам дали не е по-разумно този път да не вземаш участие.

В стаята се възцари неловка тишина.

— Ще тръгваме ли най-сетне, или какво? — измънка накрая Фос. Грег го гледаше замислено.

— Добре, сядаш отпред при Део — твърдо каза след няколко секунди той.

— Е, прекрасно — обади се шофьорът и поклати глава: — Първо ни спират за превишена скорост, а след това ни пращат в затвора за притежание на наркотици.

Фос се обърна към него и на лицето му бавно изплува усмивка.

— Сигурно е за предпочитане пред онова, което ни е намислил онзи стар гъз. — Той замълча за няколко секунди и тихо додаде, напълно сериозно: — Освен това, нищо няма да взема със себе си.

— Да, повярвах ти — озъби се Део, докато вадеше бутилка вода от хладилника. — И чичко Смит продава курабийки на момиченцата скаути. Кога ще го направим най-сетне?

Грег взе спортен сак от сандъка, с който бе ходил насам-натам — това беше единственото останало в него. Бръкна вътре, извади дистанционно управление, набра трицифрена комбинация, изчака две-три секунди и натисна четвърти бутон.

Чу се едва доловимото прещракване на някакви устройства, тихо забръмча невидима апаратура, а във въздуха около тях се разнесе познатата възкисела миризма като след включване на микровълнова печка.

— Сега.

В колата, спряла до електрическия стълб пред вратата, единият от фалшивите кабелни техници тихо изрече в задействиана от гласа радиостанция:

— Трима бели се качват в колата.

Шофьорът на лимузината се обърна към Килбърн, за да се увери, че е чул съобщението.

— Пети екип да остане и да наблюдава дома, Пол. Останалите да ги последват, но без да се натрапват.

Шофьорът кимна и предаде заповедта.

След по-малко от минута волвото излезе на улицата. Зад него на дискретно разстояние веднага се залепиха лимузината и три от колите.

— Ринг свободен, човече — каза Грег и се обърна да погледне през дебелото стъкло на задния прозорец.

Део кимна:

— Нищо особено не могат да ни направят тук. Много къщи, бъка от пешеходци и наситен трафик. Ще изчакат да завием по пътя за междуцатска 24. Четири ленти, слабо движение по това време на денонощието, идеалното място да ни ударят.

— Сигурен ли си?

Део се усмихна. Изглеждаше наистина спокоен.

— Аз бих го направил там.

— Страхотно — измърмори Фос и провери достатъчно ли е затегнат колана му.

— Както казват в автокъщите „Подкараш ли колата, няма връщане на парите“ — каза Део този път сериозно и плавно ускори до седемдесет километра в час. — Да не вземат да заспят.

Едната от колите ги изпревари и зае позиция пет дължини пред тях. Другите две останаха отзад, спазвайки същата дистанция, но в лентите отляво и отдясно на тяхната. Черната лимузина заемаше четвъртия връх в ромбовидната конфигурация около волвото.

— Отбивката за магистралата е след два километра. Ще го правим или не?

— Направи го! — твърдо изрече Грег.

Волвото намали, съвсем малко, но достатъчно за колата отпред да стигне началото на отбивката за включване в магистралата няколко критични секунди преди тях.

После Део внезапно заби крак върху педала на газта и сребрилата машина буквално скочи. Специално укрепената предна броня като че ли се протегна, заби се в левия заден калник на колата отпред и я запрати в неконтролируемо завъртане през платното на шосето.

Без да отпусна натиска върху педала, Део излетя след и покрай бъдещата развалина с около сто и десет километра в час.

Шофьорът отляво на него нямаше никакъв шанс да избегне загубилия контрол над колата си негов партньор. Вряза се в него с

пълна скорост. Разнесе се стържене на ламарини, разхвърчаха се искри, разкрещяха се мъже.

Последната от преследващите ги коли и лимузината извиха в сетния момент, едва избягвайки катастрофата. После се понесоха след избягалото напред волво.

— Господи! — извика шофьорът на лимузината, впил във волана побелели от стискане пръсти, докато се бореше да овладее голямата машина.

Килбърн се измъкна от пода между седалките отзад и без да обръща внимание на кръвта, течаща от разбития му нос, се залепи за преградата, търсейки с поглед волвото.

Но дългият, извиващ се път пред тях беше пуст.

— Настигни ги, дявол да ги вземе! — изръмжа Килбърн с почти животинска ярост. — По-бързо!

Колата и лимузината най-сетне излязоха на магистралата, но там ги чакаше нова изненада. Волвото беше спряло в далечния край на отбивката.

Обърнато с предницата към тях.

И преди да реагират, преди да успеят да изругаят дори, преди да направят каквото и да било, колата се хвърли напред, право срещу лимузината.

Без време да помисли, да съобрази и да вземе единствено правилното решение, шофьорът на лимузината, притиснат от ляво от склона на планината, рязко извъртя волана надясно и удари левия заден калник на втората кола.

Пътниците в нея изкрещяха в един глас, колата поднесе и докато паникьосаният шофьор се опитваше да я овладее чрез завъртане на волана наляво, волвото се заби в него.

Бронираната кола за миг потрепери, после повлече преследвача си двайсет метра назад, избута го встрани и невъзпрепятствана продължи нататък. Колата остана залепена за склона — купчина смачкан метал.

Шофьорът на лимузината се пребори с волана, без да обръща внимание на искрите, които се разлетяха от остъргването по крайпътното заграждение — то ги бе спасило от падане в пропастта от

другата страна — и най-сетне овладя колата. В същия миг изгърмя предната дясна гума, почти веднага последвана и от задната дясна. Лимузината спря като вкопана.

Нито Килбърн, нито шофьорът казаха нещо. Останаха да седят така близо пет минути и единственият шум, който се чуваше, беше ускореното им дишане. Накрая шофьорът избута заклещената врата до себе си и слезе. Минута по-късно вече помагаше на кървящия старец да се измъкне.

— Добре ли сте, господин Килбърн? — попита той с разтреперан глас. Все още не беше в състояние да осъзнае всичко, което им се бе случило, сякаш изневиделица.

— Чудесно се чувствам — с тих глас отговори Килбърн, загледан в посоката, в която беше изчезнало волвото. После попи кръвта по долната си устна. — Просто прекрасно. — Едва сега забеляза пушека, който се стелеше зад тях. Пламтящите останки на първите две коли.

— Горките нещастници — прошепна шофьорът, който бе заобиколил лимузината и беше отишъл до обезопасителното заграждение. Погледна надолу: — Онзи не им остави никакъв шанс.

— Провери другите — намери сили да нареди старецът.

Шофьорът се затича по пътя към смачканата трета кола. Хвърли бърз и тревожен поглед вътре, после се обърна към Килбърн и бавно поклати глава.

Старецът си пое дълбоко дъх, оправи сакото си, наведе се през отворения прозорец към шофьорската седалка и изтегли малък микрофон.

— Пети екип?

— Пети слуша.

— Пети, говори водачът. Прекратете наблюдението и ме вземете при... — Той направи пауза, оглеждайки се за пътен знак. — ... при отбивката за включване в магистралата, междущатска 24, запад.

— Пети, разбрано. Тръгваме.

Той хвърли небрежно микрофона обратно в лимузината и седна на прага на вратата.

И зачака. Продължаваше да гледа в посоката, в която бе избягало волвото.

Опитваше се да предвиди следващите ходове на крадеца. За себе си вече знаеше какво трябва да предприеме.

Потупа се по джобовете, изправи се с изпъшкване и с изкривено от болка лице. Трябваша му цели три минути, за да намери сред хаоса отзад клетъчния си телефон.

И докато шофьорът се опитваше да отвори без помощни средства заклещения капак на багажника, за да извади аптекката, Килбърн набра някакъв номер. Отговориха чак на петото позвъняване.

— Едно-едно-седем-две. Дежурен офицер лейтенант Мендес.

— Централа, моля.

— Пълномощия?

Килбърн се поколеба, преди да изрече думите, които не бе изговорил близо трийсет години.

— Пълномощия? — поиска отново гласът от другия край.

— Сан-Августин четири-седем.

— Един момент, моля.

Две бързи позвънявания, после нов глас.

— Централа, майор Роджърс.

— Искам спешна връзка със Зоната — каза почти шепнешком Килбърн, макар линията да бе скремблирана и наблизко да нямаше жива душа, която да ги подслушва.

Дълга пауза.

— Идентификация? — попита накрая гласът.

Килбърн за кой ли път днес отново си пое дълбоко въздух.

— Робърт-Алфа-Алфа-Фокстрот. Четири-седем.

— Основание?

Този път Килбърн вече наистина се огледа, преди да каже с едва чул шепот:

— Джо Грей. Макс Грей.

— Чакайте, прехвърляме ви.

Старецът се опита да игнорира острата болка, която избухна в лявата му страна и пропълзя нагоре към врата.

Помоли се, когато всичко това свърши, поне краят му да бъде бърз.

Седем часа по-късно, на петстотин километра от мястото на сблъсъка, Део спря поочуканата кола в глуха уличка зад един току-що затворил пазарен комплекс в Северна Калифорния. Преди още колата

да бе напълно спряла, Грег изскочи от предната седалка и на бегом се отпрати към стоманена врата, на която пишеше „Кибер трезор“.

„ВНИМАНИЕ! — прочете той върху залепения в центъра на вратата стикер в цветовете на американското знаме, оформен като щит. — **ТОВА МЯСТО СЕ КОНТРОЛИРА ОТ БЕЗЗВУЧНА АЛАРМЕНА СИСТЕМА И Е ПОД ОХРАНАТА НА ВЪОРЪЖЕН ПАТРУЛ.**“

Грег поклати глава, извади спрей с олио за готвене от спортния си сак, надяна тънка сламка на дюзата, нагласи я в отвора на ключалката и впръска в продължение на близо десет секунди. След това заби три силно ръждясали гвоздеа на внимателно избрани места в касата на вратата.

— Да сключим сделка, Лайнъс — прошепна той, докато увиваше гола медна жица около гвоздеите и прехвърляше свободните ѝ краища между рамката на вратата и горния ѝ ръб. — Никакви изненади от твоя страна — каза той и внимателно отвори вратата, — а пък аз ще си платя за стоката.

После влезе вътре и подпъхна клин под отворената врата.

Десерт минути по-късно се показа обратно. Носеше голям кашон в ръцете си. Део изскочи навън и му помогна да го натоварят в багажника.

— Това е 300-мегахерцов „Пакард Бел“ — каза Грег на Део, докато наместваха кашона. — Друго?

Шофьорът направи справка в списъка.

— Принтер „Хюлет Пакард 5L Лазерджет“, два диска „Пакард Бел“, „Хюлет Пакард“...

— Дай ми списъка — раздразнено прошепна Грег и го дръпна от ръцете на Део. — Защо не иска да използва онова, което мога да му купя на часа?

Део сви рамене.

— Ами нали сам ти искаше да започне още тази нощ. — После се усмихна. — Не забравяй подложката за мишка. Иска да е синя — и сложи ръка на устата си, за да заглуши кикота си.

Грег мрачно го изгледа и влезе обратно в склада за компютри.

Час по-късно двамата сглобяваха конфигурацията под вещите указания на Фос.

— Внимавайте кабелите да не се докосват.

Грег го стрелна с гневен поглед.

— А дали ти ще можеш да свършиш някаква работа, когато ние приключим и това нещо заработи?

Фос познаваше този поглед. Грег гледаше така, когато искаше да каже: „Питам те и внимавай как ще ми отговориш“. Беше ядосан и имаше за какво. Рядко състояние за иначе спокойния крадец.

Гневът му не беше насочен към Фос, макар че намираще проявление точно по този начин. Не. Гневът беше срещу онзи старец — Смит. Затова, че го бе принудил да бяга като долнопробен мошеник.

Грег ненавиждаше някой да мисли за него като за *обикновен* крадец.

По пътя насам той бе разказал на спътниците си какво се бе случило в блока на Кери. Беше споделил всичко, което бе чул, видял и помислил. Включително убеждението си, че Смит не се е отказал да ги преследва.

— Кой, по дяволите, е този човек? — бе попитал Део. — Ако е мошеник, би следвало да знае, че ти няма да отидеш да го изтропаш на полицията, просто заради спортменството. А ако е чист, защо сам не извика полицията?

Грег бе потънал в дълго мълчание след тези думи.

— Мисля, че работи за правителството — проговори накрая той. — Или най-малкото е работил — реши да уточни за всеки случай.

— Нашето правителство?

— Нечие — бе свил рамене Грег. — Да му го начукам... Чие?

И тогава Грег се бе обърнал към Фос, с когото си бяха сменили местата.

Той седеше с дъска през коленете и фенер в ръката — бяха го купили от магазин за спортни стоки — и прелистваше документите от папката, която Кери не много точно бе кръстил „Застраховка Живот“.

— Можеш ли да отговориш? — настойчиво го бе попитал той.

— Не знам — бе отговорил Фос. — Тези неща са отпреди петдесет години. От периода малко след войната. Тук има позоваване на приложения, които липсват. И има маса военна терминология и армейски жаргон.

После беше замлъкнал и бе оставил заглавия, съкращения и наименования на места да заплуват пред очите му. Беше им дал възможност да се подредят в някакъв свой си ред. Точно това бе силата му като компютърен маг в Силициевата долина. Времето, когато

можеше ей така, между другото, да реши невероятно сложни, във висша степен абстрактни задачи, просто като оставеше съзнанието си да се порее над данните.

Но това бе в миналото — преди много години и безброй спринцовки оттогава. Когато това изпълнение още бе по силите на мозък, необсебен от грижата за трите задължителни боцкания на ден. Беше ли все още способен на подобно изпълнение? Никак не бе сигурен в това. Дори се страхуваше да разбере истината. Затова поиска да му бъде даден мощен компютър с цел да провери отговорите, които като че ли бяха започнали да се оформят в размътеното му съзнание.

И така, в крайна сметка се бяха озовали в малкото бунгало на един мотел, с телефонна линия, „взета назаем“ от близкия стълб, и екран, на който мигаше менюто на търсачката в Интернет.

— Дайте ми два часа — каза той и пръстите му заиграха по клавиатурата.

Грег неохотно кимна и се отправи към вратата. Открехна я и хвърли поглед на безлюдната уличка в бедния квартал.

— Имаш ли да правиш нещо по колата?

Део поклати глава отрицателно.

— Проверих я последния път, когато спряхме. Нищо й няма. Ще върви. — Той с удоволствие се опъна на едното от двете легла. — Ти ли поемаш първото дежурство?

Вместо отговор, Грег отвори пак вратата и излезе в нощта.

Део дълбоко изпусна въздух, затвори очи и се опита да не чува шеметното тракане по клавишите.

Далеч на юг, Килбърн седеше в плетено кресло на моравата и съзерцаваше ранните звезди над синеещия се океан.

През последните пет часа по негова заповед специален екип бе извършил обстойно претърсване на всеки сантиметър от ранчото. Хамбари, обори, конюшня, пристройки — всичко бе най-старателно огледано. Дюшемето бе изкъртено, стените бяха надупчени, всички чекмеджета, кутии и шкафове бяха внимателно прегледани, всеки лист хартия беше прочетен, всяка по-интересна вещ бе донесена за преценка на Килбърн. А той седеше в шезлонга като крал, оглеждащ армията си от висок хълм.

До момента не бяха намерили нищо интересно.

От няколко часа насам бяха съсредоточили вниманието си върху къщата. И тук търсенето вече драстично се бе забавило.

— Господин Килбърн?

— Да, капитане.

Младият флотски капитан поклати глава, докато се приближаваше към омотания в бинтове старец, който командваше парада.

— Продължаваме да се натъкваме на проклетите адски машини във всяко помещение — и той избърса почернялото си от сажди лице.

— Който и да е бил собственикът на този дом, той никак не е искал да му ровим из нещата.

Килбърн игнорира казаното от военния.

— Докъде стигнахте?

— Още сме в предната част. Кухня, спалня, трапезария, дневна. Отворихме вратата към нещо, което изглежда като кабинет. Най-сетне успяхме да преодолеем стълбището.

Килбърн потисна съчувствената си усмивка към проблемите на капитана.

От първата секунда на влизането в къщата, бяха принудени едва ли не да пълзят със скоростта на охлюв. Отвориш онази врата и в лицето ти пръсва сълзотворен газ. Прекосиш онзи праг и лампите изгасват, а в лицето ти избухват димки. И всичко това на фона на епизодични глухи експлозии и заслепяващи илюминации.

Като че ли вече беше започнал да разбира начина на мислене на крадеца, защото вече се бе убедил, че Грег наистина е крадец — крадец, научил за свое нещастие неща, които не биваше да знае. Влязъл там, където не бе следвало да припарва. Демонстрирал страхотна способност за оцеляване.

Да, възможно бе всичко да е било едно най-обикновено стечение на обстоятелствата и когато го заловяха, това щеше да се разбере със сигурност. Но каквото и да бе, той вече знаеше прекалено много и този факт бе подпечатал присъдата му.

— Продължавайте в този дух, капитане.

Капитанът кимна и понечи да се отдалечи, но в същия момент при тях дойде на бегом един ефрейтор.

— Намериха това на пода в кабинета.

За миг, за един кратък миг, старият убиец се запита дали в плика, надписан семпло „Смит“, няма бомба.

Да, *той самият* със сигурност би постъпил така. Но не и този интелигентен крадец със здрави нерви, корави топки и подчертан вкус към шегите. Не и човекът, осеял пътя на хората му с несмъртоносни препятствия. С неща, предназначени да ти късат нервите, да те забавят максимално, но не да те осакатят или убият.

Той разкъса края на плика и извади от него един-единствен тънък лист. Бързо прегледа двата параграфа и кимна на военния пред себе си.

— Незабавно изтеглете хората си от къщата, капитане.

— Какво?

Килбърн с труд се изправи на крака и се отправи към лишения от всякаква маркировка хеликоптер, подпомаган от помощника си.

— Мисля, че на разстояние стотина метра ще бъдете в безопасност.

Капитанът остана загледан в гърба му в течение на няколко секунди, после вдигна слушалката на радиотелефона си.

— Отбой! Отбой! Всички навън и на бегом в края на моравата! Веднага!

Хеликоптерът се вдигна във въздуха и докато се насочваше към частния самолет, който в крайна сметка щеше да го откара в Зоната, Килбърн погледна надолу към хората, които се изсипваха от къщата като мравки от горящ мравуняк.

Усмихна се и провери колко е часът.

— Кажи на пилота да изчака за малко, Пол.

Помощникът му кимна и каза няколко думи по интеркома на пилота. Секунда по-късно тежката машина отскочи нагоре, тласната от ударната вълна на невероятна по силата си експлозия.

Голямата къща се срути и над развалините се издигна черен облак дим. Сред стърчащите греди на изкорубения покрив вече припламваха огънчетата на пожара, който щеше да доунищожи всичко.

— Добре, Пол. Сега можем да потегляме — разсеяно каза Килбърн и пак разтвори късата бележка.

Господин Смит,

Седем минути след като този плик бъде вдигнат от пода на кабинета ми, ще започне серия от експлозии. Те в крайна сметка ще разрушат дома ми, но и ще сложат край на незаконното нарушаване на гражданските ми права. И ще алармират достатъчно хора наоколо за вашето нагло присъствие. Съветвам ви да напуснете веднага.

Не знам кой сте, нито от чие име действате, но бих желал да разберете едно: всякакви по-нататъшни опити да ме намерите, да навредите по някакъв начин на приятелите ми или да застрашите моя живот, ще доведат до сериозна ответна реакция. По отношение на вас, на „Умбра“ и на MJ-12. Аз може и да не притежавам вашите ресурси, но вие пък нямате представа за моите.

Нито за готовността ми да ги използвам срещу вас.

Никой не е в безопасност!

Грегъри Пикаро

Хеликоптерът се наклони, за да поеме по курса към авиобазата на изток, а Килбърн затвори очи и се усмихна.

Човекът, когото трябваше да унищожи, започваше да му харесва.

И това някак си поставяше нещата по местата им.

ВТОРА ЧАСТ

ПО-НЕОБИКНОВЕНО ОТ ИЗМИСЛИЦА

Спомен от миналото... Време, когато качества като прецизност, целенасоченост, точност на изпълнението и стоманени нерви, бяха все още непостижими неща, но такива, за усвояването на които би дал всичко. Време на страх, на смъртен ужас, на дълбоко вкоренено недоверие и подозрителност към всекиго и към всичко.

Време, посветено на това да забрави злоещите майки, които може би съществуваха само в представите му, но не и наистина.

На малкото момченце му е топло, то се чувства на сигурно място, за него се грижат, дори е обичано... в известен смисъл. Но все нещо... нещо не е наред.

Той израстваше в новонамереното си семейство, опитваше се да свикне с това, че вече е представител на средната класа, насилваше се да прегърне прелестите на живота от предградията, така високо ценени от неговите осиновители (ключар, съпругата му и трите им *истински* деца), но нищо не бе в състояние да го накара да забрави Грейвсенд и уроците, които бе усвоил там.

Дори през краткото време, прекарано в приюта, непрестанно се бе старал да изплува при новите обстоятелства, в които системата го бе потопила. Вечно усмихнатите самонатрапили се консултанти не бяха точно врагове, но нещо много близко до тях. Лекарите — благодрушни глупци. Другите деца — просто съперници.

По-късно бе дошло времето на нощните бягства от уюта на общежитието. Можеха ли да бъдат ключалките „Мастърлок“ и смешните ключета на шкафове някакво препятствие за момче, способно да разглоби всеки катинар, който му попаднеше, да го разглоби... а после да го сглоби със завързани очи — неговото любимо изпълнение по време на състезанията кой какво може. За едно „надарено“ дете това даже не беше предизвикателство.

И сигурно по тази причина, перфектно изпълняваните нощни набези в заключените офиси на административното крило малко по

малко се превърнаха в навик.

Да подправиш депозираните заявки за осиновяване както ти хрумне.

Да прочетеш своето досие и да промениш поведението си, за да се впишеш в модела, който управата на приюта очаква от теб.

Да имаш предварителна информация за разкриващите се пред теб не чак толкова много на брой възможности.

Е, хващаха го... но рядко. Наказваха го, затваряха го да прекара няколко часа сам в изолатора. Не точно затворническа килия — съвсем далеч от това — и определено нищо чак толкова потискащо за едно момче като него, с неговото детство.

Но имаше други неща, такива, които не можеха да бъдат откраднати, неща, пред които вродените му способности на измамник и на крадец бяха безсилни, неща, от които страдаше.

Например погледите от страна на лекарите, които използваша фрази като „класически случай на затваряне в себе си, поради внушение, че е предаден“. Или отношението на едни потенциални осиновители, видели в него „негодна стока“. Или отражението на малкото лице в огледалото, което страшно много искаше, но неизменно се проваляше в опитите да внуши радост, щастие или невинност.

Да погледне с погледа, който — бе разбрал това — семействата искат да виждат.

Защото системата вече му бе преподала първия си урок: при всички обстоятелства трябва да даваш от себе си това, което очакват от теб.

Следователно щяха да го преценяват по външния му вид. По изражението на лицето му, по погледа в очите му, по непосредствеността на поведението му.

Там, откъдето бе дошъл (една тайна строго пазена от тъпите родители), те ценяха по способността да оцеляваш. По силата ти. По връзките, които имаш.

Неща без никакво значение за семейство, което иска да си има „малко ангелче“.

Или евтин роб, за изхранването на който държавата плаща.

Колко объркан бе светът. Само да посмееше да се разсърди, че няма допълнително от сладоледа, или да се разкреци, че не иска да си

ляга толкова рано, и веднага го обявяваха за „нестабилен“.

Събираше се специална група и започваха да го анализират безкрай, а той изпитваше ужас от мисълта да признае каквото и да било пред тях. И след дълги умувания го обявяваха за „трайно травмизиран, в резултат на факта, че собствените му родители го бяха изоставили“. Виждаха в него „малък безстрашен войник, склонен да живее с фантазиите си за реалния свят“.

А той жадуваше, душата му копнееше за един-единствен шанс да им изкрещи истината за себе си. И да им помогне веднъж, не повече — само веднъж, да видят в него малкото изплашено момче, успяло да оцелее само досега.

Но не смееше.

Цялата тяхна привидна загриженост, всичките им опити да го утешат и приласкаят, само го караше да вижда в тях част от системата, от мъртвата хватка, на която така отчаяно искаше да се изтръгне.

Писано му беше да бъде спасен от ключар, живеещ в предградията (е, наложи се да изиграе ролята на изненадан), който го бе видял да си играе с комбинирана ключалка.

Човекът не беше лош. Не се оказа извратен тип, използвач или някакъв далавераджия. И в крайна сметка научи доброволно талантливото момче на всички тайни, които впоследствие щяха да се превърнат в негов занаят.

Но когато чекът от общинската управа закъснееше, когато момчето се забъркаше в някоя неприятна история в училище, когато не се прибереше веднага или проявеше каприз (много, много по-рядко от другите деца на ключаря), в очите на човечеца се появяваше „онзи“ поглед.

Погледът, след който следваше задължителната въздишка и напомнянето: „Знаеш ли, никой не ни задължава да се грижим за теб“.

И така момчето бе научило онова, което бе усвоило още в общежитието, а преди това от полицаите, които го бяха намерили, а в самото начало бе разбрало още в нощта, в която бе избягало от кошмара на Грейвсенд авеню. Една проста истина: единственият, на когото можеше да се довери и на когото можеше да разчита при всички обстоятелства... беше той самият.

Беше се убедил в това на деветгодишна възраст.

5.

— Дами и господа, лидерът на мнозинството в Сената на Съединените щати и госпожа Ван Нес.

Вяли ръкопляскания, почти заглушени от щракането на фотоапарати, бръмченето на кино- и телевизионни камери и приглушените, но възбудени реплики на присъстващите представители на медиите.

Джеси Джеймс Ван Нес, старши сенатор от Невада, политик с трийсет и пет годишен стаж във вашингтонските коридори на властта и евентуален кандидат на демократите за президент, даваше първата си пресконференция от месец насам.

Но колко необикновен бе този месец. След като практически си бе обезпечил номинирането за кандидат благодарение спечелването на първичните избори в Ню Йорк, лидерът на мнозинството доброволно се бе оттеглил в необяснима за околните самоизолация. Беше се изказвал в Сената, беше вземал участие в най-важните заседания, беше изпълнявал някои задължения на висш партиен функционер, но старателно бе избягвал пресата и не бе контактувал с никого, с изключение на най-близките си приятели и подчинени.

Което, естествено, бе станало повод да плъзнат най-абсурдни слухове.

„Любовницата на сенатора заплашва с разкрития“, се бе осмелил да предположи един таблоид.

„Джеси Джеймс крие минало на наркоман“, бе предположил друг.

„Джеси Джеймс от Невада, забъркан в скандал в казино?“, се бе запитал „Поуст“.

Но днес, както помощникът на Ван Нес за връзки с обществеността бе обявил в кратък факс до водещите информационни агенции, сенаторът щеше да направи изявление за медиите и да вземе отношение по плъзналите слухове. Три телевизионни мрежи излъчваха на живо. Сенаторът влезе в залата усмихнат, прегърнал през раменете

жена си. С плътен слънчев загар, облякъл бежово сако над неизменните джинси и полото, той се здрависа с част от журналистите.

Съпругата му се усмихваше лъчезарно и кротко, излъчвайки дискретно част от сексапила си на зряла жена. Точно както го бе правила по време на кампанията на своя съпруг.

Известна като Моли Кавалериста, тя по правило пътуваше два пъти повече от него. Беше способна винаги да намери мила дума при посещение в болница, не се гнусеше да погали главичката на дете в приют и можеше да си придаде заинтригувано в максимална степен изражение при обиколка в завод за производство на интегрални схеми.

И едновременно с това вземаше участие във всяко работно съвещание. Често (а според някои винаги с лекота) схващаше сложните въпроси, отправяни към сенатора, по-точно и по-бързо от него самия.

Но конкретно това бе нещо, което старателно се криеше от обществеността.

— Уау... — възкликна без предисловие Ван Нес, озарявайки с характерната си усмивка почелите го с присъствието си журналисти. — Готов съм да се обзаложа, че тук някъде има скрито пиене и кльопачка...

Представителите на медиите вежливо се засмяха. Харесваха сенатора.

Е, вярно, че можеше да бъде дядо на повечето от тях. Всички знаеха старомодните му възгледи за морала и света. И все пак в епохата на венцеславни празнодумни дърдорковци и на кресливи нищожества, сипеци клишета, само и само да скрият отсъствието на каквито и да било морални устои, този мъж (както и самото му име) внасяше свежа нотка в пустословието наоколо.

Освежаваше, както онзи пословичен любим чичо, който повечето хора имат, дете винаги казва каквото мисли, стига в главата му да се появи някаква мисъл.

Когато смехът затихна, той с лекота продължи нататък, без да поглежда към бележките, които неговият помощник предвидливо бе оставил на катедрата пред него, дълго преди да влезе в залата.

— Е, както виждате, аз съм си цял-целеничък. И съжалявам, че ще разочаровам някои от вас, но няма никакви любовници, никакви позорни семейни тайни или финансови машинации, готови всеки миг да изскочат на бял свят. — Той поспря и замислено свали поглед. —

Дявол да го вземе, нека дамите ме извинят за речника, но на моята възраст самата дума „нередност“ отдавна е изпаднала от речника ми.

Отново засмиване сред репортерите.

Лицето на сенатора изведнъж стана напълно сериозно. Леката му усмивка се трансформира в изражение на дълбоко съжаление. Раменете му увиснаха, като че ли неспособни да понесат тежестта на непосилно бреме.

Фотоапаратите отново защракаха, камерите се приближиха колкото може по-близо до него, а Моли загрижено го прегърна през кръста.

— Само преди месец, веднага след първичните избори в Ню Йорк, аз внезапно осъзнах смазващия мащаб на отговорността, която искам да поема. Моите съпартийци и съмишлениците на каузата, която защитавам, ми довериха своите надежди, мечти и вяра. Това е нещо изключително и всеки нормален човек би останал повече от респектиран. — Нова пауза, по време на която сенаторът изглеждаше по-уязвим от очакваното за един закоравял политик. — А аз — повярвайте ми, когато ви го казвам — съм един изключително нормален човек.

Съпругата му леко го притисна до себе си и окуражително му кимна.

Той дълбоко си пое дъх:

— И тогава, само четири дни след онази опияняваща победа в Манхатън, ме сполетя трагедия, която — готов съм да го призная пред вас — едва сега започвам да превъзмогавам. Скъп мой приятел, човек, когото познавам от смутното време след Втората световна война, беше намерен убит в дома му. Джек... — Поредна пауза, сякаш произнасянето на самото име бе наранило душата му. — ... Джек бе повече от приятел за мен. От 1944-а насам той бе мой доверен съветник, верен съмишленик и помощник. Не, нека ви го кажа направо — беше ми като брат!

Гласът му се пречупи. Моли го прегърна, за да му вдъхне кураж, и му прошепна успокоителни думи в ухото.

— Сега — каза му всъщност тя в този кратък миг, — сега е моментът! В ръцете ти са, използвай го!

Той кимна, отърси се от моментната проява на чисто човешка слабост, и с изражение на човек, който полага върховно усилие, за да

надвие себе си, продължи:

— В котела на емоциите отпреди месец — опиянението ми, което на Джек не било писано да сподели, и скръбта, покрусилата ме при неговата нелепа смърт — аз открих нещо.

Опитният политик разкърши рамене и някак физически се подмлади и разцъфна по-силен от преди пред зоркото и безкомпромисно око на камерите.

— Джек и аз сме израсли в друго време. Време, когато никой не се колебаеше кое е добро и кое зло, защото това бяха лесно разграничими категории. Време, когато хората говореха онова, което мислеха, и когато едно здраво ръкостискане бе достатъчно, за да сключиш сделка. Израснахме в свят, в който хората никога не заключваха входните си врати, съседите си помагаха, а жените и децата можеха без никакъв страх да вървят по улицата, независимо от квартала или часа... Джек Кери и аз се бихме в световна война, за да защитим тези ценности и точно тази мисъл ни крепеше в най-тежките моменти. — Беше започнал да жестикулира със стиснат юмрук, нанасяйки леки удари с него във въздуха, безпогрешно синхронизирани с ускоряващия се патос на речта му. — Но ето че в един момент между онова време и настоящето, между идилията на 50-те и отчаянието на 90-те, ние загубихме всичко. Загубихме онази вяра. Онази надежда. Онова доверие. И когато отчаянието нахлу и в дома на моя приятел, на моя брат, и ми го отне, когато смаза безмилостно живота в неговото тяло и това на неговата секретарка, аз... аз...

Гласът му изневери и той с мъка потисна риданието. Но този път не извърна лице от тълпата пред него. Позволи им да надникнат изумени в най-интимната скръб на обществена фигура, готова да разкрие дори тази страна от душата си пред камерите.

— И аз се предадох на отчаянието. Огънах се пред усещането за пълна безнадеждност, което това безсмислено убийство предизвика у мен. Запитах се: „Почакай, как би могъл да продължиш нататък?“.

Последната пауза му даде възможност да вдигне поглед над главите на присъстващите и да го отправи към дъното на залата.

Никой не помръдваше. Цареше пълна тишина. Шейсет и пет живи човешки статуи бяха замръзнали от изненада пред покъртителната изповед на човека, който повечето от тях искаха да видят като следващ свой президент.

— Но аз трябва да продължа — каза той след трийсетина секунди. — Смъртта на Джек Кери и на другите като него, безжалостно убити от закоравели наркомени, крадци и паразити, изсмукващи жизнените сокове на нашето общество, не може да остане без отзвук в нашите умове! Трябва да извлечем нещо от тези зачестили актове на насилие. Трябва да си направим изводи!... Тази кампания, този кръстоносен поход, ще продължи в името на моя приятел. В негово име и в името на всички останали жертви, аз подновявам моята кампания с нова решимост. Ние ще върнем надеждата на Америка! Ние ще върнем разума на нашето общество! Ние ще триумфираме над злото и мрака и ще изплуваме облагородени от светлината на просперитета, сигурността и гражданския мир, в които всеки американец вярва и на които има правото да се радва!

Аплодисментите бяха бурни — нестихващи и ентузиазирани.

И почти изцяло дължащи се на усилията на шейсетината клакьори на Ван Нес, умело разпределени сред репортерите.

Моли го прегърна продължително и развълнувано, и му прошепна за пред камерите нещо в ухото.

— Как бях?

— Пропусна пасажа за душите, които молят за справедливо възмездие — каза тя и притеснено избърса следите от червило по бузата му.

— Знаеш, че имам друга пресконференция в четири. Тогава ще го използвам — и той я целуна благодарно по бузата.

— Ще отговоря на няколко въпроса — каза той в микрофоните с глас все още задавен от емоции и решителност.

Четиридесет и пет минути по-късно всичко беше приключило.

Той стисна няколко ръце, побъбри с няколко стари приятели, пофлиртува безобидно с няколко от присъстващите дами. След това, хванал подръка „любовта на своя живот“, се отправи към асансьорите в компанията на двамата си помощници и неколцината телохранители.

— Добра реч, сенаторе — каза секретаря, отговарящ за деловите му изяви, без да вдига поглед от винаги разтворения си бележник. — Време за почивка до 3:15...

Ван Нес сви рамене.

— Лошо. Нека прегледаме записа с онази досадница и видим какво може да се направи с нея.

— Веднага, сенаторе.

Ван Нес се здрависа с няколко души от личния си персонал, потупа дружелюбно няколко плещи, повтаряйки онова, което казваше жена му от другата страна на коридора, по който вървяха. Когато приближиха апартамента, там ги пресрещна началникът на неговата канцелария.

— Чудесна работа, сенаторе! Не знам дали остана сухо око в залата.

Човекът, който можеше да стане президент на САЩ, безразлично сви рамене и влезе в Президентския апартамент на хотела. Отправи се без колебание към бара и наля бърбън с изворна вода за себе си и чаша бяло вино за жена си.

— Дойде ли?

— В съседната стая е, сенаторе.

Ван Нес махна с чашата.

— Добре, доведете старото момче. — После забеляза моментното колебание на старшия си помощник и проследи погледа му: — Ъ-ъ... агент Гроувър?

Агентът, седнал пред малко бюро в другия край на стаята, вдигна поглед:

— Да, сенаторе?

— Ще ни извините ли за секунда?

— Разбира се, сенаторе. — Той направи знак на другите двама агенти в стаята да го последват и отвори вратата. — Ще чакаме отвън, сенаторе.

После поспря, както би направил на негово място всеки друг агент със стаж в Белия дом, изчаквайки вкарването на инвалидната количка с един старец (прехвърлил деветдесетте).

— Мислех, че е умрял — прошепна на Гроувър един от агентите, докато затваряха вратата откъм коридора.

— Много мислиш — сряза го Гроувър, преди да се захване с поредната от многото си задачи.

Но усети тревожно чувство.

Избутаха количката на стареца до дивана, дадоха му бутилка охладена минерална вода, а междувременно помощниците на Ван Нес деликатно оставиха сенатора и жена му насаме с госта.

Ван Нес излезе иззад бара, размени питиетата с жена си и хванал винената чаша за издълженото столче седна на дивана срещу стареца. Жена му отпи голяма глътка бърбън, преди да се присъедини към тях.

— Интересна реч, сенаторе. — Гласът на стареца беше изненадващо силен, но нищо не можеше да се сравни с пламъка в очите му. — Не знаех, че двамата с Кери сте чак толкова близки — допълни той с едва доловима осъдителна усмивка.

Ван Нес опита виното.

— Пресата така или иначе все някога щеше да разкрие, че се познаваме.

— Дали? — Старецът замълча. — Е, да допуснем — съгласи се накрая той, показвайки, че не отдава голямо значение на това. — Моли, великолепно си както винаги.

Тя се наведе и внимателно го целуна по бузата.

— Отдавна не сме се виждали, господин секретар.

„Секретаря“, човекът напуснал отдавна кабинета, на който името му бе станало синоним, се замисли над думите ѝ, докато я изучаваше с поглед. После, сякаш отхвърлил някакво неуместно подозрение, насочи отново вниманието си към Ван Нес.

— Трябва да си призная, че не харесвам образа на покойния господин Кери като жертва за каузата на истината, справедливостта и американските ценности.

— Е, вече ни бяха отправени някои смущаващи запитвания — опита да се защити Ван Нес.

— Смущаващи, но добре премерени — бързо поясни Моли. — Трябваше да предприемем нещо, преди нещата да излязат от контрол. Да нанесем превантивен удар, ако щете.

— Не ми харесва — повтори Секретаря между две глътки вода. — Изобщо не ми харесва.

Ван Нес остави чашата с вино.

— Работим в момента с нашите хора в организацията на Кери. Единствената версия, която ще стигне до пресата, е нашата. Дявол да го вземе, дори неговите хора повярваха! — Той не скри задоволството си.

— Кога всъщност видяхте Кери за последен път, сенаторе?

Ван Нес сви рамене.

— На всички е известно, че той беше необщителен. Беше направо маниак в това отношение.

— Ще кажем, че не е искал да афишира приятелството си с Джеси — подхвърли Моли. — Така че изглежда дори още по-добре.

— Да се надяваме. — Нова глътка вода и Секретаря извади папка от специално отделение в инвалидната си количка. — Ето информацията, което искахте. — Двамата Ван Нес се опитаха да прочетат нещо, макар и на обратно. — От първоначалния състав на „Умбра“ — бавно започна Секретаря, без да прави чести справки с листата, които държеше, — са останали шестима. В това число забележителният господин Килбърн.

— А другите петима? — Гласът на Ван Нес бе спаднал до почтителен шепот.

— Двама бяха локализирани зад граница. За тях ще се погрижат други... *органи*. Господин Килбърн е инструктиран да концентрира вниманието си върху останалите трима.

— Кой са те? — осмели се да попита Моли.

Секретаря леко се усмихна, докато разглеждаше еднакво загрижените им, почти идентично изглеждащи лица. След това за миг погледна по-внимателно лицето на онази, която някога можеше да му стане любовница. Ако времето и мястото не бяха направили това изключено. Преди толкова години, че даже не беше сигурен дали тази мисъл наистина е спомен или само фантазия.

— Остава, разбира се, онзи проблем — продължи той, игнорирайки въпроса на Моли. — Проблем, който според мен би следвало да ви безпокои много повече, отколкото пренасянето в отвъдното на бивши приятели.

Моли се вгледа в непроницаемо мъртвите очи на човека пред тях. Той криеше нещо. Беше сигурна в това.

— Предположихме, че сте се погрижили за проблемите — каза тя със сериозен глас. — И когато не се обадохте в продължение на цели три седмици...

— Освен това — прекъсна я Ван Нес, — ако онзи тип разполага с нещо...

— Той може да реши да изчака да наближат изборите, преди да използва онова, с което разполага. А защо не и след изборите. — Старецът се замисли над евентуалната изгода от вариантите.

— Има ли нещо? — Сенаторът изведнъж се напрегна като стегнато навита пружина.

Секретаря продължи да се взира в очите на Ван Нес, но след малко леко поклати глава.

— Нуждаете ли се от нещо? — тихо попита той.

Двамата се спогледаха и се разбраха.

— Не до след конгреса. Приоритетите остават както досега: всичко за стратегията на противника или най-близките му намерения.

— Естествено. — Секретаря върна папката в отделението на количката си. — Междувременно ще ви държим в течение. Нашите очаквания са атмосферата да се разведри много преди изборите.

— Лъже, Джес — отсече Моли с глас, в който нямаше и сянка на съмнение.

Секретаря бегло я погледна, после върна погледа си върху Ван Нес.

— Лъжа ли, сенаторе?

Моли стана и доля бърбън в полупразната си чаша.

— Погледни го — настоя тя, — не усецаш ли миризмата?

Мъжът в инвалидната количка продължаваше втрепенено да гледа сенатора.

— Сенаторе?

Ван Нес потри брадичка. Знаеше, че не е най-умният човек на света. Не беше и най-образованият, а най-малко от всичко бе надарен с интуиция. Но знаеше две други неща.

Първо, беше се оженил за най-умната, най-образованата и най-надарената с интуиция жена, която някога бе познавал.

И второ, мъжът пред него бе един от най-изобретателните и неморални хора в... — Подобна констатация не му изглеждаше ни най-малко пресилена. — ... в цялата вселена.

Така че отпи от виното и продължи да изчаква.

Старецът в количката не показваше никакви признаци на вълнение.

— Килбърн изобщо не е успял да се придвижи напред в издирването на онзи нежелан свидетел, нали така? — Моли пристъпи напред и се надвеси над стареца. — Питам, така ли е?

— Има ли някакво значение? — проговори накрая той.

— Дали има значение! — За миг изглеждаше, че Моли е готова да го зашлеви. — Имало ли значение?! Единствената ни грижа в момента е да не се изцапаме до ноември и сме в Белия дом, а според него нямало значение, че Джо и Макс могат да се появят в шоуто на Опра!

— Не ми се вярва да се съгласят на това — усмихна се малко странно Секретаря.

— Успокой се, Моли — каза Ван Нес, без да сваля поглед от него. — Той иска да каже, че всеки, който по някакъв начин проникне или се озове в положение да свърже имената ни с... — Кратка пауза. — ... за него ще се *погрижат*? — И той се опита да проникне с поглед в злото сърце на човека пред себе си. — Или бъркам?

Секретаря въздъхна.

— Истината е, че трябваше да се погрижим за тези неща преди години. — Дълга глътка от бутилката, която стискаше с покритата си от старчески петна ръка. — Трябваше да премахнем старите, изгнили, ненадеждни и безполезни брънки от веригата. — Той замълча и се извърна към гневната жена до себе си. — Но станахме жертва на заблудението, че времето ще реши проблема вместо нас. Ето че сега събитията ни заставят да предприемем нещо сами.

— И какво ще правим с този крадец? Как беше... Пикаро? — Изпуснала пословичния си гняв през вентила, Моли бързо се успокои.

— Той е наш, винаги когато пожелаем, скъпа Моли — успокои я старецът. — И ти ще можеш да го поднесеш на любимите си репортери като символ, олицетворяващ падението на нравите в днешна Америка. — Той се усмихна. — Преди конгреса, разбира се.

— Да го поднеса мъртъв, надявам се.

— Както пожелаеш, ангел мой. — Старецът, който се чувстваше стар дори в тази компания, леко се изкашля. — Имаш ли нещо против да ми донесеш хапчетата от моя помощник. Той е по коридора в стая 208.

Моли се поколеба, но съпругът ѝ кимна. Тя се усмихна с добре отработената си усмивка и потупа стареца по гърба.

— Добре, господин секретар. Веднага се връщам.

В мига, в който вратата се затвори зад нея, Ван Нес се премести близо на дивана до изведнъж съзвезлия се екссекретар.

— Лъжец! — Секретаря вдигна въпросително вежди. Ван Нес се засмя: — Наистина ли вярваш, че Килбърн може да натика онзи дух обратно в бутилката? — Насмешката в гласа му беше повече от явна.

— „Умбра“ е единствената нишка — каза Секретаря с искрено съжаление. — Навън няма никой, освен отдавна излезлите в пенсия, който би могъл да разпространява информация. И определено никой в... — Той се подсмихна. — Така че може да бъде само някой от твоите стари...

— Колеги — тутакси додаде Ван Нес.

Секретаря кимна, леко озадачен от избора на думата.

— Значи трябва да е някой от старите ти *колеги*. Никой друг по никакъв начин не би могъл да навреди на мен, на вас. — Гласът на Секретаря изведнъж бе станал топъл.

Ван Нес кимна.

— Само че винаги има още някой. Сам ти си ме учил да мисля така. — Пауза. — Ами онази телевизионна продуцентка, за която спомена миналия път? После крадеца...

— Въпросите на продуцентката бяха много по-близо до истината, отколкото вярвам, че тя осъзнава — призна с въздишка Секретаря. — Но до момента тя разполага само със случайно избрани парчета от мозайката. И е безкрайно далеч от цялата картина. Според МJ-6 нейният източник пази в тайна по-голямата част от нещата, които са му известни. Може би се надява, че тя ще се досети сама и така ще му спести необходимостта да се подлага на риск да бъде разкрит, ако ѝ даде по-подробна информация.

— Надявам се, че е поставена под наблюдение.

Секретаря се засмя.

— Нали не се опитваш да ме обидиш?

— А как стоят нещата с крадеца?

За пръв път от началото на разговора, старият ветеран от безчет тайни войни стана неуверен.

— Този човек изглежда се е пръкнал в нашия свят от нищото преди десет години. Няма досие, няма минало — единственото, което има за него, е внимателно сглобена архивна информация, която не казва нищо.

— Мислиш, че може да е от тайните служби?

— Направо вони на това, както би се изразило твоето деликатно цвете. — Той взе ръката на сенатора в своята и успокоително я потупа. — Ще го намерим, Джес, обещавам ти.

Ван Нес погледна в очите на стареца и се опита да открие поне там увереността, която отсъстваше в гласа му.

— С какво разполага той? В каква степен може да ни навреди?

— Колко силно бих искал да знам — задави се той от страх и отчаяние.

Ван Нес дълбоко си пое въздух.

— Майкъл, аз съм решен да стана президент. И повярвай ми, убеден съм, че ще бъда добър президент.

— И ние искаме да бъдеш такъв, Джес. — Пауза. — Аз самият особено държа на това. — Той притегли ръцете на по-младия от него мъж до устните си и ги целуна. С леко докосване на напуканите си сухи устни.

„Устни на покойник“, помисли си Джес или по-скоро си припомни усещането. Тяхното минало и настояще бяха толкова тясно преплетени, затънали в блатото на службата в името на обществото и едновременно с това на личната им дистанцираност от тази служба, че биха могли да изиграят този момент във всяка секунда през последните четиридесет години. И дори вече го бяха правили.

А докосването на тези сухи устни винаги му се бе струвало като последна ласка на съсухрен труп. Независимо дали беше по време на идеализма и невинността на младежките му години, или по време на цинизма и грубата реалност на кандидатпрезидентската му кампания.

— Искам да ме държиш в течение — каза Ван Нес с глас, който бе в равна степен уговарящ и прелъстителен.

— Винаги. — Секретаря замлъкна и се запита може би за стотен път дали Ван Нес наистина е най-добрият му избор, но бързо прогони съмненията си.

Каквито и да бяха истинските му чувства към този човек — независимо дали сега или в миналото, което може да бе съществувало или да бе измислено — Ван Нес беше *единственият* избор. Единственият, който разбираше, който бе видял и който бе взел участие. Единственият, който можеше да продължи изпълнението на Плана, съставен толкова отдавна, че неговата цел сега изглеждаше мъглява и неясна. Но Ван Нес, въпреки всичките си недостатъци, все

още виждаше нещата с онази кристална яснота, която старецът вече намираще само в собственото си огледало.

Така че онова, което предстоеше, трябваше да стане от любов, а не по необходимост, защото иначе кристалът можеше да се пръсне и да провали половинвековен труд.

— Винаги, господин президент — усмихна се Секретаря и стисна ръката на сенатора. — Винаги, Джес.

Далеч от тях, някъде в прерията на Канзас, всякакви мисли за власт, амбиции и конспирация биха изглеждали напълно неуместни. Тук бе сърцето на Америка — мястото, където казват каквото мислят и правят каквото са казали.

Или поне така беше написано на големите картони, които трябваше да подскажат правилните думи на един репортер, загубил почва под краката си.

Изправени пред едностайното дъсчено училище, хората от телевизионния екип чакаха въпросния репортер да даде сигнал, че е готов. Мъжът облиза устни, приглади немирния кичур, готов да се развее при най-лекия полъх на вятъра, въздъхна дълбоко няколко пъти и най-сетне кимна.

— Добре. О, господи! — простена изгубилата търпение продуцентка и смени предишния картон със следващ. — Хайде сега да опитаме наведнъж всичко.

— С кадър на вратата ли да започна, Меган, или предпочиташ прозореца? — попита операторът, без да откъсва око от визъора.

Меган Търнър, продуцент на предаване, изследовател, сценарист, режисьор и понякога шофьор на микробус, посочи училището.

— Дай прозореца, изтегли към вратата, а след това панорамна картина наляво, така че Стив Стънинг величествено да влезе в кадър.

— Ясно — каза той. — Започваме.

— Чух всичко — кисело се обади репортерът. — Подобно отношение едва ли ще ме убеди да работя с теб за новото магазинно предаване.

— Обещаваш ли?

Меган се усмихна и застана пред камерата с цифровата клапа.

— Епизод 245А, „По-необикновено от измислица“. Финал, първи дубъл. — Тя удари клапата и бързо се изтегли от кадър, преди репортерът да е започнал.

— Може би никога няма да разберем какво е ставало в това откъснато от света училище. Дали е врата към друг свят? Или място, където ненамерилите покой духове от равнините се събират, за да разкажат поредната история за пионерите на Дивия запад? А може би е екстрасензорен акумулатор, послушно натрупал в себе си психичната енергия на стотиците деца, които е приютявал през последните стотина години? — Той направи пауза, когато операторът го подмина и с равен ход се отпрати към вратата, която се отвори като че ли от само себе си. — Или е само къс от нашата история, и още по-точно от всички наши истории, който се бори да оцелее срещу неумолимата експанзия на урбанизацията? Кой знае? Но едно нещо е сигурно... — Нова драматична пауза. — Истината е по-необикновена от измислицата. Люк Келог, от Гранд Джънкшън, Канзас.

Меган изчака още секунда и пристъпи напред.

— И... край. Този път се получи както трябва. Много ви благодаря. Сега да се приготвим за обиколката вътре.

Дребна стара дама в джинси и риза с надпис на гърба „Спасете сградата на училището“, надникна през вратата.

— Аз добре ли бях, госпожице Търнър?

Меган ѝ се усмихна.

— Беше идеална, скъпа. Просто перфектна.

Лицето на жената грейна.

— О, как бих искала един от духовете да се появи сега, докато сте тук. Те обикновено са много по-общителни.

— Ъ-ъ, да. — Меган се озърна с надеждата някой да я отърве от тази симпатична, но побъркана старица. — Люк! — Тя се пресегна и дръпна безцеремонно репортера от огледалото, което си беше нагласил в микробуса. — Госпожо Джонсън, това е Люк Келог.

Жената, която беше над осемдесетте, се изчерви и притеснено се закиска като ученичка.

— О-о, господин Келог! Гледам ви всеки уикенд. Аз съм най-голямата ви почитателка.

Суетен като повечето мъже, той доволно се усмихна:

— Винаги ми е приятно да се запозная с искрен почитател.

— О, бъдете сигурен. Гледала съм всичките ви предавания. Без значения колко са тъпи. Аз съм най-вярната ви публика.

— Мислех, че госпожа Джонсън може да пожелае да ви разходи вътре, преди да сме започнали снимките — подкани Меган и мина между двамата, за да излезе през вратата. Едва се сдържаше да не прихне.

— Но, разбира се — охотно се съгласи репортерът и тръгна към училището заедно със старата дама.

— Нямам търпение да ви представя на духа на стария Хамънд — бърбеше тя. — Той ви обича повече и от мен.

— Много си гадна, да знаеш — ухили се старият оператор на когото веднага всичко бе станало ясно.

Меган весело се засмя заедно с него, отметна нещо в бележника си и се огледа:

— Къде ще снимаме залеза?

Операторът сви рамене и избърса с мека кърпа обектива.

— Където и да е. Това не е „60 минути“, нали?

Меган въздъхна дълбоко и се съгласи.

— Не, не е дори *двайсет* минути.

После се отдалечи, уж за да провери изгледа от хълма на изток от селцето.

„По-необикновено от измислица“ не само нямаше нищо общо с „60 минути“, но даже изглеждаше неуместно да се споменава името на предшественика на всички магазинни предавания, при условие че си облякъл яке с надпис „По-необикновено“.

Едночасовото документално предаване се бе специализирало в пресъздаването на истории, от които таблоидите се изприщваха. През последните шест месеца Меган бе направила поне няколко филма по една и съща тема: стари училищни сгради, из които бродят духове.

Но спектърът беше доста по-широк: невинни момчета, обладани от демони, групови изнасилвания на кралицата на абитуриентския бал, показания на очевидци, видели йети да отвлича девойки от групата за окуражаване на училищния футболен отбор, с цел да ги направи свои сексуални робини, извънземни пришълци отвели със себе си простовати южняци, за да заселят отново умиращата си планета, заключителни доклади на тайни правителствени програми, имали за

цел да бъдат изловени обратно демоните, отскубнали се на свобода при последното изригване на вулкана Сейнт Хелън.

Беше ги снимала наред и без много да подбира, но сериозно, с професионално око.

А през цялото това време бе разпращала трудова си характеристика (в която не бе включила спецификата на последната си работа) до всички информационни агенции в страната.

Докато търсеше най-ефектното място за снимане на западния хоризонт, така че на преден план да изпъква изгнилата училищна сграда, тя остави мислите си да се отклонят.

С университетска диплома по журналистика, тригодишен стаж като полицейски репортер за голям всекидневник в Средния Запад и други пет, посветени на криминалната хроника в Чикаго, тя беше склонна да повярва, че в телевизията я очаква бърза кариера без сътресения, финалът на която естествено щеше да бъде като директор на вашингтонското бюро за Си Би Ес или Си Ен Ен, или най-малкото втори водещ на „60 минути“. Само че нещата се бяха развили по-различно. Докато по-фотогеничните, по-надарени с красиви лица (изкуствени или естествени) бърбирки ставаха репортери на централни предавания, водещи на шоу програми през уикенда или поне изгряващи на небосклона новинари в големите компании, тя бе останала забравена. Беше установила трудно подобрим рекорд по продължителност като продуцент на второстепенно предаване.

И не само на второстепенно, ами направо най-нископоставеното предаване в цялата схема на телевизионните предавания.

Беше приела предложението за „По-необикновено“, защото бе повярвала, че това е само проверка, преди да бъде допусната в светая светих на новосформираната ТВ мрежа. За да бъде под ръка, когато започне формирането на разните отдели, за да има вече опит и да бъде забелязана като самороден талант, чакащ и заслужаващ признание и награда.

Меган не бе жалила усилия, за да помогне това да се случи.

Без да пести личното си време тя се бе срещала, запознавала, уговаряла, разговаряла и черпила всички висши държавни служители, в компанията на които се бе озовавала. И постепенно си бе създавала репутацията на жена, с която може да бъде споделена тайна и която може да опази самоличността на своя източник.

Всъщност последното не се бе оказало чак толкова трудно. В крайна сметка тя бе разполагала с много малко възможности да разкаже своите най-интересни истории, ако бе пожелала да го стори. Най-сериозната от които бяха например късите репортажи за сродното предаване „Из страната“.

След като разбра, че новинарският отдел е окончателно окомплектован, тя се захвана да върши услуги за неговите шефове и често ги предупреждаваше за сензационни новини, пропуснати от другите канали. Не спираше обаче да произвежда истории за духове и призраци, необходими за всички шоу програми на мрежата. Без да престава да създава възможно най-качествената продукция, показвана някога по собственото ѝ лайняно предаване.

И ето че един ден — след всички екзорсизми, засичания на НЛО и ужасии с обезобразяване на невинни говеда — я бяха повикали в офиса на президента на мрежата.

— Меган — каза ѝ бизнес дамата, — смятаме, че тази мрежа се нуждае от магазинно предаване в централно време, което да съперничи на „48 часа“ и „Преразказано минало“ на Ен Би Си. Мислиш ли, че можеш да помогнеш да го реализираме?

Господи, тя едва не се бе разплакала като чу предложението.

А после наистина се разплака, докато слушаше подробностите.

— Искаме това да бъде амбициозно предаване, което да подтиква към размисъл. Бихме могли да го наречем „По-необикновено от измислица“. А защо не „Отвъд необикновеното“? Какво мислиш?

Какво можеше да мисли?

Най-сетне избра подходящо място за страховит кадър към залеза и тръгна обратно в посока на училищната сграда.

Насили се да се убеди, че щом това е най-доброто, което могат да ѝ предложат, тогава тя ще положи всички усилия да експлоатира тази възможност до край. Продължавайки все така с минимален бюджет и персонал от трима души, използвайки стария екип на „По-необикновено от измислица“ и съществуващата кореспондентска мрежа, Меган бавно и методично бе започнала да връща предаването към нов живот. Като приключе с това училище, имаше за довършване историята за загадъчното блатно чудовище в Луизиана. И тогава, тогава вече щеше да посвети цялото си време на новото предаване.

„Въпроси“ — бе настояла да го нарекат така — беше последният ѝ шанс. Шанс, от който бе твърдо решена да се възползва.

Мрежата може и да искаше голотии, долнопробни секс скандали и налудничави репортажи за хора в екстремни ситуации, но тя щеше да предложи нещо съвсем различно.

Дебютът на „Въпроси“ щеше да удари безмилостно и да разочовърка без колебание някоя от големите мистерии на нашето време. Щеше да направи подробно изследване на съществуващите източници, всяко твърдение щеше да бъде надлежно документирано. Предаването щеше да бръкне дълбоко в черното сърце на корупцията, измамата и премълчаното, които (тя самата щеше да заяви този стремеж в представянето на предаването) „съществуваха в задния ни двор“.

И ето вече няколко седмици тя бе използвала всяка свободна минута, за да преглежда репортажи от старите вестници. Беше се захванала да интервюира всеки, който изглеждаше по един или друг начин свързан със секретни операции (зад които можеха да стоят незаконни далавери), от които се надяваше нещо да изскочи.

Отне ѝ доста време, но най-сетне бе избрала подходящата мистерия, с която да започне новото си предаване.

Първото предаване на „Въпроси“ щеше да фокусира вниманието на зрителя върху загадъчния военен конвой, който изглежда бе поел през Югозападните щати в средата на 50-те.

И да разкаже за серията загадъчни убийства, които бяха очертали маршрута.

Е, може да не беше точно онова, от което мрежата имаше нужда, и може би щяха да ѝ трият сол на главата, когато предаването се излъчеше. Защото — това просто нямаше как да се скрие — тук не ставаше и дума за гротескните дивотии, благодарение на които мрежата процъфтяваше.

Но това не я вълнуваше.

Това щяха да бъдат шейсет минути филм, по време на който тя щеше да демонстрира таланта си пред хора, които можеха да го оценят. Онези малцина заклетии поклонници на Кронкайт, Мъроу, Едуардс и Севарейд, които разбираха, че едно куче, обладано от духа на Тед Бънди, не прави новините.

А ако се провалеше... Е, поне щеше да е опитала всичко по достоен за нея начин.

По нейния начин!

Защото тя не беше трофеен водещ — мъж или жена, чието показване пред камерата може да скрие духовната нищета или вътрешната грозота, които масите никога нямаше да зърнат.

И никога нямаше да си прокара път нагоре с креватна гимнастика, макар понякога да се бе запитвала до какъв компромис би стигнала, ако ѝ се отвореше истинска възможност. За зло или за добро това не се бе случило, така че сега се утешаваше, че никога не би поела по пътя на жените, изстреляни към върховете на славата благодарение на сексуалната си акробатика — а не заради способността им да намерят, анализират и създадат (а даже и да прочетат думата) новина.

Тя нямаше да се продаде!

Във всеки случай не изцяло.

Защото *демонът* трябваше да бъде нахранен.

Меган си представи своя демон, кацнал комфортно на рамото ѝ и забавляващ се да подклажда с бесен шепот някоя покълнала амбиция.

„Той е твой — шепнеше демонът през безсънните нощи, смутени от неистовото търсене на истината в остъклените студия за монтаж. — Ти си по-умна от тях. По-съобразителна. Посегни, опипай го! Погали го. Вслушай се, помириши го, докосни го. Той е там. Твоят момент. И всичко, което трябва да направиш, е... да го вземеш!“

Една отдавна починала майка и един отдавна пръждосал се баща бяха създали жена, психически издръжлива, физически смела и най-вече жадуваща в сърцето си обещанието на демона да се сбъдне. До такава степен вярваща в истината на посланието, че бе готова да зареже всичко останало — лично щастие, приятели, любовници, подобие на нормален живот — само и само това втурване напред да се увенчае с победа. Способна да резюмира смисъла на целия си живот с преследването на онази най-славна, но и така трудна за дефиниране думичка — *триумф*.

И докато не го постигнеше, всичко друго оставаше на заден план.

Освен „Въпроси“.

За това първо поведение тя и малкият ѝ, но верен екип бяха интервюирали цяла върволица отдавна пенсионирали се шерифи и

полицейски началници, имали нещо общо с въпросния тайнствен конвой. Все хора, на които други тайнствени хора бяха наредили да не разследват загадъчните случаи на смърт в техните градове. Няколко от тях ѝ бяха дали имената на очевидци, които на свой ред ѝ бяха разказали за „странни случки“ или среднощни посещения от страна на правителствени служители.

Много неща все още оставаха неясни. Но вече се бяха понатрупали достатъчно доказателства, сочещи, че правителството (оставаше тайна коя точно от неговите служби) е изплатило хиляди под формата на компенсации. Беше купувало ново оборудване на фермери или земевладелци. Беше им продавало държавна земя на цени доста под пазарните. И всичко това срещу тяхното мълчание. Много хора продължаваха да отказват да разговарят на тази тема.

И никой не искаше да говори за най-интересното — случаите на смърт. Колко души, какво е станало с телата и така нататък.

Така че историята бе налице, оставаше да се попълнят празните места в нея.

След подаването на повече от шейсет и пет молби за достъп до секретни документи въз основа на Закона за свобода на информацията, тя вече беше готова да се откаже. Националната служба на архивите, ЦРУ, Пентагона — всички или направо ѝ бяха отказали въпросните сведения, или ѝ бяха дали силно редактирана версия на желаните документи, по които следите от черно мастило на цензорите на практика не бяха оставили нищо интересно за научаване.

Повече от ясно бе, че се е натъкнала на нещо интересно. Само дето не се знаеше какво точно представлява то. И докато не можеше да отговори на този елементарен въпрос, предаването никога нямаше да излезе в ефир.

И тогава някой ѝ се бе обадил.

Мъжки глас, неопределим по възраст и расова принадлежност, ѝ бе казал да провери какво има под крайпътния контейнер за боклук, недалеч от дома ѝ в Лос Анджелис. Въпреки че очакваше някоя тъпа шега, тя все пак бе отишла да провери.

Намери пет умалени ксероксни копия. Изглежда бяха справка за сведение, подготвена от една президентска администрация за следващата. Това трябваше да бъде нишката, която гарантираше съществуването на една стара конспирация, тайната за която се

съхраняваше от малцината посветени във всяко правителство. Документът описваше подробно смъртните случаи (общо седем на брой) и загадъчно споменаваше за „нуждата да бъдат опазени на всяка цена Джо Грей и Макс Грей от публични разкрития“. Точно тази необходимост бе довела до смъртта на седмината.

Други източници бяха потвърдили поне стила, ако не съдържанието на документа, носещ гриф „Строго секретно! Само на вниманието на Меджик“. Последващото разследване (на местните вестници от онова време, чрез разговори с пенсионирани военни, които признаваха, че им е било заповядано да очистят от трафик определени кръстовища в определено време, за да осигурят безпрепятственото преминаване на секретен конвой) беше дало на Меган, ако не ясна картина, то поне представа за онова, което се бе случило.

Следващите обаждания на анонимния информатор бяха последвани от предоставянето на още документи, бяха отговорили на някои от въпросите, които не й даваха покой, и бяха поставили нови.

Както и бяха предизвикали любопитна реакция.

Информаторът ѝ я предупреди (и тя се бе убедила), че телефонът ѝ се подслушва. Пощата ѝ също бе започнала странно да се бави и най-вероятно бе подложена на перлюстрация^[1]. Но един неин близък приятел от ФБР — човек на когото повече вярваше, отколкото обичаше — потвърди, че който и да прави това, каквото и да е то, не е от ФБР. И ѝ бе обещал да ѝ се обади, когато научи нещо повече.

А след това бе отказал да отговаря на позвъняванията ѝ.

Но информаторът бе продължил да ѝ се обажда и по-важното — бе продължил да ѝ предоставя скъпоценни документи.

Всичко това допреди три седмици.

Изведнъж, най-неочаквано, всичко бе приключило. Никакви обаждания, никакви документи. Само странно, тревожно мълчание.

Това не я бе отказало, защото тя вече разполагаше с достатъчно материал, за да започне излъчването на историята. Но материалът щеше да се състои само от поставянето на въпроси без отговор. Не по-различно от това, с което се занимаваше в „По-необикновено“.

Много далеч от това, което си бе поставила за цел да направи.

В този момент операторът ѝ махна с ръка:

— Търсят те по телефона.

Тя кимна и посегна за клетъчния телефон в чантата си.

Но операторът поклати глава и посочи към сградата на училището.

— На кого си дала този номер?

Меган сви рамене и влезе. Намери телефона на масата в учителската стая.

— Търнър.

Кратка пауза.

— Липсвах ли ти?

Тя замръзна, познала неизменно приглушения глас на своя информатор.

— Добре ли си? Помислих, че може би...

Гласът я прекъсна:

— Времето ти изтича — напрегнато каза той. — Трябва да действаш по-бързо или... ще намериш бюфета празен.

Меган се огледа. Стаята беше празна.

— Имам нужда от още нещо. Сама не мога да пробия никъде.

— Опитай по-настойчиво.

Тя замълча, мъчейки се да състави набързо списък от въпроси, които трябваше да му зададе.

— Досега документирахме по-голямата част от маршрута на конвоя с изключение на началото и края му. Знам за седемте смъртни случая, описани в документите, както и за други три — доста по на север. Но трябва да свържа всичко това в едно цяло. Нямам нито един отговор на въпрос, започващ със „защо“ — рече тя и затаи дъх в очакване на реакция от другата страна.

Дълго време той не каза нищо.

— Ами ОМ-трафика? Провери ли?

Меган отново въздъхна.

— Натъкнах се на осем споменавания в разсекретени телекси на Отдела за мобилизация, където става дума за Джо или Макс Грей. Но нищо интересно след 1954-а. Никакви подробности кои са те, какво са направили и защо практически всички останали документи, в които се споменават имената им, са засекретени. — Тя спря да си поеме дъх и додаде: — Сигурен ли си, че са били част от конвоя?

— По същество конвоят беше заради тях.

Тя се замисли.

— Живи ли са още?

Никакъв отговор.

— Те ли са предвождали конвоя?

Този път въпросът ѝ предизвика лек смях.

— Интересно предположение.

Тя усети, че информаторът ѝ е в добро настроение. Дали да не продължи в този тон?

— Защо? — поинтересува се небрежно. — Да не са високопоставени членове на чужда делегация? Да не би конвоят да е само туристическа обиколка из американската пустиня?

— Нека кажем — отговори информаторът след дълга пауза, — че са движещата сила на конвоя. В края на краищата, какво е конвой без шофьори?

— Шофьори?! — тихо възкликна тя. Меган вече се бе убедила, че информаторът ѝ е сведущ по всички въпроси, но предпочита да говори завоалирано, вместо да казва нещата направо. Преди да се покрие за толкова дълго, той се бе обаждал, за да ѝ даде нови документи само когато бе стигала до задънена улица. — И тези „шофьори“ били ли са командировани при военните? — Тя отново затаи дъх.

Тайнственият глас често бе прекъсвал разговора, когато му бе поставяла въпросите прекалено директно.

— Побързайте, госпожице Търнър. Остава ви съвсем малко време.

В слушалката се чу сигналът на централата.

Меган я постави обратно на вилката и старателно отбеляза в бележника си всичко, което можа да си спомни. След това побърза да отиде в микробуса.

— Меган, от това ще излезе ли изобщо нещо? — Репортерът изглеждаше обезпокоен. — Тази старица Джонсън е направо откачена.

Меган му махна с ръка да не я занимава, извади клетъчния си телефон и натисна програмиран бутон за автоматично набиране.

— Кажи на Джеймс да организира нещата до масата в учителската. Идвам веднага. — И тя нетърпеливо погледна телефона.

— „Въпроси“. Трейси на телефона.

— Аз съм. Веднага запиши следното.

Тя чу шумолене на хартия по бюрото и след малко отново гласът на младата жена в слушалката.

— Давай.

— Обади се на онзи от Националната служба по архивите. Фред... как му беше фамилията?

— Бъркхард? От Отдел „Съвременна военна история“?

Меган благодари на Бога, че сред помощниците ѝ има поне още един, който гледа сериозно на работата си.

— Същият. Провери с негова помощ какви транспортни единици са били зачислени в Аризона, Ню Мексико и Западен Тексас през 1946-а, 47-а и 48-а. Изрови имената на командващите офицери и списъка на подчинените.

— Но това ще са страшно много имена!

— Имаш ли нещо по-добро в замяна?

Трейси се засмя.

— А ти кога ще се върнеш да помогнеш малко?

— Вдругиден, ако не ме похити някое чудовище от блатата. — Меган замълча за миг, спомняйки си предупреждението за малкото оставащо им време. — Обади се и на онзи професор по журналистика.

— Дето само опява, че срашим професията?

— Същият. Кажу ми, че ако наистина иска да промени част от онова, което вижда в ефир, ще трябва да ни изпрати в помощ десетина от неговите студенти, за да обработват обажданията. Нашето предложение е дневни разходи и включване в творческия колектив.

— Божичко, ама ти съвсем сериозно си се хванала с тази работа.

— На телефона ли си още, Трейси? Затварям. — И Меган прекъсна, оставяйки малката слушалка във фургона и изхвърчайки обратно към училищната сграда.

В главата ѝ обаче продължаваше да звучи гласът на информатора, открил я дори тук, в сърцето на студената прерия.

„Побързай... Остава ти съвсем малко време.“

---

[1] Перлюстрация — отваряне и четене на писма без знанието на получателя или подателя. — Б.ред. ↑

6.

Беше след полунощ, когато кола на северноилинойската компания за таксите бавно навлезе в един застроен само с къщи за средната класа квартал без тротоари на Шемунг, Илинойс. В близост до границата с Уисконсин, това си беше тих, спокоен град с две централни улици. Чист, провинциален, безопасен.

Таксито зави по озелененото с дървета Конкорд авеню и изгаси фаровете. Двата стълба на уличното осветление, разположени в двата края на дългата улица, придаваха някаква призрачност на таксито, което почти безшумно се плъзгаше през сенките.

— Напомня ли ти нещо? — тихо попита шофьорът.

— Да, „Остави го на Бийвър“ — каза пътникът, разглеждайки къщите, които подминаваха.

— Не мисля, че все още сме в Китайския квартал, Тото.

— Вдясно... Онази със зелената ограда.

Шофьорът кимна, изгаси двигателя и остави колата да се придвижи по инерция до бордюра пред къщата, която му бе посочена.

Тя не бе нищо особено — двуетажна постройка, в характерния за Средния запад викториански стил, с гаражна пристройка. Малка овална морава, странично на извитата пътека, отвеждаща до вратата, обградена от безупречно подкастрен бръшлян. Като цяло, гледката беше направо за корицата на „Най-красивите вили“.

Но пътникът не се интересувахе от естетическите й достойнства и предпочиташе да фокусира вниманието си върху парадната врата, прозорците, покритата с плочи пътека, минаваща пред гаража и водеща към задната страна на къщата.

— Какво има отзад?

Шофьорът направи справка с умалено ксероксно копие на карта.

— Тук е показана друга къща и обща стена, разделяща на две задния двор.

— Я да видим...

Две минути по-късно те вече бяха завили по първата пряка и се връщаха в обратна посока, този път по улицата, успоредна на Конкорд

авеню, но минаваща зад къщата.

Втората къща беше практически идентична на първата. Разликата бе, че тук боята по оградата се лющеше, моравата бе буренясала, а в центъра ѝ бе забита лениво поклащаща се на лекия вятър табела с надпис „Продава се без посредник“.

— Изглежда добре — каза шофьорът. — Дали да не се установим тук?

Пътникът кимна и слезе от колата.

— Да... лесен достъп до целта. Тихо. Съседите си лягат преди полунощ. Да-а... — застина той, дочул в далечината лай на куче. — Вземи ме след десет минути — рече и невъзмутимо се отправи към входната врата, а таксито потегли в нощта.

Мъжът хвърли поглед на слабо осветения индикатор в ръката си и изучаващо огледа пътеката. Виждаше се къде дъждовните капки са оставили кални следи. Прах и навети листа покриваха малката веранда и това бе доказателство, че тук отдавна не бе стъпвал човешки крак.

Мъжът стъпи на верандата и продължи напред, плъзгайки крака, за да не оставя ясни отпечатъци от обувките си. Дори в сумрака видя, че топката на бравата е покрита с прах.

А индикаторът на сензора не регистрира нищо.

— О, Лайнъс... — прошепна мъжът и се усмихна за пръв път от близо месец. — Някой път правиш нещата толкова лесни.

Но усмивката му веднага бе заменена с обичайното му през последните няколко тежки седмици изражение на болка и умора.

— Благодаря ти — каза той след десет секунди и тихо влезе в къщата.

Жената бе останала без дъх от бързане, но успя все пак да вдигне слушалката на седмото позвъняване, оставяйки едновременно с това пликовете с покупки.

— Да? Ало?

— Луис Маккътчън, ако обичате — помоли младежки глас. Връзката беше лоша.

Жената сне чантата от рамото си и се обърна с лице към дневната.

— Първи, втори или трети?

— Ъ-ъ... — запъна се непознатият от другата страна. — Всъщност търся Луис Маккътчън, който е служил в армията в края на 40-те и началото на 50-те години.

— Е, това трябва да е Луис първи, моят свекър. — Тя погледна към отворената врата на кухнята. Макар там да не се виждаше никой, във въздуха се стелеше плътен, синкав цигарен дим. Тя закри с ръка микрофона. — Татко?

— Какво? — раздразнено се обади някакъв мъж.

— Телефонът.

— Кой е? Какво, по дяволите, искат?

Поклащайки глава на все по-тревожната раздразнителност на стареца, тя каза в слушалката:

— В момента е малко зает. Можете ли да ми кажете за какво става дума?

— Да, разбира се. Аз съм стажант за „УИН Нюз“ — с готовност обясни младежкият глас, сякаш четеше предварително готов текст. — В момента работим над специално предаване за живота през следвоенните години в югозападните щати. Бихме искали да разговаряме с господин Маккътчън относно военната му служба. Може и да направим интервю с него за филма.

— Наистина ли? — Жената се усмихна, мислейки си, че точно от това се нуждае сприхавият старец. Нова публика, на която да разкаже за пореден път измислените си и затъпяващо скучни военни истории. А може би и да спечели някой друг долар. Който в никакъв случай нямаше да им е излишен. — Почакайте така. Ще видя дали мога да го убедя да дойде на телефона.

Тя остави слушалката, взе пликовете и ги занесе в кухнята.

Свекър ѝ стоеше до умивалника и гледаше през прозореца към задния двор.

— Пак има листа — измърмори той, като я усети да влиза. — Това момче никога не си свършва работата както трябва.

— Ще ги съберем, татко — успокоително го докосна тя по рамото. — Не чу ли телефона? Едни хора от телевизията искат да говорят с теб. Те...

— Нищо хубаво не съм видял на проклетата кутия, откакто свалиха от екран „Дим от револвера“ — прекъсна я той.

Но жената не му обърна внимание.

— Интересува ги службата ти в армията. Май искат да те интервюират. Чудесно, нали?

Лицето му остана сърдито, но тя видя, че разкършва рамене, макар и едва доловимо, и се отправя към хола.

— Дано да е телевизионна мрежа. Хора като мен не биха си губили времето с местните тъпанари.

Жената се усмихна.

— Мрежа е, татко — извика тя след него и вдигна слушалката на деривата в кухнята в секундата, в която той взе онази в хола.

— Какво има? — излая старецът в телефона.

— Господин Маккътчън? — боязливо се осведоми гласът от другата страна.

— Ще говорим или какво?

Пауза.

— Ъ-ъ... господин Маккътчън, аз съм стажант в „УИН Нюз“.

— Е?

— Сър... опитваме се да открием командващите офицери на транспортни подразделения в Югозапада веднага след войната. Да кажем, от 1946-а до 50-а. И...

— Защо? — прекъсна го старецът.

— Ами... правим специален филм за следвоенния живот в тази част на Америка и...

— Откъде намерихте името ми?

— Ъ-ъ, както ви казах, опитваме се да говорим с хора, служили в армията и... — Внезапна пауза. — Може ли да задържите така за секунда, сър?

— Не повече.

Преди да беше изтекла минута в слушалката се чу женски глас.

Старецът доволно се усмихна. Още една жертва. Последното останало му удоволствие беше да се гаври и вбесява досадниците, опитващи се да въртят телефонна търговия. Върхът беше да ги накара сами да прекъснат разговора. Само през този месец се беше отървал от седем навлеци по този начин.

Всъщност осем, ако включеше в бройката и младия стажант.

— Господин Маккътчън — започна новият глас, — казвам се Меган Търнър. Аз съм продуцент на „Въпроси“ — новото шоу на

„Дабълю Ен“. Мога ли да разменя няколко думи с вас? Ако моментът е подходящ.

Маккътчън се усмихна на увереността в гласа на Търнър. Точно както правилно бе разпознал в първия глас подчинен, нищожество, някой, с когото не бе проблем да се справи, така веднага разпозна в интонацията на Търнър нещо много по-достойно. Много по-престижна жертва.

От онези, които носят най-голямо удоволствие.

— Естествено, че не е подходящ — изръмжа той. — Но все пак мога да отделя няколко минути.

Ала тонът му, изглежда, не впечатли Меган.

— Ще ви бъда благодарна, сър — с ведър глас продължи тя. — Нека първо уточним едно-две съществени неща. Бих искала да се убедя, че разговарям с когото трябва, ако ме разбирате...

— Добре.

— Вие сте старши лейтенант Луис Маккътчън, командвал втора транспортна рота към 23-и транспортен полк на 183-и батальон в състава на 9-а мотопехотна дивизия?

— Да — отривисто отговори той. — В продължение на няколко месеца. — Погледът му се замъгли от отрицилите се спомени за младежките му години, за жизнеността и целеустремеността му. С огромно усилие на волята старецът се върна от това място, където напоследък толкова често пребиваваше. Страх го беше, че при някоя от следващите екскурзии няма да намери обратния път. — Но се уволних като майор — бързо допълни той.

— Вие ли бяхте командир на Втора рота през лятото на 1947-а, господин Маккътчън?

Той замълча, но кимна на себе си. След това разбра колко смешно е това и бързо се поправи:

— От май до малко след Хелюин. През първата или втора седмица на ноември ме прехвърлиха. — Насили се да спре, за да не изпада в по-големи подробности. — На друго място.

Този път паузата се дължеше на Меган.

— Майоре, помните ли един конвой от онзи период, който е минал през Югозапада по маршрут...

Маккътчън се засмя.

— Госпожице, усещам по гласа ви, че сте прекалено млада, за да знаете достатъчно, така че позволете ми да ви осведомя подробно. По онова време не се занимавахме с нищо друго, освен с конвои. Питайте някой, живял тогава край магистрала. Ще ви каже, че трафикът по пътищата беше повече военен, отколкото граждански.

Той седна и дори вдигна крака на масичката, за да бъде удоволствието пълно. Вече беше забравил малката си играчка и с готовност изживяваше отново онези времена, които за себе си смяташе, че са били годините, в които истински е живял.

— Разбирам, майоре. Но мен ме интересува един конкретен конвой. Минал е през Мориарти, Ню Мексико, после Холбрук и Куорцсайт, Аризона, накрая Ландърс, Калифорния. Потеглил е по някое време преди девети юли и е пристигнал до местоназначението си след седемнайсети същия месец.

— Тук има нещо съмнително — тихо измърмори Маккътчън, опитвайки се да си спомни. — Никога не е бил нужен повече от ден, ден и половина, за да се стигне от Ню Мексико до Калифорния. — Той замълча и попита: — Сигурна ли сте в датите?

— Да, майоре. — В гласа ѝ звучеше нескрито разочарование. — Значи не си спомняте точно този конвой?

— Тогава изпрацахме по три конвоя седмично. Пренасяхме всичко, като се започне от хора и се свърши със сглобяеми тоалетни. На запад и на изток. — Гласът му заглъхна, защото някакъв далечен спомен обсеби цялото му съзнание.

А някакъв далечен глас му заповяда да не си спомня.

— Ами, благодаря ви все пак, майоре. Вярвам, че както казахте, тогава е имало много конвои.

Маккътчън обаче не я слушаше. Той стана, отиде до близката библиотека и издърпа от полицата стар, пооръфан атлас.

— Преди да ви оставя да си почивате — казваше Меган, — бих искала да ви попитам дали си спомняте имена на други командири на...

— Повторете ми пак онези градове.

— Какво?

Ветеранът седна и разтвори атласа на страницата, на която имаше подробна карта на югозападните щати.

— Градовете? Кои бяха?

— А... Ами, Мориарти, Ню Мексико.

— Така — каза той и откри мястото на картата.

— Холбрук, Аризона.

Той прекара пръст и го намери.

— Хм, чудя се... — прошепна старият войник.

— Извинете?

Но нескритият интерес в гласа ѝ не го развълнува.

— И после Куорцсайт, така ли беше?

— Точно така. А след това Ландърс.

— Аха! — Той трасира маршрута по картата и маркира с молив междинните пунктове, които Меган не беше споменала. След това се облегна и се усмихна щастливо, сякаш бе открил извора на младостта. Образно казано, беше си точно така. — И казвате, отнело им е повече от седмица да прекарат стария „Мурок Експрес“? — Гласът му беше тих, но уверен и някак... тържествуващ.

— Мурок? Какво е Мурок? — Въпреки лошата връзка и факта, че ги разделяше половин Америка, възмущението на Меган бе повече от явно. — Майор Маккътчън?

Но старецът не отговори. Той затвори очи и се усмихна на спомена отпреди половин век.

— Майор Маккътчън?

Въпреки предупредителните сигнали в главата му, погазвайки десетилетията самоналожена дисциплина, той отговори:

— Имате предвид „Операция Грей“, така ли?

В тесния, задушен офис, предоставен от „УИН“ на „Въпроси“ (запълнен до дупка със седем студента, трима служители, назначени на постоянна работа, две копирни машини „Ксерокс“ и Меган), където шумът никога не стихваше, Меган се вкамени.

Единственият звук за нея в момента бе безтелесният глас на стария ветеран, представляващ за студента доброволец просто номер 34 в списък от петдесет имена.

— Там ли сте, госпожице Гърнър?

Меган бързо дойде на себе си.

— Да, това е едно от нещата, които биха могли да представляват интерес за нас — отговори тя, опитвайки се думите ѝ да прозвучат спокойно и дори небрежно.

Чу стареца да се засмива от другия край на връзката.

— Дявол да го вземе, това ме върна с доста години назад! — възкликна той оживено. — Винаги съм си мислил, че от онова може да излезе страхотна история. И точно по тази причина си запазих копия на всички документи. — Той пак се засмя. — Честно казано, използвам ги да покривам моята аспидистра^[1], извинете ме за лошия ми френски. Но винаги съм вярвал, че това е чудесен материал за книга. Всичко е налице — интрига, мистериозни събития, трупове. Е, няма секс, но според мен... — Гласът му заглъхна. — Разбира се, те никога няма да ми позволят да я напиша.

Меган го слушаше и трескаво оглеждаше стаичката. Видя, че Трејси разговаря с един от помощниците им. В продължение на близо минута се опита да привлече вниманието ѝ. Но през цялото това време слушаше Маккътчън да разказва как това било „една от най-невероятните истории, на която никой никога не би повярвал“. Накрая запрати по Трејси бележника си и я удари по гърба.

— Ей!

Меган ѝ махна да дойде и едновременно каза в слушалката:

— Ъ-ъ, майор Маккътчън, може ли да ви помоля да изчакате минутка само? Веднага се връщам.

— Дявол да го вземе — размишляваше ветеранът на глас в другия край. — Дали все още пазя всички тези документи в гаража?

— Ало? Ало? Майоре? — Никой не ѝ отговори, но тя чуваше някакво движение и особен шум. — Майор Маккътчън? Ах, да му... — Тя подаде слушалката на един от доброволците. — Продължавай да слушаш. Ако чуеш глас, искам да го заговориш, за да не прекъсне. — После се обърна към Трејси.

— Къде е най-близкото ни бюро до... — Тя направи справка със списъка: — Шемунг, Илинойс?

— Нямам ни най-малка представа — объркано призна Трејси. — Какво става?

Но преди да може да ѝ отговори, доброволецът тикна слушалката обратно в ръцете на Меган.

— Жената...

Меган я сграбчи.

— Ало?

— Много съжалявам — каза женският глас, — но той си е такъв. Включва и изключва, когато му хрумне. Разсейва се. В един момент

може да си спомни събития отпреди десетилетия, в следващия не се сеща как е името на внука му, а той е кръстен на него. — Лек, притеснен смях.

— Мога ли пак да говоря с него?

— Ами той се затътри към гаража. Там е неговото царство. Свикнали сме да не го безпокоим, когато е такъв. Държим го под око, докато... не дойде на себе си, ако ме разбирате какво искам да кажа. — Къса пауза. — Но мога да го помоля да ви звънне по-късно.

Меган надраска в горното поле на списъка бележка за Маккътчън. Думите бяха загадъчни: „Пригответи ми екип за там! Твърди, че имал доказателства!“.

Помощничката ѝ изхвъркна от офиса на бегом.

— Ъ-ъ, съжалявам, но не разбрах името ви? — попита Меган с възможно най-приятелски глас.

— Бети Маккътчън. Аз съм снаха му.

— Бети, приятно ми е да се запознаем. Аз съм Мег Търнър, продуцент за „УПН Нюз“. Майорът подхвърли, че може би още пазел някакви стари документи, които биха могли да ни бъдат от полза. Надявам се, че когато ми го каза, е... как да се изразя... че беше на себе си?

— О, това ли — засмя се жената. — Божичко, няма страшно. Този човек е маниак на тема архиви. Когато се пренесе при нас, наложи се да намерим отнякъде достатъчно количество от онези картонени кутии за съхраняване на документи. Защото той донесе със себе си... не мога да ви опиша... буквално сандъци с хартия. Имаше дори цели калъфки за възглавници, натъпкани с тях. Не знам дали ми вярвате. Синът ми, Луис трети, преди няколко години му помогна да подреди най-сетне всичко. — Жената замълча и Меган с ужас си помисли, че връзката се е разпаднала. Но след секунда гласът ѝ пак прозвуча: — Винаги съм смятала, че татко трябва да напише книга. Разбирате ли, в армейска документация, събирана в течение на цели двайсет години, не може да няма нещо интересно.

Меган кимаше на себе си, слушайки разказа.

— Сигурна съм, че е така. Проблемът е, че...

— Работата е там — продължи жената, — че след като един ден той отказа да получава специалната добавка към пенсията, която му

даваха, изведнъж се озова в затруднено материално положение. Всъщност това май се отнася за цялото семейство...

— Разбирам — каза Меган, която веднага схвана накъде клони жената.

— Ако се окаже, че тези негови документи ви интересуват и могат да ви бъдат полезни, дали няма да се намери начин... Дали те не биха стрували нещо? Разберете ме, аз мисля само за него.

Меган знаеше, че „УИН“ никога не плаща за информация. Тук не ставаше дума за журналистическа принципност, не — екипът на „По-необикновено от измислица“ не хранеше никакви илюзии по този въпрос. Просто бяха евтина работна ръка. Целият новинарски отдел висеше на прогнила финансова нишка, готова всеки миг да се скъса.

Но Меган разбираше притесненията на жената, с която разговаряше.

— Възможно е — каза тя след дълга пауза, по време на която се опита да си спомни какъв точно бе последният баланс в банковата ѝ сметка. Искаше снахата да бъде на нейна страна. — Възможно е, в зависимост от това, каква ценност представляват документите, разбира се.

— О... естествено.

— Нека направим така: аз ще ви свържа с една от моите помощнички, казва се Бети, която ще ви зададе някои въпроси. Допълнителна информация, нали разбирате?

Тя подаде слушалката на една от студентките и я инструктира първо да разбере къде точно се намира къщата на семейство Маккътчън, а след това да прехвърли разговора в нейния офис.

В този миг дотича Трейси.

— Бюра в Мадисън, Уисконсин, и в Рокфорд, Илинойс. Горедолу на едно и също разстояние от Шемунг.

Меган се замисли за секунда.

— Избираме Рокфорд. Вече използвахме техен екип за епизода с духовете в старата ферма миналата година. Искам резервация за следващия полет от международното летище в Ел Ей и нека някой от районното студио там ме посрещне на летището. — Последните думи изрече на път за офиса си. Трейси я следваше. — Свържи се със завеждащия новинарските емисии там. — Тя спря на прага: — Как се казваше техния канал?

Трейси направи гримаса.

— Няма да повярваш, но „УИНК“^[2].

Меган учудено повдигна вежди, но продължи с инструкциите:

— Обади се на завеждащия в „УИНК-ТВ“ и го накарай да научи всичко възможно за нашия майор Маккътчън. Абсолютно всичко, но без да разберат нито той, нито семейството му.

Трейси си записваше.

— Нали се сещаш, че те ще искат да им поемем разноските за всичко това — напомни тя.

Меган сви рамене и провери съдържанието на винаги готовата си пътна чанта, която държеше в офиса.

— Обещай им каквото поискат. После ще се оправим. — Телефонът иззвъня и тя седна на бюрото си: — Сега изчезвай отгук и гледай да уредиш полета. — После взе слушалката: — Бети? Аз съм. Нека сега ти обясня какво точно ни интересува.

Луксозната кола плавно се носеше в късния следобед. Леко заръмя и шофьорът предвидливо намали, знаейки каква опасност представляват в подобно време разлетите по пътя петна масло. Той фиксира скоростта на сто километра в час и в същия момент клетъчният телефон до него тихо иззвъня.

— Клайн. — Пауза. — Веднага. — И подаде телефона на човека на задната седалка. — За вас, господин Килбърн.

Килбърн въздъхна, остави настрана кръстословицата, която решаваше, и взе слушалката.

— Килбърн... да... напълно съзнавам... Естествено... И кога... — Дълга пауза. — Разбирам. — После прекъсна връзката и подаде обратно сгъваемата слушалка на шофьора. — Пол?

— Да, сър?

— Кога според теб ще пристигнем в Шемунг?

Шофьорът направи справка с часовника си.

— След около час и половина. Приблизително.

— Нека бъде по-скоро, ако обичаш.

Шофьорът кимна и плавно ускори на сто и двайсет километра в час.

Нощният полет до Чикаго, а след това прекачването за кратко на машина с турбовитлов двигател, който се оказа по-стар даже и от демодирания самолет, с който беше летяла, измъчиха Меган до такава степен, че краката ѝ се подкосяваха, когато най-сетне кацна на летището в Рокфорд. Настроението ѝ ни най-малко не се подобри от отсъствието на посрещач от „УИНК“. Десет минути по-късно — благодарение на двете гневни обаждания по телефона — водещият на нощната програма вече товареше пътната ѝ чанта в багажника на колата си.

— Господи, колко съжалявам — изрече с внимателно модулирания си глас мъжът, чиято прическа изглеждаше като навеки застинала пластмасова отливка, — но цяла нощ не сме мигнали.

— „Не сме“? — въпросително повдигна вежди Меган.

— Директорът на новините, аз, двама от репортерите ни и други двама сътрудници на хонорар.

Меган беше впечатлена от усилието, което тези хора със скромните си възможности се опитваха да положат.

— Оценявам труда ви.

Мъжът сви рамене:

— След допълнителното финансиране за използването на нощния сателитен канал за връзка, всички ние с удоволствие оставаме през нощта. — Той се насочи към изхода на паркинга и ѝ се усмихна.

Меган неспокойно му се усмихна в отговор. И се зарече да поздрави Трейси за изобретателността... преди да ѝ откъсне главата.

— Какво научихте?

Мъжът спря на светофара и ѝ подаде папка с ксерографиранни вестникарски изрезки. Меган ахна, като видя дебелината на папката.

— Искам да чуя основното.

Водещият кимна с разбиране на изненадата ѝ.

— Казах, че наехме двама външни помощника. Те седяха в библиотеката цял следобед и останаха три часа след края на работното време, за да съберат всичко това. За наше щастие завеждащият библиотеката върти свое предаване всяка неделя следобед. — Той замълча при липсата на реакция от страна на дамата, която му бяха описали като „нереализирала се медийна звезда, която би могла да ни бъде от полза“. Ако успееш да угодиш на капризите ѝ... И докато

директорът на новинарския екип едва ли не с лъстив поглед се любуваше на новата система за сателитна връзка, водещият имаше съвсем друга картина пред очите си: новинарски магазинни предавания и то не какви да е, а излъчвани по Мрежата, и маса кореспонденти на разположение... — Началото като че ли е през 1945-а — продължи той след кратко замисляне. Ентусиазмът в перфектно модулираният му глас изглеждаше напълно искрен. — Маккътчън е роден и израсъл тук. Постъпил в армията през 44-а, благодарение на програмата за издръжка на студенти и ученици срещу последваща служба. Откомандиран като младши лейтенант към корпуса за обработка на емигранти в Германия в края на войната. За мен „обработка“ просто означава транспортиране на бездомни от един лагер в друг. — Той спря на поредното кръстовище. — Направо в студиото ли отиваме, или искате първо да се отбием в хотела?

— Студиото — късо отговори Меган, която не бе спряла да прелиства хронологично подредените вестникарски изрезки.

Водещият кимна и зави.

— След войната Маккътчън си идвал два пъти. Първият път, по повод военния парад в чест на ветераните от Шемунг. Вторият — когато починал баща му... Доколкото успяхме да научим, имал е три назначения след войната. Първото като тиловак във Форт Стюарт, Джорджия. След това като старши лейтенант и командир на транспортна рота в Ню Мексико. — Изведнъж професионалният му тон изчезна, сменен от явно объркване: — След това става малко особено. В мига, в който се прибрал, бил отзован от транспорта.

— Чух това. И?

— Ами... през следващите седем години не намерихме нищо за него. Тогава... говоря за изрезката, в която има пасаж, повдигнат в розово — каза той и кимна към папката.

Меган издърпа листа и се зачете.

Понеделник, 22 февруари 1954
ЖИТЕЛ НА ШЕМУНГ ВЕЧЕРЯ С ПРЕЗИДЕНТА
Капитан Л. Ф. Маккътчън почетен на барбекю,
организирано от Айк
„Дейтлайн“, Палм Спрингс, Калифорния

На гала барбекю снощи президентът Айзенхауер изказа специална похвала персонално на любимеца на Шемунг, капитан Луис Ф. Маккътчън, за „неговата всеотдайност, безстрашие и безрезервна вяръност на кауза, стояща по-високо от личния интерес“ и за работата му във връзка със „защита на националната сигурност на скъпата ни родина“.

Президентът, който вече е напълно възстановен след стоматологичната операция, изрече горните фрази на посетено от знаменитости барбекю в ранчото Смоук Трий, Палм Спрингс, където се наслаждава на напълно заслужена, макар и доста кратка почивка.

Президентът направи извънпротоколното изявление, за да почете специално капитан Маккътчън и още осемнайсет други служещи в състава на местното формиране на поделението към Обединеното командване и да ги даде като пример за „силата, от която Америка се нуждае, за да посрещне изпитанията на времето“.

Меган прескочи останалата част от статията. В нея се изброяваха присъствалите кинозвезди, голф играчи и други знаменитости.

— Какво е това поделение към Обединеното командване?

Водещият отби на паркинга и спря зад пепелявосивия блок, където се помещаваше студиото.

— Точно това е странната част, за която споменах — каза той и изгаси двигателя. — Разполагаме със стара биография на майора. Изпратена ни е преди време, може би от снаха му, с идеята старият джентълмен да бъде привлечен като коментатор в ефир по време на войната в Залива. Според този документ Маккътчън е служил в Гренландия от края на 1947-а до уволняването си през 1974-а.

— Някой да е проверявал несъответствието?

Мъжът поклати глава.

— Излишни главоболия — обясни той, докато слизаха. — По време на войната в Залива, този човек е бил вече близо двайсет години в пенсия. А и ние изобщо не сме обсъждали варианта да го привлечем.

На всичкото отгоре, за него се говори, че май не е с всичкия си. — Той кимна към непрелистената част от папката. — Това, другото, е за членовете на неговото семейство.

След кратка обиколка на студиото и напълно излишното запознаване с „екипа“, събрал материала, Меган се усамоти в заседателната зала с директора на новините и водещия.

Беше изненадана от експедитивността, с която изработиха план за действие.

Тя трябваше да тръгне в ранния следобед със снимачен екип и водещия от Шемунг, след като приключеше с прегледа на резултатите от местното проучване и най-вече с допълнителния материал, получен от групата от Ел Ей. Освен това, трябваше да се обади на Бети Маккътчън, за да получи потвърждение, че майорът си е у дома.

И е с всичкия си.

Идеята беше, докато водещият и снимачният екип си вършат работата по събиране на сведения и снимане на шемунгските забележителности, тя да проведе разговор за запознаване с ветерана. И ако се окаже, че човекът или документите му дават надежда за нещо по-съществено, чак тогава да повика останалите за заснемане на основното интервю, което вече със сигурност ще се излъчи.

Задача, а защо не повишение, което мъжът с пластмасовата коса бе повече от навит да прегърне ентузиазирано.

Беше обяд, когато излязоха от студиото и поеха с колата на „УИНК“ към северната част на щата, от която ги делеше близо час и половина път...

— „Сив“ от пункт три.

— „Син“ при „Алфа“.

— Имаше раздвижване при „Едно“. Телевизионна кола.

— Ясно, „Сив“, продължавай.

— До всички екипи от „Първи“. Познава ли някой жената, която току-що излезе?

— Не от „Втори“.

— Не от „Трети“.

— Не от „Четвърти“. Но мъжът, който влиза обратно, чете новините в шест и единайсет в Рокфорд.

Тишина, заредена с напрежение.

— До всички от шефа. Имайте предвид, че жената може да се окаже обекта с кодово наименование „Странник едно“. Очаквайте заповеди.

— „Сив“?

— „Сив“ от трети.

— „Син“ при „Алфа“. „Черен“ да се връща при „Алфа“. Очаквано време на пристигане след една минута. Препоръчваме да внимавате за присъствието на недружелюбно настроени лица в околността.

— Извинявам се за лошата новина, „Син“, но улицата гъмжи от такива.

Пътят от мотела до празната къща бе по-малко от десет минути. Но те се сториха на Грег като часове.

През последния месец обстоятелствата се бяха завъртали все така, че не му достигаше или ден, или долар, за да намери отговори на въпросите, които го вълнуваха. Знаеше старата поговорка, че нищо хубаво не става лесно, но му бе омръзнало цял месец наред да се убеждава в правотата ѝ.

Първата седмица след сблъсъка със Студения бе преминала в игра на криеница с полицията. Всъщност не само с полицията, ами и с някои други формирания, действащи по Западното крайбрежие. Оказа се, че снимката му е публикувана във всички вестници на Кери, беше показана в предавания за борба с престъпността и изглежда бе раздадена на всички патрулиращи полицаи в страната без изключение.

След това дойде ред на атаките.

Които и да бяха онези, за които Студения работеше, едно нещо трябваше да им се признае без колебание — тя бяха брутално ефикасни в действията си. По някакъв начин бяха успели да засекат бягащите крадци три пъти през първите десетина дни. Само благодарение на късмета си — а той бе поставен на сериозно изпитание — Грег, Фос и Део (който вече бе на пълен работен ден срещу десет хиляди месечно) бяха успели да се измъкнат от подпалените мотелски стаи, бяха се изплъзнали на преследващите ги коли и по чудо се бяха спасили, без да бъдат ранени, след обстрела

през нощта. Важното бе, че се бяха измъкнали. На десетия ден след като всичко това бе започнало, пътуваха с ферибот за Ванкувър, Британска Колумбия, а три дни по-късно бяха намерили убежище в усамотено бунгало, забутано в пустошта.

За първи път имаха възможност спокойно да си отдъхнат, да отпочинат и да анализират случилото се.

Използвайки свои познати, за да се добере по заобиколен начин до своя адвокат, Грег най-сетне научи за експлозията в къщата си и установи, че телефоните на повечето му приятели се подслушват, а домовете им са поставени под активно наблюдение. Разбра се и че макар той и Фос да бяха включени в списъка на най-издирваните престъпници, Део все още не бе идентифициран.

В края на третата седмица шофьорът бе освободен с пълна месечна заплата. Грег се бе уверил, че Део е в безопасност. И знаеше, че не е от онези, които ще ги предадат на полицията, ако му бъде оказан натиск да сътрудничи. Чувстваше, че може да разчита на стриктния му професионализъм, както и на общото им минало.

Въпреки това, след неговото заминаване Грег и Фос още два пъти бяха сменяли местопребиваването си.

Следващите няколко дни бяха спокойни. Нищо особено не се случи и това им даде възможност да възвърнат психичното си равновесие. Фос продължи да издирва в Интернет документи, имащи отношение към „Меджик“. За целта, по известни само нему начини, разбиваше защитата на различни бази данни и получаваше неограничен достъп до тяхното съдържание. Грег успя без затруднения да организира изтеглянето на средства от няколко от офшорните си сметки.

Ограничавайки контактите си с цивилизацията до няколко пътувания до Ред Диър за храна и до Калгари, за да бъдат удовлетворени по-особените нужди на Фос, те можеха да живеят в безопасност неограничено дълго.

Но кошмарите им продължаваха.

Грег често сънуваше, че броди из улиците на някакъв европейски град. Озоваваше се заобиколен от безлики мъже с гласове като този на Студения. Наблюдаваше се отстрани да отваря врати, да блокира алармени системи и с това да помага на безликите да убиват по-лесно и по-ефикасно. Наблюдаваше ги как вършат жестоките си дела.

Безпомощно присъстваше (а може би им помагаше с безучастието си) на струпването на телата едно върху друго на купчина достатъчно висока, за да скрие слънцето.

Това сякаш му помагаше да се скрие от обвинителния поглед на Бог.

И тогава се събуждаше, плувнал в пот, не от друго, а от възобновения кошмар.

В такива моменти излизаше да бяга.

Часове наред, докато Фос работеше на компютъра в търсене на внимателно и професионално скрити отговори, той тичаше. Тичаше и се мъчеше да убеди сам себе си, че е избягал от своето минало. Казваше си, че е престанал и повече не желае да участва в онези отвратителни игри, удобно маскирани като необходими в името на патриотизма, лоялността и дълга.

Помнеше, че в известна степен доброволно се бе оставил да бъде въвлечен и да стане част от тяхната система. С непростима наивност бе повярвал, че като се внедри в системата, ще има възможност да я победи. Окончателно и безвъзвратно. Че ще получи шанс да се слее до пълна незабележимост с онази бюрокрация, която бе негов стар враг. И ще се почувства в безопасност в лагера на противника.

Каква грешка!

Беше допуснал, че щом се е присъединил доброволно (макар и донякъде неохотно), ще може и безпрепятствено да си тръгне.

Беше взел нелекото решение и останалото се бе оказало просто.

Беше се постарал природната му дарба да бъде забелязана и се бе оставил да бъде вербуван на два̀сет и три годишна възраст в един парижки затвор.

А след това бе използвал всичко, на което го бяха обучили. В продължение на цели осемнайсет месеца бе лъгал (както го бяха учили), сътрудничил (по начина, по който се бяха договорили) и крал (прилагайки на практика уникалното си умение, което сякаш винаги бе притежавал). А един тих зимен ден бе извършил върховния обир.

Беше заличил самоличността си и бе премахнал всяка следа, водеща към него — снимка, досие или упоменаване. И с лекота бе възприел новата грижливо подготвена самоличност, за да изчезне буквално в небитието.

И да се изтръгне на свобода.

Ако можеше да се нарече така животът в тристайното бунгало сред горите на границата на цивилизацията в Канада.

Сякаш усетил терзанията на стария си приятел, Фос неочаквано обяви, че компютърното търсене е приключило.

Грег видя, че приближава жилищния квартал и намали скоростта. Искаше да хвърли поглед отдалеч върху фасадата на къщата на Маккътчън. Зави по „Конкорд“, нахлупил ниско над слънчевите си очила бейзболната шапка на „Чикаго Бъърс“. Беше с доста променена външност благодарение на брадата, която си бе пуснал.

Регистрира организираното наблюдение веднага.

Четири коли, всяка с по двама-трима души. Едната уж повредена и с вдигнат капак на двигателя, а втората спряла наблизко под претекст, че оказва помощ. Микробус на кабелна телевизия с трима, подпрени на него. Пикап с някакви „градинари“ на задната седалка, обядващи с хамбургери.

Всичко това пред погледа на Део, седящ в такси от другата страна на кръстовището и наблюдаващ обстановката с бинокъл. Когато Грег спря на светофара, дал мигач, за да завие, той му кимна.

Проучванията на Фос бяха разкрили, че всеки от мъжете, получавали пенсии, изпрани през проект „Умбра“, се бяха уволнили на датата, от която тези пенсии бяха започнали да текат. В по-голямата си част, военните им досиета изглеждаха напълно редовни и не правещи впечатление с нищо. С едно изключение.

Всеки от тях бе изслужил поне двайсетина години от над трийсетгодишната си кариера в поделение, съществувало само на хартия. Това бяха поделения, надлежно вписани в организационните схеми на правителството с личен състав, фигуриращ в различните справки, но от друга страна, поделения, които не бяха получили нито една радиограма, писмена заповед и без оклад за храна — изобщо поделения, забравени от Пентагона през всичките тези не малко на брой години.

И още нещо.

Прониквайки в базата данни на армейския личен състав, поддържана и съхранявана в Сейнт Луис, Фос бе извлякъл от нея снимки на всичките деветнайсетима мъже. Те бяха регистрирани като личен състав на поделение, чийто код бе само с единица по-малък от телексния номер на друго поделение, и с удивление бе различил сред тях лицето на младия Джек Кери.

Под името капитан Лейн П. Килгалан.

Всички инстинкти на Грег крещяха да се откаже и да се опита да създаде някакво подобие на живот за себе си в Канада или защо не сред циганската общност на Европа. И да стои колкото може по-надалеч от цялата тази история.

Но нещо друго, скрито дълбоко в него, го тласкаше напред. Беше като смъдяща рана, изискваща някаква незабавна реакция.

Можеше да открадне от когото пожелае (и често го бе правил). Нямаше морални задръжки и почти не правеше разлика между богати и не толкова богати жертви. Щом имаха каквото той искаше и ако не бяха достатъчно добри, за да го опазят за себе си, то...

Моралът изобщо не можеше да бъде съображение.

Не, нещата стояха далеч по-просто.

И едновременно с това много по-сложно.

Целият му живот (а понякога му се струваше, че е живял няколко напълно различни живота) бе преминал във внимателно, добре организирано лишаване. Живот практически без детство, живот, преминал в крайните квартали, живот, протекъл в работа из Европа за хора от категорията на Студения.

Но през последните години ситуацията бе започнала да се променя.

Причината може би бе във възрастта. Ако погледнеше напред в бъдещето, нямаше как да не признае поне пред себе си, че, да кажем, шейсетгодишните крадци са рядкост. А освен това, започнал бе да изпитва нужда, да чувства необходимост да научи нещо за себе си. Като например, кой е той.

Или по-скоро какъв би могъл да бъде, ако не бяха фаталните случайности като раждане, живот и смърт, определили съдбата му досега.

Но по някакъв необясним начин знаеше (а може би мислеше или се молеше за това), че зад този последен инцидент, този водовъртеж, в

центъра на който бе захвърлен (при това буквално на прага на онази мрачна улица, оказала се по прищявка на съдбата негова люлка) се крие някаква скрита цел. Че има някакъв замисъл, че предлага някакъв път, по който да поеме.

И именно заради това, точно за да заглуши гласовете от тъмното, той беше склонен да извърви част от този път — път, подготвен за него от Студения.

Но зад всичко се криеше и още една причина: нещо толкова дълбоко инстинктивно за роден крадец като него, че той може би даже не го осъзнаваше.

Нито като малко дете, захвърлено в ада на кошмарни тайни операции, лъжи и манипулации, за да измами предначертанието на съдбата, а още по-малко като крадец с такова умение, упоритост, интелект и воля, че никой не смееше да му излезе на пътя, Грег *никога* не се бе оказвал жертва.

И нямаше никакво намерение да играе тази роля сега.

Даже ако подобно решение се окажеше най-голямата му грешка.

Два дни по-късно Део ги посрещна на летището в Демойн и те започнаха издирванията.

Маккътчън бе петата им спирка по пътя.

Мелвин Роджърс се оказа умрял по време на сън, когато кранът на газовата му печка се повредил.

Томас Уебстър бе починал от сърдечен удар.

Джеймс Кениън бе излязъл от работа и три дни по-късно го бяха намерили застрелян в колата му. Полицията бе предположила, че е станал жертва на провалил се опит за кражба на кола.

Лионард Блайт просто бе изчезнал безследно по време на полет с частния си самолет. Предполагаше се, че е загинал.

И всяко едно от тези фатални събития бе станало малко преди или в седмиците след убийството на Джек Кери.

Грег бе започнал да губи надежда, че ще намерят жив човек от списъка, с който разполагаха.

Докато не бяха дошли в Шемунг, Илинойс.

Планът му бе прост, всъщност той би бил все същия, независимо дали щяха да намерят Маккътчън жив, или мъртъв.

Щеше да подходи към дома му по същия начин, по който провеждаше подготовката преди удар. Фос, Део и той щяха да огледат квартала и щяха да направят схема на движенията на обитателите на дома. Щяха да научат каквото могат за поведението на полицията в този район. Щяха да проверят как се отзовава тя на телефонни повиквания. Щяха да се огледат дали тук има частни патрули на охранителни компании. И едва тогава щяха да ударят, т.е. да проникнат в набелязания дом и да потърсят в него отговор на въпросите, които така живо го вълнуваха.

Грег вече го бе правил четири пъти, но при всяко влизане в домовете на четиримата покойници беше намирал само празни сейфове, разбити бюра, съборени кантонерки, старателно изтрити компютърни дискове и изтърбушени метални шкафове за документи.

Маккътчън им се бе видял като дар свише. Най-вече заради това, че беше още жив. А изоставеният дом наблизо бе като сметанов крем върху торта.

Настаниха Фос в него със задачата да поддържа комуникациите и да не изпуска от поглед задната част на къщата на Маккътчън през оградата. Ако някой го откриеше, той трябваше да изиграе ролята на бездомник, намерил топло местенце, където да се подслони. Но подобна опасност за щастие бе почти изключена. Бърза справка с помощта на компютъра бе разкрила, че собственикът живее във Флорида и че тук от година не бе идвал никой друг, освен него.

Део и Грег минаваха на смени с таксито по улицата пред къщата на семейство Маккътчън и внимателно записваха в дневник всички влизаци и излизаци. И това продължаваше вече три денонощия.

Ако всичко вървеше по план, Грег смяташе да проникне там тази или следващата нощ.

И тогава бе позвънил Фос.

Пристигането на хора от телевизията, независимо дали това беше, или не беше част от по-голяма конспирация, представляваше ясна индикация, че нещо става. Нещо, намерило заплашително потвърждение в неочакваната поява на „недоброжелатели“, както Део ги бе нарекъл.

Мъжете без лица от сънищата на Грег и от кошмарната реалност.

Той се опитваше да успокои страховете си, когато взе завоя и сви по улицата към изоставения дом.

И замръзна.

Защото зад тъмното стъкло на спрялата лимузина видя Студения бързо да говори по клетъчния си телефон.

— Това е непредвидено усложнение — казваше в този момент Килбърн. — Опитвам да се изразя максимално сдържано. — Той внимателно разгледа снимката на Меган, изпълзяваща от процепа на факса в колата.

— Информирахме ви, че тя е установила контакт с Умбра-14.

— И забравихте да ми съобщите, че е на път за тук — ядно процеди Килбърн и подметна малко хапче в устата си.

— Пропуск — съгласи се гласът от другата страна след кратък размисъл. — Но удивително попадение. Сега поне най-последно знаем откъде е получавала всичката тази информация.

— Дали? — засмя се горчиво Килбърн. — Ще видим.

— Как ще подходите с оглед на последните... — Дълга пауза. — ... усложнения?

— Именно по този повод се обаждам. — Килбърн хвърли поглед навън към колите на своя екип. — Тук е малко след три часът. Посред бял ден на доста оживена улица. Не бих казал, че е идеалната обстановка за изпълнение на онова, което имаме да вършим.

— Тогава изчакайте нощта — раздразнено отговори гласът.

Килбърн сви рамене.

— Точно подобно бездействие може да ни компрометира окончателно, ако Умбра-14 е информаторът. Защото продуцентката ще има достатъчно време, за да научи достатъчно и с това да обезсмисли всякаква профилактика от наша страна.

Нова пауза в слушалката.

— Ами в такъв случай направете го сега — каза накрая той.

— Така стигаме до другия проблем — безизразно продължи Килбърн. — Продуцентката беше оставена тук от новинарски екип, наброяващ трима. Един от тях несъмнено ще се върне, за да я вземе. При всички положения враждебни действия, насочени срещу човек от медиите, разследващ не кой да е, а нас самите, ще доведе точно до разкритията, които искаме да избегнем. Разбирате ли сега проблема?

— Какво предлагате?

Килбърн пое бутилката вода, предложена му от шофьора.

— Очаквах, че този път, по изключение, ще пожелаете да вземете решение лично.

— Ще ви се обадя — отсече гласът.

Разговорът бе прекъснат.

Килбърн остави слушалката и отпи глътка студена вода.

Беше изморен. Направо береше душа. Усмихна се на тази мисъл.

Щом не бе угаснала след всичко случило се през последните три седмици, душата му определено щеше да издържи — той бе сигурен в това.

Щом бе преживял убиването на приятели, щеше да преживее всичко.

След три дни, прекарани в компанията на Джо и Макс в зареждане с нови сили и целеустременост, той трябваше да довърши започнатото.

От деветнайсетте члена на „Умбра“ шестнайсет вече бяха мъртви. Дванайсет мъже и четири жени, всеки от които можеше да бъде информаторът, опитващ се да компрометира целия замисъл за опазване на тайната.

От друга страна, всеки или всички можеха да бъдат напълно невинни и следователно жертвени от съображения за сигурност.

Оставаха Килбърн, Маккътчън и още един.

Недосегаемият. Човекът — Килбърн вече бе сигурен в това — заради който се налагаше цялата тази операция.

Сега бе дошъл редът на Маккътчън. Симпатията, доколкото си спомняше Килбърн. Уникален екземпляр от целия екип на „Умбра“ — човек със съвест и вяра в каузата. Две неща, чиято борба в крайна сметка бе разстроила крехката му психика и го бе оставила безпомощен, трясещ се старец, сенилна загадка, мъчеща се да си спомни едно несъществуващо минало, за да надвие болката от истинското.

Човек, готов да бъде убит като стар кон, изморен да трепва при всяко ново изсвирване на тръбата, с единствената мисъл да бъде освободен от бремето на живота, както Килбърн бе убеден, че щеше да се случи и с него самия. Но не преди босовете да са се уверили, че

мръсната работа е свършена. Че фъшкиите са изринати и натрупани на купчинки, както бе видял в обора на крадеца.

Крадецът...

Жив ли бе той, или мъртъв? Бяха ли успели босовете да се доберат най-сетне до него и да го смажат с неустоимата си мощ? Или им се бе изплъзнал, така както бе провалил всички досегашни усилия на Килбърн да го залови?

Искаше му се да вярва, че е така. Това сигурно се дължеше на все още живото му романтично чувство.

Не.

Това беше лъжа.

Искаше му се младият крадец да се спаси, така че след възстановяване на реда и обезпечаване на сигурността на Джо и Макс за поне още едно поколение напред, да може да се срещне с него, да се докосне още веднъж до младежката му невъзмутимост и да почувства, че има някой неподвластен на хората в костюми.

Съзнаваше, че това е само едно егоистично желание на човек, заблуждавал се някога, че е независим, със свободна воля и чист поглед в очите.

Вдигна телефона на първото остро позвъняване.

— Килбърн.

— Моля, действайте веднага. Ще се погрижим за усложненията отгук. — Щракване в слушалката показва, че разговорът е прекъснат.

Килбърн пое дълбоко въздух, захвърли слушалката на седалката, сякаш искаше да се отърве от перверзния мозък в другия край на връзката и се обърна към своя помощник и шофьор.

— Пол?

— Да, сър?

Старецът избърса лицето си с червена копринена кърпичка.

— Информирайте екипа, че започваме след десет минути.

— Да, сър.

Шофьорът се обърна към радиостанцията, а Килбърн погледна навън през прозореца към чистата малка уличка в сърцето на Америка — страната, която се бе заклел да защитава с цената дори на собствения си живот.

И се помоли Адът да не съществува.

- [1] Аспидистра — азиатска момина сълза. — Б.ред. ↑
- [2] Wink (англ.) — намигвам. — Б.пр. ↑

7.

— Наистина не мога да го разбера — обезпокоено каза Бети Маккътчън, докато наливаше кафе в кухнята. — Вчера беше страшно възбуден и ентузиазирани. Дори остана в гаража през по-голямата част на нощта, за да си подреди материалите.

Меган отпи от кафето.

— И на мен по телефона ми се стори, че има желание да говори.

— Именно. Даже накара сина ми да му помогне с намирането на някои документи.

Меган се загледа в чашата си, опитвайки се да реши как да постъпи оттук нататък.

Беше пристигнала само преди час и бе посрещната от желязката да помогне снаха на майора. В продължение на цели десет минути двете жени бяха обсъждали условията на интервюто, нещо, за което Бети явно се бе подготвила добре.

Маккътчън щеше да запази всички права за публикуване на своите документи, щеше да бъде упоменат специално в авторския състав на филма като „Майор Луис Маккътчън — пазител на военен архив“, кадрите с него щяха да бъдат специално редактирани и от тях щеше да бъде изрязано всичко „което би го представило, нали разбирате... като изкуфял старец“. Освен това, предвиждаше се хонорар.

Бети щеше да получи две хиляди и петстотин долара в ролята си на помощник, независимо от резултатите от интервюто. Други две хиляди и петстотин долара щяха да бъдат изплатени, ако материалът действително бъдеше използван в специално предаване. В замяна, Меган или нейните сътрудници щяха да получат пълен достъп до целия архив на майора, както и до самия него.

Точно в този момент се бе появил проблемът.

Подписаха набързо договореното споразумение, Меган попълни чека и двете се запътиха към гаража, за да говорят със стареца.

Предвиденото за две коли помещение бе превърнато в своеобразен офис. Покрай едната стена бяха натрупани кутии за папки

със старателно изписани години върху капаците. В единия ъгъл имаше широка маса, тип писалище, с пишеща машина върху нея. В другия се виждаха поизносен от употреба диван, кушетка и няколко плетени стола.

Маккътчън седеше до масата и в краката му на пода стояха разтворени две кутии с надпис „1947“. Беше се навел, сгънат надве, и внимателно преглеждаше всеки документ, преди да го разпредели на една от трите купчинки. Не вдигна поглед, когато те дойдоха.

— Татко — започна Бети, — дамата от телевизията е тук, за да се видите.

— Не сега! — излая старецът и провери най-горния лист от най-малката купчинка, преди да премине към следващия документ от кутията.

— Но, тате, това е дамата, на която искаше да покажеш документите.

— Да си запише час за среща при секретаря, като използва съответните канали — тросна се той, без да вдига поглед.

— Какво?

Мъжът обаче не им обърна повече внимание и объркано прошепна на себе си:

— Но това не се е случило... Как мога да помня нещо, което...

Меган и Бети се върнаха в кухнята за още кафе.

— Беше толкова възбуден. Знаете ли, когато снощи си легнах, той още четеше. И щастливо си мърмореше нещо под нос, както има навик да прави.

Меган се постара гласът ѝ да прозвучи сдържано.

— Често ли изпада в подобно настроение?

Бети сви рамене.

— Все по-често. Но ако питате мен, той през цялото време си е бил такъв, поне малко. Помня, че когато се омъжих за Лю, той наричаше баща си „Човека с тайните“. Винаги си е бил особен. Според мен, прекараш ли живота си в пазене на правителствени тайни някъде зад Полярния кръг, няма как да бъдеш друг. — Не можеше да скрие притеснението в гласа си. — След като се уволни, нещата малко му се пообъркаха. Често говореше, използвайки кодови думи. Казваше „пясък“, когато имаше предвид „сняг“. Споменаваше „топлинен удар“,

когато искаше да каже „премръзване“. Твърдеше, че бил на места и е срещал хора, които просто би следвало да са му непознати.

„Като барбекю вечери в Палм Спрингс“, помисли си Меган.

— Когато се... обърка — искаше да се изрази максимално деликатно, — това дълго ли продължава?

Бети погледна часовника си.

— Не. — Тя се замисли. — Обикновено не. Но е трудно да...

Меган я прекъсна:

— Вие видяхте ли лично документите, за които стана дума вчера?

Сякаш за да успокои продуцентката, Бети енергично кимна.

— О, да! Тук са, няма проблем. Заповеди, телекси, някакви „сводки“ и куп други неща. Всички от юли и август 1947-а година. — Разказваше със същия тон, с който би описвала детски рисунки. — И то чудесно запазени.

— Успяхте ли да прочетете някои от тях?

— Не — неохотно призна жената. — Татко ни показва само датата и подписа, нищо друго. После ги дръпна.

— Какъв надпис? — попита Меган, опитвайки се да не издава вълнението си.

— Ами... нещо наречено „Меджик“ и някакъв документ, маркиран с MJ-12, мисля.

Меган кимна и скришом погледна часовника си. Започваше да ѝ става все по-трудно да скрива нарастващата си възбуда. Както и безпокойството си.

Не знаеше кога ще се върне снимачният екип, нямаше представа колко време ще ѝ отнеме предварителното събеседване, което още дори не бе започнала. А без него бе немислимо. Тя искаше сама да се убеди, че не става дума за изкукуруигал и жаден за слава старец и че инстинктът не я е излъгал. А и не искаше да води този разговор в присъствието на местни хора.

— Дали да не опитам да поговоря с него сама? — каза тя и се надигна.

— Не съм сигурна — възрази Бети, без да скрива обзелото я подозрение. — Татко не обича да говори с непознати.

Меган се усмихна с най-очарователната си усмивка.

— Сигурна съм, че ще искате да се подготвите за вашето участие в интервюто. Според мен ние с него ще намерим общ език.

— *Моето участие?* О... не знаех, че...

— Но, разбира се. Вие сте част от цялата история. Жената, споделяща дома си с един от героите на страната.

Бети неуверено се усмихна.

— Мисля, че... Ами, да-а... — Тя стана на свой ред, погледна към стълбището за горния етаж, после към вътрешната врата за гаража. — Е, май ще трябва да си сложа малко грим. Не бих искала татко да остане с впечатление, че не се гордея с него.

— Естествено — окуражи я Меган и направи крачка към гаражната врата. — Ние ще се оправим. — После се обърна и влезе, преди жената да каже нещо повече.

Маккътчън лежеше на кушетката със затворени очи, притиснал към гърдите си купчина документи. За един ужасен и дълъг миг ѝ се стори, че е мъртъв. Още една гротескна, може би последната жертва, участвала в странен конвой, който вече бе дал седем други жертви, за които тя имаше доказателства.

После забеляза лекото, равномерно повдигане на гръдния му кош. Тихо се приближи до него.

— Господин... ъ-ъ... майор Маккътчън? Сър? — Тя застана до кушетката. — Майор Маккътчън, явява се Меган Търнър от „УИН“, сър!

Той бавно отвори очи. Трябваше му близо минута, докато фокусира погледа си върху нея.

— Майор Маккътчън, добре ли сте? — Меган се наведе над бледия, едва дишащ мъж. — Да повикам ли снаха ви?

— Истина...

Меган едва чу прошепнатата дума. Наведе се още по-ниско над него.

— Какво?

Той се усмихна — немощно, но с видимо задоволство.

— Истина — повториха устните му.

— Аз... аз наистина ще повикам...

В мига, в който се обърна, Маккътчън се пресегна и се вкопчи в ръкава на жакета ѝ. Пръстите му го стискаха с изненадваща сила.

— Винаги е било истина — заекна той. Потупа купчината документи върху гърдите си и добави: — А аз... аз кой знае защо се съмнявах.

Меган чу звънец някъде в къщата. Предполагайки, че Бети ще доведе снимачния екип, тя отново насочи вниманието си към видимо изтощения старец.

— В какво се съмнявахте?

Очите на Маккътчън се напълниха със сълзи.

— Когато прекараш толкова дълго... толкова дълго, отричайки онова, което е било, когато си внушаваш да помниш само легенди, ти... Човек започва да се съмнява.

Меган посегна към най-горния лист върху гърдите му.

— Какво? — тихо попита тя. — Какво сте отричали?

Той отново се усмихна. Този път с цялото си същество и най-вече с просълзените очи.

— Джо. Макс. Истината.

— Каква истина? Кой са Джо и Макс? — попита тя и чу кухненската врата в съседното помещение да се отваря. — Джо Грей? Макс Грей? Това ли е бил конвоят? Каква е *истината*?

Силно притискайки документите върху гърдите си с едната ръка, той посочи зад гърба на Меган с другата.

— Онова, което виждаш тук — прошепна той.

— И което *чуваш* тук — изрече мъжки глас зад Меган.

Тя рязко се извърна и видя застаналия на прага на вратата Килбърн. От двете му страни стояха други двама мъже, единият от които с лекота задържахше дърпащата се Бети Маккътчън.

Стъписана, Меган инстинктивно се обърна към Маккътчън в мига, в който той започна да говори отново.

— Когато си тръгваш оттук... — каза старецът с отмалял глас.

— ... нека тя остане, където е била — със скръбен глас довърши Килбърн.

Део неспокойно се въртеше зад волана на откраднатото такси. Откакто Студения и трима от хората му бяха влезли в къщата, на улицата отвън се бе разгърнала трескава активност.

Хората от наблюдаващите екипи вече не правеха нищо, за да скриват присъствието си. Бяха по колите си, двигателите работеха, някои бяха оставили отворени задните врати откъм страна на тротоара. Микробусът на кабелната телевизия се бе изнесъл на кръстовището на не повече от десетина метра от колата на Део и хората в него отклоняваха движението. Това на практика означаваше отцепване на района откъм тази страна.

Макар да не можеше да види оттук, беше почти сигурен, че нещо подобно става в другия край на пряката, така че никой да не може да помогне на обитателите на къщата.

Професионалният шофьор беше изумен от безцеремонността на тези хора. Поне до момента всичките им действия бяха внимателно пресметнати и добре планирани. Тази *инвазия* в дома намирисваше на паника.

А хората, обхванати от паника, дори да са закоравели професионалисти, бяха сред най-опасните.

Той вдигна радиотелефона, погледна часовника си, избра валидната за този час честота и натисна бутона за повикване.

— „Сив“ от трети — тихо каза той, без да спира огледа на улицата пред него.

— „Син“ при „Алфа“.

— Сериозно раздвижване в обекта, „Сини“. Голям брой лица с враждебни намерения във, повтарям в обекта. По всичко изглежда, че приятелчетата им отвън се готвят за акция. — Той направи кратка пауза. — Препоръчвам да бъде информиран „Черен“, *незабавно!*

Когато се разнесе гласът на Фос, страхът бе повече от ясно доловим.

— „Черен“ не може да се откаже, „Сиви“. Той вече проникна преди час.

— Разбрано. — Део хвърли радиотелефона.

Ако Грег беше някъде в задния двор или още по-лошо в къщата, при това едновременно със Студения и останалите, това означаваше, че ситуацията не е просто опасна, а критична.

Бавно, внимавайки да не привлече нечие внимание с резки движения, Део пристегна предпазния си колан, после запали двигателя на таксито. Погледна към картата на улиците, която и без това вече беше запаметил, ей така, за всеки случай.

Смъкна се надолу в седалката си, все така без да сваля поглед от фасадата на къщата на семейство Маккътчън.

Десетте минути чист ужас бяха последвани от петнайсет минути тревожна тишина, които Меган някога бе изживявала.

Преди да успее по някакъв начин да реагира, да помръдне, да изпищи или поне да си поеме въздух, двамата помощници на Килбърн изтичаха покрай него. Единият затисна с ръка устата на Меган, а в същия миг другият я тласна назад към стената на гаража.

Мъжете безцеремонно я претърсиха. Вдигаха, мачкаха, късаха. Едва след като приключиха, ѝ позволиха да се загърне с разкъсаната си блуза. Заставиха я да седне на близкия стол.

Извиха ръцете ѝ назад и ловко ѝ надянаха белезници. Накрая залепиха върху устата ѝ парче изолирбанд.

В продължение на следващите десет минути тя можеше само да седи и да наблюдава прилагането на същата процедура по отношение на Бети Маккътчън в другия край на стаята. Да гледа как Килбърн отива до вратата на гаража и шепнешком заповядва нещо на своите хора, които послушно изчезват нейде из къщата и започват да вдигат невъобразим шум. Да види как разрешават на надигналия се майор Маккътчън да провери дали снаха му е добре.

После бяха помогнали на стареца да седне на стол до масата. Тогава се бе върнал единият от помощниците на шефа.

— Мястото е заключено — докладва той със силен шепот. — Не може да влезе никой, без да разберем, а наблюдението отвън продължава. Има наш човек и отзад — за всеки случай.

Килбърн бе кимнал и след това бе седнал до Маккътчън.

В продължение на следващите петнайсет минути той бе чел документите, подбрани от майора. Внимателно прегледа заглавната страница, после втората, най-много още пет, после вдигна поглед, изпитателно погледна Маккътчън и продължи с четенето.

Когато приключи, на лицето му бе застинало изражение едновременно на изненада и възхищение.

— Винаги съм смятал, че ти остана недооценен от началниците, Луис — каза Килбърн с глас, в който се чуваше както похвала, така и

обвинение, — но сега установявам, че дори и аз съм направил същата грешка.

Маккътчън не отмести погледа си от Килбърн.

— Казаха ми, че си умрял. — Гласът му беше укрепнал. — И аз повярвах... както се очакваше от мен.

— Да, винаги си бил добър в това — похвали го Килбърн и сложи петнайсетсантиметровата купчина хартия на масата между двамата им. — По-добър, отколкото е здравословно за самия теб, както разбирам. — За момент страничен наблюдател би помислил, че той е искрено загрижен за своя събеседник. — Аз пък дочух, че напоследък имаш проблеми с паметта. И че нещата през последните няколко години особено са се влошили. — Той направи кратка пауза. — Съжалявам.

Маккътчън бавно поклати глава.

— Състрадание? — заекна той. — От теб, Бари?

— Вече съм Том.

— Том. — Той завъртя името из устата си, сякаш го опитваше на вкус. — Том значи. Има ли някакво значение... — Маккътчън погледна към снаха си, после към Меган. — Не е необходимо да намесваме и тях.

— Би трябвало да знаеш, че това е невъзможно.

Маккътчън заби поглед в пода. Изглеждаше, като че ли се опитва да се концентрира.

— Знам — каза той след малко. — Вече не съм сигурен обаче какво знам. — Той отново вдигна поглед към Килбърн. — Знам, че винаги съм се стремял да държа цивилните настрани от пукотевицата. — Той замлъкна, видимо притеснен. — Ти не обичаше ли да казваш... — В погледа му пролича объркване. — Ъ-ъ... — Гласът му заглъхна. — Бари — продължи той след дълга пауза, — наистина ми казаха, че си мъртъв.

Килбърн се притесни. Сякаш някой бе сложил камъка на неговото минало върху стомаха му.

— Луис?

Маккътчън се огледа. Пролича, че не му е съвсем ясно къде се намира.

— Това не е Зоната — уверено заяви той след малко със силен глас.

— Луис? — поклати глава Килбърн и нежно завъртя лицето на Маккътчън към него. — Концентрирай се върху мен, Луис. Аз съм Бари, помниш ли? — Този път погледът на Маккътчън успя да се фокусира. — Добре — тихо го похвали Килбърн. — Сега се съсредоточи, Луис.

— Казаха ми, че си мъртъв.

Килбърн въздъхна и се обърна настрани.

— Какво се е случило с теб? — попита той с нескрита болка.

— Така е по-лесно, отколкото да си спомням.

— Какво? — стрелна го с поглед Килбърн.

Маккътчън дълбоко си пое дъх.

— Отколкото да си спомням онова, което не е било.

Килбърн леко се засмя:

— Така е — каза той. Вече започваше да разбира. — Как му казваше ти? Да забравиш случилото се...

— ... е по-трудно, отколкото да запомниш неслучилото се — довърши Маккътчън.

Килбърн кимна, загледан в някогашния си боен другар.

— Но на каква цена?

Маккътчън само сви рамене.

— Докато има неща, на които да се позова, съм добре. Неща, които мога да докажа, да видя. Понякога точно те ми помагат да се концентрирам. И да си спомня някои неща.

Килбърн отново кимна и този път погледна Меган.

— А успя ли да си спомниш пред нея онова, което е било? Каза ли й за онези неща, Луис?

— Не знам — с безразличие отвърна Маккътчън. — Случва ми се да се нося по течението. Не мога да намеря в какво да се вкопча. Искам да кажа неща, за които знам, че са истина, но тя знае за конвоя. Каза ми, значи е било истина, нали така? И след като ми го каза, аз си спомних за старите фотокопия.

Килбърн погледна към документите.

— И успя да намериш неща, за които тя не знае, нали?

— Мислех, че... — започна Маккътчън изплашено и замълча.

— Точно това винаги ти е бил проблемът, Луис. Прекалено много мислиш. — Килбърн се изправи и безцелно се заразхожда из гаража.

— Успя да ме поставиш в много неловко положение, Луис. Надявам се, разбираш поне това.

Маккътчън изглеждаше изтощен от разговора. Сякаш бе сложил още двацет години към своите осемдесет.

— Човек свиква — измърмори той.

— Свиква на какво? — поинтересува се Килбърн и бръкна в една от кутиите с надпис „1947“.

— Да мисли.

Килбърн застина, без да отмества поглед от съдържанието на кутията, макар да изглеждаше дълбоко замислен за нещо.

— Спомняш си — неуверено продължи Маккътчън. — Направихме каквото сме направили, защото сме били убедени, че така трябва. Макар че сега, като се замисля за някои неща... Ами май не ни се е искало да ги вършим. И не е трябвало. Сега вече, като се замисля, знам, че имаше неща, за които и тогава бяхме убедени, че не са редни. Бяха... бяха толкова... — Маккътчън се вторачи в Килбърн с поглед, който сякаш проникваше през него. — Спомняш си...

Прозвуча като констатация, а не въпрос.

След две дълги минути Килбърн се изправи и се обърна към майора от запаса.

— Съжалявам — каза той и в гласа му наистина прозвуча съжаление, — но аз помня само онова, което не се е случило. — После се обърна с гръб към Маккътчън и се отправи към Меган: — Госпожице Търнър — каза той и замълча, за да я разгледа най-сетне по-добре. — Знам, че ако разполагахме с достатъчно време, вие така или иначе щяхте ми кажете кой е вашият информатор, няма как. — И тъжно поклати глава. — За съжаление, времето е лукс, който не мога да си позволя. — Пауза. — Поне за момента.

Меган се взря в безмилостните му очи, вслуша се в решителния му глас, и за пръв път в живота си помисли, че ѝ предстои да умре.

Килбърн стоеше загледан в нея, после внезапно се обърна с лице към своя помощник и шофьор.

— Да приключваме, Пол.

— Да, сър — тихо отговори младият мъж.

— Вземете кутиите, маркирани „1947“ — рязко нареди Килбърн. — Останалото изгорете.

— Да, сър. А... — Той погледна многозначително към Маккътчън.

Килбърн тръгна към вратата.

— Без болка — прошепна той и събра разпръснатите върху масата документи. Направи знак на двамата мъже да доведат Меган и без никакво двоумене напусна гаража.

И не погледна назад.

След като даде шепнешком заповедите си на двамата, шофьорът помощник се приближи до двете кутии с надпис „1947“. Вдигна ги с лекота и на свой ред се отправи към вратата.

— Ей? — извика единият от мъжете.

— Какво?

— Къде да отидем след това?

Шофьорът се замисли за миг.

— Не съм сигурен. Най-добре елате при мен след дванайсет часа на Фокс Лейк.

И излезе, без да обръща внимание на двата приглушени изстрела зад гърба си и на издайническия шум от свличането на две човешки тела на пода.

— „Сив“ от трети.

— „Син“ при „Алфа“.

— Трима от противниковия отбор, включително Студения, току-що напуснаха с коли обекта. Жената от телевизионната кола беше с тях. И не изглеждаше особено щастлива от този факт.

— Разбрано, „Сиви“. Колко още има вътре?

Део не отговори веднага, защото проследи с поглед колата, в която бяха Килбърн и Меган, да минава буквално на метри от него и да се отдалечава. След малко зави наляво.

— Поне двама вътре и други двама на улицата, „Сини“. Може и да са повече. Новини от „Черния“?

— Не.

Двамата убийци стояха в кухнята и се оглеждаха.

— Как ще го направим?

По-високият отвори хладилника и надникна в него.

— Толкова много хартия наоколо... — замислено каза той. — Питам се какво ли би направила една запалена цигара, паднала от пепелника. — Той затвори вратата. — Чудя се само как да помогнем на огъня да тръгне нагоре. Имаме под, покрит с линолеум, и врата от фибростъкло.

По-ниският, без да бърза, се отправи към дневната.

— Тук май има газова инсталация...

Високият го последва навън.

В следващата секунда, сякаш в резултат на магия, вратата на шкафчето под умивалника бавно започна да се отваря.

Първо на един пръст, втори, после дълга пауза. Трийсет секунди по-късно Грег безшумно изпъзля от тясното място.

Увери се, че двамата убийци наистина са на втория етаж и се обърна да надникне през вратата към гаража. Не видя никой и мина през нея.

Миризмата на барут във въздуха не можеше да се сбърка с нищо друго. Озърна се и веднага забеляза сгънатото под необичаен ъгъл тяло на Бети Маккътчън. Тръгна към нея, но спря на десетина стъпки.

Изстрелът беше проникнал през дясното ѝ слепоочие и буквално беше издухал лявата половина от черепа ѝ. На пода имаше разширяваща се локва кръв.

После видя майора.

Той лежеше наполовина под писалището и по бялата му риза се разстилаше тъмночервено петно. Грег напрегна слух, чу шума от двамата на горния етаж и бързо се отправи към стареца.

Бяха стреляли в него веднъж, точно в центъра на големия му гръден кош. Но гърдите му още се повдигаха и спускаха под окървавената риза.

Наведе се над стареца, чиито очи в същия миг се отвориха и взряха в него.

— Маккътчън?

— Кой...

— За какво става дума? — бързо прошепна Грег. — Кой направи това?

— Бети...

Грег виждаше, че на стареца му остават секунди живот. Предположи, че на него самия сигурно му остават минути. Нямаше време за самозалъгвания.

— Мъртва е — без преструвки каза той. — Кой го направи, Маккътчън? Кой са те и как мога да се добера до тях?

Старецът едва доловимо поклати глава и това като че ли изчерпа всичките му сили.

— Аз... не... трябваше... да... се... връщам... Грешка... Голям грях. — Той затвори очи и една самотна сълза се търколи по оплесканата му с кръв буза.

— Дявол да го вземе! Кой са те?

Клепачите на Маккътчън потрепнаха, сякаш се мъчеше да ги отвори.

— Хайде, Маккътчън! — Грег силно плесна стареца по двете бузи. — Докладвай! Майор Маккътчън, докладвайте веднага! — чу двамата мъже да слизат по стълбите.

Маккътчън най-сетне отвори очи и отново фокусира поглед върху лицето на надвесения над него младеж.

— Те не могат да... Ти не можеш да... ги спреш. Само Джо... само Макс...

— Джо и Макс — повтори Грег и се наведе до устните на стареца, за да не пропусне последните му думи. — Могат ли Джо и Макс да ги спрат? — Мъжете вече бяха в дневната.

Маккътчън внезапно се усмихна:

— Те... Меджик-12... ще направи всичко... за да... — Той затвори очи, събирайки сили за едно последно усилие: — Намери Джо и Макс... Използвай ги... за да спреш... Меджик... — Тялото му се разтнесе в конвулсивен спазъм.

— Как да ги намеря? Джо и Макс? Как да намеря... — Грег се изправи, защото чу убийците да влизат в кухнята.

— Намери... момичето... Тя знае... част от...

И издъхна.

— Казвам ти — говореше по-ниският на влизане в гаража, — всичко ще е наред.

— Полирол? — скептично попита високият, следвайки партньора си. — Не съм чувал досега.

— Това е идеалният ускорител. Пламва бързо, вдига висока температура. А най-хубавото е, че няма остатъчни продукти понеже е като паркетол и пожарникарите не могат да заподозрат нищо. Ще пръснем една ивица от гаража до мокета на дневната, а после по стълбите нагоре. Ако го направим както трябва, след пет минути всичко ще гори.

Високият сви рамене.

— Е, на мен и без това нищо не ми идва наум. Къде го видях?

Ниският заобиколи голямата маса към полуотворения килер.

— Мисля, че видях... а-а-а-а!

И той вдигна ръце към лицето си, крещейки от болка след силната струя полирол, пръсната в очите му.

— Какво, по дяволите... — затича се напред високият, осъзнавайки случилото се след фатална секунда закъснение.

Грег издърпа автоматичния пистолет трийсет и осми калибър от колана на ниския и стреля. Движенията му бяха плавни, икономични и преливащи едно в друго.

А от десет стъпки разстояние дори Грег не можеше да пропусне.

Високият се преви, защото куршумът го прониза в стомаха и се заклеши в долната част на гръбначния му стълб. В следващия миг Грег се извъртя към ниския и стреля в рамото му.

И докато онзи крещеше, Грег го изтласка от пътя си, направи две крачки напред, внимателно се прицели в падналата на пода първа жертва и стреля от упор.

Парчета мозък, кост, кожа и кървава маса го блъснаха в лицето. Той примигна, за да превъзмогне парещото усещане и без да мисли, се обърна към по-ниския.

— Млъквай веднага! — гневно изръмжа той и го бутна на близкия стол. — Сега, тъй като не съм обучен като вас и прочее, ще попитам веднъж. Излъжи ме или само ме накарай да си помисля, че ме лъжеш и... — Той приближи окървавеното си лице на сантиметри от лицето на другия. — ... си мъртъв! — После заби горещото дуло на пистолета в лявото око на и без това полуослепелия от болка мъж. — Къде е момичето от телевизионната кола?

Неуверен какво става и срещу кого е изправен, раненият дълбоко си пое въздух. Адската болка в рамото му, психическото въздействие

от забитата в окото му цев на пистолета, хладнокръвният мъж пред него... всичко това не му оставяше никакъв избор, освен един.

— Базата във Фокс Лейк.

— Правилно решение — одобри Грег и най-сетне изпусна от гърдите си въздуха, който бе задържал, откакто бе проникнал в тясното шкафче. — А сега ми разкажи за Фокс Лейк.

— „Син“ при „Алфа“.

— „Черен“.

Фос приближи микрофона по-близко до устата си, сякаш това можеше да го приближи до приятеля му.

— Давай, „Черни“.

— Кажи на „Синия“ да тръгне за точка едно. Потегляме в секундата, в която изляза. Тръгвам в този момент.

— Благодаря ти, Господи!

— Пригответи багажа, защото няма да...

Гласът на Грег замлъкна и няколко секунди по-късно по радиостанцията се разнесе глух единичен изстрел.

— „Черен“ при обекта?

Никакъв отговор.

— „Черен“? Обади се, „Черен“!

Отново никакъв отговор.

Фос опита още два пъти и после предаде нареждането на Део. Обилно потейки се, той стисна двете чанти с екипировка, остави задната врата отворена и излезе през предната. В мига, в който Део се появи, той хвърли саковете вътре и скочи след тях на задната седалка.

Део отвори предната дясна врата.

— Какво става?

— Неприятности.

Двамата останаха да седят така, затаили дъх в продължение на, както им се стори, цяла вечност.

Фос не издържа и понечи да отвори вратата до себе си.

— Връщам се да...

— Идва!

Грег бавно се приближи до таксито, чакащо отстрани на къщата. Део настъпи педала в мига, в който вратата се затвори.

— Какво стана там? — Део косо погледна задъхания крадец. Видя кръвта по лицето му, но не каза нито дума.

— Фос?

— Да? Добре ли си? Ще трябва да те...

Грег едва си поемаше дъх, докато сваляше през глава пропитата с кръв риза.

— Не е моя — успокой ги той с нечовешко хладнокръвие.

Фос се протегна през предната седалка и подаде кърпа на приятеля си. Грег бавно избърса лицето си.

— Глупак — измърмори той повече на себе си, когато двайсет минути по-късно отбиха от междуцатска 20 и спряха зад голямо рекламno табло в началото на пуст селски път.

Той съблече всичко от себе си и внимателно го изгори, после използва бутилка вода за пиене, за да се измие и с лишен от емоции глас каза на партньорите си къде отиват.

— Дай ми от твоите... — каза той на Фос, когато се качиха обратно в колата. Звучеше като старец на деветдесет години.

Фос потисна смайването си, бръкна в джоба си и извади малка пластмасова бутилка. Изтръска от нея две тъмносини таблетки и ги подаде на Грег.

— Внимавай с тази работа, човече. Прекалиш ли, няма да почувстваш нищо до края на този век. — Шегата му прозвуча не на място и остана без коментар.

— Чудесно — прошепна Грег и глътна хапчетата.

Део го познаваше от почти десет години и досега не го бе виждал да взема наркотици.

— Ама какво, по дяволите, се слу... — Един поглед от страна на крадеца беше достатъчен да остави въпроса си недовършен. — И какво толкова има във Фокс Лейк, Уисконсин?

Но Грег вече беше затворил очи. През останалата част от пътуването се преструваше на заспал.

Постройката се открояваше на фона на красивата природа на Югоизточен Уисконсин. На фона на впечатляващия язовир Фокс Лейк и тъмносиньото езеро веднага зад него, тя можеше да бъде взета за луксозна административна сграда. А защо не за централен офис на

голяма компютърна компания или друга институция, толерантна към проблемите на околната среда.

Наистина можеше да бъде сбъркана с нещо подобно, ако не бе двойната телена ограда, която я заобикаляше от всички страни, тежковъоръжените часови, които охраняваха единствения вход и... знака.

Трудно можеше да се интерпретира погрешно смисъла на надписа, изписан с дебели бели букви на морскосин фон, или на мълниците от двете страни на осмоъгълния знак:

ВНИМАНИЕ!

Охранявана зона!

Вътрешният периметър на оградата е под
НАПРЕЖЕНИЕ!

Минаването зад този знак е абсолютно забранено!

Всяко самоволно проникване може да доведе до
смъртта на нарушителя!

Съгласно разпоредбите на раздел 21 от Устава за
вътрешна сигурност, 1950 година.

ВНИМАНИЕ!

Малко след девет същата нощ трима пътници в откраднат микробус спряха на банката на пътя и внимателно прочетоха надписа.

— Не виждам много места, даващи възможност да се организира наблюдение — отбеляза Део, като разгледа тревистия терен наоколо.

Фос, който си бе инжектирал дозата преди два часа и половина, беше напълно концентриран, докато разглеждаше местността покрай неосветения път.

— Трябва да се върнем и да заобиколим. Може да опитаме да направим обход отзад. Само че, ако минем зад онзи завой... — Той посочи напред. — ... няма начин да не ни забележат.

Грег продължаваше да оглежда терена през бинокъла с приспособление за нощно виждане.

— Да — съгласи се той невъзмутимо.

— Ще ни трябва поне седмица, за да се ориентираме както трябва — допълни Фос и застана до Део, който изучаваше картата на

местността. — А може би дори две.

— Влизаме тази нощ! — отсече Грег.

Двамата сепнато вдигнаха глави, сякаш някой им бе нанесъл кроше по брадичките.

— Какво?!

Грег леко се обърна, за да разгледа по-добре оградата, която отстоеше на около осемстотин метра от тях.

— Няма време да го правим по правилата. Ще отработваме проблемите в ход.

Део го изгледа, сякаш приятелят му внезапно беше откачил.

— *Това* тук — каза той с глас, който би използвал загубил търпение родител, за да смъмри особено непослушно дете, — повече от сигурно е някаква федерална институция. Достатъчно е да направиш само една грешчица, а самата идея да проникнеш вътре без надлежно изучаване на обстановката е първата ти подобна грешка, и ще те хвърлят в някоя дупка поне за хиляда години.

Грег кимна и се приближи, за да огледа на свой ред картата.

— Вероятно — съгласи се той.

— Ама ти не прочете ли предупредителния надпис? — със смаян глас попита Део. — Ще си щастлив, ако се отървеш само с хиляда години.

— Вече се съгласих — спокойно отговори крадецът. — Сега искам да ви попитам някой от вас интересува ли се как смятам да го направим?

Двайсет минути по-късно Грег и Фос лежаха по корем в пространството зад първата телена ограда.

— Не, не мога да повярвам, че аз правя това! — панически изхлипа Фос.

Грег изобщо не му обърна внимание, само погледна показанията на един от своите датчици.

— От тази страна няма датчици нито за движение, нито за близост. А за твоё успокоение ще допълня, че според мен онези камери на сградата са ориентирани под ъгъл, който не позволява контрол над тази част от оградата.

— *Според теб?* — простена Фос. — Не, аз няма да вляза — само дете не проплака той. — Винаги досега си казвал, че така е по-добре за всички ни.

— Този път нямам избор — обясни Грег и извади от сака до себе си няколко кабела с найкрайници. — Оградата по принцип е работа за двама.

— Ще доведеа Део.

— Део има други задължения. — Той стана на колене и прекара датчик по дължината на оградата. — Три вериги. Най-горния ред... Петия отгоре... И деветия. — Крадецът свърза към всеки от кабелите кутийка със стрелкова индикация, после подаде свободните им краища на Фос. — Трябва да осъществим контакта едновременно, защото иначе ще задействаме импедансната система.

Фос приключваше с навличането на дебелиите гумени ръкавици.

— Ако знаеш как мразя тази дивотия — ядосано прошепна той, последва Грег до втората ограда и застана на две крачки вляво от него.

— Започваме с девети ред. Броя така: „едно-две-три-контакт“. Ясно ли е?

Фос кимна и избърса лице в ръкава си.

— Окей — каза Грег усмихнато. — Едно... Две... Три... Контакт! — Малки сини искрици изхвърчаха в местата, където крокодилчетата се впиха в жицата.

Грег провери стрелката — беше помръднала половин сантиметър наляво. Той завъртя големия потенциометър на кутията, за да я върне в центъра на скалата. После двамата с Фос изпълниха същата процедура още два пъти. Всеки път се налагаше да връща стрелката на нулата в средата.

— Окей — каза накрая Грег удовлетворен, изправи се и разкърши рамене. — Сега настъпи моментът да си заработиш издръжката при мен.

— Е, чудесно — изсумтя Фос.

— Когато докосна оградата, импедансът на веригата ще се промени скокообразно. Използвай потенциометъра, за да го задържиш на нула. — Той погледна от упор изплашения мъж. — Нищо страшно, мисли за това като за компютърна игра — рече и се обърна към оградата.

— А какво ще стане, ако загубя играта?

Крадецът се подсмихна.

— Тогава аз ще се изпържа върху оградата, а отгоре ти ще скочат половината ченгета на света. — Кратка пауза. — Започвам на три-

две-... — Фос сграбчи ръкохватката на потенциометъра и впи напрегнат поглед в стрелката на уреда. — ... едно!

Грег скочи без замисляне върху оградата, застина за миг и ловко се изкачи до върха. Прехвърли се през корем, използвайки собствената си тежест, за да катапултира долната част на тялото си.

Приземи се на крака с леко тупване и остана така, без да помръдва в течение на цели две минути. Накрая погледна Фос от другата страна на оградата. Партньорът му не откъсваше поглед от индикацията.

— Стой тук. Може да ми се наложи да се върна през същото място.

Фос намери сили колкото да кимне, отказвайки да отмести поглед от проклетата стрелка.

Грег се обърна, шумгуна се през тревата по-скоро като гущер, отколкото като човек, и след секунди се скри в тъмнината.

Когато стигна края на йонната сянка — най-близкото място до оградата, където можеше да има други датчици, които не биха се задействали от тока, течащ през нея — той се спря и погледна датчика, който носеше.

— О, Лайнъс, тези хора са силно враждебно настроени към нас — прошепна той, разшифровайки показанията на уреда, който му казваше, че пред него ветрилообразно, но по напълно случаен начин, са монтирани датчици за движение. — Хайде сега да опитаме да намерим такъв път, че да не приближаваме на по-малко от три стъпки до който и да е от тях.

Прекосяването на контролираното разстояние от сто и петдесет метра му отне четирийсет минути. Четирийсет минути пълзене по корем, понякога на една страна, съпроводено с извиване на тялото в най-невероятни пози, с единствената цел да не попадне в полето на някой от датчиците. Накрая уредът му показа, че останалата част от моравата пред него е чиста.

Остана да лежи така в продължение на няколко минути, надявайки се тялото му да се е сляло с терена. И да не предоставя нищо интересно за любопитните камери, върху което да се фокусират.

Пое отново — движейки се толкова бавно, колкото можеше и толкова бързо, колкото смееше — този път извадил от раницата електронен хронометър със светодиодна индикация. Държеше го на

една ръка разстояние пред себе си. Когато излезе в положение, позволяващо добра видимост към двете камери, монтирани на стената на сградата, той започна да засича ритъма на тяхното завъртане.

Камерите се въртяха, оглеждайки терена във взаимно застъпващи се участъци. Остана в това положение цели петнайсет минути, опитвайки се да намери подходяща пролука в режима на оглед. В крайна сметка най-доброто, което откри, беше седемсекунден интервал, повтарящ се на всяко трето завъртане, през който оставаше неконтролирана ивица с широчина около четири стъпки.

— Трийсет метра за седем секунди — прошепна той на себе си. — Седем секунди.

Прибра хронометъра, закова поглед върху камерите и се надигна в положение на стартираш спринтьор. Зачака момента. Помоли се преценката му на ъгли и разстояния да я била вярна и тревата да не е мокра, за да може да разчита на достатъчно сцепление и да набере бързо скорост.

И полетя!

Изпразнил съзнанието си от всички мисли, той буквално изхвъркна от позицията, която бе заел. Погледът му беше прикован в предварително избраното място встрани на сивата сграда.

Петдесет стъпки...

Трийсет и пет...

Десет...

Хвърли се към стената на сградата в мига, в който камерите се завъртяха към него. Застина задъхан, изморен, блокирал болката, чакаш. Опитваше се да възстанови дишането си, да успокои измъчените си мускули, но не преставаше да следи дали няма да се появи някой прекалено добросъвестен часови, или да не е задействал неоткрито до този момент устройство.

Десет минути по-късно, след като се бе убедил, че е достатъчно близко до стената на сградата и следователно извън зрителното поле на камерите, той започна да се плъзга странично в посока на вратата, която беше и крайната му цел.

През цялото това време съзнаваше издайническия контраст между сивия цвят на стената и черните си дрехи и качулка.

Датчиците му показаха сложна, макар и не непреодолима алармена система, монтирана на вратата, но преди да се захване с нея,

той извади миниатюрния радиотелефон и изтегли антенката в цялата ѝ петнайсетсантиметрова дължина.

— До „Сив“ от „Черния“ — тихо каза той в микрофона и пак се огледа за незабелязан патрул.

Приглушеният глас на Део се чу веднага:

— „Сив“ на връзка. Потвърдено.

— Тук „Черен“, придвижи се в точка две и чакай. Край.

— „Сив“, разбрано и край.

Грег погледна в посоката, в която знаеше, че Фос продължава да гледа скалата на импедансния индикатор.

— До „Син“ от „Черен“.

Тревожната пауза от петнайсет секунди бе прекъсната от шепота на Фос:

— „Син“ на място.

— Тук „Черен“, как е ситуацията?

— Тук „Син“, по-добре от мен самия.

— Тук „Черен“, остани в точка едно още един час, после се придвижи в точка три и действай по плана.

— „Син“ разбрано. При теб всичко наред ли е?

Този път бе ред на Грег да направи пауза.

— Ще ти кажа след час и десет. Край. — Той изключи апарата и бързо го прибра в раницата на гърба си.

После прекара датчика по външната страна на рамката на вратата и се замисли над онова, което предстоеше.

В коридорите също можеше да има камери. Нищо чудно да имаше патрули в движение или пропускателни пунктове. По дяволите, та още зад вратата можеше да има часови.

Следваше проблемът как да намери непозната жена в сграда, която имаше три етажа над и бог знае колко под земята.

Да, спотайването в канадската пустош започваше да му се струва чудесен начин на живот.

Използвайки микровълнов излъчвател и няколко магнита, той се залови за работа.

Това е пълна глупост, мислеше си Грег, докато работеше. Абсолютна загуба на време. Ако това, каквото и да е то, става със съгласието на правителството, значи аз нямам работа тук. С или без помощта на момичето, правителството разполага с предостатъчно

пари, ресурси и време, за да бъде сигурно, че ще излезе победител от всяка ситуация.

Цялото му объркано детство доказваше тази истина.

Датчиците показаха, че алармената система е обезвредена. Той прибра инструментите и извади ключарския комплект.

Знаеше, че неговият мотив не е жаждата за отмъщение. Не беше познавал нито семейство Маккътчън, нито Кери и любовницата му преди. Що се отнася до онези двамата в къщата на Маккътчън, с които се бе разправил, те носеха вина за собствената си смърт. Лицата им в никакъв случай нямаше да му се явяват в кошмари в бъдеще и да го измъчват.

Или поне се надяваше да бъде така.

Освен това, Грег определено нямаше представа коя е жената от телевизионната кола, нито как би могла да му бъде от полза при измъкването от цялата тази каша. Единствената индикация в тази посока бе загадъчната фраза, излязла с последния дъх от устата на Маккътчън: „Тя знае...“.

Ако (тази дума в настоящия момент беше доста силна), ако изобщо съумееше да я намери и освободи.

Но имаше нещо друго, което го движеше напред. Нещо в добавка към онова, което го бе накарало да напусне безопасния уют на канадската пустош. Тук не ставаше дума за притежаваната от жената информация — макар че и това определено бе допринесло за решението му да продължи. Не, опираше до власт.

Студения бе искал да се добере до нея и сега държеше тази жена в ръцете си. По някакъв неясен начин тя бе от значение за плановете или целите му, каквито и да бяха те. И това само по себе си беше достатъчна причина да проникне тук с взлом и да му я отнеме. Да, чиста проба отмъстителност. Нищо, че едва ли щеше да бъде кой знае какво постижение. Но ако се окажеше, че тя притежава информацията, нужна на Грег, за да намери разрешение на ситуацията, в която бе попаднал, тогава...

И все пак, призна той пред себе си, усещайки шперцът да захваща, имаше и още една дреболия.

Откакто се бе изплъзнал от системата, създадена от такива като Студения, той бе успял да си създаде удобно, безопасно съществуване. Четири-пет удара годишно или петнайсетина седмици работа

(включително подготовката), които му носеха към четири-петстотин хиляди, свободни от данъци долари — толкова, с колкото бе свикнал да живее.

До момента, когато Студения и неговата банда му бяха отнели всичко това в една изпълнена с брутално насилие нощ. И бяха откраднали всичко, за което бе работил и което бе постигнал.

Той откряна вратата и изчака. Никакви изстрели, никакви викове, никой, който да притича да види какво става, никакъв намек дори за алармена система.

Пое си дълбоко дъх и се плъзна през пролуката в сградата.

„Никой — помисли си той на прага, — никой не може да открадне нещо от Грегъри Пикаро.“

8.

Лежеше замаяна и нямаше представа нито къде се намира, нито какво става с нея. Дори не бе убедена дали онова, което ѝ се струваше, че става, не е част от странен кошмар.

Беше заобиколена от мъже и жени в зелени хирургически одежди, които нещо правеха, но лицата им бяха напълно безизразни. Разменяха си лишени от интонация фрази с онзи безучастен професионализъм, от който ти иде да закрещиш. Сваляха погледи от време на време към нея, но личеше, че им е все едно дали е в стаята, или не е.

Закиска се. Не беше сигурна защо го прави.

Познат глас на възрастен човек тихо говореше нещо откъм онази част на леглото, където се намираха краката ѝ... ако изобщо лежеше в легло. Опита се да надигне глава, за да погледне натам, но тя беше тежка и замаяна. Усещането бе толкова неприятно, че веднага я накара да реши, че усилието не си струва.

— Какво ѝ дадохте? — попита възрастен мъж.

— Рохипнол, петдесет милиграма, разтворен в портокалов сок — отговори един от мъжете в зелено.

— Известен като „приспивателно за изнасилване“ — поясни една от жените. — Характеризира се с почти мигновена интоксикация, снижава нивото на задръжки, нарушава мускулната координация и предизвиква транзакторна амнезия.

— Последният термин не ми е известен — обади се възрастният мъж, чийто глас този път се разнесе по-наблизо, макар че собственикът му все още упорито отказваше да се появи в зрителното ѝ поле.

Мъжът в зелено подаде лист хартия в посока на гласа.

— Въздейства на неврорецепторите и прави така, че всичко изживяно под негово въздействие да изглежда като нереално, сякаш е било сън или халюцинация. Мозъкът по правило решава, че е било сън и както става с повечето сънища, споменът за него не след дълго избледнява.

— Ясно! — Възрастният мъж вече се приближаваше. — По мое време нямаше такива.

Жената в зелено провери пулса на Меган. Меган мило ѝ се усмихна.

— Препаратът първоначално е бил разработен изключително за нуждите на разпита. Характеристиките му го поставят някъде по средата между скополамина и LSD-то. Днес вече се продава из цяла Южна Америка като сънотворно.

— Доколкото ми е известно може да се намери и у нас за по долар таблетката. Използват го по колегите, за да изработят първокурсничките. — Мъжът в зелено издърпа нещо, което изглеждаше като електрокардиограма, и започна да го разглежда.

— За себе си мога да кажа, че се научих да не пия нищо, което не съм си наляла сама — засмя се жената в зелено.

— Виж ти — тъжно констатира възрастният мъж. И след кратка пауза попита: — Готово ли е вече?

Мъжът в зелено вдигна поглед към него:

— Почти.

— И е внимателно претърсена?

Жената в зелено кимна.

— За всеки случай изпратихме дрехите ѝ за рентгенова снимка. След това направихме подробен оглед на телесните кухини. Няма нищо...

Мъжът в зелено беше насочил вниманието си към някакъв апарат от другата страна на масата.

— Здравсти — приятелски го поздрави Меган и се запита дали гримът ѝ е наред.

— Готова е.

— Благодаря ви, докторе — тихо каза възрастният мъж. — Ще ви помоля да напуснете с колегите си зоната. Благодаря още веднъж.

Хората в зелено напуснаха зрителното поле на Меган и над нея блесна ярък рефлектор като онези в операционните. Почувства до нея да се приближава едра фигура, но както и преди, тя остана малко извън яркото сияние, което я обгръщаше.

— На запис ли сме, Пол?

— Да, господин Килбърн.

Гласът на възрастния мъж — той вече беше съвсем наблизил — събуди някакъв спомен у Меган. Докосна се до нещо дълбоко скрито в подсъзнанието ѝ и тя трепна.

— Името ти е Меган Търнър, нали така? — осведоми се възрастният мъж след няколко мъчително дълги секунди на пълна тишина.

— На мен ли говорите? — изчурулика Меган.

— Да. Името ти е Меган Търнър?

— Ами, разбира се. Какво друго да бъде? — Тя се закиска.

— Ти си продуцент за „Уилкинс Интернешънъл Нетуърк“?

— Сбирщина нещастници.

— Ти си продуцент за „Уилкинс Интернешънъл Нетуърк“?

— Ама нали точно това ви казах — потвърди тя със сърдития глас на капризно момиченце. — Защо не внимавате?

Леко засмиване от страна на невидимата фигура до нея.

— Ще се постарая. Вярно ли е, че разследваш историята около един военен конвой в Югозападните щати?

— Конвойт... да-а... — Нещо в думата „конвой“ разпрати предупредителни сигнали из цялото тяло на Меган. Но тя нямаше представа защо.

— Как попадна на историята за конвой?

— Не мисля, че трябва да ви казвам. — Този път в гласа ѝ прозвуча детински инат.

— Как попадна на историята за конвой?

— Няма да... Няма да ви кажа... Не съм...

— Как попадна на историята за конвой?

— Аз... статиите в „Аризона Рипъблик“. От старите броеве. Жълти, разпадащи се...

— С кого си разговаряла за историята?

— С Трейси.

— Коя е Трейси?

— Моята помощничка.

— С кого друг, освен с Трейси, си разговаряла за историята?

Хора извън екипа ви. Извън мрежата.

— Шерифи.

— Кой друг?

— Полицаи.

— Кой друг?

— Майорът... — Тя се запъна и по лицето ѝ премина изражение на объркване. — Кой е майорът?

— Какво ти разказа майорът?

— Ъ-ъ... разказвал ли ми е нещо? — Пауза. — Да, така беше. Нещо за хората от телексите.

Възрастният глас смени тона си — сега звучеше по-ниско, почти басово, и заплашително.

— Какви хора от телексите?

— Джо и Макс Грей, глупако. Но не ми каза много. Само ги спомена.

— Изключи, Пол.

— Изключих, сър.

Гласът се приближи до самата граница на светлата аура, която я обгръщаше. Вече виждаше контурите на фигурата съвсем ясно, но не различаваше чертите на лицето.

— Кой са Джо и Макс Грей?

— От конвоя. Той ми каза, че всъщност те са били конвоят.

— Кой каза това?

Изведнъж почувства неувереност.

— Кой каза това?

— Глас по телефона — изрече Меган и усети, че го прави противно на волята си. — Обажда ми се понякога. — Тя се засмя. — Като онези, дето се обаждат, за да ти наговорят мръсотии.

— На кого принадлежи гласът по телефона?

— Не ми е добре... — унесено промълви тя.

— Пол?

Голяма ръка сграбчи главата ѝ и я извъртя така, че да гледа пак в посока на неясната фигура.

— Какво ти разказа гласът по телефона? Какво каза?

— Не искам вече да играя... тази игра. Оставете ме... на мира.

— Какво ти разказа гласът по телефона? Каза ли ти къде можеш да намериш Джо и Макс? Каза ли ти нещо за...

— Четирийсет и седма — немошно прекъсна тя сърдито звучащия глас. — Каза, че отговорите били... били в четирийсет и седма. Там, където започнало онова... Как се казваше...

— Конвоят?

Тя се усмихна и главата ѝ клюмна обратно, защото вече неудържимо ѝ се спеше.

— Да... Конвоят... Отговорите били там, където... ъ-ъ... е отишъл конвоят. Или... откъдето е тръгнал. Той никога не казва нещата направо. Много е досадно... — За момент загуби нишката на мисълта си. После се сети за какво говореха: — Защо не му се скарате? — Прозвуча като малко момиченце, което дава писъмцето с желанията си на Дядо Коледа.

— Много бих искал да си поговоря с него? Ти ще ми помогнеш ли да поговорим?

— Окей.

— Как се казва гласът по телефона?

— Никога не ми е казвал, но...

— Да?

— Ало? — щастливо каза тя.

Гласът замълча за миг.

— Щеше да ми кажеш за гласа по телефона.

— Не! — раздразнено отвърна тя. — Щях да ти кажа за конвоя.

Нова пауза.

— Разкажи ми за конвоя.

— Какво искаш да знаеш? — енергично попита тя.

— Гласът по телефона каза ли за къде е пътувал конвоят? —

Гласът на възрастния мъж внезапно бе станал ласкав.

— Не каза... Не знам... Може би някъде в Калифорния.

— Каза ли откъде е тръгнал конвоят?

— Какво?

— Каза ли откъде е тръгнал конвоят? Можеш да ми кажеш.

— Мисля, че... не те харесвам.

— Откъде е тръгнал конвоят?

— Няма да... ти кажа...

Някаква ръка се материализира над главата ѝ и я погали по бузата.

— Каза ли гласът по телефона откъде е тръгнал конвоят? Можеш да ми кажеш. Можеш да ми се довериш.

— Мога ли? — Отново с глас на малко момиченце. — Наистина?

— Разбира се. — Усети гласа на невидимия, искрящ от лъчезарност. — Обещавам да не казвам на никого. Това ще си бъде

нашата малка тайна.

— Ами...

— Каза ли откъде е тръгнал конвоят?

— Не, не ми каза. Но... мисля...

— Да?

— Мисля, че е било някъде в Ню Мексико.

Дълга пауза.

— Ню Мексико?

— Аха... — Меган отново затвори очи.

— Губим я, сър.

Меган усети леко потупване по бузата.

— Какво? Изморена съм...

— Каза ли гласът по телефона откъде в Ню Мексико? —
прошепна в ухото ѝ гласът на възрастния мъж.

— Откъде? Като място ли...

— От кое място в Ню Мексико е тръгнал конвоят?

— Ъ-ъ... не. Кое място...

Макар очите ѝ да бяха затворени, тя почувства нечие лице плътно да се приближава до нейното. Помириса ментоловият дъх. Усети капка пот да капва върху челото ѝ.

И тогава гласът отново проговори:

— От кое място в Ню Мексико е тръгнал конвоят?

Но вече беше заспала.

Килбърн остана надвесен над нея близо минута. Гледаше спящата жена и сякаш се опитваше да изкопчи нужните му отговори от равномерно повдиганият се гръден кош или от омиротвореното ѝ лице. Накрая се пресегна, изключи рефлекторите и излезе от операционната.

Помощникът му Пол извади касетата и го последва. В мига, в който се озоваха навън, до него се приближи униформен мъж и му подаде лист хартия.

— Докторе — попита Килбърн, когато приближи мъжът в зелено, — кога ще можем да продължим с разпита?

Мъжът погледна часовника на стената.

— Веднага започваме да я будим. — Той помълча. — Значи... да кажем, след четиридесет минути. Най-много час.

— Дайте ѝ нова доза след четирийсет минути.

Лекарят кимна и се отправи към залата за разпити.

— И докторе...

— Да?

— Колко пъти можем да повторим процедурата, преди да престане да ѝ действа?

Лекарят мрачно се усмихна.

— Много преди това да се случи, ще настъпи токсемия^[1]. Но, да кажем, максимум шест сеанса.

— Благодаря ви, докторе.

Килбърн седна до близкото бюро и за трети път методично разгледа съдържанието на куфарчето на Меган. Приблужи се Пол.

— Има проблем, сър.

Килбърн вдигна поглед към него. Не каза нищо. Чакаше.

Младият мъж явно се чувстваше неуютно.

— Сър, ами...

— Какво има, Пол? — Тонът изискваше незабавен отговор.

— Телата са били намерени.

Килбърн погледна часовника си и кимна.

— Това се очакваше. Няма начин подобен пожар да остане незабелязан. — Едва сега обърна внимание на притеснението на младия мъж: — Имало е пожар, нали?

Пол пристъпи на другия си крак.

— Открили са *четири* тела, сър. Майора, снаха му и двамата, които... ъ-ъ... оставихме да почистят.

Килбърн бавно се изправи и се приближи на сантиметри от виновно изглеждащия мъж.

— Глупаците са загинали в собствения си пожар? Толкова ли бързо се е разгорял? — Гласът му издаваше нетърпимост към хорската глупост.

— Ъ-ъ... изглежда новинарите са се върнали горе-долу по едно и също време със сина на жената. — Младият мъж нямаше смелост да погледне Килбърн в очите. — Намерили са двамата Маккътчън и е ясно, че нашите са ги очистили.

— И?

— Но са намерили телата и на нашите. Изглежда, че и те са били застреляни. Полицията смята, че е имало престрелка.

— Маккътчън е оказал съпротива? Или те са влезли в конфликт за нещо с жената?

Цяла минута никой от двамата не проговори.

— А може Бог да ги е поразил със светкавица като възмездие за делата им? — Той млъкна. Целият се тресеше от гняв. — Ще ми кажеш ли кое от двете? — Във въпроса му прозвуча смъртна заплаха.

Пол си пое дъх с пълни гърди.

— Според полицията те са били убити известно време след двамата Маккътчън. Сър, полицията изцяло е отцепила района. Поискали са съдействие от Централното управление на щата Илинойс, както и от шерифите в окръзите Макхенри и Бун. — Той замълча, неспособен да погледне Килбърн. — Няма никакъв начин да се доберем до къщата, сър.

Килбърн трескаво мислеше. Възможностите изглеждаха крайно ограничени и всяка от тях вещаеше катастрофа.

Първо, бил е изпратен втори екип, който е имал задача да прикрие уликите след калпавата работа на хората на Килбърн.

Второ, намесил се е случаен фактор, да кажем, крадец, който се е натъкнал за нещастие на неговите хора.

Трето, взлом. С един конкретен крадец като главен изпълнител.

Първата възможност бе с нищожно малка вероятност. В толкова напреднала фаза на играта, крайно предпазливите кукловоди не биха рискували да въведат нови играчи. Още по-малко биха използвали като резервен екип хора, оставящи тела след себе си.

И инкриминиращи улики.

Случаен фактор, нахлуване в дома... Хм, почти изключено, особено при внимателно организираното наблюдение отвън.

Значи остава единствено...

Само че това бе невъзможно. Защо един издирван в национален мащаб престъпник ще рискува да установи контакт с друг, когото изобщо не познава?

Отговорът, може би се криеше в бележката, която бе прочел в унищожения дом край морето.

— Никой не е в безопасност — прошепна Килбърн.

— Извинете, сър? — попита младият мъж, но личеше, че се надява да не е чул правилно.

— В базата да се обяви състояние на повишена готовност — нареди Килбърн и отново насочи вниманието си към бюрото. — Разбери кой е нашият човек в Илинойското полицейско управление и се свържи с него незабавно. Присъствието на медиите затруднява спускането на пълна информационна завеса. — Той се замисли. — Но може би ще се окаже възможно да припишем всичко на организираната престъпност. Защо например не съобщим, че по време на войната Маккътчън е действал на черния пазар? Отклонявал е провизии от конвоите за мафията и така нататък. А когато Търнър е надушила историята, италианците са се намесили. — Той замълча и ехидно се усмихна. — Координирай с MJ-7.

— Да, сър. Веднага, сър.

— Искам повишени мерки за сигурност тук. Обявете тревога втора степен, ако трябва.

— Смятайте го за направено, господин Килбърн.

— И, Пол? Работата беше калпаво свършена. Не искам да се повтаря. Само не се оправдавай, че е било толкова трудно да се отървете от две тела.

— Няма, сър.

— Искам да кажа... не че очаквам перфектност, но ще се радвам да стана свидетел на малко по-голяма ефективност в работата. — Той отново се концентрира върху съдържанието на куфарчето.

Младият мъж бързо се отправи към вратата, но когато стигна, спря на прага. Повдигна касетата от първия разпит и попита:

— Да я изпратя ли, сър? — Отсега нататък той щеше да бъде най-стриктно изпълняващият задълженията си служител, когото Килбърн някога е познавал. Защото прекрасно знаеше какво може да означава алтернативата.

Килбърн вдигна поглед за миг и пак го свали върху бележника на Меган.

— Първо искам да се прехвърли на хартия. Ще ми трябва за втория сеанс.

— Веднага, сър. — Младият мъж тръгна към вратата в противоположния край.

— Кога е следващият сеанс, Пол? — попита Килбърн, без да поглежда към него.

— След около половин час, сър. — Той отвори вратата.

— Пол?

— Да, сър?

Килбърн се обърна към него, без да скрива любопитството си.

— Наистина ли използват това хапче в кампусите на колежа?
Искам да кажа, за да изнасилват момичетата?

Младият мъж кимна.

— Така разправят по новините. Говори се, че било практика из целия Югозапад: Тексас, Арканзас, Оклахома. Ако не бъркам, мисля, че има един случай и в Калифорнийския университет, Лос Анджелис.

— Благодаря ти, Пол.

Шофьорът помощник напусна стаята и Килбърн се зачете с бележника със срещите.

— Гадни копелета — прошепна той на себе си.

Първото правило при претърсване на непозната сграда е, че властта се стреми нагоре към покрива (такъв е случаят в повечето корпорации) или се опитва да се зарови под земята (както е например с прословутата ситуационна зала в Белия дом).

Понеже слизането по стълби е по-лесно и по-бързо от изкачването, Грег пое нагоре.

Третият етаж се състоеше от офиси, в които не светеше. Административна обстановка за бюрократи и чиновници — хора, чието най-страшно оръжие са писалката и бележникът.

По бюрата не се виждаше нито един документ. Никакви папки, отворени бележници или макар поне лист хартия с безсмислени драсканици на него. Край всяко бюро имаше по две кошчета за отпадъци, надписани „За изгаряне“ и „Нормално“, но те всички до едно бяха празни.

Но офисите имаха съвсем прилични ключалки и някои от тях даже се отваряха с карти за достъп, които Грег с лекота преодоляваше благодарение на собствената си дебитна карта и опаковка от дъвка „Джуси Фрут“.

И все пак на тайните, поверени на надеждно конструирани сейфове в тях, бе писано да останат недокоснати. Третият етаж не бе онова, което той търсеше.

Вторият етаж се състоеше основно от заседателни зали и лаборатории — атмосферата тук бе почти академична. На кантонерките имаше надписи от рода на „Нива на разтворимост след третиране с Гама-седем“ или „Якост на опън при различни атмосферни условия“. Ключалките обаче бяха още по-надеждни — одобрените за използване в правителствени институции, модели „Банма“ или най-сигурните разновидности на „Яле“. Там, където се виждаха четци на карти за достъп, имаше още и цифрови клавиатури за въвеждане на кодове за отключване. Но дори такива почти съвършени бариери, предназначени да ограничат достъпа на хора като него, не бяха в състояние да забавят Грег прекалено много.

Вместо да се опитва да преодолява алармените системи и да се погрижи за всеки от недотам умело скритите датчици, той използваше топлинен сензор с размера на цигарена кутия, за да установи има ли хора в някоя от тези добре охранявани стаи. Нямаше.

Всички компютри и на двата етажа бяха изключени и явно се контролираха централно. Още по-вероятно бе да имат общо захранване с цел предотвратяване изтичането на информация след работно време.

Никъде нямаше указатели, табели, надписи. По бюрата не можеше да се види дори бланката на формуляр — неизменен атрибут на кой да е офис. Дори на строго охраняваните.

Грег провери колко време бе изминало, прекрати безплодния оглед и напусна етажа. Графикът, който сам бе съставил и който не подлежеше на промени, изискваше от него да се движи два-три пъти по-бързо, отколкото би желал.

Избягвайки асансьорите, които в този час най-вероятно се управляваха централно, Грег пое към северното стълбище и оттам се спусна на първия подземен етаж.

Още от мига на проникването си в сградата той бе преценил, че партерният етаж е само за заблуда: зали, в които имаше сложни машини, програмирани да демонстрират последните постижения в технологията за обработка на почвата. Видео стени, представящи статистически показатели, започвайки от 1780-а година насам.

Пълна измама. Фасада, целяща да представи тази свръхсекретна база като изпитателен полигон за отработване на нови методи в селското стопанство.

Какво точно се криеше зад фасадата бе отделен въпрос.

От онова, което бе видял до момента, Грег бе сигурен, че става дума за секретна изпитателна база. Повечето лаборатории изглеждаха оборудвани да се занимават с изследвания в областта на металургията. Макар че имаше и такива, съоръжени с аеродинамични тунели и други подобни — екипировка, имаща отношение повече към авиацията.

Но той не си бе позволил лукса да отвори някой от сейфовете, за да научи повече.

Защото времето неумолимо изтичаше.

Оставаха му по-малко от тринайсет минути до момента, когато трябваше да се отправи към мястото за изтегляне. Ако, разбира се, изобщо успееше да намери пътя към „изхода“, който бе трасирал, без да събуди за живот някоя от многобройните алармени системи. И при положение, че Фос се справеше с възложената му задача. Както и при положение, че Део щеше да бъде там, където трябва в нужния момент.

И ако намереше момичето.

Той се понесе по неохраняваните стълбища за евакуация в случай на пожар, автоматично сканирайки обстановката за скрити датчици, любопитни камери и часови, спотаили се, за да изпуснат набързо забранена цигара или надяващи се да подремнат. До момента всичко бе чисто.

И в известен смисъл доста разочароващо. Но не чак толкова изненадващо.

Много пъти в практиката си Грег се бе сблъсквал точно с подобна организация: хиляди, похарчени за разполагането на възможно най-съвременното охранително оборудване около сградата, наемането на грамадни, зли и добре обучени въоръжени мъжаги и поставянето им на всички подстъпи. И нищо, ама буквално нищичко, вътре.

„Излишни разходи — би възразил мозъкът зад подобна система. — И без това никой не може да проникне, нали така?“

Грег направи презрителна гримаса и пое надолу по стълбите, надявайки се да намери нещо по-интересно от бойлери и тръби.

И застина. Надеждите му се бяха оправдали.

Вратата пред него бе метална, а не от пресовани дървени плоскости, както горните. Не се виждаха никакви панти — тя просто изглеждаше вкопана в стената. Нямаше брава, ръбове от заварка по

краищата, интерком, цифрова клавиатура дори процеп за карта. Само малък надпис на табелка, залепена в средата:

Влизането забранено!
Достъп само за персонала на „Меджик“ с код под
300!

И никаква индикация как би могла да се отвори. Грег застина на мястото си. Мърдаше само очите си и изследваше с тях всеки сантиметър от гладката повърхност. След това огледа стените, тавана, пода. Все по-ясно ставаше, че това е врата, която не може да се отвори. Най-малкото не от страната на стълбищната площадка.

— Изненада, Лайнъс, така ли? Добре... — Той млъкна и погледна нагоре по стълбището, за да се увери още веднъж, че е сам. — ... ще се опитам да не те разочаровам.

Той свали раницата си, извади от нея оборудването и започна с обичайния оглед за електромагнитно излъчване с помощта на различни датчици. И без това бе ясно, че тази врата се задейства по електромеханичен път, така че нямаше как да сбърка характерната сигнатура на електрозахранването. Имаше алармена инсталация или най-малкото нещо, което изглеждаше като алармена инсталация, при това включено към същия източник на захранващо напрежение. Това бе индикация, че се деактивира автоматично след правилно отваряне на вратата.

Но как?

Седна с лице към вратата на последното стъпало, подпря глава на дланите си и впери поглед в невидимото предизвикателство.

Времето течеше. Единственото успокоение бе, че се намира където трябва или поне така изглеждаше. Но пътят му бе възпрепятстван.

От врата?! Можеше ли да има нещо по-обидно?

— Мисли, кучи сине... Как се отваря врата, която няма брава, дръжка, резе или какъвто и да е било достъпен заключващ механизъм? Как ще...

И се усмихна.

— Ако не може да се отвори, защо са сложили надпис, забраняващ влизането?

Стана, пристъпи напред, порови в раницата, извади от нея комбинация от лупа и източник на черна светлина^[2] и огледа надписа още веднъж.

— Коварни копелета са тези тук, Лайнъс. Признавам им го.

Използвайки пластмасова отвертка (за да не задейства случайно някой неоткрит сензор на топлина, импеданс или нещо друго) той леко натисна едва забележимите петна от пръсти върху надписа, които бяха станали видими под „черната светлина“.

Нищо.

— Сигурен съм, че здравата би си поблъскал главата над това, Лайнъс, прав ли съм? — Той отново огледа внимателно следите и опита пак. — Е, ще се постарая да не те разочаровам...

Тананикайки си шепнешком, Грег извади още два пластмасови инструмента. Осъзнаваше, че не е подготвен както трябва, за да се справи с изненадващото препятствие. Възможностите не бяха кой знае колко: можеше да опита да натисне всички места едновременно или в различен ред. Но какъв? Ако сбърка веднъж, това можеше да означава смъртта му.

Предпазливо, почти свещенодействайки, той докосна едновременно главните букви: В от „Влизането“, Д от „Достъп“ и М от „Меджик“.

Лека вибрация, последвана от тихо избръмчаване, и вратата бавно се плъзна встрани.

Униформен постови, попълващ нещо в някакъв дневник върху бюро до самата врата, вдигна поглед. Прекалено късно, за да попречи по някакъв начин на облечената в черно фигура, която се хвърли към него. Половин минута по-късно човекът вече беше загубил съзнание в резултат на блокирането на сънната му артерия.

Още две минути по-късно, облечен в униформата на постовия, Грег безгрижно тръгна по почти безлюдния коридор, започващ веднага след караулката при вратата. Тук имаше надписи по стените и именно благодарение на тях той можа да намери пътя към „Изолятор за разпити В-3“.

Защото точно това бе помещението, записано в дневника на реда, на който имаше още „Умбра-12/MJ-96, охрана и задържана жена“.

Като примигна няколко пъти, опитвайки се да фокусира погледа си, да изчисти калейдоскопичните образи от главата си и да осмисли реалността или може би нереалността на ситуацията, в която се бе озовала, Меган започна да крещи. Не за дълго, нито особено настойчиво, колкото да привлече нечие внимание.

Хората в далечния край на стаята погледнаха към нея, после възобновиха дискусията си с подчертано безразличие.

— Къде се намирам? — на висок глас попита тя. — Кой сте вие? Какво правя тук? Какво искате да ми сторите?

Но без да ѝ обръщат внимание, хората мълчаливо излязоха един след друг през вратата.

— Мисли, дявол да те вземе!

Само че напънът се оказа напразен. Спомняше си за разговора в Бети Маккътчън и че предстоеше да види майора, но после... Какво се бе случило?

Опита се да седне в леглото и тогава осъзна, че е пристегнатата върху нещо подобно на операционна маса. През крайниците и гръдния ѝ кош минаваха дебели кожени ремъци. Беше включена на система за интравенозно подхранване през игла, забита в изпънатата ѝ и фиксирана на масата лява ръка. Можеше да завърти главата си, но трудно и не с голяма амплитуда.

Затвори очи, налагайки си да се успокои.

Какво се бе случило?

Благоразположен глас на възрастен мъж прозвуча в главата ѝ: „Можеш да ми се довериш“.

Гласът събуди тревожни спомени за изживян страх, за болка... за ужас в гаража!

Меган обърна глава надясно, защото в този момент човек от охраната бавно отвори вратата в дъното на стаята и надникна вътре.

Видимо любопитен, но нежелаещ да бъде заловен не където му е мястото, той внимателно се огледа, преди да влезе. Изглеждаше странно, защото носеше в ръка раничка. Мъжът се приближи до нея, но погледът му бе прикован върху вратата в другия край на стаята.

— Кой си ти? — попита тя с глас, в който се бореха паниката и страха. — Какво правите с мен? Настоявам да...

— Млъкни, по дяволите! — нареди ѝ той шепнешком и започна да развързва ремъците. — Аз съм приятел. Ще се опитам да те изведа оттук, но ще трябва да си затваряш устата.

Тя усети, че краката ѝ са свободни.

— Кой... Как...

— По-късно — късо каза той, освободи ръцете ѝ и се захвана с ремъка през гърдите. Хвърли поглед на стенния часовник. Оставаха по-малко от пет минути до момента, когато Фос щеше да приведе в действие следващата част от плана. — Ще ти обясня всичко по-късно, окей? Точно в момента не мога да повярвам на късмета си и допускам, че всеки миг ще дойде краят на тази въпиеща проява на некомпетентност от тяхна страна. — Вече беше изцяло свободна. — Идваш ли с мен?

Не знаеше кой е той, но предполагаше, че е от другата страна, замесена в цялата тази история, каквато и да бе тя. Един поглед към червените следи по китките на ръцете си и около глезените беше достатъчен, за да реши.

— Къде отиваме? — попита тя, докато обличаше зелените хирургически дрехи, които взе от съседната маса. — Какво става? Кой са тези хора?

Грег обаче само поклати глава.

— Целият този труд, за да попадна на репортер! — промърмори той и я повече към далечната врата.

— Преди около минута, господин Килбърн — чу се глас откъм другата врата. — Ще се погрижа всичко да бъде... — Пол застина на място, виждайки Грег да сграбчва Меган за ръцете.

— Бори се! — прошепна ѝ той. — И гледай да бъде наистина...

Излишно беше да ѝ го казва.

Все така объркана — вече ѝ се струваше, че ѝ е писано да изживее дните си в това състояние — Меган започна да крещи, да се извива, да рита, да драци и да мята глава насам-натам.

— Ей, кой си ти? Какво, по дяволите, става тук? — извика шофьорът помощник и се затича напред.

— Някой я е освободил, сър — отговори Грег, държейки двете ѝ китки в едната си ръка и стискайки с другата гърлото ѝ. — Ако ми помогнете...

Пол я сграбчи през краката и му помогна да я пренесат обратно до масата.

— Дявол! — изпъшка той и я притисна, очаквайки пазачът да я пристегне. — Днес всичко върви наопаки!

— Абсолютно вярно — съгласи се Грег и пристегна изотзад ръката си този път през неговото гърло. Прихвана китката си с другата ръка и стисна с всички сили, изчакайки тялото да се отпусне безжизнено.

— Ще се побъркам — заяви Меган и за втори път се изправи седнала на масата.

— Надявам се да не стане така. — Грег бързо претърси младежа, взе му пистолета и свали картата пропуск, висеща на врата му. После ѝ помогна да слезе и двамата отново тръгнаха към далечната врата.

— Господин Килбърн! — извика някой зад него и Грег замръзна. В следващата секунда се разнесоха още два гласа, които му изкрещяха да не мърда.

— Обърни се! — заповяда друг глас.

На по-малко от две крачки от вратата Грег и Меган бавно се обърнаха и видяха групичка от петима: двама гневни мъже от охраната и трима от медицинския персонал.

Униформените бяха насочили пистолетите си в главите на бегълците.

В продължение на един дълъг миг двете страни стояха, без да предприемат нищо и се гледаха безмълвно. После някой разбута групичката и отпред застана Килбърн.

— Не! — прошепна той с глас, сякаш се бе събудил след кошмарен сън. — Това просто не може да бъде.

— Държим ги на мушка, господин Килбърн — обади се единият от пазачите, сбъркал изражението върху лицето на възрастния мъж със загриженост.

— Значи Килбърн? — небрежно подметна Грег, напрегнато следейки изтичащите секунди на часовника на стената пред тях. — Това определено звучи по-добре от „Смит“.

— Кой си ти? — попита другият от въоръжените мъже. — И как, по дяволите, си преодолял охранителната ни система?

Грег погледна Килбърн право в очите.

— Обясни му.

Килбърн кимна, без да го осъзнава.

— Той... така си вади хляба.

Меган погледна Килбърн и всичките ѝ страхове, изпитани в гаража на Маккътчън и при боричкането в колата след това, отново я завладяха.

Продължаваше да не знае кой е този до нея, но гримасата върху лицето на Килбърн ясно издаваше, че е враг на стареца.

Поне засега това ѝ бе достатъчно.

— В известен смисъл съжалявам, че ви виждам тук, господин Пикаро.

Грег успя да се засмее.

— Нямате представа пък аз колко съжалявам.

Килбърн едва доловимо кимна.

— Естествено. — Старецът бързо възвърна самообладанието си.

Крадецът направи малка крачка напред.

— Ще науча ли все пак за какво става дума, преди да започнем? — попита той, гледайки не Килбърн, а купчината документи в ръката му. Страниците бяха стари, пожълтели, а някои от тях изглеждаха буквално пред разпадане.

Килбърн се усмихна. Изпитваше почти приятелско чувство към този безумец.

— Да не би да сме се озовали в ситуацията, когато злодеят, уверен, че държи всички козове в ръцете си, разкрива всичко пред младия герой и дамата на неговото сърце?

Грег спокойно кимна, следейки секундната стрелка на часовника. Беше напрегнал мускулите на краката си.

— До известна степен — съгласи се той, колкото да каже нещо.

— Е, съжалявам, че ще трябва да ви разочаровам, но имам контрапредложение: не аз, а вие да обмислите нуждата от признания.

— Вижте — обади се Меган раздражено. — Не знам какво става тук, но ви предупреждавам, че за похищение на представител на медиите неприятностите няма да ви се разминат. Само след няколко часа тук ще гъмжи от журналисти.

Килбърн не ѝ обърна никакво внимание.

— Ще се наложи да ме извините, господин Пикаро, но аз и младата дама имаме нещо за довършване. С вас ще си поговорим след това.

Минаваше точно един час, след като Грег бе говорил за последен път с Фос.

Навън тъмната нощ ставаше все по-студена. Над езерото духаше лек ветрец, който пронизваше до костите Фос.

Ала той стоеше, без да помръдва.

Погледът му бе прикован върху червената светодиодна индикация на таймера, която неумолимо се приближаваше към нулата. Още веднъж провери жиците от таймера към детонатора по начина, показван му от Грег толкова пъти досега. След това погледна собствения си часовник.

Ако в следващите двайсет секунди Грег не се обади, щеше да активира устройството и следвайки съвета му, да побегне с всички сили оттук.

Петнайсет секунди...

Пет...

Той си пое дълбоко въздух и видя как таймерът започва да отброява секундите на последната минута. Фос натисна бутоните и хукна с все сили. Изобщо не се обърна да погледне огромната кула от алуминий и стомана, разпределяща деветдесет и пет процента от електроенергията, консумирана в недалечното градче на име Фрийсбърг.

Както и цялата мощност, потребявана от загадъчната база на само километър от него.

Броеше и бягаше, молейки се да стигне достатъчно далеч, преди...

Експлозията зад гърба му го вдигна на шест метра във въздуха и го запрати в посоката, в която бе поел.

Фос болезнено се приземи, отскочи веднъж от земята и се изтърколи надолу по склона на нисък хълм. След това с мъка се изправи и погледна назад към кулата.

Черен дим, в който играеха оранжеви пламъци, се издигаше странично над конструкцията. След това откъм близо двайсетметровата кула се разнесе почти човешко стенание. Бавно, като измъчвана от артритни болки стриптийзъорка, тя се наклони, изскърца и се огъна.

Яркосини искри се разлетяха из нощното небе в мига, в който първите жици се докоснаха до земята. Няколко секунди по-късно се разнесе глух тътен и четирите трансформатора едновременно изгърмяха.

Остра кисела миризма изпълни въздуха, когато нажеженото масло в трансформаторите се смеси с дима, токсичните газове и нажежената пара на прегрятия метал.

Фос пак се затича, опитвайки се да не вдишва от канцерогенните газове, които вярваше, че сам току-що е освободил. Но въпреки страха и засилващата се паника от събитията тази нощ, той се усмихваше.

Защото бе видял светлинките на Фрийсбърг да изгасват секунди след като бе угаснало външното осветление на базата.

Осветлението в изолатора примигна, намаля и изгасна окончателно.

— Какво?

— Токов удар!

— Някой да донесе веднага фенерчета!

След това се разнесе удар на младо тяло в друго — старо и тежко.

Когато осветлението бе примигнало и изгаснало, Меган внезапно се бе озовала в най-дълбоката тъмнина, каквато ѝ се струваше, че не е възможно да съществува. Миг по-късно някой грубо я блъсна назад. Залитна, падна и се удари в нещо, което след опипване се оказа дръжка на вратата.

Около нея се чуваше гневно сумтене и шум от объркани хора, които се движат в пълна тъмнина, блъскат се един в друг и се препъват.

Изведнъж проехтя изстрел. За част от секундата блясъкът от цевта озари стаята.

— Не стреляйте! — извика Килбърн с глас, изпълнен с болка. — Ще улучите някой от нас!

Някаква ръка стисна китката на Меган и тя изкрещя ужасено.

— Не! — извика, мъчейки се да се отскубне.

— Млъкни! — прошепна в ухото ѝ гласът на непознатия. — И ме последвай.

— Не виждам нищо — оплака се тя също шепнешком.

— Аз виждам. Тихо, по дяволите!

Тя позволи да я издърпа навън от стаята. Чувстваше се побезпомощна, отколкото с превръзка на очите.

Около нея се движеха някакви хора, но нищо друго не можеше да разбере. Те бавно напредваха — вероятно по коридора, досети се тя — а около тях светваха за кратко със запалки или клечки кибрит, малки оазиси светлина сред непрогледния мрак. Гневно мърморене се разнасяше от всички страни.

След около две минути спряха, защото осветлението започна да се включва с примигване, макар напрежението да бе много ниско.

— Резервният генератор се задейства — обясни Грег.

Тя видя, че си е сложил очила за нощно виждане.

— Сега какво? — бе единственото, което ѝ дойде наум.

— Сега... — отговори той и свали очилата. — ... сега, без да бързаме, ще се отправим по този коридор. С походка, сякаш сме част от персонала на това място, разбираш ли?

— Разбирам — въздъхна тя.

Когато в изолатора най-сетне се възцари мъждива светлина, Килбърн веднага забеляза отворената врата.

— След тях! — извика той. — Заклучете всички изходи. Веднага!

Пол, който се бе свестил миг преди изгасването на осветлението, бързо помогна на стареца да се изправи.

— О-о-о-х! — простена Килбърн от болка, когато левият му крак се подгъна под тежестта на тялото му.

Младият мъж хвърли бърз поглед надолу и помогна на Килбърн да седне на близкия стол.

— Мисля, че е счупен — каза Пол.

— Остави това! — изкрещя Килбърн и го блъсна настрани. — Намери ги!

Игнорирайки болката, той започна да раздава заповеди. Три минути след задействането на резервния генератор, базата беше вдигната по тревога първа степен.

Униформени часови кръстосваха по вече осветения терен навън. Цивилни агенти претърсваха цялата сграда етаж по етаж и помещение по помещение. Беше повикан хеликоптер, който облетя цялата околност.

Но не намериха никого.

— До „Сив“ от „Черен“.

Гласът на Грег бе толкова тих, че Део усили звука на радиостанцията си.

— „Сив“ слуша.

— Готов ли си?

— Чакам сигнал.

Кратка пауза, по време на която Део чу в слушалката включването на някакъв двигател.

— Направи го!

Део изключи радиостанцията, включи на скорост и насочи грамадния камион към предварително уговореното място в оградата. Подкара тресящата се машина с максимална скорост, молейки се експлозивите около резервоара да не избухнат предварително.

Шофьорът бе крал всякакви коли. И се бе изплъзвал кажи-речи на всичко, изобретено от човека, на четири колела.

Но тази нощ за пръв път му се налагаше да използва боклукчийски камион по време операция.

Той взе завоя на пътя и извъртя волана наляво с всичка сила. Камионът отскочи от банкета и се понесе към приближаващата се ограда с над осемдесет километра в час.

Део изправи, заключи волана и педала на газта в това положение и отвори вратата. Избра последния възможен момент и скочи.

Претърколи се ловко, веднага се изправи и се затича към мястото, където трябваше да бъде Фос с микробуса.

Хората от охраната зад оградата се разбягаха във всички посоки, когато видяха, че камионът се връзва в първото заграждение. Почти без забавяне той се заби и във втората ограда, която отново бе под напрежение и във въздуха се разлетяха искри. Камионът се изправи на задните си колела, след което се стовари като динозавър в тинята.

Плъзна се до средата на моравата и най-сетне спря, мигновено заобиколен от всички постови, намиращи се в този момент извън сградата.

Никой от тях не забеляза един малък зелен джип да профучава по посока на портала.

— Внимавайте — съобрази в последния миг един от постовите, — това може да е... — Той така и не довърши мисълта си, защото в следващия миг мощна експлозия повдигна боклукчийската кола три стъпки във въздуха. Във всички посоки като шрапнели се разлетяха метални парчета.

Преди тътенът да бе отекнал, джипът разби бариерата на входа.

Десет минути по-късно Меган най-сетне се надигна от пода.

— В безопасност ли сме? — попита тя задъхано, напълно изтощена от хаоса, бягането по стълбището, скачането през прозореца от втория етаж (Грег предвидливо го бе оставил отворен) в намиращия се под него контейнер за боклук.

Грег погледна в огледалото за обратно виждане.

— Засега.

След малко отби по спомагателен път, чието начало бе маркирано с табела „Преминаване през Лейк Дам. Само за персонала!“. Бариерата беше отключена и вдигната.

— Трябва да стигнем до полицията — каза Меган, докато се опитваше да възстанови ритъма на дишането си. — Или може би ФБР. Някой от правителството.

— Не мисля, че идеята е добра — възрази Грег и се концентрира върху стесняващия се плъзгав път. — Госпожице, ако не сте забелязала, вие до преди малко бяхте на гости на правителството. — Гласът му беше спокоен, сериозен и решителен.

Меган се замисли за миг.

— Трябва ми телефон — каза накрая тя. — Които и да са те, утре сутринта новините ще започнат с тях.

Грег влезе на скорост през още по-тясната и от пътя портална врата.

— Прави каквото искаш, стига да могат да те защитят. Аз специално имам други планове.

— Не, нищо не разбирам! — избухна след малко Меган. — Опитвам се да проведа журналистическо разследване и...

Грег рязко спря, преди да излезе на тесния път, минаващ по язовирната стена. Пресегна се през нея и отвори вратата.

— Всичко хубаво. Поне за времето, което ти остава.

Тя понечи да слезе, после се спря.

— Който и да си, благодаря ти. Струва ми се, че тази нощ ми спаси живота. — Тя му подаде ръката си.

Грег сви рамене.

— Както желаш. Само не ме споменавай в репортажа си. — Той намали ход. — И без това напоследък пресата ми обръща прекалено много внимание. — Изглеждаше напрегнат и огорчен, когато се обърна с лице към пътя. — Ще предам поздравите ти на двамата Грей.

Беше излязла наполовина от колата, когато спря, сякаш бе забравила да свали предпазните колани.

— Какво каза току-що? — Но Грег продължаваше да гледа право пред себе си. — Ти знаеш... знаеш кои са те, нали?

От другата страна на язовира светнаха фаровете на кола, спряла на същото разстояние от стената, на което бяха спрели и те. Грег дълбоко въздъхна.

— Оставаш или си тръгваш? — попита я той. В гласа му се долавяше страдание.

Няколко секунди Меган остана в същото положение — наполовина навън от колата. После изведнъж взе решение, върна се обратно и затръшна вратата може би по-силно, отколкото се налагаше.

Грег издърпа раничката си изпод седалката, бръкна в нея и извади документите, които бе дръпнал в тъмното от ръцете на Килбърн.

— Хвърли едно око на това — каза той.

След това включи на скорост и подкара напред по язовирната стена, едновременно с другата кола, тръгнала в същия момент към тях.

Няколко часа по-късно, все в същата стая за разпити, в която бе разпитвал Меган и бе разговарял с Грег, Килбърн гледаше в упор лекаря.

— Е?

— Определено е счупен, сър. Ще трябва да насрочим операция и може да се наложи да поставим пирон.

— Можете ли да го направите тук? — уморено попита Килбърн и подписа нещо в папката, която му поднесоха.

Лекарят беше доста разколебан.

— Би ми се искало да ви транспортираме до окръжната болница на Бун.

— Тогава ще почака. Благодаря, докторе. — Той се намести в креслото с мъченическа гримаса.

Лекарят неохотно кимна и стана, готов да излезе.

— Обадете се, ако болката се засили — препоръча той и безшумно напусна стаята.

Килбърн отново прегледа доклада за нанесените щети. Мъчеше се да потисне болката в крака си. Трябваше някак да се концентрира, но това просто не бе възможно.

Пред очите му непрестанно беше образът на младия крадец: корав, интелигентен и безстрашен.

Знаеше, че не бива да го прави, но неволно се усмихна.

Пикаро беше точно като него самия на младини. После усмивката му се стопи и по бузите му се търкулнаха две сълзи.

Жалеше за крака си, за изтерзаните си нерви и за изнизващия се живот.

— Господин Килбърн? Господин Килбърн? Намерихме ги!

— Какво?

Пол ентусиазирано закима.

— Както изглежда, опитали са се да избегнат блокадите по пътищата и са поели по язовирната стена. По средата са се сблъскали с насрещно движещ се микробус и двете коли са паднали откъм външната страна на стената. — Гласът му звучеше тържествуващо.

— Потвърдено ли е?

— Абсолютно! Извадили са и двете коли от разлива. Смачкани са напълно. Никакво съмнение.

— Телата? — с все още скептичен тон попита Килбърн.

Младежът сви рамене. Клетъчният му телефон иззвъня.

— Хората по поддръжката на язовира твърдят, че телата са били всмукани във филтрационната система, която събира изпуснатата вода. Станали са на кайма за секунди. — Той се извърна настрана и отговори на позвъняването. — Ало?

Килбърн затвори очи и започна да разтрива челото си.

— Господин Килбърн, искат да знаят какво се е случило с документите, иззети от Маккътчън. Особено онези, които е

възнамерявал да даде на репортерката. — Младият мъж изглеждаше неочаквано отрезвял.

Килбърн така и не отвори очи.

— Кажим им, че са загубени по време на инцидента. Да не се безпокоят.

— Да, сър — кимна той и зашепна обясненията си по телефона.

Килбърн разтри слепоочия. Изгарящата го болка в крака, изтощението, годините — всичко това се стовари върху него с жестока сила.

— Господин Килбърн... — продума Пол задавено.

— Да, Пол? — Старецът се завъртя със стола си. Младежът стоеше изправен над него с насочен към главата му пистолет, четиридесет и пети калибър. — Значи най-сетне получи заповедите, които очакваше?

— Да, сър — неохотно призна младият мъж. — Съобщение от MJ-1. — Не знаеше как да продължи.

— Нататък, Пол.

— Да, сър. MJ-1 иска или вашата оставка... — Той изтегли ударника. — ... или незабавното ви заминаване за Зоната. — Поредна пауза, този път заредена с неспособността му да вникне в смисъла на заповедта. — Той допълни, сър, че изборът е изцяло ваш.

Нещо в ранения старец плачеше за смъртта. Настояваше да бъде най-сетне освободено от здравата хватка на психопати, поругали света, който той през целия си живот беше пазил. Искаше от него да затвори очи и да отстъпи на *други*, по-аморални, да почистят смрадта, останала след преминаването на слоновете.

Но знаеше, че не може... а и не иска да избере този възможно най-прост изход.

Работата още не беше свършена. Джо и Макс бяха заплашени от разкриване. Делото на един живот, вярата на един живот бе на ръба на провала.

— Кога потегляме, Пол? — попита той накрая.

— Веднага след като оправят крака ви, сър.

Килбърн кимна.

— Колко благородно от тяхна страна. — И той бутна все още насочения към него пистолет настрана. — Каква проява на... — За миг се затрудни да намери подходящата дума. — ... на *човечност*.

---

[1] Отравяне на организма с токсини. — Б.ред. ↑

[2] Ултравioletовo или инфрачервено лъчение, използвано за различни ефекти с флуоресценция, за фотографиране на тъмно и пр. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ЕКИПЪТ

В юношеските си години Виктор се бе радвал на малко повече спокойствие, отколкото във вихъра, който бе последвал.

Благодарение главно на вродения си талант и неспокоен дух, ключарският бизнес малко по малко се бе разраснал от семейна работилничка в национална мрежа. А върху собственика се бяха изсипали похвали за принципно новите алармени системи, за патентите върху нови заключващи механизми и за нетрадиционните (и изглеждащи непреодолими) схеми за охраната на обекти.

Младият Виктор нямаше нищо против това, че се разминава със заслугите (в това число и с патентите). Или поне не беше особено огорчен. Беше доволен, че има цел в живота и някаква причина да става сутрин от леглото.

Училището се бе оказало кошмар за него. Той или не искаше, или не можеше да схване на какво толкова се усмихват всички останали. Светът — най-малкото онзи свят, който той познаваше — съвсем не бе за него онова лъчезарно място, където другите деца си мислеха, че живеят.

Опитваше се някак да подражава на тяхното простодушие, на непохватността им, на привидно волния им, но неумел танц ден след ден. Насилваше се да бъде с другите (без значение дали се интересуваше от тях, дали ги разбираше, или дали го вълнуваха проблемите им) с надеждата да се зарази някак от тяхното безгрижие и безметежност на духа.

Всеки опит завършваше неизменно по един и същ начин — потърсваше спасение в работилничката на своя осиновител. И бързо намираще утеха в поредната сложна комбинация от щифтове, изтласквачи и плъзгачи.

По някаква причина, която не можеше, а и не държеше да разбира, новите идеи му хрумваха именно в такива нощи — когато беше неспокоен и възбуден. Новото разположение на добре познатите

съставни части се материализираше в главата му. Нещо повече — въртяха му се сложни схеми, в които се разкриваха неподозирани досега връзки между тахиони^[1], йони, заредени частици и микровълни. А охраняваните зони, които въображението му чертаеше, се появяваха като живи същества със своите нужди и желания, слаби и силни страни. Така че за него не бе никак трудно да конструира, заобикаля, анализира или подсилва такива зони на сигурност. И да продължава да го прави във всеки конкретен случай, докато самият престанеше да вижда начин за преодоляване.

А след това заспиваше изтощен и сънуваше кошмари.

Но имаше и други ноци. Нощите, когато никаква работа и взирание в различни механизми не можеха да премахнат болката. Ноци, когато незабелязано се измъкваше и поемаше по тъмните улички на типичното средноамериканско градче. И се сливаше със сутеньори, проститутки и пласьори, с манипулирани и манипулатори.

Осиновилата го жена често се безпокоеше, че можел „да зарази родните им деца“.

Ключарят обаче не се вълнуваше... стига работата да вървеше и изобретенията да следваха едно след друго.

А хората в училище, всичките добронамерени съветници, учители, възпитатели и провалили се наставници, само поклащаха глави. И дълбокомислено се оправдаваха, че не виждат смисъл да влагат „чак толкова енергия за проблемно дете, което вече е в системата“.

Веднъж месечно се появяваше така нареченият „социален работник“. Всъщност тя беше жена. Идваше, оглеждаше стаята му, разговаряше с учителите му, беседваше с осиновите му. И си тръгваше, за да напише поредния месечен отчет — копие на всички предишни.

„Виктор изглежда не така добре адаптиран социално, както останалите деца на неговата възраст. Показва неспособност да сподели истинските си чувства, дори в рамките на обичащо го семейство. Умен е, тестовете показват интелект на ниво гений. Въпреки това, оценките му са средни и всичките му учители са единомисленици, че влага нищожна част от онова, на което е способен. Лесно изпада в пристъпи на гняв и избухва при всеки опит някой да надникне в онова, което за него е право на лично съществуване. В стресова ситуация е склонен да губи

интерес, дистанцира се и започва да действа автоматично. Има препоръки момчето да бъде подложено на терапия или да бъде включено в специална програма за развитие.“

Последното, естествено, бе останало само пожелание.

Малко след осемнайсетия му рожден ден, на деветата година от идването му в семейството на ключаря — това семейство никога, нито за миг не можа да стане негово семейство — малкото момче се превърна в младеж и взе съдбата си в своите ръце.

И изчезна.

Беше твърдо решен да научи истината или лъжата за въпросите, които го измъчваха в нощните му кошмари. Нощите, през които спомените от Грейвсенд авеню се смесваха с физически болезнените психотични, психеделични^[2] образи на порутени предградия. И когато безлики създания — дълбоко в себе си подозираше, че това са отражения на самия него — крещяха в лицето му: „Кой съм аз? Защо съм сам?“.

---

[1] Хипотетични елементарни частици, които се движат със скорост, по-голяма от скоростта на светлината. — Б.ред. ↑

[2] Еуфористични, сюрреалистични, ирационални. — Б.ред. ↑

9.

Декорът не би могъл да бъде по-удачно подбран, дори ако се намираше в Холивуд.

Сенаторът се бе подпрял на дървен кол от оградата, носещ по себе си следите на времето, и не криеше, че се чувства комфортно в износените джинси, избелялата риза от трико и лентата на челото в цветовете на американското знаме. Зад него се простираше леко хълмиста ливада, из която лениво преживяха няколко бели и черни крави. Готов сюжет за снимка с предварително известен надпис от една дума...

„Америка!“

Конят пъхна любопитно глава в кадъра и Ван Нес го потупа по шията.

— Мен да питаш, и на него му се иска да го показват по телевизията — каза той добродушно. — Май се е метнал на господаря си.

Ван Нес се усмихна, но не на факта, че се бе наложило да наемат дресьор, който да научи животното да прави каквото се иска от него в нужния момент. Развеселяваше го наивността на повечето представители на американската преса.

— Демократ ли е или републиканец? — попита някой от групата журналисти пред него.

— Прилича ли ви на слон^[1]?

Петимата репортери и придружаващите ги оператори сервилно се засмяха.

— Ами — каза Ван Нес след дълбока въздишка, — да караме нататък.

— Решихте ли кой ще ви партнира в кампанията?

Ван Нес повдигна вежди.

— Не знам още, но ще трябва да е в състояние да посъживи конгреса.

— Президентът нарече предлаганата от вас данъчна схема смехотворна. Как ще реагирате?

— Като се има предвид, че единствените данъци, които този човек признава, са от тип „А“ — атаки срещу бедните и хората със средни доходи в тази страна — аз съм склонен да приема неговия коментар в духа, в който е направен: тъпоумен опит да се атакуват нови идеи, които не са излюпени от приятелите му на Уолстрийт.

— Какво ще ни кажете за разследването по случая „Кери“ и неговото закриване?

Ван Нес не отговори веднага. На лицето му се появи изражение на задълбочен размисъл... достойно за един истински президент.

— Радвам се, че повдигнахте този въпрос. — Той се поколеба за момент, но сякаш почувствал мига, в който камерите го дадоха в едър план, разкърши рамене и се изправи: — Както знаете, тази кампания е посветена на Джек Кери. На неговата памет и на вярата му, че най-добрите дни на Америка не са зад гърба ни, а тепърва предстоят. И че някъде пред нас ни чака слънчево място, до което можем да се доберем, стига само да протегнем ръка... Със смъртта на това чудовище — убиецът мафиот Пикаро, онези от нас, които познаваха Джек, вече могат да започнат да се сбогуват в душата си с него. Безкрайно съжалявам, че властите не успяха да заловят изверга навреме, за да спестят даването на още свидни жертви. Говоря за невинни хора като Бети и Луис Маккътчън и самоотвержената телевизионна продуцентка Меган Търнър. Фактът, че те трябваше да умрат, да паднат от ръката на този продукт на организираната престъпност, е най-страшната присъда за нашата система.

Камерата се фокусира върху твърдата челюст, суровото изражение и единствената сълза, стичаща се по бузата, а Роман Петеркеш спря звука на телевизора зад щанда.

— Мръсник! — измърмори той и насочи вниманието си към радиоапарата, лежащ изтърбушен пред него. Бръкна сред стърчащите жици и продължи: — Републиканци, демократи... все един дол дренки. — Погледна навъсено още веднъж вероятния кандидат за президент, вгледа се преценяващо в човека, който говореше за абстрактни образи, неясни цели и олицетворяваше гранитна пустота. — Копелдак — каза той на себе си, за да се успокои, и се захвана с работата си.

— Не ти ли харесва, папа? — попита го от пода на магазина малкото момченце, което си играеше с някакви играчки.

— Той е *гадж*, Томашек. — Мъжът спря за миг и усмихнато погледна сина си. — А ние сме...

— *Романи полска*^[2] — издекламира момченцето и отвърна на усмивката на баща си.

— И се страхуваме от...

Момченцето, което едва ли беше на повече от шест-седем години, скочи на крака.

— Не се страхуваме от никого, освен от Бог! — извика то, старейки се да подражава на възрастните.

— И вярваме на...

— На никой друг, освен на Бог — агресивно заяви Томашек. — На Бог и циганите... които Господ е създал, за да се молят за сина му Исус.

Роман кимна.

— Защо тогава Бог е създал толкова много *гаджи*?

Сериозното изражение на лицето на момченцето се разтвори в усмивка до уши.

— Бог е създал *гаджа*, за да не останат никога гладни най-верните му слуги — циганите.

Все така напълно сериозен, Роман се вгледа в очакващите признание очи на сина си, и внезапно разтвори ръце. Момченцето изкрещя възторжено и се хвърли в силната прегръдка на големите ръце.

— Томашек? — чу се от дъното на магазина женски глас. — Къде си? Баба ти те иска под масата.

Малика Петеркеш влезе в предното помещение при мъжа си. Когато видя двамата да си играят зад тезгяха, тя сложи ръце на хълбоците си и строго ги изгледа.

— Томашек! Бягай да помогнеш на баба.

Момченцето погледна майка си и се обърна към баща си:

— Трябва ли, папа?

На Роман му трябваше само един поглед към жена му.

— Може би нас ни е малко страх от мама — каза той и пусна малкия на пода. Плесна го леко отзад. — Хайде сега под масата да помогнеш на баба.

— Окей, папа! — кимна детето и излезе с щастлива усмивка.

Малика не помръдна и продължи да пронизва с гневен поглед мъжа си, който отново се наведе над радиото.

— Познавам този поглед — осведоми я Роман, преструвайки се, че се е концентрирал изцяло върху работата.

— Какъв поглед? Та ти не си ми видял очите.

Роман поклати глава.

— Трябва ли да поглеждам небето, за да се убедя, че е синьо?

— Много го глезиш — каза тя, но усещаше, че ѝ е трудно да поддържа сърдития тон.

— Той ми е син — сви рамене Роман.

— С теб не може да се спори — въздъхна Малика.

— Но ти го правиш толкова добре — повдигна вежди Роман.

Думите му я накараха да се предаде. Тя се приближи до предната страна на тезгяха, за да види с какво се занимава.

— Става ли?

Роман изсумтя недоволно:

— Правят тези неща така, че хем да слушаш полицейските честоти, хем да не можеш да се настроиш на най-интересните комуникации. — Той спря за миг и се оплака: — Много сложно.

— И ти ги правиш да вършат работа? — усмихна се криво тя.

Той кимна.

— Да, в крайна сметка. — Остави отвертката и се наведе през тезгяха, за да целуне жена си по бузата. — Мама има клиент, така ли?

— След няколко минути. Иска пълно гледане. Затова ѝ е нужен малкият. За да прави шум под масата.

Роман се засмя.

— Лонгайлъндски паралия или секретарка от центъра?

— Не позна. Някакъв странен тип.

— Странен ли... В какъв смисъл?

Малика заобиколи отзад, взе метлата и започна да мете.

— Изпратен е от Мадам Ферзиц.

— Така ли? — Роман внимателно я погледна. — Защо?

— Ами искал пълно гледане. Традиционни фази на Луната и съдба от раждането до смъртта. — Тя сви рамене. — Нали знаеш, че Ферзиц не прави такива неща. А и нещо около този човек не ѝ харесвало. Само че не пожела да каже какво. Препоръчала му мама.

— Ах, колко сме благородни!

Малика се засмя.

— Именно. Каза, че ѝ дължим една десета от парите, без разваляне на магия и уроки. Една пета, ако онзи поиска и това.

Роман кимна.

— Да, това май повече ѝ прилича. — Той отново се зарови в радиото, но след секунда спря. — Фази на Луната ли каза? Не знам дали, освен мама, ще се съберат още пет-шест души, които правят това днес. — На лицето му се появи странно изражение. — Ако този тип има лошо излъчване, дали няма да трябва някой да я наглежда?

— Брат ми Ласло ще седи на прозорчето за наблюдение в съседната стая. Приготвил е рязаната пушка. Освен това, малко е... махмурлия.

— След това и ние двамата с теб можем да поседим в стаичката — усмихна ѝ се закачливо Роман.

Малика се засмя.

— Девет години минаха, а ти се държиш все като... — Три къси извънвявания прекъснаха думите ѝ. — Той е — ненужно прошепна тя.

Дълбоко във вътрешността на къщата, някъде зад магазинчето, имаше стая, обзаведена като гостна, потънала в полумрак, най-вече заради полупрозрачните шалове, метнати върху настолните лампи, и спуснатите върху прозорците завеси. На няколко от масите вече имаше поставени запалени свещи. Във въздуха на талози се стелеха сладникави, упойни благовония.

В очакване да въведат новия ѝ клиент, баба Петеркеш оправи за пореден път шаловете и полите си. Искаше да постигне максимален ефект.

Кристалната топка чакаше своя ред в поставката си на малката масичка отдясно. Три колоди карти таро — всяка загърната в отделна цветна кърпа — стояха на масата точно пред нея. Трите незапалени свещи пред всяка от колодите изглеждаха като стражи на пост.

— Влез — каза тя в мига, в който завесата помръдна. — Влез и остани в мир с вселената.

— Мога ли да взема палтото ви, сър? — обърна се към мъжа въвелата го девойка.

Той кимна и ѝ го подаде.

Момичето незабелязано прекара ръце по дрехата и едва доловимо кимна. Не бе напипала нищо в джобовете, което би могло да помогне на баба ѝ да намери правилния подход към посетителя. След това безшумно излезе. Щеше да прегледа палтото по-внимателно.

Мъжът седна на указания му стол от другата страна на масата срещу старата жена. Скрита зад фасадата на блага усмивка, тя изучаващо го разглеждаше.

Преваляше трийсетте. Мъж, олицетворение на мрака — както като тен, така и като излъчване. Висок, в превъзходна физическа форма. Тези факти не се бяха изплъзнали от опитното ѝ око, въпреки евтините, безлични и поне един размер по-големи от необходимото дрехи, които носеше. Дългата му коса и брадата му изглеждаха рошава, но по елегантен, отигран начин.

„Не иска да привлече вниманието на околните върху себе си — каза си старицата. — И едновременно с това се страхува да не бъде разпознат, ако някой случайно го погледне. Часовникът му е скъп, бижутата — също, маниерите — свободни, непринудени, а погледът му... Нищо не може да му убегне.“

Без да бърза, тя грижливо подреди двете кутии кибрит на масата — по една от двете страни на свещите.

„Притежава уменията да стои, без да помръдва — забеляза тя. — Уверен е в себе си до степен на арогантност, но дълбоко в очите му се таи страх като на... като на преследвано животно. Погледът на Loup Blanc, както казват френските цигани. Белия вълк — онзи, от който всички се страхуват. Единак, който преследва, но и сам е преследван... от хората... или от страха.“

А досами периферията на аурата на този човек кръжаха тъмни духове. Заплашващи да го погълнат, но държани на разстояние, благодарение на някаква невидима сила в него.

Объркана от нарочната анонимност на този човек и едновременно с това силно заинтригувана от истинската му същност, тя започна:

— Призоваваме мира, Божието провидение и сина, който Бог сам изпрати при нас — Исус Христос, в тази стая. Умоляваме го да погледне благосклонно на нас, които сме тук, и да ни позволи да споделим неговото проникновение. Молим го да ни защити от тъмните

сили, които се опитват да покварят творенията му. И да остави светлината си да озари душите ни с мъдрост. — Тя вдигна поглед и се опита да проникне зад слънчевите му очила. — Как искаш да се обръщам към теб?

Мъжът се поколеба.

— Лайнъс — отговори той накрая. Гласът му бе равен — без интонация или доловим акцент.

— Какво дарение ще направиш, Лайнъс? — попита го тя направо. Надяваше се на сто долара при първото посещение. След това, в хода на по-нататъшните сеанси, цената бавно щеше да се вдига, защото разчиташе да го убеди в нуждата да закупи някои настойки и да поръча различни магии.

Мъжът внимателно постави пет стодоларови банкноти на масата.

За пръв път в целия си живот баба Петеркеш застина, неспособна, да реагира.

— Как... аз... — Тя бързо възвърна самообладанието си и фокусира поглед върху парите, без да посяга към тях. — Няма да призова тъмните! — предупреди го тя. — Няма да ги повикам за никакви пари, ясно ли е? — Гласът ѝ бе твърд, но в него липсваше убеденост.

— Единственото, което искам — все така безизразно поясни мъжът, — е пълно гледане. По стария начин, с фазите на Луната, от периферията към центъра. — Той я изгледа иззад тъмните си очила. — И искам да чуя нещата едно по едно. Търся... познание.

— Искаш нещо необичайно. А фазите на Луната... те могат да бъдат безмилостно откровени. И онова, което ще ти кажат, може да не ти бъде приятно.

Трябваше да накара този човек да се поотвори по някакъв начин. Нужно ѝ бе да разкрие нещо за него, за което да се хване. Нещо, макар и малко, което да ѝ подсказва правилната насока, преди да са стигнали до картите.

— А може би не ти стига сила. Малко са онези измежду посветените, които още могат да го правят — въздъхна той и посегна към парите с намерение да си ги прибере обратно.

— Домът на Петеркеш гадае по този начин вече седем поколения на петите дъщери! — възмути се тя.

Мъжът замря.

— *Домът на Петеркеш?* — прошепна той. Помисли и отдръпна ръката си. — Тогава гледай ми.

Разбрала най-сетне защо мадам Ферзиц се бе изплашила от този човек, старицата неохотно прибра парите.

— Избери си кибритена клечка от една от кутиите пред теб и запали с нея една от свещите. Една клечка и една свещ!

Мъжът кимна.

Бавно посегна, постави ръка върху първата кибритена кутия, после я завъртя успоредно на редицата свещи. Обърна поглед към втората кутия, огледа я внимателно и стовари свития си юмрук върху нея.

Ударът отекна в малката стая.

След няколко безкрайно дълги секунди той вдигна юмука си и отдели залепилата се за долната му страна кибритена клечка с другата си ръка. Все така бавно, без да обръща внимание на почти разтрепераната старица, ококорила широко очи, той запали с клечката единствената свещ, останала права.

— *Бенци Йоска* — прошепна тя, инстинктивно призовавайки божията милост.

— *Йонка* — отвърна с традиционната реплика мъжът, без да повишава глас.

Скрит в дрешника и застанал зад полупрозрачното огледало, монтирано в едната стена на приемната, Ласло насочи рязаната си ловджийска пушка към фигурата, намиращата се на петнайсетина стъпки от него. И едновременно с това настъпи бутона в пода.

— Циганин? — предпазливо се поинтересува баба Петеркеш.

— Арпад — отговори мъжът, след като обмисли въпроса. — По заобиколен път.

В същия момент в помещението на дрешника влезе Роман със зареден пистолет четиридесет и пети калибър в ръката.

— Какво става?

Ласло отговори, без да отмества поглед от задната стена на огледалото:

— Този... Лайнъс, изигра номера в юмука. — Гласът му бе тих и напрегнат.

Роман огледа мъжа от другата страна.

— Не ми изглежда да е от нашите.

Ласло беше запънал и двата ударника на ловджийската пушка.

— Баба го попита направо. А той се нарече странстващ.

— Мислиш ли, че е от клана на Саша? — попита Роман и се приближи до вратата, разделяща дрешника от гостната.

Ласло сви с безразличие рамене и сложи пръст на спусъка.

— И внимавай! — процеди Роман шепнешком. — Цели се високо. Томашек е под масата.

Ласло кимна.

— Кой си ти? — с висок, едва ли не възмутен глас попита баба Петеркеш.

Мъжът не каза нищо и забърса с лакът две от колодите. Разопакова третата и разбърка картите с розетка.

— Попитай картите.

Постави ги обратно в кутията и я сложи пак на масата, но по диагонал, така че единият им връх да сочи точно към него, а другият — към нея. Бавно ги плъзна към нея.

Шепнейки беззвучно молитва, старата циганка отвори кутията и започна да ги подрежда с лице надолу по древната схема.

— Кога си роден, Лайнъс?

— При новолуние.

Разнесе се тихо стенание — то сякаш идваше отвсякъде и от никъде.

Мъжът само леко се поусмихна, но не повдигна поглед от масата.

Баба Петеркеш започна да обръща картите, тръгвайки от горния десен ъгъл на схемата.

— Идваш отдалеч. Но те чака още по-дълъг път.

— Да.

— Роден си без име на баща, но сам си отхвърлил името, което са ти дали. Приел си друго, а с него и... друг живот. — Тя направи пауза. — Името не е Лайнъс.

Този път мъжът наистина се усмихна, но само за секунда.

— Продължавай.

— Бил си в компанията на лоши хора и си вършил лоши неща заради тях. Виждам смърт и болка да те съпровождат неотклонно. — Нова пауза. — Бил си платен убиец?

— Не... — Поколебаване. — ... не точно.

Ласло понечи да стане от стола, но Роман сложи тежката си ръка на рамото му и го спря. Опитваше се да проникне през рошовата коса у невчесаната брада на посетителя. Искаше да зърне очите му през слънчевите очила.

— Почакай — прошепна той.

Баба Петеркеш обърна нови три карти този път в долната част на схемата.

— Това е твоето настояще — обясни тя и разгледа новообърнатите карти. — С теб са постъпили несправедливо. И ти носиш известна вина за случилото се. Сякаш... като че ли по-малкото зло, което носиш у себе си, е привлякло върху теб друго, по-голямо. Други хора... двама, не трима, разчитат на силата ти в това изпитание. — Тя го погледна и този път в погледа ѝ сякаш имаше съжаление. — Срещу теб са се подредили могъщи сили. — За миг гласът ѝ прозвуча неуверено. — Но те вече не виждат в теб заплаха. — Ново колебаване. — Само че бъркат. — Обърна следваща карта. — Вече две луни... — Поредна карта. — ... две луни и полумесец, може би десет седмици, но не повече от това, ти бягаш. — Тя сложи ръце върху вече откритите карти. — Не е от страх. От предпазливост?

Мъжът кимна.

— До теб стои един човек — не ти е баща, но е баща, който е болен. Нещата не се развиват добре за него. — Тя вдигна поглед. — Този мъж, който не е твой баща... картите казват, че той бавно умира, но от собствената си ръка. Възможно ли е това?

— Възможно е.

— Ако е наркоман, да кажем — прошепна Роман от другата страна на огледалото.

Баба Петеркеш поклати глава.

— Моля се Бог да има милост и да дари с изцеляващата си любов твоя... приятел. — Тя пак насочи вниманието си към картите. — И още някой има, изглежда като... да, това е жена.

— Има.

Тя кимна.

— В нея гори огън. Тя не се вълнува от нищо — от справедливост, отмъщение или разплата. Единственото, което търси, е... — Обърна нова карта и додаде: — ... признание. И е застанала на

твоя страна само заради него, заради минималната вероятност да го намери.

Ъгълчетата на устата на мъжа се изкривиха в подобие на усмивка.

— А третия?

— Приятел. На него можеш да се довериш. Човек, който е дошъл от Изтока и който живее само заради тръпката.

Роман се усмихна, свали ударника и направи знак на Ласло да се отпусне.

— Део Хартунян — каза той.

Мъжът, нарекъл себе си Лайнъс, посочи към центъра на подреждането.

— Какво е бъдещето ми?

Тя погледна картите в средата. После обърна онази, отляво на геометричния център.

— „Окото на Египет“^[3]. Права... — Пауза. — Това означава измама, голяма измама. Нещо много опасно, срещу което си решил да се изправиш. — Насочи внимание върху съседните карти. — Би могъл да го направиш и сам. — Тя го погледна право в очите. — Но знай, че не бива да го правиш. За да се справиш с него, каквото и да е то, трябва да разчиташ на всичко, което имаш. И на още нещо.

— За което и съм дошъл — неясно измърмори той.

Тя неуверено протегна ръка над картата, вдясно от центъра.

— „Краля на чашите“... — Погледна го. — Лошо място за тази карта. Означава, че съдбата ти, жизнената ти сила, е свързана с тази на друг. — Откровено изплашена, тя обърна картата в центъра. — *Бенци Йоска!* — Лицето ѝ беше мъртвешки бледо.

— *Йонка.* Какво е това? — Гласът на мъжа беше спокоен, но личеше, че полага усилия да се сдържа.

— „Магьосника“, легнал на дясната си страна — отговори тя. Дишаше тежко, сякаш въздухът не ѝ стигаше. — Легнал настрани не е на хубаво. Легнал надясно... никак не е хубаво. — Тя поклати глава, дълбоко объркана. — Никога не съм виждала тази карта в центъра. Това е много лошо... но и много странно.

— И какво означава?

Старата жена не му отговори веднага. В продължение на няколко минути тя задълбочено разглеждаше картите.

— Просто няма смисъл. Възможно е да се случи така, но... — Гласът ѝ бе спаднал до шепот. — Твоето благополучие не е в този свят. Не е и в съседен свят. То е в *различен* свят. Много странно! Досега не бях виждала картите да... — Без да довърши, тя го погледна: — Има и още нещо.

— Продължавай.

Старицата продължи, показвайки му с ръка.

— Главата на „Магьосника“ докосва „Окото на Египет“. За пръв път виждам това, но... — Тя вдигна предупредително показалец: — Посланието до теб е ясно, макар да не виждам смисъл в него. — Тя си пое дълбоко дъх. — Търсиш справедливост и чрез нея — мир. — Жената поклати глава. — Но няма да намериш мир, докато... Това може да значи нещо за теб, но не и за мен. — Спря за пореден път и след малко продължи със заплашителен шепот: — Няма да има мир, докато не срещнеш Магическите очи!

Мъжът кимна и се вгълби в себе си.

— Мога ли да задам въпрос? — Изглеждаше успокоен, сякаш гледането на карти бе потвърдило някакви негови съмнения. Нещо, което бе крил дълбоко в себе си.

Старицата се окопити, после свали поглед върху картите.

— До четири — каза тя с укрепнал глас. Но погледът ѝ не изпускате странната подредба на картите.

— Стига ми един.

— Питай.

Той свали очилата си и се обърна с лице към огледалото:

— Къде мога да намеря Роман Петеркеш?

Роман влезе в гостната през маскираната врата.

— Ти би трябвало да си мъртъв наемен убиец на мафията — весело каза той вместо поздрав.

— Кой каза това? — направи гримаса Грег.

— Един *гадж* политик.

Грег стана, сви рамене и направи крачка към доста по-едрия от него мъж.

— Ами — отговори той, — нали знаеш, че на *гаджите* не бива да се вярва.

Двамата поривисто се прегърнаха за изумление на старицата и под любопитния поглед на малкото момченце, което надникна изпод

покривката на масата.

На другия бряг на реката, точно срещу малкото магазинче, едно жълто такси бавно кръстосваше пустите, притъмнели обезлюдени улички на състоящото се всичко на всичко от четири преки градче Патърсън в щата Ню Джърси, известно още и като „Дупката“.

— И защо трябва да съм тук? — попита Меган, седнала отпуснато на предната седалка.

Изражението на Део не се промени.

— Грег нареди да не те оставям сама.

— Хайде, стига! А *него* защо го пусна сам?

— Онова, с което Фос се занимава в момента, представлява чиста проба тежко криминално престъпление в този щат. Не знам със сигурност, но може да се разглежда и като престъпление от федерален характер. — Той намали и огледа улицата пред тях. — Не е нужно всички да се излагаме на този риск.

След два и половина месеца в компанията на тези мъже, Меган все още не можеше да реши харесва ли ги, или не. Но вече бе убедена в едно: всички неудобства биха си стрували жертвите, ако нещата се развиеха по начина, по който се надяваше.

Щеше „да се върне“ от света на мъртвите, при това с история, която щеше да затъмни всичко друго, случило се през този век. А може би не само през този, ами през всички досега, както и през бъдещите. Сензация, която щеше да ѝ донесе милиони, светкавична международна известност, слава, награди... Признание от мащаб, който би накарал личности като Кронкайт, Мъроу, Радър и Севарейд да позеленеят от завист.

И всичко, което трябваше да направи, за да го постигне, бе просто... да оцелее. Мисъл, за която не се бе сетила в онази нощ преди три месеца, когато бе взела решение под натиска на обстоятелствата.

Мирисът на барут все още бе в носа ѝ, виковете на Бети Маккътчън продължаваха да отекват в ушите ѝ. Споменът за страха във всяка капка ледена пот, пропила болничния халат въпреки студената нощ, още бе жив.

И все пак беше се присъединила към тях и бе взела участие в инсценировката на нещастния случай на язовирната стена. Може би...

Да, сигурно го бе направила, тъй като тогава не бе имала никакъв избор.

Само че няколко часа по-късно, след като бе прегледала в запуснатия крайпътен хотел, някъде из щата Илинойс, хелиографското копие на съхраняваните от Маккътчън документи, отнасящи се до „Маджестик 12“ („Меджик 12“), направеният вече избор не ѝ се бе сторил така обоснован.

Разказът в онези документи в значителна степен подкрепяше онова, което тя вече бе започнала да подозира — че става дума за широкомащабна, продължаваща почти петдесет години операция по укриване на истината от американския народ. Че укриването продължава и до ден-днешен, се потвърждаваше от всичко случило ѝ се през последните денонощия. В допълнение към останалите убийства, за които крадецът ѝ бе разказал.

Инстинктът ѝ подсказваше да излезе в ефир незабавно. Да направи публично достойние документите, с които разполага, и да разкаже за събитията, на които лично бе станала свидетел. Да се свърже по спътника с най-близкия клон на „УИН“ и да излъчи за цял свят известните ѝ факти!

Но излъчените на следващия ден новини бяха променили това ѝ решение.

Историята за някакви убийци на мафията, опитващи се да прикрият скандал с половинвековна давност, бе толкова абсурдна, толкова некадърно скалъпена, очевидна измислица, че тя бе възприела като удар готовността, с която хората я бяха приели.

Дори „УИН“ бе заявила: „... Именно действията на мафията през Втората световна война бяха обект на подготвяния от госпожица Търнър специален документален сериал. Сериал, който сега ще продължи в памет на жената, повярвала, че тъмните сили, стоящи зад организираната престъпност, трябва да бъдат наказани. И да платят както за престъпленията си днес, така и за злодеянията си в миналото“.

— Дявол да ви вземе! — бе изкрещяла тя срещу телевизора. — Не можете просто така да ме погребете! Ще видим какво ще кажете, като се появя на екрана!

— Дали наистина не могат? — Грег я бе наблюдавал от другия край на стаята. — Действително ли вярваш, че след всички тези убийства, след Маккътчън, Кери и един бог знае колко още, те ще те

оставят ей така да излезеш в ефир и да ги унищожиш? — Той горчиво се бе изсмял. — Мила госпожице, та те ще те смачкат като дървеница между чаршафите.

— Но ако ме покажат на живо...

— Кажи го на Осуалд^[4]. — И той бе подхвърлил на масичката пред нея копие от документите. — Прочети отново. За да опазят разгласяването на това, те ще направят всичко. Ако не те убият, тогава ще намерят уважавани професионалисти, известни със своята „почтеност“, които да те обявят за ненормална, след което ще свършиш в лудница.

Меган бе поклатила глава на думите му.

— Моите хора ще ми повярват. Особено след като имам това в ръцете си — бе повдигнала тя купчината документи от масичката.

Което бе накарало Грег отново да се засмее.

— Хартия, искам да кажа копия на копия на предполагаеми документи.

Меган се бе замислила за миг.

— Бих могла да ги заведа в...

— Базата по растениевъдство? Да, давай! — Убеден съм, че точно това ще намерите, ако изобщо те оставят да заведеш някого там. И с удоволствие ще ви разведат да разгледате как разни специалисти прекарват живота си в събиране на материал, за да селектират по-красиви видове цветя, които да гаят околността на американеца върху моравата пред дома му. — После бе замълчал, загледан в пода, концентриран в някаква терзаеща го мисъл. — Освен това, има още нещо...

— Какво още? — бе го попитала тя обезкуражено.

А той бе вдигнал поглед и изучаващо я бе изгледал.

— Ако ти се покажеш жива и здрава, тогава същите хора, които несъмнено ще те спрат, ще се досетят, че най-вероятно и аз съм жив. — Той бе пристъпил към нея. — А точно това е нещо, което не съм готов да позволя да се случи.

За пръв път Меган бе почувствала, че се страхува от мъжа, който я бе спасил.

— Какво в такъв случай ми остава? — бе го попитала тя с внезапно спаднал глас.

И тогава се бе случило нещо странно. Абсолютно неочакван момент в нескончаемата поредица от изненади. Грег се бе усмихнал.

— Когато един ден най-сетне настъпи моментът да възкръснеш от мъртвите — бе й казал той развеселено, — поне го направи подобаващо.

— Кое?

— Възкръсването, естествено — бавно бе додал той. — Публикувай документите, приведи свидетелски показания, а след това им покажи Джо и Макс!

Думите му я бяха накарали дълго да мълчи, неспособна да издаде звук. Накрая бе измънкала неубедително:

— Това едва ли е възможно.

А Грег бе свил рамене.

— Тепърва ни предстои да разберем дали е така — простичко бе отвърнал той. — Само че решението трябва да вземеш сега.

— Но за какво съм ви аз?

— Ами — търпеливо й бе обяснил Грег, — ти знаеш как е започнало всичко, може би са ти известни и други факти, за които ние дори не подозираме, а бихме желали да научим. А Джо и Макс — които и да са те — са само лост, средство за постигане на целта. Или по-скоро ще ги превърнем в това средство. И тогава, аз ще имам нужда от платформа... — Той се замисли, търсейки правилната дума. — ... от обществен форум, който да ми позволи да преговарям. Или поне да внуша заплахата, че ще преговарям от такава позиция... — Готвеше се да каже още нещо, но замълча. — Независимо от това — продължи той след малко с нисък, страховит глас, все едно говореше Студения на младини, — пред теб има две възможности. Да дойдеш с нас. Да ни помогнеш... — Той изтегли пистолета от колана си, запъна ударника и го насочи в главата й: — Или да умреш тук и сега!

Беше погледнала към дългата цев, бе надникнала в черната й дупка и бе видяла някъде зад нея студените очи и лишения от всякаква емоция поглед в тях. Беше почувствала истински страх, но след събитията от последните дванайсет часа, какво означаваше още едно стряскане?

Не.

Обладалото я в онзи миг чувство беше не страх, а пронизваща я до мозъка на костите тръпка на възбуда! И чисто професионалното

усещане... не, не усещане, а увереност, че каквото и да се случи, ако намерят двамата Грей, а дори да не ги намерят, тогава поне разказът за човека, идентифициран като обществен враг номер едно, както и да е, едното или другото, ще бъде ако не сензацията на десетилетието, поне репортажът на годината!

Знаеше, че опасностите, които ги очакват, ще бъдат не по-малко страшни от крадец, насочил пистолет в челото ти.

Стига да оцелееше...

Беше приела незабавно.

А след това не спряха на едно място. Всяка нощ пътуваха. Следващите шест седмици изминаваха различни разстояния в различни посоки. Избирани по напълно случаен начин, без никакво подобие на план или схема.

— Искаме да сме сигурни, че сме се изплъзнали — ненужно бе пояснил Грег.

А един ден бяха поели на изток.

Случайните преходи бяха зад гърба им. Ала този път се движеха целенасочено и Меган не след дълго бе забелязала, че спиранията им са планирани по начин, позволяващ да попълнят планината от информация, необходима за да нанесат успешен удар.

Което в крайна сметка ги бе довело в Патърсън.

— Безопасна база, от която да действаме в Ню Йорк — обясни кратко Грег.

Само че се бе появил непредвиден проблем.

По време на цялото кръстосване из страната Фос бе изпитвал затруднения с натрупването на задоволителен запас от хероин. Тъй като избягваха големите метрополиси и дори градове, на него му се бе налагало да купува при възможност значителни количества, за да се подсигури, докато се намират в „сухи“ градчета.

Само че — факт, който Меган бе научила от събирането на материал за предаване, посветено на наркоманията — наркоманите рядко успяват да се запасят. Защото наркоман с голям запас просто взема по-големи дози, след което нуждите му се увеличават и така порочният кръг се затваря.

Възрастният мъж не бе изключение от това правило. Навиците му, до неотдавна относително поносими, ако изобщо може да се каже такова нещо, сега бяха излезли извън контрол. Фос вече прекарваше

дни, без да яде. Настроението му рязко се сменяше, бе започнал да слабее и се намираше в състояние на постоянна отнесеност.

А Грег не желаше да разговаря на тази тема.

До неотдавна.

Един ден Фос не се бе върнал след „екскурзия“ по набавяне на материал из тази воняща дупка на Ню Джърси. Така че след като се бяха обадили на Грег по телефона, Део и Меган излязоха с колата да го търсят.

Део спря пред входа на изоставен склад.

— Хайде — даде ѝ знак той.

Тя го изгледа, без да скрива гнева си. Вече бе почнало съвсем откровено да ѝ писва.

— А защо не вземеш един път да отидеш и ти?

— Аз оставам в колата — бе безстрастният отговор.

Тя поклати глава и слезе.

— Страхотно...

Погледна назад по пустата улица, бавно се приближи до вратата и почука.

— Да-а... — чу се отвътре немощен глас.

— Търся един приятел.

След малко вратата се отвори.

Двама несъмнено дрогирани типа я гледаха отвътре.

— Твоето приятелче съм аз, кучко.

Тя отстъпи.

— Той е около петдесетте, но изглежда по-стар — изрече тя в мига, в който двамата прекрачиха прага.

— Телевизийо... Ти ли си? — разнесе се гласът на Фос някъде от тъмното.

— Аз съм! Излизай, по дяволите, от тази дупка!

Мъжете погледнаха назад, след това пак се обърнаха към Меган. Зад гърба им се разнесе шум от влачеци се крака.

— Той не ни е платил, кучко.

— Да — потвърди вторият и посегна към разкопчаното ѝ яке. —

Но сме готови да приемем заплащане и в друга форма...

Мъжът внезапно замръзна.

— Мърдай, старче — извика Део точно зад Меган.

Тя сепнато се обърна и го видя с изпъната напред ръка и метнат връз нея шлифер, изпод който надничаше зловещото дуло на картечен пистолет. Недвусмислено насочено към коремите на двамата.

Фос се измъкна от тъмното, а Меган го прихвана през раменете и му помогна да стигне до колата.

Део отстъпи назад, без да сваля поглед от мъжете, но им позволи да се върнат обратно под прикритието на мрака и да затръшнат тежката врата зад себе си. После изтича назад към колата.

— Мислех... Бях останала с впечатлението, че ти никога не носиш оръжие? — проговори Меган, когато той седна зад волана.

Део ѝ хвърли безмълвно шлифера. Тя го разгъна и видя в него... само цевта на пистолета. Без приклад, без тяло... без нищо. Само половинметрова стоманена цев!

Погледна го объркано.

Део най-сетне позволи на лицето му да се прокрадне емоция. Веждите му едва доловимо се повдигнаха и той включи на скорост.

— Е, *понякога* слизам от колата. Но *никога* с оръжие!

Грег, Роман и Ласло седяха зад кухненската маса и отпиваха от гъстото, ароматно унгарско кафе.

— И как така опитен човек като теб се е забъркал с федералните власти? — любопитства Роман и запали поредната цигара от фаса на Ласло. — Защото последното, което бях чул, е, че правиш удари за шестцифрени суми и си живееш живота.

Грег премести поглед към Ласло и го върна върху Роман.

— Това ми е шурей. Няма да те предаде. А ако го направи, ще му прережа гърлото — каза той небрежно. — Нали, братко?

— Естествено — побърза да се съгласи Ласло, докато слагаше петата лъжичка захар в чашата си с кафе.

Малика остави на масата купичка нахут и чиния препечени чеснови хлебчета.

— Да ви е сладко — пожела им тя и се изниза през вратата. — Хайде, Томашек.

Но момчето не помръдваше, вперило поглед в чужденеца.

— Тате, ти не казваше ли, че не трябва да се доверяваме на гаджа? Никога!

— Томашек! — скастри го Малика и бързо се върна от прага с притеснено изражение на лицето.

Роман ѝ махна да не се намесва.

— Правилен въпрос — похвали той малкия и го вдигна на коленете си. — Вик... — направи пауза. — Не ми казвай, че трябва да ти викам Лайнъс, моля те? — Безпокойството в гласа му беше очевидно.

— Сега съм Грег. Грегъри Пикаро.

Роман се замисли над чутото. После одобрително кимна неколkokратно и отново насочи внимание към сина си.

— Пикаро може и да не е роден циганин, но е по-достоеен за уважение и от мен самия.

— Не разбирам, тате. Защо?

Роман отново направи кратка пауза, преди да му отговори, и срещна погледа на Грег.

— Не, не е нужно да разбираш, сине. Поне засега. — Но гласът му звучеше изненадващо меко. — Достатъчно е да знаеш, че преди години, още преди да си се родил, той направи за нас нещо, за което едва ли ще можем да му се отблагодарим. И заради това, той винаги ще бъде достоен полски ром!

— Но, тате...

— Достатъчно. — Роман го подаде на Малика и този път тя бързо напусна кухнята.

Грег се загледа в чашата с кафе.

— Как е гърбът ти?

Но Роман сви рамене, показвайки, че не желае да говори на тази тема.

— С какво мога да ти помогна?

— Едва те открих. Бях се отказал, когато се сетих какво ми беше разказал за майка си.

Но Роман не искаше да се отклонява.

— С какво мога да ти помогна?

— Онази Ферзиц бе може би петата...

Този път Роман се пресегна и докосна преплетените пръсти на Грег.

— Добре, намерил си ме вече. С какво мога да ти помогна, братко?

Грег дълбоко си пое дъх и се приведе напред. Другите двама също се снишиха.

— Предполагам, чул си за проблемите, които имам? — Роман кимна. — Имам план как да се измъкна от тази ситуация, но ми е нужна помощ.

— Предполагам. Стана ми съвсем ясно от онова, което мама ти каза. Ще направя, каквото мога — каза Роман.

— На твое място бих изчакал, преди да давам обещания. Защото рискът е голям. — Грег замълча за няколко секунди и продължи: — По-голям от всичко, с което някога сме се сблъскали.

Ласло се усмихна.

— Виж, Пикаро. От онова, което Роман ми е разказвал, ако не си бил ти, той едва ли е щял да оцелее и да се ожени за сестра ми. Значи сега тя още щеше да ми е на ръцете и да се чудя какво да я правя. Даже и само по тази причина аз стоя зад Роман.

Всички се засмяха. Вежливо и напрегнато.

— Ще ми трябват повече от двама доброволци — уточни Грег и вдигна поглед, за да се увери, че са сами. — Имам нужда от екип.

— Пълен екип?

Грег потвърди с кимване.

Роман поклати глава.

— Не съм участвал в пълен екип от... — Замисли се дълбоко. — ... десет, може би петнайсет години. И дори по онова време, това си беше отмиращо изкуство.

Думите му обезпокоиха Грег.

— Но надявам се все още можеш да намериш хора, нали?

Ласло разпери безпомощно ръце.

— Проблемът не е в това да се намерят хора. Проблемът е да се намерят *нужните* хора.

Роман се съгласи с думите му.

— Не е както едно време в Париж, приятелю. — Той притеснено се засмя. — В Париж можеше да се събере екип, но тук...

— Да не говорим, че би струвало куп пари. А може и повече — уточни Ласло.

— Прав е. Ласло и аз сме с теб и нас не ни мисли — усмихна се пак Роман. — Но за да съберем хората, които ти трябват, следва да предвидим поне по пет стотака на седмица на глава плюс разноските.

— Усмивката му стана крива. — За дълго, за кратко — това е положението.

— И каква е идеята, ако мога да попитам на този етап? — осведоми се Ласло и запали нова цигара. — Защото това може да се отрази на цената, нали разбираш?

— Да, ясно — поколеба се Грег. — Охранявана правителствена база.

Роман избухна в смях.

— А, знаех си, че един ден ще погледнеш към Форт Нокс! — Но смехът му заглъхна като срещна очите на приятеля си. — Не е Форт Нокс, така ли?

— Нещо не по-лесно — отговори Грег, бръкна в джоба си и извади малка кадифена торбичка. Подаде я на Роман: — Помня, че някога се занимаваше с камъни. Това според теб може ли да покрие депозита?

Роман изсипа в шепата си идеално кръгъл камък.

— Стъклено топче? — изненада се Ласло, но раздвижи шепата си, видя отблясъците от камъка и погледна Грег право в очите.

После го вдигна към светлината. И лицето му замръзна в изражение на респект и недоверие.

— Не е шега, нали? — умолително прошепна той.

— Никаква шега.

Роман отново разгледа камъка и го подаде на Ласло.

— Покажи го на мама.

Младежът сви рамене и излезе от стаята. Когато останаха насаме, Роман се наклони към стария си приятел.

— Да ти се намират още?

— Доста.

Роман се облегна на стола си и се замисли. След малко лицето му бавно разцъфна в широка усмивка.

— Доста, казваш — промърмори той повече на себе си. Бръкна в джоба на жилетката си и подаде на Грег дълга пура.

Двамата останаха да чакат мълчаливо връщането на Ласло. Десет минути по-късно той влезе обратно при тях, клатейки глава.

— Мама едва не хвърли топа, като видя камъчето — рече той и го върна на Роман с голяма неохота.

— Какво каза?

Ласло дълбоко си пое дъх.

— Двайсет и пет, може би трийсет години. Сигурно повече. Злато и коприна за цялото семейство.

Роман се опита да пресметне на колко се равнява годишният доход на добре платен мъж, умножен по дваайсет и пет. Еквивалентът на едно малко кръгло камъче.

— Какво ще има за екипа? — попита той, докато мислеше.

Грег се поизправи на стола си.

— За екипа камък, разделен на равни части. За вашето семейство — друг, като за организатори.

Пурите на двамата цигани паднаха едновременно от устите им.

— Къде се намира тази правителствена база, дявол да я вземе? Зад портите на Ада? — попита смаян Роман.

— Какво ти пука? — отговори му веднага Ласло, без да откъсва поглед от камъка. — За тази цена съм готов да изрина дори рогатия — и се изплю суеверно през рамо.

— Може и да си прав, братко — замислено се съгласи Роман и погледна Грег. — Продължавай, Пикаро.

Грег се взря дълбоко в очите на Роман и видя в тях нещо повече от напълно разбираемата алчност и дори повече от готовността на един заклет се да върне дълга си мъж. Видя в тях фаталистичната, може би фанатична вяра, присъща на повечето цигани, че един ден... някъде, някак, те ще се натъкнат на слепия късмет, който ще възнагради надеждите им веднъж и завинаги.

Той бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади свити на руло документи.

— Прочетете това внимателно, преди да вземете решение.

Роман пое документите и без желание върна камъка на Грег. После свали поглед върху думите от антетката в горния край на всяка страница:

Строго секретно
Меджик...

— *Магическите очи* — промърмори той, облегна се и започна да чете.

---

[1] Символ на републиканската партия (магарето е символ на демократическата). — Б.пр. ↑

[2] Полски цигани. — Б.пр. ↑

[3] Такава карта в комплектите карти таро, популярни в България, отсъства. — Б.пр. ↑

[4] Ли Харви Осуалд — предполагаемият убиец на Джон Кенеди, застрелян от Джек Раби пред телевизионните камери. — Б.пр. ↑

10.

— Добре дошли във Фрийдъм Ридж.

Малка група хора бяха наобиколили своя гид и разглеждаха суровата пустинна местност под тях.

— До около 1948-а всичко, което сега виждате, е било територия, открита за търсене на ценни минерали, рудодобив, разработване на нови залежи и отдих. Тогава, в средата на споменатата година, централната част, обхващаща около сто акра, била закупена от военновъздушните сили и превърната в стрелкови полигони с номера от 43 до 55 включително.

Слънцето вече се спускаше и бе разсякло синевата на небето с ярките си оранжеви лъчи — фон, на който хълмовете на запад изпъкваха по неповторим начин. От маранята пясъкът на места изглеждаше като подвижен и създаваше впечатлението за потоци, които се спускат по дюните към равнината. Температурата бе спаднала с няколко градуса, но все още оставаше близо до четиридесетте. Въздухът беше сух и тежък.

Не че това имаше някакво значение.

Защото хората, които идваха тук, които биваха привлечени пак и пак към това неприветливо място, стояха над неща като климатичните му особености.

Те бяха тук, за да видят и да повярват.

— Постепенно — продължи своя разказ гидът, събирайки в гласа си цялата драматичност, почерпена от двугодишното му участие в театралната група към колежа, — с течение на годините авиацията разширявала присъствието си в долината, която виждате. Оправданието им било, че колкото по-съвършени и по-разрушителни ставали оръжията, толкова по-широка буферна зона им била необходима, за да опазят живота на случайно проникнали тук цивилни лица.

Пренебрежението и недоверчивостта в гласа му напълно хармонираха с изражението на лицето му. Той последователно изглежда всеки от присъстващите в очите.

— Само че никой никога не е виждал тук нещо дори смътно наподобяващо стрелкови учения.

Хората разбиращо се спогледаха, кимнаха си, някои иронично се усмихнаха, други запазиха каменни физиономии. Всички знаеха историята — историята на това място, довела ги в този забравен от бога къс пустиня, недалеч от Рейчъл, Невада. Знаеха, но друго си беше да я чуят от устата на човек, комуто бяха известни и подробностите. Човек, натрупал знания в практиката — признат експерт.

Макар никой от дошлите да не знаеше със сигурност кой точно бе обявил техния гид за експерт.

— През 1966-а в долината под нас започнало мащабно строителство. Така се оформила „Зона 51“ на така наречения Полигон. Никому не разрешили да се приближи достатъчно, за да види какво точно се строи, а отправените искания до правителството за достъп до информацията били посрещани с неизменни опровержения, че тук изобщо нещо става. Само че всяка нощ пристигали тайнствени товарни самолети без маркировка, кацали и излитали преди съмване... Към началото на 1977-а най-сетне било установено, че тук има самолетна писта, и не каква да е, а според някои най-дългата в света... После се появили хангарите, след това други постройки. Мерките за сигурност се засилвали. Зачестили опроверженията на правителствени говорители, че тук става нещо. Но каквото и да било, то се разраствало, ставало все по-сложно и... все по-мрачно.

Гидът пое по пътеката, следван отблизо от групичката. След малко завиха и се изправиха пред редица от стълбове с яркочервени надписи на тях.

Съпружеска двойка на средна възраст в еднакви къси панталони се отправи към стълбовете. Двамата се снимаха последователно на техния фон и накрая помолиха спътниците си да им направят обща снимка.

Младеж и девойка, облечени във фланелки с надпис „Там, където още никой не е бил“, вдигнаха ръце към небето, сякаш призовавайки дух от небесата да им се покаже.

Няколко души вдигнаха бинокли и ги насочиха към видимите в далечината постройки, чиито очертания трепереха в зноя на пустинята, а други нагласиха на максимално увеличение своите камкордери, надявайки се да уловят с тях нещичко, каквото и да е, само да си

заслужава да го покажат на семейните си приятели, като се върнат от почивка.

Двама мъже и една жена, стояха изтеглени назад от групата и внимателно четяха надписите по табелите на стълбовете.

**СТРЕЛКОВИ ПОЛИГОН НЕЛИС
ЗОНА С ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП
ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!**

Внимание!

База на американските военновъздушни сили
Снимането забранено!

ВНИМАНИЕ!

База на американските военновъздушни сили

Навлизането в тази зона без разрешението на командира на базата представлява закононарушение по смисъла на раздел 21 на Вътрешен устав за сигурност от 1950 г., Наказателен кодекс, ал. 50, чл. 797.

По време на пребиваването си в базата персоналът и повереното му оборудване подлежат на проверка

СТРЕЛЯ СЕ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!

**СНИМАНЕТО В ЗОНАТА АБСОЛЮТНО
ЗАБРАНЕНО!**

Наказателен кодекс, алинея 50, член 797.

— На мен ми звучи малко враждебно — подметна Роман. Но напрежението в гласа му противоречеше на безгрижния му тон.

Грег леко сви рамене и се приближи до гида, който продължаваше своя разказ.

— Ние, от Обществото „Фрийдъм Ридж“ — с напълно сериозен глас съобщи той, — заведохме иск във федералния съд с идеята да блокираме намеренията на военновъздушните сили да окупират и хълма. Присъединихме се към възраженията на няколко местни земевладелци, че в нашата демократична държава не може да има основания да се забрани достъпа на хората до последното място в тази долина, което още не е изцяло под военен контрол. Последното място,

от което може да се наблюдава тайнствената военна база... Ние вярваме, че като дом на свободата и демокрацията, Америка не може да толерира „черни“ проекти като този. Непоколебима е вярата ни, че американският народ е в правото си да знае какво има тук долу, какво се прави през последните трийсет години и защо то се пази в тайна толкова дълго. — Той поспря, събирайки остатъците от драматичния си патос: — Ако се провалим в нашите намерения, ние все пак вярваме, че Конституцията повелява да ни бъде позволено да продължим нашето наблюдение над тайните обекти, които така добре се охраняват тук. — Помощникът му започна да раздава листовки на хората. — Най-настойчиво ви умоляваме да подпишете това писмо до губернатора на Невада, до нашите сенатори, до министъра на отбраната и до президента, с което настояваме за разкриването пред обикновените хора на тези космически тайни. — Той поспря, колкото да си поеме дъх: — Сега ще бъда щастлив да отговоря на въпросите ви.

Въпросите на туристите заваляха и Грег избра удобен момент, за да извади от пътната си чанта старомодна видеокамера, от типа, който се включва чрез кабел към акумулаторна батерия в чантата. Насочи я през пустинята, но не към базата, а към пространството, което го отделяше от нея.

— Какво мислите, че става тук? — тревожно се поинтересува един от туристите.

— Имам известни предположения, основаващи се на онова, което съм видял — загадъчно се усмихна гидът. — Но смисълът в аргументацията на Обществото „Фрийдъм Ридж“ е, че наблюдението от този хълм е възможно най-неефективният начин да се отговори на въпроси като този. — Той направи жест към пустинята и скритата зад маранята база. — Отговорите са там. От тук можем само да гледаме и да недоумяваме.

— А защо просто не отидете до там с колата си? — с искрено любопитство попита една жена. — Не ми се струва много далеч.

Гидът се засмя.

— Първо, началникът на полигона няма да даде разрешение, както се изисква съгласно ей тези надписи, защото военновъздушните сили отричат самото съществуване на базата.

— Но аз я виждам — обади се някой.

Гидът сви рамене.

— Е, явно командването на военновъздушните сили не я вижда. Второ, досега никой не е успял да проникне отвъд тази точка, без да бъде прехванат от охраната. — Той се озърна, търсейки с поглед нещо зад групата туристи. След няколко секунди се усмихна: — Ето потвърждението... — И посочи към билото на близкия хълм.

Бял джип „Чероки“ бе спрял на върха. Двама души в маскировъчни униформи гледаха към тях, седнали в кабината зад прикритието на тъмни стъкла.

— Това все още е обществена собственост. Поне засега. — Той направи пауза, за да подчертае значението на последните си думи. — Освен това, теренът е осеян с датчици за движение. Досега не съм имал нито един случай да дойда тук и в крайна сметка някой да не ме провери. Понякога идват с джипове, друг път — пеша. Случвало се е да патрулират дори с хеликоптери.

Докато всички трескаво снимаха, една жена, без да бърза, се приближи до гида. Беше малко над двайсетте, облечена с прихлупваща се отпред минипола и с незакопчана догоре блузка, които не успяваха да скрият младото ѝ загоряло тяло.

— Застрашава ли ни някаква опасност? — изплашено попита тя.

Гидът избърса потта от челото си, докато се опитваше да надзърне под блузката.

— Докато стоим тук, всичко е наред. Виждал съм всичко това, че и повече.

Момичето се усмихна и се приближи по-плътно до него.

— Обзалагам се, че сте видели доста неща.

— Да-а.

Тя мина напред, не пропускайки шанса да се докосне до него.

— Оттук?

— Ами... някои нощи позволяват да се навлезе частично в долината.

— Наистина ли? — Думите му видимо я развълнуваха. — Боже, колко опасно! И възбуждащо — не пропусна да допълни тя.

Роман хвърли поглед на момичето, усмихна се и застана до Грег.

— Магда скоро ще научи всичко, каквото има смисъл да се знае — засмя се той. — Вероятно още преди да сме слезли от тази гадна опалена планина. Казах ти, че си струва да я повикаме от Кливланд.

Грег свали камерата от очите си и бръкна, за да направи нещо в чантата.

— Надявам се.

Роман се премести между чантата и останалата част от групата. Целта на прикритието бе някой да не види апаратурата, с която се бяха качили тук.

— Има ли нещо?

Грег изправи гръб и кимна към пустинята в краката им.

— Долу е истинска джунгла.

— Какво точно имаш предвид?

— Ще трябва първо да прекарам телеметричните данни през компютъра на Фос — сви рамене Грег, — но отсега знам, че засякох електромагнитен фон на детектори за движение, микровълнови датчици, снифъри^[1] за амоняк и още няколко неща, на които дори аз не съм се натъквал досега.

Макар да беше опитен крадец, циганинът поклати глава.

— Тези снифъри на мен нищо не ми говорят.

Грег бе насочил вниманието си към мъжете в джипа.

— Голяма досада — обясни той. — Почти е изключено да ги заблудиш. — Метна през рамо дръжката на сака и бавно тръгна към групата. — Три са живите същества, които отделят амоняк. Прилепите вампири, маймуните и човека. Маймуни тук едва ли ще се отбият, а доколкото ми е известно и прилепите вампири не идват толкова далеч на север. Така че ако снифърът се задейства... — Гласът му заглъхна и в съзнанието на двамата изплува една и съща картина. — Предполагам, че чувствителността им позволява да засекаат човек от двайсет метра разстояние. Само по потта.

Роман поклати глава.

— Някой определено не иска да ни пусне през предния вход.

— Случва се — кимна Грег и се отдалечи.

Когато половин час по-късно всички тръгнаха да слизат от хълма, Магда само дето не беше яхнала щастливия гид. Грег ги следваше от разстояние. Изчака всички да се скрият зад завоя, спря, и се обърна към скритата под маранята военна база.

— О, Лайнъс, Лайнъс... — прошепна той. — Мисля, че дори и ти би се гордял.

Няколко часа по-късно Роман спря колата си пред запуснат склад в южен Лас Вегас. Младеж по джинси и фланелка с инициалите на Университета на Лас Вегас се приближи към тях. Надникна небрежно в колата, после се наведе през спуснатия прозорец на шофьора.

— Да имаш огънче, приятел?

Роман поклати глава.

— Не пуша.

Мъжът сви с безразличие рамене посочи с брадичка таблото.

— Ами запалката?

— Повредена е.

Това изглежда му допадна, защото той кимна и се отдалечи с все същата небрежна походка, с която бе дошъл.

Миг след като изчезна зад ъгъла, голямата метална врата на гаража се вдигна.

Роман изгаси фаровете и внимателно навлезе в тъмното пространство, зейнало пред тях. Вратата се спусна без забавяне и в следващата секунда мощното осветление над главите им се включи с характерния звук на изхвъркнала тапа.

Голямото вътрешно пространство на склада беше разделено на три секции.

До вратата имаше пет коли от различни марки. Стари, очукани, невзрачни. Део, с двама зачислени му помощници, ги подлагаше на подробен технически преглед.

Средната част бе разделена на клетки, работни отделения и импровизирани заседателни помещения с карти, разпънати на пода. В специално сепаре имаше огромна маса, върху която бяха нахвърляни може би стотици фотографии на най-различни обекти. Тук работеха над десетина души, до един ангажирани с различни дейности — анализиране, планиране, описване и обучение.

Последната и най-малка трета секция беше преобзаведена в жилищна площ, където възрастни жени готвеха, кърпеха дрехи и гледаха деца.

Почти цял месец бе потрябвал на Роман, за да събере този екип от цигани специалисти. Беше разгласено в Ню Йорк, Кливланд, Детройт, Чикаго, Милуоки, Лос Анджелис и Сан Хосе — основните места с концентрация на циганско население в Америка. Специалисти

по фалшифициране, майстори измамници, взломаджии катерачи по сгради, джебчии, прелъстителите, стратегите планировчици — всеки, който бе добър в нещо, бе известен за сформирането на екипа.

Не, не всеки — само хора, лично познати на някого от клана Петеркеш. И дори не всеки от тях — само онези, които баба Петеркеш лично бе одобрила след хвърляне на карти. Всъщност наеха онези, които минаха на събеседване с Роман и Ласло, после при Малика, която им гледа на ръка, след което на всекиго казаха къде и кога да се яви.

Показателно бе, че никой не пожела да научи нещо повече. Никой от одобрените не зададе дори един-единствен въпрос. На хората им беше предостатъчно да чуят фантастичното възнаграждение, което щеше редовно да им се изплаща. Това им стигаше и то само по себе си им казваше двете най-важни неща, които несъмнено ги вълнуваха.

Че рискът в тази игра е изключително голям.

И че всеки опит за нелоялност ще бъде най-сурово наказан.

Така се бяха появили седемнайсет души, които се бяха нанесли заедно със семействата си в този склад из покрайнините на Лас Вегас.

— Хвала на Бога, че те върна при мен, любов моя — усмихна се Малика и се приближи до току-що слезлия от колата Роман. — Радвам се и на твоето завръщане, Грегъри — добави тя, след като прегърна съпруга си.

После им подаде две кошници. Те изпразниха джобовете си в тях, следвайки старата циганска традиция. Циганинът задължително изпразва джобове, след като е „оципал“ някого.

А и задържането от полицията минава с по-малко усложнения, ако не намерят нищо в теб.

Тя подаде кошниците на малкото момиченце до нея, което побърза да се отдалечи.

Грег заобиколи и вдигна капака на багажника. Малика щракна с пръсти и при тях дотича друго момиченце. Грег му подаде сака с камерата.

— Ще можеш ли да я носиш?

— Разбира се, сър — усмихна се то.

Той му се усмихна в отговор.

— Е, отнеси я на господин Фоселис.

— Веднага, сър — рече момиченцето и побягна към желязното стълбище, което водеше до офис, увиснал под покрива.

— Трябваше да я видиш в действие, мила — каза Роман и прегърна жена си през раменете. Дватамата се отправиха към жилищната зона. — Магда е бижу, на което не можеш да се нагледаш.

Малика се засмя.

— Внимавай да я гледаш само отдалеч, мили.

Грег ги проследи с поглед, докато се отдалечаваха, после се обърна и се насочи към работната зона. Намери Ласло с крака, вдигнати на масичка за гледане на карти, запалил вечната си цигара. Той видя Грег и въпросително повдигна вежди.

— Добре ли мина?

— Добре. Как беше тук? — Грег се огледа и избра да седне на мекия диван за двама, материализирал се неизвестно откъде само ден след мебелирането на склада и то едва когато бе станало ясно, че тази зона остава под контрола на Ласло.

Ласло му подаде внимателно начертана карта на коридорите във въздушна база Нелис.

— Доста отворено място — каза той, изказвайки за пръв път на глас мисълта, която се бе въртяла в главата му след трите му посещения в базата през последните два дни. — С изключение може би само на пистата. Там пазят военни полицаи. Не са много, нито им личи да са особено умни, но дежурят по двойки на всяка отбивка към пистата или хангарите. Но това се отнася само за основната част на основната база.

— А колко бази има общо?

Ласло сви рамене.

— Доколкото ни е известно до този момент, към основната база се числят може би още осем или девет. Нейните врати са широко отворени — като краката на проститутка в студена съботна нощ. Но другите места, другите бази... О-о, там гледат извънредно строго на всякакви приходящи. В някои има бариери с пътни патрули, а до други може да се стигне само със самолет.

Грег му върна картата.

— С какво разполагаме вътре?

— Е, още е рано — въздъхна Ласло и направи справка в бележник със заципани страници. — Сега-засега, имаме бус за

доставка на цветя и камион за пощенски пратки. Днес е първият ден на Алис във фризьорския салон към централната база. И Криста е... — Той разрови документите, пръснати върху масата. — ... зачислена към Дружеството за общуване и отдих на волнонаемните. Започва от утре. — Той направи пауза. — Към края на седмицата може би ще имаме вътре към четирима до шестима наши хора. — Усмихна се. — Както казах, едва започваме, но...

Грег стана, потупа Ласло по гърба и тръгна към дъното на работната зона.

— Господин Грегъри? — Младеж около двайсетте забързано се приближи към него.

— Да... ъ-ъ, Лукаш, ако не бъркам?

Младежът широко се усмихна.

— Да, сър. Лукаш Мосонли.

— От какво имаш нужда?

— Взехте ми думите от устата, господин Грегъри. Ако има нещо, от което се нуждаете, без значение какво е то, моля ви, само кажете да повикат Луки. — Той млъкна, явно притеснен. — Така ми викат. — Макар и недорасъл, младежът изглеждаше открит, ентузиазизиран, енергичен и изпълнен с желание да бъде полезен с нещо.

— Какъв по-точно си, Лукаш?

Хлапакът разцъфна в усмивка, чувайки Грег да се обръща към него с пълното му име.

— Катерач, сър — каза той, без да скрива гордостта си. — Втори етаж, заключени помещения, сейфове... Точно като вас. — На лицето му отново се изписа притеснение от думите, които бе изрекъл. — Е, не съвсем — тихо допълни. — Но мисля, че бих могъл да стана. Ако ми позволите да чиракувам при вас — призна с нескрита надежда. После замръзна, очаквайки Грег да го шамароса за дързостта.

Грег се взря в неспокойните очи на младия циганин, видя гордостта в тях, почувства увереността му и убедеността, че един ден светът ще бъде негов.

— Последвай ме — предложи той и продължи нататък. Лукаш закричи редом с него. — С какво се занимаваш тук?

Двамата се заизкачваха по желязната стълба.

— До момента само с взлом по поръчка. Отворих сейфовете на щатското Бюро по безработицата, за да сложа там досиетата на наши

хора, после трябваше да проникна във филиала на Министерството на правосъдието тук, в Лас Вегас, за да взема от там валидните компютърни пароли за регистрация, за да може господин Фоселис да вкара необходимите данни за хората, които ще работят към базата. — Той замълча за малко. — Нищо особено.

Грег извади собствения си ключ и отвори офиса. Меган вдигна поглед към тях и се усмихна.

— Ако имах екип като този в „УИН“, щяхме да сме излезли в ефир с „60 минути“ още преди години — каза тя възбудено. — Умни са, схващат бързо, свършват работата докрай, питат, когато нещо не знаят, и има поне двама сред тях с диплома от колеж!

— Значи нещата вървят?

Тя посочи подредената банка от телевизионни монитори на стената зад нея.

— Вече ми намериха шест видеообекта за базата. Най-смешното е, че един от тях е правен от мен, а аз бях забравила за него. — Тя се наведе към него. — Свикнах да не питам къде ги намират.

— И?

— Ще имаме готовност след около десетина дни. Може би след седмица, ако не им се пречкам. — Меган стана и излезе с извинението, че трябва да проследи инсталирането на особено сложна монтажна видеомаса, която мистериозно се бе появила само четири часа след като бе казала, че ѝ е необходима.

Грег направи знак на Лукаш, който дискретно се бе отдалечил по време на разговора им. Двамата излязоха през вратата в дъното на стаята.

Фос, който в момента отпиваше голяма глътка силно подсладено кафе, вдигна поглед към тях, после се обърна отново към компютърния монитор.

— Много бързаш. Трябва ми още поне час, а може и два — изсумтя той и пое програмния компактдиск, донесен му от помощник.

Грег поклати глава, изненадан от мъртвешката бледност на своя приятел, шокиран от треперещите му ръце, после дръпна Лукаш в най-задния от свързаните офиси.

— Предполагам, знаеш на какво казват „щракване“, Лукаш?

Момчето с мъка отмести широко ококорените си очи от огледа на подредените специализирани инструменти.

— Разбира се. Това означава използване на мощен магнит в гъвкава сонда, с цел да се заблуди електронна ключалка, че в нея е вкаран същинският ключ.

Грег одобрително кимна.

— Правил ли си го някога?

Младежът поклати глава.

— Не. Попадал съм в тази ситуация един-два пъти, но не успях да се справя.

— И защо?

— Защото нямах нужната екипировка — бързо обясни младежът. — Освен това — допълни той малко по-тихо, — не съм сигурен, че знам какво точно се прави, така че не исках да рискувам да задействам алармената система. — После погледна към пода и тъжно прошепна: — Можех само да предам информацията.

Грег внимателно го изгледа в продължение на цяла минута.

— Подай ми синия комплект.

Лукаш го направи.

— Как си с четенето? — поинтересува се Грег, докато ровеше из сака.

— Не завърших дванайсети клас. Но съм посещавал лекции в колежа.

Грег най-сетне намери каквото търсеше. Извади брошура със захабени и многократно подгъвани страници и тънка книжка. Хвърли ги на масата.

— „Универсалните принципи в технологията на заключващите системи, базирани на щифтове, плъзгачи и изтласквачи“ от Лайнъс Йейл — прочете младежът. — И „Никой не е в безопасност: Ръководство ХХІ век за слабите страни на технологиите за заключване, използвани през ХХ век“ от Виктор Хадеон. — Той погледна Грег. — За Йейл съм чувал, но кой е Виктор Хадеон?

Грег обаче бе зает с разглеждането на няколко карти на Американското картографско дружество, разгърнати върху бюрото му.

— Прочети ги — късо му нареди той. Тонът му явно подсказваше, че иска да бъде оставен сам.

— Благодаря, господин Грегъри. — Младежът се обърна и излезе.

— Ей, хлапе?

— Да, сър?

— Искам да си ми подръка — нареди Грег, без да вдига поглед.

Три часа по-късно, преоблечени в джинси и широки фланелки, Магда, Роман и Ласло седяха в офиса на Грег, пиеха чай или кафе и правеха разбор на резултатите от изтичащия ден.

— Има полет веднъж седмично от някакво място, наречено Нелис-Север — уверено заяви Магда. — Каца в базата преди изгрев, доставя там около двайсет и пет мъже и жени, после веднага излита. Връща се отново същия ден около час след залез, за да ги прибере обратно.

— И какви са тези хора? — попита Роман.

— Главно по поддръжката. Байрън, малкият ми похотлив експерт от Обществото „Фрийдъм Ридж“, на когото така много му се иска, мисли, че полетът се използва за смяна на персонала на базата.

— Нещо по процедурата?

— Той твърди, че преди излитане от Нелис-Север се минава през тройна проверка, включваща естествено и преглед на документите. Също както и когато слязат в базата. Но нищо не се прави при тръгване от базата. Хората просто бързат да си натоварят багажа и да се махнат оттам.

Ласло поклати глава.

— Нещо не е видял както трябва. Проверка на идване, проверка и на връщане — повече от ясно, нали?

Грег обаче сви рамене.

— Въпрос на система. Нагласена е да пресява кои хора могат да дойдат, но не и кои да си тръгнат.

Магда отпи глътка от чая си:

— Както и да е. Едно нещо е сигурно — не е възможно качването на нежелани лица в Нелис-Север, нито слизането им в базата.

— Можем да пробваме с поддръжката — предложи Роман. — Ще започнем от главната база, а после може да...

Ласло пак поклати глава.

— Нашите хора нямат никакъв шанс да преминат това ниво.

— Или ще ни отнеме прекалено дълго — уточни Грег.

— Все пак да опитаме — настоя Роман, докато Магда преглеждаше бележките си, които бе надраскала в колата, след като бе оставила спящия гид у дома му. — А може и да опитаме да идентифицираме някои от епизодичните посетители на базата.

Грег само изсумтя неопределено и се концентрира отново върху едно петно на стената.

— Самата база — продължи разказа си Магда, — се намира на около двадесет и един километър източно от Фрийдъм Ридж. Включва осем сгради, шест хангара и две писти — дълга, в посока северозапад-югоизток, и къса — която я пресича на една трета от югоизточния ѝ край. Сградата с... — Тя се поколеба. Погледът ѝ издаваше, че нещо я притеснява. — ... онази, която ни интересува, е средна по размери и е третата, броейки откъм южната ограда. Или поне така ми каза. Аз самата не бих могла да знам със сигурност. — Замълча за малко и после продължи: — На моя човек понякога нещо му става и започва да говори за „Космическия кораб Земя“ и други такива, но от друга страна, разполага със снимки, карти и автентично изглеждащи документи, които придават известна тежест на думите му. Когато заспа, успях да заснема три ролки филм. В момента Горан ги проявява.

За кой ли път от началото на съвещанието, Роман и Ласло откровено се възхитиха на циганката прелъстителка, съчувствайки (но не без известна завист) на невинния младеж, който така лесно бе разказал най-съкровения си тайни, капитулирайки пред „тайните оръжия“ на Магда.

Грег продължаваше да гледа към стената.

— Друго? — осведоми се той след малко.

Магда сви рамене.

— Другото е, че според него под наземното ниво на сградите има друго — подземно.

— Предполага или знае? — въпросът беше на Ласло.

— Използва „знам“ толкова често, че думата при него губи смисъл. Според мен ли? Мисля, че предполага.

— Прекрасно — процеди Грег през зъби.

Магда кимна.

— Малкият надървен чукач несъмнено е истински задник, но говори за базата много убедително.

Грег ѝ направи знак да продължи.

— Ами... ако изключим снимките, горе-долу това е. А, може би още само едно нещо. Не съм сигурна важно ли е или не, но дребният на няколко пъти ми прошепна, че знае как да проникне доста навътре в базата.

Скуката върху лицето на Грег изглеждаше искрена.

— И какво каза?

Тя довърши чая си и остави голямата чаша на масата.

— Бърбореше за новолуния и за някакво дълго счупване. — Тя сви оправдателно рамене в отговор на скептичните гримаси на циганите. — Трябва да е от бирата.

— Или се е опитвал да те убеди да те изведе някоя нощ в пустинята, за да ти се навре в гащите — предположи на свой ред Роман.

— Може — съгласи се тя и помълча малко. — Но може и да има нещо. Искате ли да проверя по-подробно? Според мен той е безвреден.

Роман погледна за миг към Грег, който преглеждаше документите върху бюрото си.

— Как го остави?

— Щастлив — усмихна се тя.

Роман пак погледна към Грег, но той внимателно разглеждаше една от картите на местността.

— Ще те известим какво да правиш — каза той, когато тя стана.

— Това точните му думи ли бяха? — спряха я думите на Грег.

— Кои? — попита Магда от прага.

— За дългото счупване.

Тя се замисли и направи крачка обратно към тях.

— Не знам... Не беше точно счупване, но може би разчупване...

— *Надлъжен разлом?* — Грег за пръв път вдигна поглед и огънат в очите му парализира всички в стаята.

— Май да — бавно прошепна тя.

Грег направи кръг около нещо на картата.

— Кога е следващото новолуние?

— След дванайсет дни — отговориха му тримата цигани в един глас.

Грег кимна и се облегна на стола си.

Роман освободи с жест Магда, увери се, че вратата е заключена, след което той и Ласло се приближиха до бюрото.

Грег завъртя картата към тях.

— Някога разчитали ли сте топографска карта?

Мъжете се наведоха и впериха погледи в трудно понятните картографски знаци.

Грег затвори очи.

— Започнете от Фрийдъм Ридж.

— Да.

— Проследете първия каньон, който отива на север.

— Белите стени — каза Ласло. — Виждам го.

— Той се пресича с друг земен разлом на около четири километра в северна посока. Падина, връзваща се в продължение на четири и половина километра на два-три метра дълбочина в пустинята.

— Е? — потвърдиха двамата и въпросително се спогледаха.

— Как се казва?

Те прекараха пръсти по дължина на назъбената линия и видяха ситно изписано име.

— Стари приятелю, ти имаш късмета на самия Архангел Михаил! — възхити се Роман, като погледна в също толкова изненаданите очи на своя шурей. — Но защо смяташ, че не са сложили и там датчици?

Без да му обръща внимание, Грег отвори бележника си и драсна в него нещо.

— Нестабилна геоложка формация или разчупване на земните пластове, минаваща под хоризонта на камерите, извън обсега на снифърите, достатъчно неустойчива за монтирането на датчици за движение в нея и най-сетне... вероятно частично невидима по време на новолуние. — Той направи многозначителна пауза. — Не, електронното минно поле започва в началото на разлома, а за сигурно може би дори малко по-надалеч. — Вдигна поглед към календара. — Влизаме на двацет и трети. В нощта на новолунието — след дванайсет дни.

Ласло още клатеше глава, когато излезе, за да пусне в ход сложната процедура, която вече бяха уточнили.

— *Бенци Йоска* — промърмори той на излизане.

— *Йонка* — машинално отговори Роман, вдигна слушалката на телефона и набра някакъв вътрешен номер.

— Саша? Роман е. Трябват ми въздушни снимки и всичко останало, което можеш да намериш за координати... — Той поспря, за да направи справка с картата пред себе си: ... 217-928-175, страница 4356. — Изслуша продиктуваните му в отговор координати. — Точно така, Надлъжния разлом, Невада. — Той остави обратно слушалката и впери поглед в Грег, докато той накрая не вдигна глава.

— Да?

— Голям късметлия си, братко.

Грег също го изгледа продължително, после бавно се изправи и отиде до скрития зад тежка завеса прозорец. Раздели двете половини на завесата и се загледа в тънката, леко розовееща синева на изгрева.

— Да се надяваме, че късметът няма да ми изневери.

Ранната утрин в Лас Вегас е може би най-необичайното време от денонощието. Градът за кратко опустява, сякаш всички са се споразумели да спрат да правят каквото и да било. Един кратък миг, през който градът поема спокойно дъх, оправя крещящо ярката си премяна и се подготвя за нашествието на млади бегачи из парковете, възрастни играчи пред ротативките и бизнесмени на масите за закуска.

Овехтяла японска кола бавно пълзеше из заспалите за миг улици на Ийст Сайд — единствен движещ се обект в този запуснат, мръсен квартал на Лас Вегас. Колата спря на половин пряка от бар, който изглеждаше по-изоставен от всичко друго наоколо.

— Десет минути, хлапе — обеща Фос и тръгна да слиза от колата.

Но деветнайсетгодишният циганин на волана беше обезпокоен не на шега.

— Чака ви важна среща, господин Фоселис. Може би трябва да...

Фос се усмихна.

— Имаме предостатъчно време. Освен това, и аз трябва да закуся, нали така? — На лицето му се изписа уплаха. — Защото никой не знае кога ще е следващият път. — Той решително слезе и затръшна вратата зад себе си.

Шофьорът се поколеба, после сграбчи якето си от задната седалка и го последва.

— Почакайте, и аз ще дойда с вас. — Насили се, за да се пошегува. — Само да се поразходим, нали?

Дадените му заповеди бяха пределно ясни. Фос трябваше да бъде охраняван. От всичко, с изключение на самия него.

— Забрави тази идея, хлапе — срязва го възрастният мъж, без да се обръща. — Приятелите ми очакват само мен — рече той и се насочи по улицата към бара.

Шофьорът го проследи с поглед и замислено разтърка брадичка, мъчейки се да вземе правилното решение. Накрая реши, че в конкретния случай няма разлика между буквата и духа на заповедта, и пусна Фос сам.

Облече якето си — ранният утринен въздух беше хладен — върна се при колата, отвори багажника, бръкна под резервната гума и извади оттам руски полуавтоматичен пистолет „Токарьов“.

Вкара патрон в затвора, зареди и без да бърза се отправи към близкия вход, откъдето щеше да изчака приключването на операцията по закупуване на дрога. Погледът му не изпускаше входа на бара, където бе хлътнал Фос.

Само за миг погледна часовника на китката си, за да даде на Фос не повече от десет минути.

Фос влезе и спря още на прага. Сервитьорката и готвачът го погледнаха незаинтересовано.

— Търся Майки-Ди — прошепна той на момичето.

Тя му кимна по посока на сепарето и се скри в кухнята, следвана по петите от готвача.

Единият от мъжете в сепарето стана от мястото си, за да посрещне възрастния клиент.

— Какво искаш, дядка?

Фос погледна младежа право в гневните, безучастни очи.

— Праща ме Тамбо.

Без да скрива скептицизма си, пласьорът претърси Фос за микрофон или оръжие.

— Тамбо, казваш? Откъде познаваш Тамбо?

Фос забеляза, че другият до масата още не се бе обърнал да го погледне. С демонстративно безразличие той продължаваше да си

играе със сламката в питието.

— Кого познаваш от нашите, старче? Кажи ми няколко имена.

— ТНТ-Уошингтън, Флатман Коринт, Мустафа-шейсет и девет...

Враждебно настроеният младеж го погледна по-внимателно, после на гневното му лице пропълзя усмивка.

— Я! Могъщи Майки-Ди, дядката си бил съвсем окей — възкликна той и се дръпна от пътя на Фос. — Сядай, дядка.

Фос мина покрай него и седна на стола срещу другия в сепарето. Видя досегашният му събеседник да отива към вратата на барчето, да оглежда улицата и да се изкашля по явно предварително уговорен начин.

Мъжът срещу Фос беше по-възрастен, по-добре облечен и по-представителен от първия. И той беше млад, под трийсетте. Лицето му бе безизразно, а дрехите и бижутата по него, макар и скъпи, подхождаха на по-улегнал човек.

— Аз не съм пласъор, старче — каза той, без да скрива досадата си. — Ако искаш нещо от мен, трябва да говорим поне за унция^[2].

— Това не е проблем — отговори Фос, внимавайки да държи ръцете си през цялото време над масата.

Мъжът явно се опитваше да го прецени.

— Окей — каза той след две минути мълчание. — Какво ти трябва?

— Нещо класическо.

— В момента разполагам с „Пейл Хорс“, „Спешъл-Ди“, „Фрий Мен“ и „Хомисайд“. Ако искаш да чакаш, мога да поръчам специално за теб „Дед Мен“ — ще отнеме не повече от ден. Разбира се, ще има надценка.

— Кажи ми за „Спешъл-Ди“.

Мъжът повдигна вежди.

— Я виж, човек с вкус! Това ми харесва. — Той се наклони напред. — Триста и петдесет за унция, срещу което ти давам гаранция, че ще получиш нещо, минало през не повече от четирима дотук. Размесван е най-много два-три пъти, но това не пречи да го усетиш и в петите.

Фос се замисли.

Унция химически синтезиран хероин, по-силен от обикновения, с по-продължително действие и без неприятни странични ефекти.

Разреждан само четири пъти би имал смъртоносно въздействие, но ако сам го размесеше, щеше да му стигне поне за седмица.

— Искам да опитам — каза той накрая.

Мъжът вдигна два пръста към помощника си, който изостави поста си на входната врата и се скри в мъжката тоалетна.

— За колко говорим, старче?

— Да кажем... половинка, като за начало. Но ако бъда доволен, ще започнем да си говорим във фунтове.

Фос не възнамеряваше пак да купува от младия наркодилър, но нямаше никакъв смисъл да му казва истинските си намерения. Специалният хероин беше доста труден за намиране.

— Двайсет и осем. — Дилърът направи пауза. — Но ако се сближим, тогава ще можем да говорим и за отстъпка.

Фос вежливо се присъедини към дружелюбната усмивка на дилъра.

Отвън на улицата изтичаше деветата минута.

Младият шофьор провери часовника си за последен път, увери се, че пистолетът е добре мушнат под колана му, и тръгна да излиза от укритието си.

И в същия миг замръзна.

Дали бе чул нещо или бе зърнал някакво движение с периферното си зрение, или в него се бе задействал инстинктът на човек, обучаван от малък да усеща такива неща — това трудно можеше да се каже — но той бе усетил, че не е сам на улицата.

Внимателен поглед встрани му разкри, че някакви мъже в черно крадешком се придвижват към бара. Мъже, съвсем открито носещи страховити оръжия, щитове и радиостанции в ръцете си. Мъже, чиято самоличност можеше да се разбере от идентификационните им карти по реверите на саката.

Когато се убеди, че вниманието им е приковано върху бара, той се плъзна навън от входа и под прикритието на сумрачното утро се изтегли на безопасно разстояние.

Четиридесет и пет минути по-късно Роман леко почука на вратата на офиса, в който Грег продължаваше да работи.

[1] От sniff (англ.) — душа, подушвам; в конкретния случай технически жаргон за датчик за конкретна миризма. — Б.пр. ↑

[2] Мярка за тежест, равна на 28,3 г. — Б.ред. ↑

11.

Стаята доста приличаше на останалите в Лас Вегас. И на всичкото отгоре бе прекалено чиста за вкуса на Фос. Една стая за разпит не трябва да бъде ярко осветена — може би само от единствена гола крушка, висяща на жица от тавана. Стените би следвало да са покрити с вулгарни надписи, боята по тях трябваше да се лющи, а от столовете задължително се очакваше да бъдат дървени и максимално неудобни. А остатъците от човешко присъствие трябваше да тънат в смесената миризма на повърнато и пикня.

Само не и *чиста*.

В действителност индиректното флуоресцентно осветление, умело скрито сред плочките по тавана, придаващи на стаята необичайна акустика, създаваше едва ли не приветлива атмосфера. Масата бе или нова, или най-малкото изглеждаше такава с хромираните си крака, а около нея бяха разположени три доста удобни тапицирани стола.

Фос затвори очи, мъчейки се да прогони образа от главата си, за да може да продължи да наблюдава с абстрактен интерес разпада на собственото си тяло.

Бяха изтекли към три часа от момента, когато полицията бе убила всемогъщия Майки-Ди и бе арестувала неговия помощник. Три дълги часа на отказ да отговаря на въпроси, на настояване да му бъде доведен адвокат, на опити да игнорира засилващите се пристъпи на наркотичен глад, които упорито се мъчеха да парализират тялото му.

Вече беше плувнал в пот и ризата му бе залепнала за тресящото се тяло. Ръцете му трепереха и трябваше да положи истински усилия да не разплиска пластмасовата чаша кафе с пет пакетчета захар, която детективите му бяха дали. Кожата около устните и очите му бе изсъхнала и започваше да се напуква, а на бузата му някакъв мускул трепкаше в издйнически тик.

Най-сериозният проблем обаче бе тежкото, болезнено пулсиране на кръвта в главата му, отекващо в малкото пространство на черепа като оръдеен гръм.

Възрастен детектив отвори вратата на камерата за разпит и влезе с папка в ръка.

— Почини си, Джек — тихо каза той.

По-младият детектив, прекарал последните двадесетина минути в крясъци, свеждащи се в резюме до „Откажи се или ще се погрижим никога да не помиришеш дрога!“, неохотно се надигна, заби за сетен път поглед в непроговорилата човешка развалина на стола и излезе. Вратата се затръшна с такава сила, че Фос неволно подскочи.

Новодошлият детектив се настани на стола срещу този на Фос и отвори папката.

— Джими е млад — подхвърли той сговорчиво. — Нагледал се е на филми със Стивън Сегал. Искаш ли още една чаша?

— Не... благодаря.

Макар вече да не виждаше съвсем ясно и да очакваше с тревога следващата звукова халюцинация, правеща си шеги със съзнанието му, Фос намери сили да се стегне. Гласът на новия бе събудил у него някакво инстинктивно безпокойство.

— Така-а... — проточи мъжът с все същия небрежен тон, — я да видим сега с какво разполагаме... — Той размести някакви документи, подравни папката успоредно на краищата на масата и избърса очилата си в ризата. — Значи... казваш се Робърт Томас Фоселис. Роден през 1935-а, завършил гимназия през 1952-а, колеж — през 56-а и после прекарал пет години в армията по линия на програмата за военно обучение на студенти... — Той за пръв път погледна Фос право в очите. На лицето му бе застинала лека, нищо неозначаваща усмивка. — Голямо чудо са това компютрите. От друга страна, на кого го казвам! Ти прекрасно знаеш какво представляват те, Фос? Казват ти Фос, нали така?

— Лошо ми е. Искам лекар — Фос се огледа. Имаше желание да гледа навсякъде, само не в тези спокойни уверени очи.

— Да, знам. — Той отново заби поглед в папката. — Та тук пише, че изпълняваш специални Интернет поръчки за суперкрадеца Грегъри Пикаро. Помагаш му да подправя сметки, да заобикаля алармени системи и други такива. Виждаш ли си стария си приятел наскоро? — попита той с невинен тон, този път без да вдига поглед.

— Той е мъртъв — изсумтя Фос, опитвайки се да отръска потта от клепачите си с примигване.

Детективът кротко кимна.

— Да, точно това пише тук. Пикаро, Грегъри: починал преди шест месеца. — Следващото изречение прозвуча с престорено объркан глас. — Надявам се да разбереш проблема ми, Фос — пак тук пише, че и ти си мъртъв. — Фос замръзна. — Оказва се, че си дух, Фос. — Никакъв отговор. — Значи някой друг Робърт Томас Фоселис, роден едновременно с теб, е учил в гимназията и в колежа, нали така, Фос? — Отново никакъв отговор. — Детективът сви рамене. — Не знам дали ти съобщих, че разполагам с цялата сутрин.

На вратата се почука, после тя се отвори и влезе първият детектив, съпровождан от друг млад човек, облечен в много по-скъп костюм от неговия.

— Лишаваш клиента ми от конституционните му права, така ли, Домингес?

Възрастният детектив стана.

— Просто се чудехме как да убием времето — вежливо отговори той.

Адвокатът поклати неодобрително глава и мина между двамата детективи.

— Джон Гавилан. Работа в Бюрото за обществена защита. Аз поемам вашия случай. — Той пъхна в ръката на Фос визитната си картичка. — Кога за пръв път поискахте адвокат?

Фос избърса лицето си с предложената му салфетка, която Гавилан извади от пакетче в куфарчето си.

— Не знам. Взеха ми часовника.

Гавилан извади адвокатски бележник с жълти страници, започна да пише нещо в него, но внезапно спря.

— Ама вие, момчета, тук ли сте още? — поинтересува се той, без да се обръща.

Възрастният детектив си прибра папката, с която бе дошъл, избута пред себе си своя по-млад колега и затвори вратата зад себе си.

— Окей, нека първо уточним най-важното. Казахте ли нещо на детективите?

— Не.

— Умно. Точно така трябва. Защото те не са ваши приятели. Отсега нататък, поискат ли да разговарят с вас, напомнете им първо да се обадят на мен. И не им казвайте нищо в мое отсъствие, ясно?

— Окей.

Гавилан започна да пише. Докато го правеше, поглеждаше за справка в копието на заповедта за арест, с която бе дошъл. След три минути вдигна поглед.

— Обвинен сте по пет текста за притежаване на контролирана субстанция и за притежаване на въпросния наркотик с намерение да го продавате. За наркотика е установено, че е синтетичен хероин. Разбирате ли същността на обвиненията срещу вас?

Фос кимна и не можа да сдържи конвулсивното си потръпване.

— Сега ще ви намерим лекар — продължи адвокатът с откровено съчувствие, — но се налага първо да минем през тази неизбежна част. — Той подаде на Фос чашата с недоизпито кафе. — Разполагате ли със собствен адвокат или бихте ли желали някой друг да ви защитава?

— Не.

— А имате ли семейство или приятели? Има ли изобщо някой, който бихте искали да уведомите за задържането ви?

Фос застина. В главата му с настойчив глас отекваше мисълта за Грег, за циганите и склада. Гласът настояваше някой от тези хора веднага да дойде тук. Някой да научи какво става и да се погрижи за него.

— Не... нямам никой. — Той се пребори с нов спазматичен пристъп на болката. — Сам съм.

Два часа по-късно, след още три посещения на задържани в килиите на предварителния арест, Гавилан най-сетне се прибра в тесния си офис. Едва бе преполовил работния си ден, а вече се чувстваше смазан.

Физически и психически.

Стажантът студент, изпълняващ задълженията на негов помощник, се приближи веднага, щом го видя да идва.

— Толкова ли е зле? — поинтересува се той, докато помагаше на Гавилан да съблече сакото си, за да смени подгизналата от пот риза.

Гавилан извъртя очи към тавана.

— Четирима, от тях трима наркомани. Единият, отнесен до степен да не повярваш. — Той отлепи ризата от тялото си и извади

чиста от долното чекмедже на бюрото си. — Трябваше да моля да го приемат в болницата, представяш ли си?

Помощникът извади без подкана папките от куфарчето му.

— Как изглеждат нещата?

Гавилан кимна, защото бе очаквал въпроса.

— Пейн е окошарен за шофиране под въздействие на наркотици, Келерман е прибран за налитане на бой в три и половина през нощта, Самарило е готов да се признае за виновен срещу обещанието да го пуснат под гаранция, а по отношение на Смит — отнесения — областният прокурор засега отлага предявяване на обвинение, защото не бил решил дали да не го прекара по някой от текстовете за федерално престъпление.

— Тежък ден — съгласи се помощникът, докато подреждаше папките. — Особено ми е неприятно да го правя още по-лош, но...

Гавилан замръзна, закопчал ризата си наполовина.

— Какво?

— Професора иска да те види.

— Кога?

— Вчера!

Гавилан си пое хрипливо дъх.

— Мамка му!

После напъха ризата си в панталона, сграбчи сакото си и на бегом излетя през вратата.

„Професора“ бе прякорът на старши заместникът в Бюрото за обществена защита Линуд Кейпърс — сълзливо-сентиментален до дъното на милозливото си сърце либерал, достоен за съратник на сенатор Макгъвърн — човек, принципно неспособен да приеме, че е възможно някой някога все пак да е виновен в някакво престъпление и искрено вярващ, че полицаите са вечно лошите момчета, които с неизменно постоянство се чудят как да потъпчат правата на средностатистическия анонимен американец.

Бивш лауреат на академични отличия, Кейпърс бе дошъл на работа в офиса на Бюрото за обществена защита, защото „трябваше да спре да обучава и да започне да прави нещо“, казано в прав ред, защото бе загубил постоянното си назначение на преподавателска длъжност. И тъй като бе сътрудничил дотогава на Бюрото в качеството

си на изтъкнат професор, незабавно му бяха предложили длъжност на управленческо ниво.

Длъжност, която при други обстоятелства щеше да заеме Гавилан.

Гавилан почука на вратата и после предпазливо надникна в ъгловия кабинет.

— Искал си да ме видиш, Лин?

Кейпърс му махна с ръка да влезе.

— Ела, Джон. Господин Килбърн, това е помощник Гавилан.

Едва сега Гавилан забеляза седящия в ъгъла на офиса. Беше стар, лицето му не издаваше никаква емоция, а левият му крак стърчеше непохватно изпружен. Отстрани на креслото му бе подпрян здрав тръстиков бастун.

Гледаше през прозорците на офиса и на пръв поглед човек би помислил, че наблюдава съсредоточено сивите буреносни облаци навън.

Последното сравнение подходеше на онова, което може би ставаше зад най-студените очи, които Гавилан бе виждал някога.

— Да си ходил тази сутрин при някакъв наркоман, арестуван по време на акция в Ийст Сайд? — попита Кейпърс с тон, подсказващ, че не задава този въпрос току-така.

— Да — предпазливо отговори Гавилан, без да отмества погледа си от стареца. — Беше доста зле, така че помощник областният се съгласи да го предаде на токсикологията, преди да му предяви обвинение.

Кейпърс си записа думите му.

— Нещо необичайно?

Гавилан поклати глава:

— Изглежда нещо в самоличността му не е съвсем наред, защото Централното управление е решило да направи повторна и по-подробна проверка. Какво отношение има това към вас, господин Килбърн? — запита той без пауза.

— Господин Килбърн е тук в качеството си на представител на Ядрената комисия към Отдела за вътрешна контраразузнавателна дейност — безизразно съобщи Кейпърс. Изричаше всяка дума с такова отвращение, сякаш му се повдигаше. — Дошъл е с предложение към нас.

— Така ли?

Килбърн се усмихна с нищо незначеща усмивка.

— Господа — проговори той най-сетне с дрезгав глас, — това, което ще ви кажа, е от полза за вашия клиент, уверявам ви. Правителството просто иска да помогне на свой бивш, високоценен служител, изпаднал в беда.

— Както обича да постъпва от едно време — саркастично подметна Кейпърс.

Но Гавилан не обърна внимание на думите му.

— Дори аз все още не знам всички подробности по случая. Как така се озовахте тук преди мен?

— Ами нали такава им е работата — бързо поясни Кейпърс.

Килбърн погледна мъжа зад бюрото, после върна погледа си върху младия адвокат.

— Може би, господин Гавилан, няма смисъл да губим времето на вашия началник с толкова тривиален случай.

Гавилан изгледа изучаващо все така безизразното лице пред себе си и след няколко секунди кимна.

— Кабинетът ми е в другия край на коридора. Стая 2394.

Килбърн стана и на свой ред кимна на Кейпърс.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, сър. — После изкуцука през вратата на кабинета, опирайки се с цялата си тежест на бастуна.

Гавилан погледна шефа си, сви рамене и също се надигна от стола си.

— Джон?

— Да.

Кейпърс излезе иззад бюрото.

— Ако склучиш някакво споразумение, искам молбата в три екземпляра на бюрото ми, преди да я види съдия. — Той погледна към мъжа, който търпеливо чакаше навън в коридора. — Ще ти изпратя техниците да проверят за подслушвателни устройства веднага щом свършат при мен.

Гавилан въздъхна. Кейпърс виждаше правителствен заговор дори в метеорологичната промяна на времето. Поклати глава и излезе. Двамата с Килбърн поеха към кабинета му.

— Мисля, че не отговорихте на въпроса ми — каза той, когато седна на стола си.

— И какъв беше той? — спокойно се поинтересува Килбърн, който опитваше да се намести на неудобния малък стол.

— Как се озовахте тук?

— Е, това едва ли е толкова важно, сър — каза той и се усмихна или по-скоро направи опит за гримаса, която така и не стигна до очите му. — Важното е, че аз съм тук и съм готов да помогна.

Общественият защитник можеше и да не вижда правителствен заговор там, където го вижда неговия началник, но за сметка на това безпогрешно надушваше фалша в мига, в който му го сервираат под една или друга форма.

— Не обичам играта на думи. На какво се дължи интересът ви към Смит?

— По-скоро Фоселис.

— Който и да е.

Килбърн подбутна през бюрото му папка с надпис „Фоселис, Р. Т“.

— Господин Фоселис е компютърен специалист, работил за Ядрената комисия в наша лаборатория в Сандия, Ню Мексико. Гениален, но малко лабилен човек. Преди няколко месеца изчезна някъде и едва сега установихме, че причината е злощастната му пристрастеност към наркотиците. Разбра се, че е имал халюцинации, изпадал е в наркотичен делириум и е страдал от други психични разстройства. — Той направи пауза, напрегнато наблюдавайки как Гавилан прелиства папката. После продължи: — Поради изключителната си професионална квалификация той... как да се изразя... разполага със секретна информация от особена важност. По тази причина Ядрената комисия би желала да види господин Фоселис по-скоро включен във федерална програма за лечение от пристрастени, отколкото в щатски затвор. — Нова пауза, този път по-къса и по-напрегната. — Надявам се, разбирате това.

Гавилан обаче продължаваше да чете.

— Полицаяте твърдят, че той е дясна ръка на изключително умел крадец.

Събеседникът спазматично се усмихна. Околните биха се поколебали какво се крие зад гримасата му.

— Дълбоко се заблуждават, господин Гавилан. — Микроскопична пауза. — Сигурен съм, че ако си направите труда да проверите отново при тях, този път те ще подкрепят загрижеността на правителството по отношение съдбата на господин Фоселис.

Гавилан остави настрана папката. Започваше да се тревожи дали параноята на неговия началник не е заразна.

— Ако предположим, че онова, което казвате, подлежи на проверка и се потвърди... — започна той неохотно.

— Уверявам ви, че може.

— Не се съмнявам. — Гавилан решително извади бележника с жълтите страници и започна да пише в него. — И какво по-конкретно предлагате?

— Ние ще се погрижим всички обвинения срещу господин Фоселис в щатски закононарушения да отпаднат, тези на федерално ниво да бъдат задържани засега в очакване на освобождаването му и докато господин Фоселис бъде подложен на изследване и лечение във федерална клиника, тук в Невада. — Той му подаде гланцирана брошура. — Разполагаме с изключително заведение във военновъздушната база Нелис, Норт Фийлд. Вече сме направили постъпки.

Нещо обаче не се връзваше. Нещо в предложението, в историята, дори в самия Килбърн. Но Гавилан знаеше, че предложението е много по-добро от всичко, на което би могъл да се надява от окръжния прокурор.

— Ще го съгласувам с моя клиент — обеща той и запрелиства рекламната листовка.

— Надявах се да избегнем това, господин Гавилан.

— И защо? — Той остави брошурата, сплете пръсти върху бюрото си и зачака.

— Моите началници се надяват — уверен съм, че такива са и надеждите на полицията и на окръжния прокурор — че въпросът ще бъде уреден между мен, вас и съдията. Помощник-прокурорът сам ще излезе с предложение за психологическа експертиза, вие ще се присъедините към него и господин Фоселис ще престане да бъде ваша грижа.

Дори фрапантното нарушаване на съответната процедура, което се криеше зад това предложение, бледнееше пред ледения тон, с който

бяха изречени самите думи.

— Значи да решаваме зад гърба на Фоселис, така ли? — Гавилан се облегна назад. — Вие сериозно ли говорите?

Килбърн примигна и се наведе напред, сякаш искаше да запази разстоянието между двама им.

— Нали го видяхте. Смятате ли, че той е компетентен да вземе правилно решение за собствената си съдба? Мисля, че отговорността е наша, господин Гавилан. За негово добро.

Между двамата настана напрегната тишина. Килбърн безстрастно го гледаше, а Гавилан прехвърляше всички аспекти на онова, в което се бе набъркал, търсейки някакъв невидим с просто око дефект в комбинацията.

— Искам всичко в писмена форма — каза той накрая. — В три копия, при това, ако е възможно до края на работния ден. Подписани от Прокурора на Съединените щати за Южните провинции и от длъжностно лице към Ядрената комисия, с което да мога да се свържа за проверка.

Отново спазматична усмивка.

— Това изобщо не е проблем.

Гавилан почувства през тялото му да преминава студена тръпка.

— Междувременно ще говоря с Фоселис още веднъж, а също ще се консултирам с лекаря му.

— Съгласен — вдървено изрече Килбърн, стана, кимна на адвокатата и накуцвайки излезе.

След като си замина, преди да отиде за пръв път в съда за деня (и в очакване на визитата при Фоселис в болницата), Гавилан пак надникна в кабинета на своя началник.

Искаше само да попита дали не е забравил да му изпрати техниците.

Болницата „Вали“ в западната част на Лас Вегас представляваше един от най-модерно обзаведените медицински центрове в цялата страна. Нещо, за което никой не би се досетил по външния ѝ вид. Построени в стил арт деко, ниските дълги постройки бяха скупчени едва ли не в пустинята, напомняйки, ако не старчески дом, то най-малкото изнесен извън града пазарен комплекс. Или каквото и да е

било друго, само не болница с хиляда легла за жителите на столицата на хазарта.

Половин час след като заповедта за задържането на Фоселис бе официално отменена — по предложение на бледия, потен и възможно най-старши от всички заместници на окръжния прокурор — Гавилан паркира на служебния паркинг и се отправи към входа.

Някакво жълто такси се поколеба на входа на паркинга, но когато Гавилан влезе, от него слезе единственият му пътник.

Крилото за лечение на наркомани — а то бе към Клиниката по токсикология — се намираше на третия етаж в задната част на странична сграда. След като се идентифицира, за да бъде пропуснат през две заключени врати, Гавилан бе представен на лекуващия лекар на Фоселис.

— Искам информация за състоянието на Робърт Фоселис.

Докторът направи справка в купчината лични картони.

— Аха... Задържан в Централното управление. — Той прегледа съдържанието на картоната, после го затвори енергично. — Ами закоравял наркоман.

Но Гавилан не се усмихна.

— Докторе, моля ви...

— Вижте, имам на главата си още трийсет и двама души в крило, предназначено за двайсет и пет. Той е наркоман и в момента е в дълбока криза. Иначе...

— Може ли да говоря с него сега?

Лекарят сви рамене с безразличие.

— Разбира се. Какво толкова... само че не очаквайте смислени отговори.

— Давате ли му нещо?

Лекарят поклати глава.

— Не, не е това, което хората си мислят. — Той отвори наново картоната. — Вашият господин Фоселис е мъж над шейсетте, теглото му е с поне петнайсет килограма под онова, което би следвало да бъде, и за негово нещастие е изпаднал в силна зависимост от хероина. Вените и на двете му ръце са на решето, а и краката му не са в по-добро състояние. Кризата на наркотичен глад, в която се намира и в момента, беше достигнала степен, при която сметнахме, че стабилизиращите дози метадон вече са опасни. Затова му дадохме относително слаб

транквилант и малко антиконвулсанти. Проверяваме го през двайсет минути. Повече от това не можем да направим, поне докато не се прочисти малко организъмът му.

— Може ли да говори? На себе си ли е?

Докторът отново сви рамене.

— Последното, както е добре известно, е относително понятие. Той е в 198-а стая и ако искате, проверете сам.

Гавилан вписа съществените моменти от разговора в бележника си и пое надолу по коридора към стаята на Фоселис.

До краката на пациента седеше на стол санитар и с интерес четеше съдържанието на фиш за залагане.

— Мога ли да направя нещо за вас? — машинално попита той, без да вдига поглед.

— Аз съм неговият адвокат — поясни Гавилан, погледна изнемощелия мъж в леглото и премести погледа си върху санитаря. — Не знаех, че в това крило се предлагат специални услуги.

Мъжът сви рамене.

— Не се предлагат. Просто господин Килбърн помисли, че...

— Махай се! — прекъсна го Гавилан с глас, нетърпящ възражения, подсилен от поглед, говорещ за безкрайна досада. — Килбърн още нищо не е получил. И докато това не стане, аз очаквам гражданските права на моя клиент да бъдат спазвани.

Санитарят остави фиша, бавно се надигна и не се постара да тушира заплахата, която цялото му същество излъчваше.

— Ще се наложи да информирам господин Килбърн — процеди той.

— Направи го. И се възползвай от случая да му предадеш, че опита ли още веднъж подобно изпълнение, може да забрави за всички предварителни споразумения между нас. — След това затвори вратата в лицето на санитаря. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои, и се обърна към човека в леглото.

Фос беше облечен в чиста болнична пижама, косата му беше вчесана назад и дори беше избръснат. Но ръцете му бяха пристегнати успоредно на тялото с ремък, закрепен за рамката на леглото. Китките му бяха в кожени маншети, също фиксирани към рамката. Краката му също бяха обездвижени с ремък през глезените.

Въпреки работещата климатична инсталация, той обилно се потеше. Веждите му конвулсивно потръпваха, вените на шията му бяха изопнати, налетите му с кръв очи сълзяха и бяха гуреливи. В тях бе застинал безжизнения поглед на дрогиран.

Гавилан притегли стола на санитаря до главата на нещастника.

— Господин Фоселис? — Никакъв отговор. — Господин Фоселис? Фос?!

Човекът в леглото бавно извърна глава към обществения защитник.

— Знаеш ли кой съм аз, Фос?

— Адвокат — прошепна изморено Фос.

— Добре. Точно така, аз съм твоят адвокат. Помниш ли, че тази сутрин се запознахме?

— Полицаите... не искаха... да повикат... лекар.

Гавилан извади бележника си.

— Още малко усилие, господин Фоселис, моля ви! Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Не трябва да... — Човекът като че ли изпадаше в несвяст.

— Аз съм вашият адвокат, не помните ли? Господин Фоселис? Фос!

Той отново отвори очи. Едва-едва.

— Задайте ги... — промълвиха устните му.

Гавилан дълбоко пое въздух и започна:

— Наистина ли се казвате Робърт Томас Фоселис?

— Фос... Всички ми викат... Фос.

— Роден сте през 1935-а?

— Да — отговори Фос, който явно не съзнаваше какво става около него.

— Работил ли сте за Ядрената комисия?

Фос едва доловимо поклати глава.

— Вярно ли е, че сте компютърен експерт?

Леко кимване.

— С какво се занимавате? — Фос затвори очи и Гавилан леко го потупа по бузата. — С какво се занимавате, господин Фоселис? С какво си вадите хляба?

— Основно се издънвам.

Гавилан потисна смеха си и опита още веднъж:

— Какво правите с компютрите?

Този път паузата беше по-дълга. Фоселис явно се опитваше да фокусира погледа си върху младия адвокат.

— Грег каза, че онези ще направят всичко, за да ни намерят.

Гавилан отново записа нещо в бележника си.

— Кой е Грег? Кой се грижи за вас?

— Правителството.

— Искате да кажете Ядрената комисия? Грег за Комисията ли работи?

— Кажете на Грег... кажете му... че съжалявам.

Гавилан стана и се наведе над безпомощно прикования мъж.

— Кой е Грег? Искате ли да се свържа с него? — Никакъв отговор. — Господин Фоселис, кой е Грег?

— Най-добрият — беше всичко, което каза, преди да се предаде на болката в претъпканото с отрова и транквиланти тяло.

Гавилан отново седна и писа близо десет минути, преди да заключи куфарчето си. В последния момент извади от него копие на молбата за прекратяване на следствените действия, пристигнала в кабинета му само час след срещата с Килбърн.

Прочете я, прегледа я отново. Съставеният в четири страници документ бе подписан от местния представител на Главния прокурор на Съединените щати и завеждащия офиса на Ядрената комисия в Лас Вегас. Беше наред — точно както Килбърн му бе обещал по време на разговора им. Едновременно с това всичко изглеждаше някак прекалено изрядно и безкрайно лесно. Готово да го приемеш както ти се поднася и в следващия миг да забравиш за него.

Но гледката на човека пред очите му беше точно онова докосване до реалния свят, от което бе имал нужда. Нямахше никаква надежда, че това измъчено, крехко човешко същество, или това, което бе останало от него, можеше да изкара дълго в затвора. Което, поне в момента, изглеждаше единствената алтернатива.

Той затвори куфарчето си и се отправи към вратата. Насред пътя се спря, обърна се, върна се и грижливо придърпа одеялото до брадичката на изнемощелия стар мъж. После си тръгна.

Две минути по-късно в стаята влезе санитарят.

Приближи се до нощната масичка, бръкна под нея и измъкна оттам малък касетофон. Извади слушалки, вкара жака в куплунга,

върна касетата в началото и я пусна на прослушване. През цялото време не откъсваше поглед от унеслия се мъж в леглото.

Изслуша записа, сложи обратно касетофона под масичката и се обърна към наркомана:

— Фос? Събуди се, Фос! Време е за ставане.

Никаква реакция. Санитарят силно плесна лежащия първо по едната, после по другата буза.

Фос простена и се извърна.

Санитарят захапа долната си устна, увери се, че никой отвън не може да го види какво прави и извади от джоба си спринцовка. Няколко секунди по-късно изтегли иглата от шията на Фос.

Първоначално не се случи нищо. После постепенно цветът се върна върху лицето на възрастния мъж. Той болезнено простена и бързо започна да примигва. Опита да фокусира погледа си, но светът пред очите му беше като в мъгла.

— Фос!

— Кой? — Думата се изтръгна със свистене от гърдите му.

— Аз съм твоят адвокат, Фос — каза санитарят с нарочно тих глас. — Не ме ли помниш? Твоят адвокат?

— Адвокат? — Фос усети в тялото си топла вълна, благодатно познато усещане, което изтерзаният му мозък мигновено разпозна. — Благодаря ти! — изхълца той.

— Никакъв проблем, Фос. Знаеш, че съм твой приятел. На кой друг можеш да се довериш, освен на приятелите си?

— Приятел...

— Точно, Фос. Аз съм твой приятел. Ти дори ми поръча да предам нещо на Грег.

Фос облиза пресъхналите си устни.

— На Грег...

— Само че не ми каза къде е той. Фос! Къде е Грег? Нищо не мога да му предам, докато не ми кажеш къде мога да го намеря.

Фос кимна едва доловимо.

— Така е — потвърди той и за пръв път от часове насам тялото му се отпусна. — Трябва да знаеш къде е... Съжалявам.

— Няма нищо, приятел — каза санитарят и извади бележник. — Сега само ми кажи къде е и аз ще му предам каквото трябва. Ще се погрижа да го научи.

Гавилан съблече самото си и го хвърли в багажника на колата заедно с куфарчето. Затвори с удар капака и се сепна, осъзнал, че някой стои точно зад него.

Момичето беше малко над двайсетте и излъчваше сексапил с тесните си джинси и бюстието под лекото сако.

Тя окуражително се усмихна на адвоката, без да се притеснява от разделящите ги три стъпки разстояние.

— Здравсти!

— Здравсти — отговори ѝ той и се доизправи.

— Нали ти си Джон Гавилан?

— През по-голямата част от времето — леко се усмихна той. — Познаваме си се?

— Днес те видях в съда. Беше много впечатляващ...

Нещо не беше наред. Не можеше да каже точно какво, но го усещаше.

— Какво мога да направя за теб?

Младата жена го заобиколи и го хвана подръка.

— Ако ти съобщя, че приятелят ми ей зад онзи стълб на осветлението е насочил револвер към теб, ще дойдеш ли с мен, Джон?

Гавилан проследи погледа ѝ до мъж с ниско нахлупена шапка, праметнато през ръка сгънато палто, ориентирано към него.

— Не нося в себе си много пари — объркано каза той.

Момичето леко се засмя, без никаква следа от загриженост.

— Естествено, Джон — съгласи се тя и го поведе през паркинга. — Та ти си само адвокат, при това от най-бедните. — Мъжът със сгънатото палто следеше придвижването им, като преместваше ръка по посока на тях. — Но аз няма да ти се разсърдя.

Редом с тях се появи микробус и спря. Страничната му врата беше отворена.

— Хайде, Джон — с топла усмивка го подкани тя. — Моля те...

Той въздъхна и се качи.

Нечии силни ръце го подхванаха, свалиха го на пода и го приковаха през врата и ръцете, докато друг бързо и ловко го претърси.

— Вижте, казах на момичето, че...

— Джон — разнесе се безгрижния глас на момичето някъде от вътрешността на буса, — всичко ще приключи с минимум усложнения само ако мълчиш, не се опитваш да вдигаш поглед и правиш каквото ти бъде наредено.

Вратата на буса се отвори и затвори, а после колата пое в неизвестна посока.

— Не се съпротивлявам — тихо съобщи той, съсредоточено разглеждайки шарката на протрития мокет на сантиметри от носа му.

Чуваше някакво движение около себе си, но никакъв говор, макар да имаше усещането, че вътре има повече от двама души. След това се разнесе характерното щракване на ключалката на дипломатическото му куфарче.

Изшумоля хартия, подавана от ръка на ръка, а междувременно бусът взе остър завой. Времето като че ли спря. Желязната хватка върху врата му не отслабваше.

— Джон — обади се пак момичето след малко, — ако те пуснем да си ходиш, нали няма да се опитваш да ни създаваш проблеми?

— Не.

Натискът върху тялото му поотслабна.

— Сега, Джон, един мой приятел ще ти зададе няколко въпроса. Моля те, бъди така мил да му отговориш искрено и изчерпателно.

Спокойствието в гласа ѝ започваше да го плаши. Потискайки вълната на надигащата се паника, Гавилан намери сили бавно да кимне.

— Опишете състоянието на Фос — заповяда мъжки глас.

— Той е доста зле, не е съвсем на себе си и на периоди говори каквото му падне.

— Къде го държат?

— В токсикологичното на трети етаж.

— Като изключим записаното в бележника ти, какво друго каза той?

— Нищо... всичко е там.

— Като изключим записаното в бележника ти, какво друго каза той? — Този път гласът прозвуча с осезаема твърдост.

— Нали ви казвам... нищо! Това е всичко.

Нечий крак стъпи на врата му.

— Като изключим записаното в бележника ти, какво друго каза той?

— Нищо! Само... как беше... че правил издънки! — Натискът върху врата му се засилваше. — Кълна се!

— Беше ли чувал ти или някой от твоя офис за Килбърн?

Страхът на Гавилан започваше да се сменя с любопитство.

— Не. Всъщност моят шеф смята, че този човек е в основата на някакъв правителствен заговор или нещо подобно.

Шепот, в който не можа да различи думи.

— Какъв заговор?

Въпреки крайно неудобната си поза, Гавилан съумя да свие рамене.

— Нямам представа... човек остава с такова впечатление от начина, по който онзи мисли.

Нова пауза за разменени шепнешком фрази.

— Какво означава изречението „Кой е Грег?“ в бележника ти?

— Не знам, това е името, което старият спомена. Нещо в смисъл... да кажа на Грег, че съжалявал.

В следващата секунда натискът върху врата му внезапно изчезна.

— Опиши плана на отделението.

— Тъ-ъ... не съм сигурен.

— Джон, скъпи — разнесе се предупредителният глас на момичето, — моля те, спомни си.

Двайсет минути по-късно бусът отби и спря. Страничната врата се отвори, някакви хора слязоха през нея, после пак се затвори с трясък.

— Сега можеш да станеш — сладко съобщи момичето. — Но без резки движения и най-вече без глупави идеи, защото в противен случай приятелите ми отвън ще трябва... Как да се изразя?... Да се погрижат за теб. Разбираш ли ме, миличък?

Гавилан кимна и тя му помогна да се доизправи. Той седна на седалката успоредно на страничната стена на колата.

— Мога ли да попитам какво всъщност означава всичко това? — разтри той врата си.

Момичето отваряше термос.

— Ти, миличък, си адвокат. Убедена съм, че си в състояние да задаваш много и най-разнообразни въпроси — каза тя и му наля в чиста чаша златиста течност от термоса.

Той я помириша, после предпазливо отпи глътка. Беше силен, подсладен чай.

— Кои сте вие? Защо е този интерес към Фоселис?

Жената сви рамене.

— Предполагам, би могло да се каже, че се грижим за член на семейството.

— Или е нещо друго. — Той отпи нова, този път по-голяма глътка. — И колко ще висим тук?

Тя се усмихна.

— Ще бъдеш освободен в мига, в който приятелите ми се върнат. — Къса пауза. — Не ти ли харесва? — игриво попита тя.

Въпреки ситуацията, в която бе прекарал последния половин час, Гавилан намери сили да се засмее.

— Честно казано, играеш малко грубичко за моя вкус.

Момичето искрено се засмя.

— Е, вкусовете се променят — рече и подхвърли в скута му плик.

Той го отвори с пръст и втренчено изгледа пачката стодоларови банкноти вътре. После бавно вдигна поглед към момичето:

— Какво е това? Подкуп? — От объркване гласът му прозвуча глухо.

Момичето само поклати глава.

— Просто компенсация. Да го наречем хонорар за консултантска услуга. Заплащане за изгубеното време и създадените неудобства.

— И за мълчанието ми, предполагам?

— Винаги са ме привличали интелигентните мъже с чар — мило му се усмихна тя.

Санитарят в стаята на Фос отново бе заровил нос във фиша за залагане и така и не забеляза, че вратата бавно се отваря. Когато най-сетне вдигна поглед, вече беше прекалено късно. Мъж в бяла лекарска престилка буквално прелетя разстоянието до него и заби главата му в стената.

Тялото му бързо бе изтеглено и набутано в дрешника на стаята. Когато го вдигнаха от леглото, Фос отвори очи и примигна.

— Какво... Какво става?

— Млъкни, по дяволите, стари досаднико! — прошепна Грег.

После помогна на Лукаш да затегне ремъците на количката.

Младият циганин откряна вратата, надникна през нея и кимна. Двата безгрижно избутаха количката с Фос в коридора и поеха към заключената вътрешна врата.

Десет минути по-късно Фос и Грег вече пътуваха по магистралата в жълто такси. Фос жадно пиеше силно подсладено кафе от термоса, който Грег му бе подал, докато приятелят му гледаше право пред себе си. Изглеждаше концентриран върху пътя, но бе повече от ясно, че мисли и за нещо свое.

— Къде са останалите?

Без да поглежда към него, с все така съсредоточено лице, Грег му отговори:

— Освобождават твоя адвокат, след което ще се приберат на безопасно място.

Фос внимателно погледна стария си приятел, загрижен от необичайната му съсредоточеност.

— Къде отиваме?

Без да отговори, Грег продължи да кара право напред, все по-навътре в пустинята, сякаш решен да догони залязващото слънце.

Цялото движение в радиус три преки от склада в северната част на Лас Вегас, където се помещаваше тайния щаб на Грег, бе спряно. Не изведнъж, а постепенно, за да не бъде привлечено вниманието на обитателите му.

Заедно със залеза се бяха появили и мъже в черни униформи с черни маски на лицата. С оттренирана методичност те бавно обкръжиха старата сграда, преметнали през рамо автомати МР-5К и закачили гранати на ремъците.

Затворнически автобус, докарал група военни полицаи и паркиран в съседна пряка, стоеше в очакване на бъдещите арестанти.

Хеликоптер със заглушен двигател се изнесе точно над покрива на склада и от него по въжета се спуснаха четирима командоси, в

черно от глава до пети. Те безшумно се приземиха на покрива на сградата и без колебание се отправиха към предварително набелязаните места за влизане в нея.

Точно в осем и десет вечерта бе спряло електроподаването за целия квартал.

Едновременно с това складът беше разтърсен от грохота на гранатите. Оглушителните експлозии отекнаха от бетонните стени на околните сгради.

Двайсетина тежковъоръжени мъже нахлуха едновременно в помещението. Разнесоха се къси автоматни откоси, прекъсвани само от блясъка и сухия пукот на гранатите. От дупките в стената на сградата започна да излиза дим.

Три минути по-късно всичко приключи със същата внезапност, с която бе започнало. Електрозахранването бе възстановено и обхванатото от частичен пожар хале на склада се обля в призрачна светлина.

Само че то беше празно.

По-празно, отколкото в деня, когато го бе наел Роман Петеркеш.

Никакви мебели, нито лист хартия, нито парцал, дори опаковка от дъвка не можеше да се види вътре. Големите дупки в стените издаваха, че през тях е било изнасяно тежко оборудване — впрочем за това свидетелстваха следите от влачене по мокета, на местата, където се бяха отказали да го отлепят от пода — но те бяха крайно недостатъчни, за да дадат някаква представа какво точно бе имало тук или в каква посока се бяха изпарили наемателите.

Тежко облягайки се на ръцете на двама от подчинените си, Килбърн бавно влезе в пустото помещение и разочаровано поклати глава при безнадеждната гледка. Когато се озова в офисите на втория етаж, той замислено прокара пръсти по дупчиците по стените, говорещи, че на тях са били закачени за разглеждане несъмнено важни документи.

— Нищо, сър — докладва командирът на атакуващия отряд. — Мястото е като изблизано. Но съседите казват, че са били тук само преди шест часа.

— Благодаря, майоре — каза Килбърн, извади от джоба си клетъчен телефон и набра номер. — Ще приберем господин Фоселис и ще видим ще може ли той да ни осветли какво е станало.

Зачака със слушалка на ухото, заслушан във все по-обезпокоително повтарящия се сигнал. На десетото позвъняване свали слушалката, премести я пред лицето си и впери недоумяващ поглед в компактното устройство, сякаш му заповядваше да призове някой на другия край.

После прекъсна.

— Пикаро... — прошепна той и хвърли телефона с такава сила през стаята на офиса, че той се заби в мазилката на стената. — Пикаро!

12.

Пустинята Невада можеше да бъде безкрайно неуютно и враждебно място. Място, където сред необятната природа могат да се загубят какви ли не неща.

Или поне така би могъл да си помисли пътникът в частния „Гълфстрийм Екзекутив“, ако му бе хрумнала мисълта да погледне надолу през прозореца по време на седемминутния полет. И ако беше през деня.

Само че бе нощ. А и мъжът, седнал в болничната количка до малката заседателна маса, имаше да прави по-интересни неща от това философски да разглежда пейзажа под себе си. Както в момента, така и по принцип.

Но особено в момента.

Според него самата идея за полета беше тъпа. Да се качиш на безбожно скъпата машина, за да пропътуваш някакви си четирийсет километра, бе чисто и просто потвърждение на начина на мислене на безчислената федерална бюрокрация.

В чиято многочисленост впрочем и той имаше пръст.

Но сега вече бе по-стар и най-сетне способен да вижда нещата такива каквито са, а не каквито бе очаквал да бъдат. Виждаше реалността, заплашваща да се превърне в негово проклятие.

Секретаря бръкна под масата за кислородната маска, която знаеше, че ще намери там. Вдиша няколко пъти от живителния газ и се опита да събере мислите си за заседанието, което го очакваше.

— Господин секретар? — помощникът му току-що се бе върнал от пилотската кабина.

— Да, Пол.

— Получи се кодирано съобщение от Норт Фийлд, че Килбърн е там и ни очаква.

— Благодаря ти, Пол.

Помощникът кимна и се обърна отново с лице по посока на полета.

— Пол?

Мъжът отново се обърна с готова заучена усмивка на лицето.

— Сър?

Секретаря пое глътка кислород, после неохотно отдели маската от лицето си.

— Скрый това, когато кацнем. Не е нужно Килбърн да...

— Веднага ще се погрижа, господин секретар.

— Благодаря, Пол.

Самолетът се наклони за заход към военновъздушната база Нелис в Норт Фийлд, а той отвори папката, дадена му само минути преди да тръгне от Зоната — папката, в която се надяваше да намери отговори поне на някои от тревожещите го въпроси.

Пет минути след това самолетът рулира в края на пистата, построена за машини, двайсет пъти по-големи от него. Когато бе заобиколен от яките и тежковъоръжените мъже от охраната, вратата се отвори. Пръв слезе помощникът на Секретаря и без колебание се насочи към мъжа, стоящ до командира на ротата.

— Господин Килбърн.

— Как си, Пол?

Съветникът отвърна с професионална усмивка:

— Отлично, сър. — После погледна към бинтования в шина крак и тежкия бастун: — С удоволствие разбрах, че операцията е минала успешно. — Без да трепне, Килбърн продължаваше да гледа бившия си сътрудник право в очите. — Той е с разрешен достъп — успокои Пол охраната след няколко секунди неловко мълчание. След това помогна на Килбърн да изкачи четирите стъпала и затвори вратата зад тях.

Обзавеждането в салона на самолета предлагаше няколко традиционни седалки в предната част, но останалото пространство бе организирано като малка заседателна зала. Имаше правоъгълна маса с по два стола от дългите ѝ страни и по един на късите.

— Живи са значи — отбеляза Секретаря без предисловие, показвайки на Килбърн да седне в широкото удобно кресло.

— Така изглежда.

Безшумно появилият се стюард без подканване донесе поставка за крака и помогна на Килбърн да се настани. След това сервира питиетата и все така безшумно изчезна в пространството между салона и кабината. Възцари се мъчителна тишина.

— Е... за нас — каза Секретаря и вдигна чаша.

Килбърн не помръдна.

Секретаря се усмихна на невъзпитаното поведение на госта си. Правителствата идваха и си отиваха, политиката сменяше курса си ту наляво, ту надясно, само Том Килбърн си оставаше все същият.

И точно това обстоятелство доставяше най-голямо удоволствие на обречения старец.

— Добре, тогава за падналите — предложи нов тост той.

Килбърн вдигна поглед от пода, отсечено кимна и взе своята чаша.

— За падналите другари.

И двамата пиха на екс.

— Знаеш ли, Том — започна Секретаря, — колкото повече остарявам, толкова по-ясно виждам някои неща.

— Така ли?

Секретаря утвърдително кимна.

— Точно така. Голите предположения се превръщат в догма. Отчаяният курс на действие става напълно възможна реалност. Препъванията — забравен спомен. Всичко някак си... се нарежда като по поръчка.

Килбърн обаче бавно поклати глава.

— Страхувам се, че не споделям вашата убеденост, господин секретар. — Той горчиво се засмя. — Всъщност ще си призная, през последните месеци не съм изпитвал комфорта да се чувствам сигурен в нищо. — Той погледна Секретаря в очите. — И не знам да ви завиждам ли, или да ви съжалявам за вашата убеденост.

Студена тръпка прониза тялото на Секретаря. Мимолетно осъзнаване на моралните аспекти. Той на свой ред надникна в студените, безстрастни очи на човека пред него и изведнъж му се прииска срещата им да приключи колкото може по-скоро.

— Докладвай — късо заповяда той след дълга минута тишина.

— Ами... — започна Килбърн и се захвана да масажира крака си, — след като Пикаро освободи Фос, ние го обявихме за издирване във

всички западни щати.

— На какво основание?

Въпросът накара Килбърн да се усмихне.

— Господин Пикаро и госпожица Търнър са обвинени в подпомагане бягството на опасен престъпник... а именно господин Фоселис.

— Не ми харесва да ги връщаме към нов живот. Ако медиите надушат...

Килбърн прекъсна Секретаря с рязък тон:

— Защо още съм тук, Майкъл? Тази работа е много подходяща за който и да е било от твоите... хора. — Думата прозвуча като изплюта. — Пусни ме да си вървя или ме убий веднага!

Секретаря кимна.

— Да, трябваше да те убия преди много години.

— Много са нещата, които *трябваше* да направиш още преди години.

— Том — каза Секретаря, след като си пое дъх с болезнено усилие, — нищо особено не се е променило през последните петдесет години. Нещата, които ни свързваха тогава, продължават да ни свързват и сега. И ние сме безнадеждно обречени един на друг, като ловеца и хрътката му.

Килбърн отново впери поглед в пода.

— Има случаи, когато кучетата се обръщат срещу господарите си.

Секретаря кимна напълно сериозно.

— Но способен ли си ти да се обърнеш срещу Джо и Макс? Можеш ли да ги оставиш голи и незащитни в един свят, който никога не би могъл да ги разбере? — Той се поколеба. — Нещо повече... в състояние ли си да оставиш света гол и незащитен срещу тях?

В продължение на цели пет минути двамата не проговориха нито дума повече. Двама воители с различни врагове — врагове, които никой от тях не можеше да докосне или да назове. Но врагове, в съществуването на които никой от тях не се съмняваше.

— Какво искаш от мен, Майкъл? — проговори накрая Килбърн с глас, по-мъртъв от този на живия труп пред него.

Вместо отговор, Секретаря плъзна папка през масата към него.

— Каж ми как да го спра!

Килбърн погледна надписа на папката с диагонална червена лента, обозначаваща документ със строго секретно съдържание:

Хадеон, Виктор
Смятан за умрял през юли 1987-а.

Той отвори папката и започна да чете.

— Никой не е в безопасност, Майкъл — каза Килбърн толкова тихо, че Секретаря се наведе напред, за да го чуе.

— Именно — съгласи се той, — нали това е и нашето верую.

Един друг район на пустинята изглеждаше гъсто населен. Стръмни канари се издигаха отвесно на безкрайната пясъчна равнина. Каменна преграда. Бариера, принуждаваща да я заобиколиш. Заплашваща със самото си присъствие да те смаже.

Двамата — крадец и наркоман — бяха пътували часове наред. В началото по първокласната магистрала, свързваща Лас Вегас и Ел Ей, после по мрежа от черни пътища, водещи към вътрешността на пустинята. За да спрат накрая в основата на скален откос, хвърлящ сянка в лунната нощ.

— Какво има тук? — попита Фос с глас, по-укрепнал, отколкото преди няколко часа. Инжекцията на „санитаря“ и адреналина на преживяното го бяха вдигнали на крака.

Поне за момента.

Без да му обърне внимание, Грег слезе от колата. Огледа се, направи обиколка в радиус от десет метра, за да се убеди, че са сами и едва тогава се върна при колата и чакащия го Фос.

— Слизай.

Нещо накара Фос да се поколебае.

Лицето на Грег бе застинала маска без изражение.

— Скапан ли си? Да ти помогна?

Фос бавно се измъкна от колата.

— Какво става? — осведоми се той с тон, изразяващ всички съмнения, изписани на лицето му.

Но Грег тръгна да заобикаля скалата. След няколко секунди Фос го настигна.

— Съжалявам, Грег... Не бих могъл да ти обясня колко много съжалявам.

— Имаш основания — кимна Грег.

Обиколката им продължи близо пет минути. Мълчаха. Изведнъж, малко след като колата се бе скрила от погледите им, Грег спря.

— Имаме проблем... Говоря за мен и теб.

— Знам.

— Сигурен ли си? — Фос не бе сигурен дали долавя сарказъм в гласа на своя приятел. — Защо не ми кажеш сам за него?

Но Фос бе неспособен да го погледне в очите.

— Наистина не исках да се случи така!

— Ти никога не искаш.

— Аз... аз... просто не знам какво да кажа. — Той млъкна, тъй като Грег се отдалечи на няколко крачки от него, после продължи: — Не трябваше да...

Изречението така и остана недовършено. Грег се извърна към него с револвер четирийсет и пет калибър, насочен право между очите му.

— Не трябваше, казваш! Това ли е всичко, което можеш да кажеш по въпроса? Защото ако е, ще се наложи да се постараяш повече, старче! — срязва го той с нисък, заплашителен глас.

— Грег, аз...

— *Не!* — Грег изтегли назад ударника на огромния револвер.

Фос потръпна.

— Това, което направи, е много повече от онова, което би могъл да си представиш! — Той се приближи с няколко крачки към него. — Сега те знаят, че си жив! — обясни му той и пристъпи още една крачка към треперещия възрастен мъж. — Знаят и че Меган е жива. — Нова крачка. — Знаят, че и аз съм жив. — Последното каза, изръмжавайки. После заби револвера в околото на Фос. — И ще намерят склада, ако вече сам не си им разказал за него.

— Грег! Как бих могъл! — направи жалък опит да излъже той.

Тласкан от дива обич и животинска омраза, Грег замахна със свободната си ръка и отхвърли Фос назад към скалата. Той падна, по

главата му се посипаха песъчинки, а Грег без никакво съчувствие се надвеси над него.

— Не казвай нищо! — Дишаше тежко, а от челото му капеха капки пот. Лицето му бе изкривено. — Всички, и имам предвид наистина всички, настояха да се отърва от теб. Години наред слушам само „Той е наркоман, Грег!“, „На него не може да се разчита, Грег!“. Но аз винаги те защитавах. Винаги съм... *вярвал в теб!*

Фос затвори очи, неспособен да издържи на натиска в окото. Питаше се дали ще чуе или усети изстрела, когато куршумът проникне в мозъка му. Вместо това почувства не особено ласкавото докосване на ръката на Грег върху потрепващата му буза.

— О, Фос! — прошепна Грег с изтощен глас.

После бавно седна в пясъка пред тресящия се възрастен мъж.

Фос се поизправи и бавно се плъзна назад, така че да може да опре гръб в скалата зад него. След две минути тишина проговори с глас, който Грег досега не бе чувал от него.

— Никой не може да спаси никого — каза той напълно трезво с абсолютно нормален тон. — Всеки се оправя както може. Спасява се сам или...

— Прав си — съгласи се по-младият мъж.

Грег стана, избърса песъчинките от ударника и отново насочи револвера към успокоилия се вече Фос. Когато проговори, направи това с тона на човек, взел неотменимо решение:

— Забрави за мен. Забрави за удара. Ти изложи на риск Меган. Део. Постави в опасност Роман и семейството му — мъже, жени, децата им. — Пръстът му легна на спусъка. — Всички те могат да отидат в затвора заради теб — поясни спокойно. — Могат да им отнемат децата и да ги дадат за отглеждане на чужди хора... все заради теб. — Фос видя, че пръстът започва да натиска спусъка. — Могат да ги убият заради теб. — Грег преглътна с усилие. — И заради мен. — Той направи крачка към Фос. — Така че не мога и няма да позволя това отново да се случи.

Фос погледна мъжа пред себе си, разбра истината в думите му и примирено кимна.

— Разбирам — каза той и се приготви за неизбежното. Фактът, че нищо не се случи, го изненада.

Грег стоеше, без да помръдва. Беше престанал да се поти — твърдото изражение на лицето му издаваше, че вече е взел решение. Революерът в твърдата му ръка не помръдваше.

— Пред теб има две възможности, старче. Само в името на старото ни приятелство. Едната... — Той направи къса многозначителна пауза. — ... едната е да те убия тук, сега, в момента. Втората... Баба Петеркеш казва, че има стар, отдавна известен начин. Тя го нарича „церемония“. Която може с гаранция да излекува... — Гласът му издайнически трепна. — ... или да убие.

Фос внимателно изгледа човека пред себе си. Видя решимостта му, почувства твърдостта, излъчвана от цялото му същество. Това бе човек, готов да дръпне спусъка. Нямаше никакво съмнение в това. Кошмарът сигурно щеше да го преследва — един от многото, откакто бе започнал по-големият кошмар на онова, в което неволно се бяха забъркали — но Грег щеше да го преживее.

Фос се сети за своите отдавна загубени деца. Син и дъщеря, отдавна отrekli се от него. Замисли се за похабения си живот. За погребаните надежди, за нереализирания потенциал.

За Грег.

Един непознат. Намерил го, опитал се да го спаси, прощавал му неведнъж и с готовност започвал всичко наново. Пак и пак, и пак. Истински син, ако не по кръв, поне по душа.

И разбра, че има само едно, едно наистина последно нещо, което може да направи за него.

Той протегна ръка.

— Дай ми го.

— Какво?

Фос поклати глава.

— Няма спасение. За такъв като мен няма никаква надежда. — Той въздъхна дълбоко и направи подканващ жест с протегнатата си ръка.

Грег се поколеба и му подаде револвера. Обърна се и с твърда крачка се отправи към колата.

— Сбогом, Фос.

— Сбогом, Грег.

Фос поглади по-тежкия от очакваното револвер. Прихвана го с двете си ръце, сложи и двата си показалеца върху тъничкия спусък и

постави цевта наполовина в устата си.

Грег бе обърнал колата в посоката, от която бяха дошли. Седеше и слушаше радиото, когато някакъв звук привлече вниманието му. Изчака вратата откъм седалката до него да се затвори и пое обратно по тънещия в мрак път.

— Съжалявам, Грег.

Младият крадец погледна наркомана с нескрита враждебност.

— Слаб си — констатира той и думите му прозвучаха като върховна непристойност.

— Излекува или убива, така ли беше? — Фос не смееше да го погледне в очите, докато оставяше револвера в жабката.

— Така ми каза тя.

— Окей.

Възцари се тишина.

— Пострада ли някой заради мен?

Грег поклати глава:

— Изнесохме се от склада за по-малко от два часа след като научихме.

— Радвам се — въздъхна Фос с истинско облекчение.

Когато се качиха на магистралата, Фос започна да се озърта.

— Къде отиваме?

Грег за пръв път се усмихна. Само за миг, после усмивката му изчезна. Скри се, сякаш изобщо не я бе имало, под твърдия, осъдителен поглед.

Но Фос я бе зърнал и се зарадва.

Три часа по-късно колата спря пред каменна ограда с тежка порта в нея.

Намираха се в близост до старото жп депо на Лас Вегас — място, където се появяваха хора, само когато идваше холивудски екип, за да снима някой екшън. Иначе тук отдавна вече нищо не ставаше, нямаше къщи, нито хора — изобщо нищо нямаше.

Имаше само изоставена жп линия и онова, което се намираще от далечната страна. Младеж по джинси и яке се приближи уж между другото до тях, надникна в купето на колата и се облегна небрежно на прозореца на шофьора.

— Да знаеш къде е Талбът стрийт, приятел? — подметна той.

— Една-две преки на юг, мисля.

— Не си ли сигурен?

Грег само повдигна вежди в отговор.

Младежът сви рамене и се отдалечи все така, без да бърза. Трийсет секунди по-късно решетката на портата се плъзна встрани.

Грег влезе и спря веднага след като я подмина. Появи се втори младеж и откара колата нанякъде след като от нея слезе и Фос.

Стояха в периферията на онова, което старите вегасци наричаха „Неоновата морга“. Поставени на дългата си страна, едни натрупани една върху друга, други, извисяващи се по на десет метра над останалите, тук бяха нахвърляни красиви, незапалени неоновии реклами.

Един съобщаваше „Минерална баня Фламинго“, друг прокламираше „Ел Ранчо Вегас ви приветства с добре дошли в Рая!“. Гледката беше сюрреалистична — стотици пръснати без особен ред неоновии знаци, няма крещящи своите някога заслепяващи послания в празното пространство. Определено най-необичайното сметище в света.

— Откъде си научил за това място? — попита Фос, докато следваше Грег към вътрешността на това странно място.

— Роман знаеше за него. Бродещи цигани в миналото идвали някога тук, за да се метнат гратис на някой минаващ влак. — Дватама влизаха все по-навътре по посока на тъмните бунгала с ламаринени покриви. Той кимна към паянтовите постройките. — Тук навремето имало ремонтни работилници, използвани от депото. Когато някаква верига хотели изкупила земята през 50-те, собствениците решили просто да ги оставят така, вместо да харчат пари да ги събарят.

— Умно.

Грег спря на няколко метра от най-близкото до тях бунгало.

— Покривите не текат, счупените прозорци сме закрили с окачени одеяла, а електрическата инсталация се оказа непокътната. Всяко бунгало може да подслони до четиридесет души. — Той посочи с пръст. — Номер едно е обща спалня, в две е командният пункт, в три — компютърна и фотолаборатории, в четири — транспортен отдел и автосервиз.

Грег замълча и спря. Към тях се приближаваше група от трима души.

— Слава тебе, Господи, че се върнахте без нищо да ви се случи, братко — каза Роман и хвърли поглед на Фос: — А, ти *още* си бил жив.

Възрастният мъж се почувства засрамен и неспособен да погледне в очите хората, които така лесно бе предал, че заби поглед в земята.

— Нещо по-особено? — тихо се поинтересува Грег.

Роман обаче изобщо не му отговори, все така настойчиво загледан във Фос.

— Върви с тези хора. Ако се опиташ да си доставиш наркотици, да напуснеш или да установиш контакт с някой отвън, те ще те спрат. — Той замълча, но цялото му същество излъчваше гняв. — Опитай се само да направиш нещо, което отново би могло да застраши нашите деца... преди, по време на или след лечението. — Той направи нова драматична пауза и приближи за по-убедително лицето си на сантиметри от това на Фос. — ... и аз собственоръчно ще те убия!

Двамата му спътници пристъпиха напред и поведоха Фос сред купищата мъртви неоновии реклами.

— Грег?

Но приятелят му стоеше с гръб към него. Когато те изчезнаха сред рекламните знаци, Грег се обърна към Роман.

— Той ще ми трябва след не повече от пет дни.

— Дотогава ще знаем. — Роман направи знак към второ бунгало. — Случиха се доста неща.

Грег го последва.

Влязоха вътре и Део вдигна поглед към тях. Лицето му бе загрижено.

Грег го поздрави с кимване и Део отново насочи вниманието си към разстланите върху масата карти, които изучаваше.

В дъното огромното ламаринено бунгало бе преградено с параван, отделящ офиса на Грег от останалата част. Когато влязоха там, Ласло и Меган седяха до масата.

— Как е той?

Меган изглеждаше неестествено бледа. От целия екип тя най-тежко бе приела неочакваното развитие на събитията. Имаше

усещането, че контролираният хаос по преместването им тук бе върнал всички спомени за Килбърн и двамата Маккътчън.

— Добре е... — уклончиво отговори Грег и кимна към външната и по-шумна част на преградената стая. — Ще ни извиниш ли за минутка?

— И без това трябва да разгледам новополучената видеотехника. — Тя се отправи нататък. — Молих се за него — прошепна Меган, когато минаваше покрай тях.

Когато останаха сами, Грег изморено се отпусна на малкия диван.

— Какво се е случило?

Ласло погледна в бележника си на масата.

— Атакували са склада преди няколко часа. С много хора и много оръжие. И с много... ъ-ъ-ъ... шум.

— Степента на оперативната ни готовност е към седемдесет и пет процента — намеси се Роман. — Всичко ще бъде както си беше най-много след... — Той погледна часовника си. — ... след най-много два часа.

— Всички са добре — допълни Ласло. — Е, това място не е дворец, но циганите никога не са имали нужда от палати, нали така? — Изведнъж погледът му стана по-твърд, жестовете му по-решителни. — Има обаче един проблем.

Роман вдигна предупредително ръка, но Грег му направи знак да не се намесва.

— Казвай.

Ласло го погледна.

— Трябваше да го убиеш в пустинята.

— Знам.

— Още не е късно. Ако не искаш сам да го направиш — сви той рамене, — мога да се погрижа аз.

— Не.

— Това е глупав и неприемлив риск.

Грег разтри налетите си с кръв очи.

— Имам *нужда* от този човек. Това, което той може да направи с компютъра, ще ми спести седмици, ако не и повече. И ще ми осигури значително по-висока вероятност за успех. Дявол да го вземе, без него може би изобщо няма смисъл да се захващаме.

Роман кимна.

— Разбираме това. Но ако той изобщо оцелее, ще има на разположение по-малко от седмица — рече той и разпери безпомощно ръце. — Какво би могъл да направи за една седмица? Ако — и нека не забравяме, че става дума за едно голямо „ако“ — оцелее, ще излезе прекалено слаб и дори допускам, че няма да е в състояние да мисли логично.

— Намери друг компютърен специалист. Бихме могли да... — Ласло бе прекъснат от загубилия търпение Грег.

— Аз съм склонен да чакам — заяви той с явното желание да сложи край на дискусиата.

— Не бих искал да поверя съдбата на моето семейство на този жалък, болен гадж.

Поглеждайки в очите гневния мъж, Грег бавно стана и заяви:

— Не се налага да го правиш.

— Мислиш ли?

— Поверяваш я на мен — отговори той, без да отмества своя поглед.

Ласло се вгледа внимателно в изморените очи на техния водач и кимна.

— И Бог да ни е на помощ.

В този момент същата молитва бе мълчаливо произнесана на друго място, в странното гробище на неоновите реклами.

Голяма, ярко оцветена палатка, заобиколена от трите си страни с отдавна изгаснали реклами на хотел „Лендмарк“, бе разпъната встрани от ламаринените бунгала. Със синия си покрив и стените на синьо-зелени райета, тя повече приличаше на циркова шатра, отколкото на център за високи технологии.

Но баба Петеркеш, която вече няколко пъти през последния час бе отправяла към небесата думите на късата молитва, бе настояла церемонията да не се провежда в бунгало, състоящо се от алуминиева ламарина и дъсчени летви.

Палатката се бе появила в резултат на настояванията ѝ.

Двамата пазачи на Фос седяха пред единствения вход, пушеха, съзерцаваха звездното небе и бяха готови на всичко, само и само да

отвлекат мислите си от онова, което ставаше вътре. Бяха млади мъже, родени и израснали в Мичиган. Младежи, горди с това, че са загърбили старите навици и начини на прехрана. И с това, че макар да си оставаха цигани по сърце, едновременно с това бяха и цигани в края на двайсети век.

Но дори те се прекръстиха и целунаха талисманите си като чуха началото на церемонията зад платнището на входа.

Фос лежеше на походно легло, застлано с гумен чаршаф. Беше чисто гол и всеки сантиметър на кожата му бе намазан със зеленикав полупрозрачен гел. Китките му бяха бинтовани с груба вълнена тъкан и завързани над главата му. И глезените му бяха завързани. Лежеше неподвижен и очакваше със смес от любопитство и страх онова, което предстоеше да се случи.

Когато го бяха изправили пред баба Петеркеш, тя бе проявила ужасяваща откровеност.

— Това ще бъде най-голямото изпитание, на което някога си бил подлаган — каза му тя, докато той се събличаше. — Бил си в плен на демоните толкова дълго — тъжно поклати тя глава, — че те ще се борят с всички сили да те задържат.

— Какво... какво трябва да направя?

Старицата бе започнала да го обикаля, внимателно разглеждайки кожата му и костната му структура. Гледаше го толкова съсредоточено, сякаш искаше да проникне вътре в самото му тяло. Когато отново застана пред него, спря и го погледна в изплашените очи.

— Искай да живееш — отговори му тя със силен глас. — Трябва да искаш да живееш, за да имаш сили да се пребориш с демоните, които ще долетят. И с онези, които вече са се вселили в теб.

— Как да...

— Довери се на Бога — бе всичко, което го бе посъветвала тя.

В този момент старицата използваше червена пудра, с която оформяше някакви шарки върху гела. Вършеше работата си, мърморейки неразбрано и тананикайки странна напевна мелодия.

На Фос му ставаше все по-горещо. Никога през живота си не бе изпитвал подобна горещина. Искаше му се да скочи, да изхвъркне през входа на палатката, да намери басейн или езеро и да се хвърли в него. Дори изпробва възлите върху крайниците си, но установи, че те изобщо не поддават. Гелът, както с миризмата си, така и с усещането

върху кожата му, го караше да изпитва непознато за него чувство на клаустрофобия. Едновременно с това започваше да усеща първите добре познати симптоми на наркотичен глад.

Но той се бе оставил на разположение на тези хора. Хората, които Грег често бе наричал „изцелители на души“. Фос добре си спомняше колко необичайно бе звучала тази фраза в устата на иначе безцеремонния млад мъж.

— Господин Фоселис, готов ли сте да живеете?

Въпросът прозвуча крайно странно на легналия мъж, но той усети истината в него.

— Не съм сигурен — отговори Фос и преглътна напирещите да бликнат сълзи в очите му.

Баба Петеркеш тържествено кимна.

— Това е първата стъпка.

Тя отиде до една ниска масичка, взе от нея два предмета и се върна при него.

— Боже, който си на небесата — извика тя с напевния си глас, — чуй твоя смирен слуга. Призовавам те да свалиш своя взор върху нас и да ни защитиш от тъмните изчадия, които започват да се събират.

В едната си ръка държеше звездата на Давид, а в другата прост дървен кръст. Старицата вдигна и двете си ръце.

— Нека вярата на този мъж, символизирана от Давидовата звезда, да ни споходи в този момент и на това място, и да помогне в часа на върховна опасност на вярващия. Нека вярата на този мъж, символизирана от Исус, който е и Син Божи, да ни обгърне в този миг на върховно изпитание.

Тя докосна покритото с гел чело на Фос със звездата на Давид. И завърза кръста в основата на леглото.

— Готов ли си?

Фос дълбоко си пое дъх и кимна.

Старицата втъкна голямо парче кожа в устата на Фос и му нареди да я ухапе с всичка сила.

— *Бенци Йоска* — прошепна тя, взе запалена свещ и докосна с пламъка гела върху гърдите на стария нещастник.

Той експлодира в яркосини, оранжеви, червени и зелени пламъци. С пращане и хвърляне на искри, голям облак дим се издигна към покрива на палатката, скрил под себе си тялото на Фос.

Мъжете отвън чуха стенанията му и неспокойно пристъпиха от крак на крак.

Пламъкът изгасна също така неочаквано, както бе избухнал.

Фос остана да лежи неподвижен в леглото — черен, покрит със сажди силует.

Баба Петеркеш се изправи до него. Молеше се на глас и не откъсваше поглед от почернялото тяло, търсейки някакви, дори минимални признаци на живот в него. След цяла вечност, гръдният кош на мъжа бавно се повдигна и отпусна.

— *Йонка* — промълви тя, взе хавлиена кърпа и започна да го бърше в подготовка за следващия сеанс.

Отне ѝ най-малко час да го почисти от изгорялата мазнина. Следващият час мина в оглед за изгаряния и в грижи за тези, които откри. След това отново го покри със саморъчно приготвения гел.

— Бъди силен — каза тя на изпадналия в безсъзнание мъж. — Още не сме се преборили със злите сили. Почини си добре, защото ни чакат нови изпитания.

Някаква мисъл упорито кръстосваше из главата на един мъж в стая на несъществуваща официално база — база в част от пустинята Невада, която според някои криеше тайните на вселената.

Килбърн лежеше на ниска мека кушетка. Шината на крака му беше свалена и електронен невростимулатор, последна дума на техниката, нежно масажираше мускулите на счупения му крайник. И по някакъв необясним начин правеше неприятната болка малко по-поносима.

Листа от досието на Хадеон лежаха пръснати върху малката масичка за кафе и в скута му — неорганизиран информационен масив, покрил възрастния мъж както в буквален, така и в преносен смисъл на думата.

Анализът беше приключил. Сега бе настъпила фазата за размишление.

Размишления относно Виктор Йейл Хадеон.

Отпивайки поредна глътка от питието си, старият ветеран от множество битки и войни (тайни, явни и не толкова явни) позволи на мислите си да се отклонят.

Роден преди близо четиридесет години, Виктор Хадеон бе отгледан от така и неомъжилата се негова майка в бордеите на няколко от големите американски градове.

Жената, станала първопричина за проблема, превърнал се в основна грижа на Килбърн през последните няколко месеца, бе починала млада. И бе оставила Виктор сам на света и на превратностите на съдбата. Всъщност и тя, и баща му бяха наркомани.

„Интересно — помисли си той — колко често се сблъскваме с изоставянето в нашия живот: Хадеон е изоставен от родителите си, Маккътчън — от родината си, Джо и Макс от техните... от другите, а аз — от Бога.“

Още в детска възраст младият Виктор бе показал афинитет към онова, което бе съдено да се превърне в дело на живота му. Без никаква друга причина, прехласването по един човек, с когото не го свързваше нищо друго, освен може би съпадението на имената, младото момче бе показало, че притежава ярък талант.

Беше започнало да чете до умопомрачение. Всичко писано за Лайнъс Йейл младши, започвайки с историята на ключарството, през развитието на охранителните системи в миналото, в настоящето и за в бъдеще. Още преди да бе навършил двацет, Виктор си бе създал сред международните експерти по охранителни системи репутацията на изключителен специалист. Репутация, граничеща с нещо повече.

За синовилия го баща — с гениалност.

За другите, понасящи тежобите около неговото израстване — с нещо далеч по-обезпокоително.

Каквото и да бе, то бе расло и избуявало заедно с младежа. За да се стигне до един момент, когато открито се бе заговорило за терапия, „програми“ и прибиране на „подходящо място“.

Един ден Виктор бе изчезнал.

Озовал се бе в Париж. Арестували го от „Сюрте“^[1] след серия смели обири с взлом в някои измежду най-богатите къщи из района на Булонския лес. Веднага попаднал в полезрението на вербовчиците от разузнавателните служби на НАТО. Предложението, което му направили, било просто и той веднага приел.

Така започнала „официално санкционираната“ му кариера.

Килбърн остави документите, които през последните няколко минути разсеяно бе чел, и позволи на мислите си да поемат собствен

ход, лежейки със затворени очи. В съзнанието му бавно се оформяше пъстрата мозайка на един живот.

Нямало посолство, консулска служба, външно министерство или военна база, способни да спрат младия крадец. Уменията му, дотогава само плод на таланта, и в резултат — недостатъчно рафинирани, бързо разцъфтели под грижите на най-добрите учители на шпиони, с които Запада разполагал. Когато започнал работа за най-секретните ведомства, вече бил смятан за природен феномен.

И тогава нещо тръгнало накриво.

Външно Виктор с нищо не се променил. Останал все така спокоен, тих и вглъбен. Безпогрешно подпомагал работата на специалистите в най-тайната американска шпионска организация, чието име било известно на малцина.

Известен терорист бил намерен езекутиран зад стените на строго охранявания си замък в Бавария.

Свален африкански държавен глава бил намерен застрелян от упор в заключено хранилище.

Американски мошеник, злоупотребил с голямо количество ценни книжа и избягал от страната, бил открит с огнестрелна рана в главата, докато се намирал под грижите на най-добрата, най-скъпата и разполагащата с най-съвременна техника охранителна компания.

След триумфалните удари Виктор изчезвал в тъмните улички на Европа. Скривал се, изпарявал се и се появявал само след повикване чрез предварително договорена частна обява в следобеден парижки вестник.

Началниците му започнали да споменават в докладните си за „вроденото ледено безразличие на Виктор към естеството на възлаганите му задачи и едновременно с това пълната му нетърпимост към всеки опит някой да надникне в личния му живот“. Съобщавали и за „засилващата му се отчужденост от екипите, с които работел“.

Но в света на тайните операции неща от рода на особености на характера и лошо отношение не се смятали за важни.

Естествено, стига работата да вървяла.

Така дошъл денят, в който Виктор не реагирал на обявата за установяване на контакт. Започнало издирване, последвали заповеди да бъде задържан при първа възможност, привикани за разпити били най-различни хора.

Само че Виктор го нямало и не само че го нямало, ами изчезнали и всички досиета с неговото име. Включително и намиращите се в компютри, достъпът до които се контролирал от сложни програми. Както и всички негови скорошни снимки.

Килбърн отвори очи и натисна бутона до главата си. Миг по-късно в стаята влезе Пол.

— Сър?

— А-а, Пол... Би ли ми намерил телефонния номер на службата за частни обяви в „Лас Вегас СЪН“?

— Веднага, сър.

Младежът взе дебелия указател на Лас Вегас, а старецът в леглото прегледа документа, търсейки описание на изискванията за оформяне на обявата за връзка, която бяха използвали в Париж.

Той взе номера от помощника си, освободи го с кимване на глава, после извади клетъчния си телефон и набра редакцията.

— Отдел „Обяви“ на „СЪН“, моля?

— Да-а... Може ли да поместя лична обява в днешния брой?

Гласът от другия край на линията се поколеба.

— Съжалявам... Броят приключи преди два часа.

— Добре... В такъв случай искам да помествате обявата, започвайки от утре. Без прекъсване, докато не ви се обадя пак.

Килбърн продиктува данните на специалната си кредитна карта, изключваше всякаква възможност да бъде проследен по нея, и започна с текста на обявата:

Лайнъс!

Присъствието на експерта Йейл Банам е крайно наложително и той се умолява да се обади при първа възможност в удобно за него време.

Причина: Сдобряване.

702-929-1929

Опитът изглеждаше предварително обречен на неуспех — в това Килбърн нямаше съмнение. Не съществуваше никаква гаранция, че Виктор Хадеон ще отвори страниците на „СЪН“, или че ако изобщо си купи вестника някой ден, ще стигне до страницата с личните обяви.

Бяха изтекли над десет години от деня, в който за последен път го бяха привиквали по този начин.

Хадеон можеше да се намира в другия край на Америка. Това определено би било най-здравословното за него.

И все пак никакъв подход, маневра или тактика не биваше да бъдат пренебрегвани в името на висшата цел — опазването на тайната, останала дълбоко заровена над половин век, а днес едва ли не извадена на показ и всъщност разчитаща само на някаква си крехка врата с евтина ключалка.

Врата, на чийто праг вече стоеше човекът, който заплашваше да пъкне ключа в нея.

---

[1] Обществената безопасност — тайна полиция във Франция, съществувала до 1966 г. и преобразувана в подразделение на Националната полиция, на подчинение на вътрешния министър. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

УЖИЛВАНЕТО

13.

— Пазач!

— Виждам го.

Грег погледна младия циганин и се усмихна несъзнателно. Гласът на Лукаш може и да бе напрегнат, но тялото му изглеждаше напълно отпуснато. Изглеждаше като че ли съзнава опасността, но не ѝ отдава по-голямо значение от нужното.

Очите на младежа останаха приковани в човека от охраната, който мина на десетина стъпки от скривалището им.

Тежковъоръженият охранител хвърли небрежен поглед из помещението на подземния гараж, после се отправи към бокса на охранителната система. Извади малък алуминиев ключ от кутията, вкара го в таймера и рязко го завъртя. После го върна на мястото му без забавяне, отвори вратата и излезе през нея.

Двамата крадци незабавно пристъпиха към действие.

Те прекосиха тичешком помещението в посока към оградената с метална мрежа зона в далечния край на гаража. Лукаш посегна към простия на външен вид катинар върху вратата, но здравата ръка на Грег го сграбчи за китката.

— Никога не се отпускай! Даже когато ти се струва, че няма нищо особено. — Той втренчено изгледа циганина. — Особено тогава!

Лукаш кимна и свали многофункционалния уред с различни датчици от колана си. Щракна ключа на захранването и го поднесе към вратата.

— Говори...

Лукаш послушно започна да обяснява, докато разчиташе индикацията:

— Започваме със сканиране в широка честотна област... Нищо. Сменяме в горния край на спектъра... Нищо. Отиваме в долната част... Ни... А, какво беше това?

Без да променя интонацията си, с най-обикновен глас, сякаш за да го успокои, Грег го подкани:

— Просто разчети показанията.

— Ъ-ъ-ъ... — Лукаш неспокойно облиза устни. — ... 0.758 ампера в обхвата под един ом. Това е...

— Забрави числата — напомни му Грег и го подкани: — Опитай се да го видиш.

— Не съм сигурен...

— Отпусни се... представи си... Нарисувай в съзнанието си картината на йони и тахиони, пронизващи пространството. Виж огнените следи, които оставят, вгледай се в цветовете. Почувствай топлината на всяка микроексплозия. Затвори очи и стани част от нея. — Лукаш послушно изпълняваше съветите с лице, напрегнато от концентрация. — Сега — продължи шепнешком Грег след няколко секунди, — поemi тази картина, спри я в съзнанието си и едва тогава отвори очи. — Очите на момчето внезапно се отвориха. — Какво виждаш? — Талантливият млад циганин нямаше представа колко важен бе този въпрос за Грег и колко дълбоки бяха изводите, които учителят му щеше да си направи след отговора му. — Какво видя?

Лукаш впери поглед в блестящата мрежа и шкафчетата, монтирани в стената зад нея. Насочи внимание към захранващите кабели, излизащи от тях и потъващи в привидно голия циментов под.

— Вратата е чиста — каза той след няколко секунди.

— Защо?

— Дисперсията на излъчването щеше да бъде по-различна, ако оградата е под напрежение.

— И как щеше да изглежда?

Лукаш се замисли за миг, после сви рамене.

— Не знам. Но щеше да изглежда иначе.

Грег го потупа по гърба.

— Да видим сега какво можеш да направиш с един стандартен катинар модел 22.

Стандартният катинар модел 22 се предаде след няколко секунди нежно човъркане във вътрешността му.

Десет минути по-късно вече бяха приключили и без излишно суетене се бяха измъкнали през охранявания (от обезвредена система) евакуационен изход в случай на пожар. И също така делово бяха посрещнати от Део, дошъл да ги вземе с крадена по този повод кола. А след час бяха обратно в базата.

— Е? — Ласло не скриваше нетърпението си да научи новините.

Грег започна да се преоблича и успокои с жест опасенията на приятеля си.

— Става.

Ласло изпусна задържания в гърдите му въздух с такова облекчение, сякаш се бе страхувал да диша през времето, през което двамата крадци бяха отсъствали.

— И за миг не съм се съмнявал — подметна небрежно той, като отвори вратата. — Ще се видим на съвещанието — рече той и излезе, мърдайки устни в безмълвна молитва.

Грег кимна и продължи с преобличането. Но мислите му летяха другаде, а съзнанието му вече бе ангажирано с цялата онази работа, която трябваше да бъде свършена през следващите няколко дни. И с онова, което се бе случило през последните седем.

Това, че момчето бе издържало решителния функционален тест, бе добре. Този факт му даваше надежда, че може да разчита на известна помощ. Една грижа по-малко. Разбира се, предизвикателствата, срещу които щяха да се изправят в пустинята — да не говорим за другите, които несъмнено ги очакваха в базата — щяха да бъдат значително по-респектиращи. Ала от друга страна, никакво обучение не би могло да подготви напълно нито Лукаш, нито който и да е било друг на негово място, за онова, което им предстоеше.

Той се отправи към бунгало номер две, оставяйки мозъка си да прескача от проблем на проблем, анализирайки съществените моменти в плана, който постепенно се бе оформял през миналата седмица. Планът залагаше на комбинация от пресметнат риск и импровизирана предпазливост. Макар рамките му да зависеха най-вече от климатичните особености на пустинята, в него имаше няколко... *варианта*, разработени от Грег като нестандартни алтернативи на конвенционалното мислене, с което очакваше да се сблъска.

Но този план в значителна степен зависеше от божия пръст на двайсет и второ или двайсет и трето число от месеца.

Задната половина на бунгалото, предназначено да играе ролята на команден щаб, беше разчистена. Трима от най-яките мъже в екипа охраняваха паравана, разделящ вътрешността му надве. Те кимнаха на Грег да мине, когато наближи, но не пропуснаха да забележат намръщването му, когато видя затъкнатите в коланите им пистолети.

Това бе станало повод за първата криза през изтеклата седмица.

— Дявол да го вземе! — бе изкрещял Роман. — Аз лично бях там! С очите си ги видях! — Той повдигна купа увеличени снимки. — Сам се убеди! Бяха тежковъоръжени — най-вероятно редовна армия или десантни части. — И беше замълчал, оставяйки Грег да разгледа снимките. — Аз отговарям за тези хора — бе продължил след малко той, правейки широк жест с ръка по посока на хората отвън. — Те се съгласиха да участват, защото им дадох думата си, че ще им се заплати и че ще оцелеят!

— Не обичам оръжието — бе отговорил Грег, хвърляйки снимките обратно на масата. — И не ми харесва онова, което върша, да има нещо общо с оръжието.

Роман повдигна пистолета четиридесет и пети калибър, който предвидливо бе взел от колата на Грег.

— В такъв случай, какво е това, ако мога да попитам?

— Това е съвсем различно. Тук става дума за личен проблем. — Той отиде до одеялото, изпълняващо роля на перде, и надникна към мъждивата светлина откъм палатката в далечината. — Въпрос на лична чест.

Роман бе кимнал.

— Да. И моето е личен въпрос. И лична чест.

После двамата дълго бяха мълчали. Накрая Грег се бе обърнал към стария си приятел.

— Добре... Но искам да се ограничиш само с най-необходимото. Без позъорство и стойки, скрито, и само в ръцете на най-уравновесените хора, с които разполагаш.

Така бе настанал мир. До следващата криза.

Грег мина покрай охраната, влезе в импровизираната стая за заседания и кимна на хората, които вече се бяха събрали там.

Меган седеше отстрани на масата, държеше в ръце многофункционално дистанционно и преглеждаше от разстояние касети със записи на телевизора, поставен в дъното на помещението.

Ласло и Роман прелистваха скрепените с щипки листа в бележниците си. Двамата нещо си шепнеха, съгласувайки решенията,

чието вземане предстоеше.

Фос — да, това наистина бе Фос! — седеше отделно от останалите, пред включения монитор в далечния ъгъл на стаята. Изглеждаше като хибрид между Юл Бринер и Оливър Харди — главата му бе обръсната (и частично превързана) и розова, а на устната му се мъдреше рядък, едва набол, петдневен мустак.

Но в погледа му имаше умиротворение, каквото Грег не помнеше някога да е забелязвал в него. И оставения сякаш с нажежено желязо печат на невъобразима болка.

— Део още ли го няма? — попита Грег, спирайки зад гърба му.

Фос не повдигна глава. Грег имаше усещането, че през седмицата, изтекла откакто се бе присъединил отново към екипа, Фос така и не се бе осмелил да погледне някого в очите.

— Преди малко се прибра — отвърна той с безизразен, изморен глас. И гласът му бе чужд — в него отсъстваха добре познатите на всички нотки на възбуда или завалената интонация в зависимост от фазата, в която се намираше. Нямаше и следа от сарказма, от сърдитостта, от нескопосаните му шегички и вечната тревожност.

Човекът, с когото Грег бе свикнал и когото бе заобичал, си бе отишъл.

За миг, само за един безкрайно кратък квант време, Грег се запита дали с излекуването на този човек той не бе загубил завинаги своя приятел. Запита се наистина ли това измъчено човешко създание, прегърбено над клавиатурата и отпиващо от време на време по глътка диетична сода, е било някога негов приятел. Или е наричал свой приятел онова създание, което индивидът на име Фос бе намирал в спринцовките.

Притеснен от обхваналите го съмнения, той се обърна и зае мястото си край дългата маса.

Залови се да преглежда записките си, но хвърляше крадешком погледи към Фос. Състареният неимоверно мъж често въздишаше и не спираше да сплита пръсти, сякаш не можеше да си спомни какво трябва да им нареди да правят.

— Демоните в него ги няма — беше обяснила на Грег баба Петеркеш. — Отровите в тялото му са изчистени. Паяжините около

мозъка му са изгорени.

— Благодаря ти Господи! — беше прошепнал Грег.

И старицата бе кимнала в знак на съгласие.

— Да, точно това трябва да направиш.

Грег бе хвърлил поглед към вътрешността на палатката. Няколко циганки се бяха скупчили около Фос и превързваха изгарянията му. Други го хранеха със супа. Мъжът изглеждаше по-стар, отколкото Грег смяташе, че е възможно, и това го накара да извърне глава от странно притеснителната картина.

— Кога ще може да се захване с работа?

Старицата дълго не бе казала нищо. А когато накрая бе проговорила, тонът ѝ бе подчертано заплашителен.

— Ти си един от нас, Грег! Не по рождение, а по начин на живот. Това е по-важно от кръвта, течаща в жилите ти. Може и да живееш в света на гаджите, но едновременно с това уважаваш и разбираш нашите обичаи. Затова сега ти говоря, както говоря с Роман или братята му, които са излезли от утробата ми. Ти си ром, Грег. Но приятелят ти не е. Демоните и отровите вече ги няма. Той е... — Тя се замисли, преди да се спре на подходящата според нея дума. — ... *избавен?*

— Изцелен.

Старицата бе кимнала.

— Да. Изцелен е. Спасен е от властта им върху себе си. — Тя погледна високия мъж в очите. — Но все още е гадж. Все още е без вяра и все още има нужда от малко Божия любов. — Беше въздъхнала тежко. — Такъв живот... — После бе продължила с нескрито състрадание: — Кой би могъл да каже колко дълго ще може да се съпротивлява на демоните, които ще искат да го върнат обратно в мрака?

— Разбирам — тихо бе отговорил Грег. — И ти благодаря за онова, което си направила.

Беше се обърнал да излезе от палатката, но тя го бе спряла с изненадващо силната си ръка.

— Веднъж, преди много години, ти ми върна моя син. Докато съм жива ще пазя твоя приятел от тъмнината. — В този миг тя се бе усмихнала. — Да знаеш колко силно се надявах това някога да се случи — да ти се издължа за онова, за което не може да бъде платено.

— После бе сложила нежно пръсти върху устните му, защото Грег бе направил опит да възрази. — Не. Никой не може да промени тази истина. — Вътре в палатката помагаха на Фос да стане от леглото. — Но знай едно — няма значение какво искам аз, ако той — и тя бе кимнала към немощния мъж, едва стоящ на краката си — не иска да живее.

Грег се улови, че се е загледал неприлично дълго във Фос и бързо отместил поглед.

— Ей! — усмихна му се появилият се междуременно Део. — Извинявам се, че те връщам оттам, където се намираще, но си помислих, че ще се зарадваш на една добра новина.

Грег слабо се усмихна и се облегна на стола си.

— Ти знаеш най-добре.

— Говорих с човека — подметна Део и приседна на ръба на масата.

— И? — нетърпеливо попита Грег, мигновено забравил за измъчващите го през последните дни тревоги.

— Човекът каза, че няма проблем, стига ти да удържиш на думата си. И не иска пари. Каза, че ако ти направиш онова, което твърдиш, че можеш да сториш, той ще бъде заинтересован да направи за теб всичко.

— Това наистина е добра новина — сериозно кимна Грег.

— Да, така е — съгласи се Део. — Между другото, каква част от истината знае той?

Макар службите на ЦРУ още да не се бяха добрали до тях, въпреки най-съвременната технология, с която разполагаха, местната мафия вече бе надушила присъствието им. Беше изтекло само денонощие, след като се бяха нанесли в неоновата морга, когато босът на клана, вършеещ из жп депата на Вегас, бе дошъл на визита.

Не че това ги бе изненадало. Ни най-малко. Все пак намираха се не къде да е, а в Лас Вегас. Град, който все по-силно попадеше в примката на корпорациите и все по-силно биваше избран като място

за семеен туризъм, но едновременно с това и град, в чието тъмно сърце продължаваше да се таи създалият го демон.

Део бе изиграл ролята на посредник. Беше се срещнал с боса на два пъти и го бе уверил, че хората, които представя, са готови да платят разумна сума като залог за бъдещи добри отношения, срещу правото да установят базата си тук. И човекът на мафията не бе видял никакъв проблем в това да позволи на циганите да вършат онова, за което са дошли. Та нима цигани и италианци да не живееха в разбирателство вече години наред?

Но младият мафиот се бе оказал достатъчно прозорлив, за да усети по малкото, което му бяха позволили да види, че мащабът на замисляната операция е на ниво, надвишаващо неговата компетентност. Така че скоро бе осъществена нова среща.

Грег бе привикан в едно ранчо, южно от Вегас, бяха го претърсили и го бяха отвели, за да се срещне с „човека“.

— Чух, че си мъртъв — бяха първите думи на делнично облечения осемдесетгодишен старец.

— И аз съм чувал същото нещо за теб от време на време — бе свил рамене Грег.

„Човека“ се бе усмихнал.

— Окей — беше се съгласил той и бе направил жест към вратата, канейки Грег на разходка по моравата пред ранчото си, където не липсваха никакви удобства. — Та, какво казваш, че искаш?

— Разрешение.

Думата бе накарала домакиня да спре като закован.

— Защо бях останал с впечатлението, че днешните младежи са загубили представа какво означават добрите обноски?

— Нямаше да дойда, ако твоите хора не ни бяха намерили.

Старецът внимателно бе изгледал Грег.

— Чувал съм, че казваш нещата без заобикалки. — След това бе замълчал за известно време. Грег бе останал да чака с напълно безизразно лице. — Какъв е ударът?

— Това си е моя работа.

— Нищо подобно — беше го контрирал „човека“, слагайки слънчевите си очила. — Аз ще преценя колко ще трябва да платиш, а това зависи от удара.

Грег го бе изслушал, без да помръдне от мястото си.

— Моят бизнес — изразително бе произнесъл той, — никъде не се пресича с твоя. И няма да има никакво отражение върху онова, с което се занимават твоите хора, независимо дали става дума за протекция, или за патронаж. Ще останем в неоновата морга най-много две седмици, после ще се махнем оттук завинаги.

— Не е достатъчно — бе свил рамене „човека“.

— Повече от това няма да кажа.

Мъжът бе вдигнал поглед към лицето на Грег, който съзнателно бе позволил там да се появи предизвикателно изражение, макар и леко туширано от съобразяването със съществуващите традиции.

— Не, трябва ми повече — бе казал накрая той. — Най-малкото, което трябва да знам, е „къде“?

Грег се бе поколебал. Беше се замислил за човека пред себе си, за репутацията и за убежденията му. После се бе навел към ухото на стареца и шепнешком бе започнал да му разказва.

Лицето на събеседника му бе останало безстрастно. В продължение на петте минути разказ, той си бе позволил да кимне няколко пъти. Накрая чертите му се бяха изкривили в усмивка, широка от ухо до ухо. А когато Грег бе свършил, старецът бе отстъпил няколко крачки. И се бе замислил дълбоко.

Накрая се бе обърнал към крадеца, когото му бяха описали като „изключително сериозен мъж“. В речника на мафията това бе възможно най-висшата характеристика за един човек и неговия характер.

— Нали не се шегуваш със старец като мен? — Грег не бе отговорил нищо, но решителното му изражение бе по-красноречиво от всякакви думи. Босът се бе позасмял и бе поклатил глава: — Винаги съм знаел, че на правителството не бива да се вярва. Но такова чудо...

— Значи отговорът е...

Но „човека“ бе замълчал. Сериозността на плана на Грег и рисковете, които му бе описал, натежаваха далеч повече от личното му шеговито отношение към него.

— Ще имаш отговора ми след няколко дни.

— А копоите му? — обърна се Грег към Део, когато той седна срещу него на масата.

— Не са се махнали — сви рамене шофьорът. — Но са по-ниски от тревата. Казано им е: „Наблюдавайте, но без да се намесвате“. Не създават проблеми.

Меган ги бе видяла да разговарят шепнешком, питайки се кога най-сетне ще дойде краят на цялата тази потайност.

И дали някога щеше да дойде.

Все още не можеше да повярва на лекотата, с която се бе адаптирала към новосъздалата се ситуация. И не можеше да се начуди колко лесно се бе оказало буквално да изчезне от лицето на земята.

Нямаше семейство, за което да се безпокои. Майка ѝ — вечна жертва — се бе поминала преди две години. Баща ѝ... Хм, той се бе оказал бездушен като научните списания, които редактираше. Двамата с него не си бяха продумали след погребението. Беше убедена, че когато излезеше пред света с удивителната история, която се готвеше да разкаже, той и тогава ще намери за какво да я укори. Нямаше и близки приятели, които да ѝ задават неудобни въпроси. Меган отдавна бе забелязала отчуждението, което работата ѝ носеше.

Но ѝ липсваше стереотипа, който си бе изградила.

Измъчваше я дори липсата на простата житейска увереност, че всяка сутрин се събуждаш в едно и също легло. Или това, че единствената опасност за деня е да не изпуснеш метрото за работа. А най-голямото ти предизвикателство е да не заспиш по време на съвещание.

За щастие, мислеше си тя, докато приключваше с прегледа на заснетия и записан материал, не всичко бе в графата със знак минус.

Защото през последните четири и половина месеца от живота си тя бе живяла, наистина бе живяла, при това много по-пълноценно, отколкото когато и да е било досега. Беше живяла живот може би хаотичен — какъв друг живот би могло да има в подземния свят? — но зареден с високо напрежение. Живот осезаем до болка, благодарение на предпазните мерки и на винаги присъстващото усещане за опасност.

Циганите го наричаха „кат вицушка“ — чист живот. И се наслаждаваха на всяка минута — не, на всеки миг от деня, сякаш им беше последен. Както впрочем можеше и да се окаже. В тази очарователна смес от страх и радост, надежда и отчаяние, човек забравя за глупостите и за боклука, с който се обгражда като със

защитна стена, докато живее по обичайния начин. И се принуждава да се примири с истинската си същност — за зло или за добро — за да намери начин да извлече най-доброто от нея.

За изненада на Меган, онова, което бе открила в себе си, ѝ бе харесало.

Винаги целеустремена, неумолима и недопускаща да бъде откъсната от задачата, която си е поставила, тя все пак бе намерила време през дните на криене да си играе с някои от многото деца на циганските семейства. Беше играла до забрава техните игри, беше люляла в скута си бебе и бе помагала в уроците по четене и писане.

С течение на годините, вечно тласкащата я амбиция бе убила у нея всякакво чувство за хумор и бе стъпкала в зародиш всякаква мисъл за прищевки. Беше свикнала да се възприема като суховата и педантична. А ето че с удоволствие се бе оставила да бъде въввлечена в нескончаемите шеги и подмятания, които бяха всекидневие в малкия им катун.

Що се отнася до романтичната страна на живота... Е, никога досега не бе гледала на себе си не само като на секси, а дори на привлекателна, още повече с наложената ѝ от съдбата вечна борба с килограмите. Винаги досега бе първата, която бе отказвала и отблъсквала и винаги съзнателно обезкуражавала мъжете, изпреварвайки момента на тяхното разочарование от нея.

Но с циганите нещата се бяха оказали доста по-различни. Мъжете тук не отдаваха толкова голямо значение на „перфектното тяло“. И малко неочаквано за нея се отнасяха с жените като с равни. На всичко отгоре изглежда предпочитаха жените да поемат активната — дори доминиращата — роля във връзката.

Неколцина от тях съвсем открито и без заобикалки ѝ бяха направили предложения, без да се впечатляват от първоначалната ѝ тактика на шеговит отпор и словесни бариери. А когато нещата бяха опрели до същността на играта — да, за пръв път в живота си се бе оставила да бъде въввлечена в абсолютно неангажираща любовна връзка — тя бе установила, че е по-спонтанна, отколкото бе предполагала, че може да бъде, и че е по-склонна да даде, вместо да чака да получи. Шокирано бе осъзнала, че с лекота може да игнорира всички догми на „приличното“ поведение, набивани упорито в съзнанието ѝ години наред.

А най-удивителното бе, че работата ѝ не пострада от всичко това. Това привидно противоречие вместо да разкрепости съзнанието ѝ, я бе направило особено неспокойна.

Винаги досега в живота си Меган бе държала на посоката. Право напред, без отклонения и разсейване! Необичайна целеустременост за относително лишения от стрес живот на телевизионен продуцент.

И ето че когато се бе оказала в положението да бъде преследвана и да трябва да се крие, Меган сякаш бе излязла в отпуск. Като че беше решила да си почине. Да даде най-сетне воля на своите фантазии и мечти. Заплашена едва ли не всяка минута да бъде разкрита и физически унищожена, тя с изумление бе разбрала, че наистина се безпокои за съдбата на мъжете, жените и децата, с които прекарваше деня, вместо да се тревожи *как да свърши работата*.

Укоряваше се, разбира се. Казваше си, че над всичко стои репортажът, а не дали на някое от бебетата наистина му никне ново зъбче или дали някоя баба най-сетне се е научила да срича. Че става дума за най-скандалната тайна на века, разкрита от — тя вече беше убедена в това — най-великия крадец на столетието. И нищо друго! И че независимо от това дали някога някой щеше да потвърди, или опровергае нейната история, довършването ѝ беше вече въпрос на броени дни и бе напълно по силите ѝ.

Но вместо да си мисли тези неща, много повече ѝ се искаше да люлее бебе на коленете си, да участва в нескончаемите игри на карти или да се усамоти в прегръдките на мъж, който пет пари не дава за професионалните ѝ способности, а се интересува само... от жената.

Което кой знае защо изобщо не ѝ пречеше на работата.

Младите цигани, зачислени ѝ в помощ, бяха доказали, че са умни, съобразителни и невероятно изобретателни в способността си да импровизират. Само през последната седмица те бяха събрали, прегледали, сортирали и монтирали — и после монтирали още веднъж — материал с обем напълно достатъчен, за да парализира за три месеца целия персонал на редакция за магазинни предавания към някоя кабелна телевизия.

И всичко това, в обстановка на смях и шеги по време на най-критични моменти, които само няколко месеца по-рано биха направили от Меган невротичка (хрупаща транквиланти като пуканки).

Въпреки опасността и съвсем реалната заплаха за живота на всички им, дебнеща зад оградата на неоновото гробище.

Кат вицушка.

Чист живот.

Каквото и да бе това, тя се надяваше да запази някакъв контакт с него, когато дойдеше краят на това кошмарно съществуване.

Ако дойдеше, естествено.

Меган се насили да се концентрира, защото усети, че хората около нея започват да заемат местата си.

— Окей — започна без предисловия Роман, — къде сме в момента?

Ласло запали от фас поредната си цигара.

— Където трябва, предполагам.

— Предполагаш?

Отговорникът по материалното обезпечаване на операцията сви рамене.

— Имаме достатъчно, за да свършим работата. Това е извън всякакво съмнение. Не че не бих желал да сме по-добре запасени, но да бъде волята божия. — Той направи справка с лист от купчината пред себе си. — Всички ще бъдат на определените позиции към 4:30 сутринта на двайсет и втори. Ако се наложи и на двайсет и трети. Няма проблеми.

— Уточнени ли са зоните на безопасност? — поинтересува се Грег от мястото си. Имаше навика никога да не гледа шефа на логистиката в очите, а да задава въпросите си, наблюдавайки красивите пейзажи на екрана на телевизора, превключен на синоптичния канал.

— От 4:30 до 6:00 в бръснаро-фризьорския салон на базата — заизрежда Ласло, цитирайки по памет, — от 6:00 до 18:30 в склада на Норт 156 и от 18:30 до 6:00 в спомагателната административна сграда, където е офисът на службата за специални осигуровки за войнишкия състав и срочнослужещите младши офицери. Няма проблеми.

Грег кимна, все така загледан в ефектно оформените диаграми на температурни промени, атмосферно налягане и прогнози за проливни дъждове.

— Продължавай.

— Екипировката? — намеси се Роман, поглеждайки към Део.

— Изнесена по места, проверена двукратно. Тествахме колите пак тази сутрин. Всичко мина без изненади. Последната диагностика на цялата електроника е насрочена за един час след това съвещание, но и там не очакваме изненади. Всичко е готово с изключение на одеялото.

Думите му накараха Грег да вдигне глава.

— Какъв е проблемът? — изпревари въпроса му Роман.

— Не че има проблем — безгрижно отвърна шофьорът, — просто още не е готово. Това трябва да стане по-късно днес или рано вечерта. Майка ти даде още четири жени.

— Как изглежда? — запита Грег и отново насочи вниманието си към екрана на телевизора.

— По-добре от оригинала.

Грег се усмихна, без да отговори.

Щом Грег беше доволен и Роман нямаше възражения.

— Меган?

— Комбинирахме стари видеообекти с материала, който сами заснехме — започна тя. — Винаги когато пожелаете, мога да ви покажа подробна картина на целия терен между Фрийдъм Ридж и външната ограда. А също и на маршрутите на някои от патрулите. Както и компютърно изчистени увеличения на всяка педя от пустинята, която ви интересува.

— Фос? — Роман внимателно изгледа променения до неузнаваемост от „лечението“ мъж.

— А-а, кхм... — прочисти гърло Фос, отпи глътка чай от чашата пред себе си и продължи едва чуто: — Извъртяхме всички видове анализ на данните, с които разполагаме. И... кхм... успяхме да идентифицираме три различни вида устройства. Както и съществуването на четвърти, засега неидентифициран тип.

— Какво?

— Не го чувам.

Грег спря звука на телевизора и се обърна с лице към своя приятел.

— Ей, Фос — окуражително му се усмихна той. — На мен ми обясни, човече.

Но възрастният мъж продължаваше да не може да го погледне в очите.

— Аз... ъ-ъ... мисля...

— Не ми казвай какво мислиш, старче. Кажи ми какво си установил — прекъсна го Грег с по-твърд глас, но не толкова, че да го изплаши.

И за пръв път от няколко дни Фос го погледна в очите.

— Разломът изглежда чист... ъ-ъ, чист е.

— Говори, Фос — окуражи го Грег.

Фос направи справка с бележките си и отново срещна погледа на Грег, който сякаш го изтегляше с усилие от черупката му.

— Хайде, казвай.

Фос си пое дълбоко дъх, сякаш неуверен в себе си и в това дали може да се довери на изводите, до които бе стигнал, откакто бе започнал компютърната обработка на телеметричните сигнали, записани в района на пустинята около загадъчната военна база. Той добре съзнаваше, че Грег трябва да знае със сигурност.

И трябва да може да му вярва.

— Окей — започна той с по-уверен глас, — ето как стоят нещата. — Той извика на екрана компютърно обработена картина с района на пустинята пред входа на базата. — Червените точки обозначават вероятни детектори за движение, сините са сеизмични датчици, а жълтите — амонячни снифъри. — Той направи кратка пауза и завърши: — За черните нищо не знам.

Докато другите гледаха пъстроцветната мозайка от точки, Грег стана от стола си и се приближи до големия проекционен екран на телевизора, върху който Фос бе пренасочил изображението.

— Какъв им е импедансът?

— Не знам.

— Активно или пасивно е сканирането?

— Не знам.

— Сигнатура на сигнала?

— Не е ясна от разстоянието, от което са снети данните — обясни Фос и извинително додаде: — Може би ти ще имаш възможност да получиш по-ясна картина, когато се приближиш до тях.

— Чудесно — захапа долната си устна Грег.

Фос сви рамене, но жестът се получи неестествено.

— Очакваше да играеш на сигурно?

Грег внезапно се извърна с лице към него. Усмиваше се широко.

— Сигурно... — започна той с края на старата фраза.

— ... е единственият начин да се играе — послушно довърши Фос.

Грег отново се обърна към екрана, трасирайки с пръст Надлъжния разлом в долния край на картината.

— Седемнайсет километра след като излезем горе — каза той, разглеждайки подробностите на терена пред Разлома. — Първите няколко километра са съвсем прилични.

Роман поклати глава.

— Изброявам между десет и двадесет датчици за движение в тази зона.

Грег се отправи към мястото си край масата.

— Как са настроени?

— Трийсет за трийсет и една — отговори Фос, като направи бърза справка в листата пред себе си.

Грег седна и пусна звук на телевизора. Синоптикът говореше нещо за „кратки сезонни дъждове“.

— Няма проблем — каза Грег и пак съсредоточи вниманието си към прогнозата за времето.

— И какво означава „трийсет за трийсет и една“? — обезпокои се Роман.

Грег изглеждаше концентриран в предаването и Фос реши да отговори на циганина.

— Това е мярка за тайминга на устройството. Датчикът се задейства, ако край него мине предмет със скорост по-висока от трийсет стъпки за трийсет и една секунди.

— Това бавно ли е? — объркано попита Меган. — Искам да кажа, каква скорост се смята за нормална?

Фос хвърли поглед към Грег, но разговорът явно не го интересуваше.

— Нормална скорост би била сто и десет стъпки за трийсет и една секунди — обясни той.

— Господи! — ахна Меган. — Значи става дума за една трета от тази скорост! Но тогава ще им трябват...

— Четиринайсет часа и петдесет и три минути, за да преминем — невъзмутимо отговори Грег.

— Тогава не можете да минете за една нощ — изумено констатира Ласло. — А ако останете през деня в пустинята...

— Ще измисля нещо — усмихна се Грег.

Роман инстинктивно поклати глава, но не позволи на личните си опасения да проличат в гласа му или по лицето му.

— Да вървим нататък — делово предложи той и се обърна към Меган: — Подготви ли твоето... как му казваш?

Меган се засмя.

— Проклета да съм, ако и аз знам как да го нарека. Всъщност подготвила съм три... да ги наречем декларации. Първата — в случай, че успеем. Втората — в случай, че не успеем. — Паузата, която направи, беше дълга. Достатъчно дълга, за да извика в съзнанието на всички присъстващи картината на онова, което щеше да последва при провал. — Последната съдържа само някои общи формулировки в случай, че сме между успеха и неуспеха — бързо довърши тя.

— Кога ще ги заснемеш? — поинтересува се Грег, без да вдига поглед.

— Непосредствено преди да тръгнете. В събота или в неделя.

— Добре.

Роман го погледна.

— Което ни довежда до последния въпрос. — Той замълча, сякаш езикът му отказваше да произнесе въпроса. — Кога си решил да го направиш?

— Само секунда, искам да чуя това! — Грег усили звука на телевизора.

„Следва петдневната прогноза за източните райони на пустинята — обяви симпатична блондинка и започна пояснения към цифровата информация, която започна да тече на екрана: — От тази нощ до понеделник включително, ще наблюдаваме обичайното редуване на горещи дни с дъждовни нощи и гръмотевични бури. И ако тихоокеанският циклон се задържи до края на седмицата, каквито са нашите очаквания, в неделя и понеделник ще се разразят тежки бури.“

Грег изключи телевизора и се обърна към разтревожените лица на останалите участници в съвещанието.

— Отиваме в неделя.

Думите му прозвучаха като сигнал за край, защото всички незабавно станаха и напуснаха помещението. Останаха само Фос и

Грег.

— Как мина днес?

Грег кимна сериозно.

— Момчето е бързо, съобразително и мисли, докато работи. Ще се справи.

— На теб ще ти трябва нещо повече от обикновено „справяне“, когато се озовете в пясъците.

— През последните пет дни с него направихме три удара. Има талант и усеща нещата. Бива си го.

— Не за него се безпокоя.

Грег изкриви устни в бърза усмивка.

— Радвам се да те видя завърнал се сред нас, майко Фоселис.

Фос изсумтя неопределено, обърна се към клавиатурата и активира някаква сложна програма.

— Знаеш, че глупостите са забранени.

— Аха.

— Могат да компрометират цялата операция.

— Не, ако направиш онова, което можеш да направиш — спокойно уточни Грег.

— Ще направя каквото се очаква от мен — отговори Фос с увереност, каквато не изпитваше. — Стига ти да не издъниш нещата, докато си играете на командоси с онова хлапе. — Той замълча, за да въведе информация в сложната си програма. — Ще отнеме само няколко минути.

Грег вдигна телефона, свързан с кабел към компютъра.

— На вашите услуги, господин Бел^[1].

В самото сърце на най-охраняваната (не само в електронно, но и в чисто физическо отношение) база в цяла Северна Америка, в нейните тайни недра, един умиращ мъж беше в схватка с призрак от своето минало.

— Да? — отговори Секретаря на почукването.

Помощникът му отвори вратата, но остана отвън.

— Сър?

— Влез, Пол.

Младият мъж влезе и кимна по посока на телефона.

— Търсят ви по резервираната линия, сър. Прехвърлих разговора тук.

Секретаря погледна мигащата светлина и вдигна ръка, за да спре тръгналия да излиза младеж. После хвърли поглед към Килбърн.

Двамата взеха едновременно свързаните в паралел слушалки, поколебаха се за миг, после Килбърн натисна мигащия бутон.

— Тук е едно-девет-две-девет — без излишни обяснения каза той.

— Нужно ли е да се представям? — запита с безизразен глас човекът в другия край на линията.

Килбърн бе станал жертва на толкова много тъпи обаждания, откакто вестниците във Вегас бяха публикували за пръв път обявата, че вече бе престанал да се ядосва.

— Може би. Поне донякъде. Нека кажем... само за да докажете, че сте въпросното лице.

Настъпи продължителна тишина.

— Днес Смит ли се казвате, или Килбърн? — тихо се поинтересува гласът.

Секретаря замръзна, после незабавно направи жест с ръка на помощника си да задейства системата за трасиране на позвъняването.

— А как да ви наричам аз? — отговори Килбърн на въпроса с въпрос, след като удължи паузата до максимум.

— Имената не са от значение.

Секретаря трескаво следеше с поглед стрелкаците се над компютърната клавиатура пръсти на своя помощник и водещия бележки Килбърн.

— За мен са.

— Не си губете времето с опити да ме локализирате — с нескрито развеселен тон посъветва гласът в слушалката. — Взех мерки да изключа трасиращата честота от тази линия.

Помощникът кимна.

— Много добре. — Килбърн си пое дълбоко дъх. — Надявам се все пак, че е възможно да стигнем до някакво споразумение, преди нещата да излязат изпод контрол.

— Начинът, по който се развиват, напълно ме устройва.

— Точно на това бих искал да сложа край. В момента обаче имам нужда от вашата помощ.

— Съвместната ни история подсказва колко лоша може да бъде тази идея — с нескрита горчивина напомни гласът.

— Да, бяха направени грешки. Никой от нас не може вече да промени миналото, но може би е възможно да сторим съвместно нещо за бъдещето.

— А какво ще стане с настоящето?

Секретаря видя на монитора на помощника му внезапно да се появява карта на Лас Вегас. Вертикална и хоризонтална линии, пресичащи се под прав ъгъл като в окуляра на снайперист, се плъзгаха напред-назад, явно търсейки своята цел. Той погледна отново към Килбърн, но старецът бе концентриран прекалено силно върху разговора, за да обърне внимание на нещо друго, освен на слушалката в ръката си.

— Какво трябва да се случи, за да спрете онова, с което се занимавате? — зададе Килбърн най-важния въпрос.

Гласът отговори едва след кратко замисляне:

— Върнете ми предишния живот — каза накрая той.

— Съгласен съм — отговори веднага старецът. — При едно-единствено условие: че се предадете. Естествено, заедно с госпожица Търнър.

— Така ли? — насмешливо попита гласът, в който не се долавяше никаква убеденост. — Не сме ли малко големи за детски приказки?

Без да съзнава, Килбърн сви рамене.

— Сигурен съм, че разбирате правилата на играта, господин... сър. Предавате се, разпитваме ви, подписвате декларация за неразпространяване на държавна тайна, включваща всичко, което волно или неволно сте научили. Ясно е, че с това ще отпаднат всякакви разумни причини да искаме да ви отстраним.

— Остава само чека в пощенската кутия...

Прицелът върху екрана на компютъра се бе спрял на едно място. Секретаря бързо надраска бележка и я поднесе пред очите на Килбърн.

— Предложението е валидно до края на този разговор — отговори старецът равнодушно. — Затова предлагам да не бързате с отговора. — Нова пауза. — И се надявам да заложите на живота, сър.

Пол бързо заговори по друг телефон, раздавайки заповеди.

— Смятам да постъпя точно така — съгласи се гласът след кратка пауза. — И по тази причина го отхвърлям.

Секретаря изглеждаше видимо обезпокоен от непрекословността в гласа. Той надраска нова бележка за Килбърн.

— В такъв случай, сър, поне дайте ми честната си дума — прочете Килбърн, — че ще се въздържите от бъдещи атаки или опити да разкриете неща, за които е най-добре да бъдат оставени така. Направете това и аз на свой ред обещавам поне да сведа до възможния минимум мащаба и интензивността на нашите ответни операции. А след време... те могат изобщо да бъдат прекратени.

Мълчанието в слушалката започваше да изпълва полутъмната стая, когато Пол с недоволен израз остави слушалката върху вилката. Двамата старци не му обърнаха внимание — единственото, което ги интересуваше в този момент, бе отговорът.

— Нима ще ми повярвате, че ще удържа дадената дума? — тихо се поинтересува гласът.

Почувствал някакво разколебаване в своя събеседник, Килбърн смекчи тона си до максимум. Надяваше се да прозвучи окуражаващо и убедително.

— Зная, че мога да ви вярвам, точно както вие знаете, че можете да ми се доверите. — За миг той се поколеба. — Защото ние двамата с вас, сър, сме замесени от едно тесто: вие и аз. Да, допускам, че за някои бихме изглеждали като динозаври, но поне сме динозаври, когато отстояваме дадената дума.

Нова пауза в слушалката. И после:

— Добър сте, признавам го. Едва не ме изиграхте. — Тонът бе твърд и примирен, тон на човек взел трудно решение.

В този момент Секретаря реши да опита една последна маневра и за пръв път се намеси в разговора:

— Никой не е в безопасност, господин Хадеон. Това се отнася дори до вас.

Дълго мълчание.

— Поздрави на Джо и Макс — каза гласът и в следващия миг връзката бе прекъсната.

Килбърн изгледа слушалката в ръката си с видимо нежелание да я остави на мястото ѝ. Но Секретаря не изпитваше подобни чувства.

— Хвана ли го? — с недопускащ друга възможност глас попита той своя помощник.

Пол не можеше да скрие неудобството си.

— Този човек е по-добър, отколкото допускахме за него. Трасиращата честота наистина беше скремблирана, което ни остави единствено възможността да търсим по глас. А това бе възможно само в моментите, когато той говореше.

— Но все пак го локализира, нали?

Помощникът неспокойно пристъпи от крак на крак.

— По някакъв начин използва две линии в паралел. Изглежда разполага с микровълнова релейна система, собствена разработка.

Секретаря вече се досещаше какво следа.

— Продължавай.

— Трасирахме го, докдето можахме. До първата връзка — онази, която е в началото на веригата. Но спряхме дотам.

Секретарят недоволно поклати глава. Не към безпомощността на неговия доверен помощник бе насочено недоволството му, макар то да бе в основата, а към собствената му погрешна преценка. Вече бе ясно, че е подценил възможностите на крадеца.

— И къде се намира тази точка? — със спокоен глас попита той.

Помощникът му дълбоко си пое въздух.

— В края на магистрална линия, която покрай другото обслужва и група от пет телефона в обществени кабинки. Намират се на паркинга пред пристройката на Службата за разузнаване към Норт Фийлд.

Отговорът смая стареца. Чертите му се изопнаха. Миг по-късно на лицето му се появи изражение на сериозна загриженост.

— Да се удвои охраната в района на терминала Норт Фийлд. Никой, повтарям *никой*, да не ползва транспорт, без да мине през четворна проверка.

— Сър!

— Инструктирайте лично персонала. Кажете на глупаците там, че разполагат с двацет и четири часа, за да намерят Хадеон и/или Търнър... Или да понесат последиците!

— Сър!

— Приведете Зоната в състояние на повишена готовност. Искам до един час подсилване на постовете на охраната!

— Сър! — Помощникът му се извъртя в кръгом по военному и на бегом напусна стаята.

Секретаря остана загледан във вратата, през която младият мъж бе излязъл. След малко бавно се обърна с гневно лице към Килбърн.

— И какво ще правим *сега*?

Килбърн най-сетне бе намерил сили да остави слушалката. Поклати глава и... изненадващо се усмихна.

— Сега ли? — Той шумно освободи въздуха от гърдите си, сякаш в опит да се пречисти от онова, което се бе случило. Не само сега, а от половин век насам. — Сега... — тъжно прошепна той, — ... сега той ще дойде!

---

[1] „Бел Телефон Къмпани“ — една от големите телефонни компании в САЩ. — Б.пр. ↑

14.

— Психо-301, обади се.

— Психо-301 слуша.

— Психо-301, тук Дриймланд, докладвайте положението.

— Тук Психо-301. Изпълнявам обход по схема „бета“ със стъпка пет-едно. Имам гориво, запасът е пълен. Всички системи са в изправност. Ъ-ъ... продължаваме да прослушваме мобилния на 168, но те все още са от другата страна на хребета, извън охраняемата зона.

— 301, прието. Имайте готовност за нестабилно време поради нахлуване на въздушен фронт по азимут нула осем шест на разстояние дванайсет-осем километра. Скорост на приближаване три-четиринайсет километра.

— Тук Психо-301, разбрано, Дриймланд. Виждаме облаците, но до момента горе е спокойно.

— Ясно 301-ви. Имате разрешение да продължите патрулиране. Как ще продължите, сър?

— Тук Психо-301. Ще продължим в група и... ъ-ъ... предполагам ще се постареем да останем настрана, докато е възможно, Дриймланд. Добре ще е да ни държите в течение за времето.

— Ясно 301-ви. Ще ви информираме след десет минути, сър.

— Благодаря, Дриймланд.

— Тук Дриймланд, край от нас.

— Психо-301 продължавам да патрулирам.

Мастиленочерният тежковъоръжен хеликоптер „Апачи“ направи остър завой надясно и пое над пустинята. Държейки Фрийдъм Ридж отляво на курса си, машината се плъзна на шейсет метра над пресечния терен и навлезе обратно в откритата пустиня.

Скрити в мрака на естествения разлом с широчина три и дълбочина четири метра, двамата мъже въздъгнаха с облекчение.

— Размина ни се — прошепна Лукаш. — Този път на косъм.

Грег се намираше две-три крачки пред него, но той не го виждаше изобщо, макар да усети, че пак тръгва напред.

— Сега трябва да наваксаме — спокойно прошепна в отговор попитният от двамата крадци.

Кръжащият над главите им хеликоптер ги бе забавил с петнайсет критично важни минути. Петнайсет минути, прекарани, без да помръдват, молейки се датчиците на увисналата над тях разузнавателна платформа да не доловят присъствието им.

Сега наистина се налагаше да наваксат загубеното време. Макар да се намираха на по-малко от хиляда метра от края на Надлъжния разлом, Грег смяташе, че с това темпо те ще използват предвиденото за този етап закъснение още преди да са стигнали до Разлома. Бяха се движили много бавно и неочаквано трудно, загубвайки ценни минути в пълзене около канари, през оврази и в преодоляване на разни препятствия по пътя. На всичкото отгоре и този хеликоптер...

Не че това можеше да ги спре.

Всеки от двамата беше облечен в мръсно бежов маскировъчен комбинезон, ушит по мярка. Обути бяха в леки и меки ботуши, удобни за катерене. На главите си бяха нахлузили бежови качулки, напълно скриващи лицата им. Дори на ръцете си имаха бежови работни ръкавици. Не се виждаше нито сантиметър от кожата им. В качулките имаше изрязани два тесни процепа за очите и две малки дупки за дишане през носа и устата. Под цялото това облекло, всеки от двамата бе облечен (от темето до пръстите на краката) в черен леководолазен костюм.

Неудобството беше извън всякакво съмнение. Десеткилограмовите раници на гърба, трикилограмовите — на гърдите и еднокилограмовите — на кръста, добавени към защитното облекло, представляваха по-голямо препятствие от самия терен. И съвсем сериозно при това, още повече, че организмът им едва ли щеше да понесе подобно изпитание за дълъг период от време. Заложеният в плана максимум бе шест часа, с отчитане на ниските нощни температури. Настъпването на деня щеше да доведе последователно до прегряване, обезводняване, кислороден глад, отказ на мускулите да се съкращават, загуба на способността да разсъждават, изпадане в безсъзнание и... смърт.

Шест часа, които неумолимо течаха в този момент.

Шест часа, за да прекосят незабелязано простиращото се пред тях неизбродно поле от специално заложили клопки. Неизбродно поле,

започващо в мига, в който изпълзяха от Разлома на повърхността на пустинята.

Час и петнайсет минути след стъпването им в Разлома и час и половина след като бяха навлекли неудобните костюми, те стигнаха до края на естествената пукнатина в земната кора.

Там ги очакваше планирана десетминутна почивка.

Дишайки тежко, двамата седнаха, опрели гърбове в стената на Разлома. Никой не каза нито дума, никой не направи излишно движение. И двамата се молеха, всеки на своя бог, онова, което им предстоеше, да се окажеше по-лесно от това, през което бяха минали дотук.

С едно последно дълбоко вдишване Грег откопча един от датчиците на колана си и го вдигна високо над главата си. Държейки го с индикацията надолу, за да може да вижда показанията, той започна плавно да го върти в хоризонтална посока. Всяко помръдване на стрелката и всяка смяна на едва видимата цифрова индикация биваха внимателно анализирани.

— Изглежда окей — тихо каза той след известно време. — Как е при теб?

Лукаш повтори процедурата със своя уред към другата страна на разлома.

— Тук имам 0.003 ампера в ниския обхват.

Грег отпи глътка от тонизиращия разтвор в манерката си.

— Това е от мен. Улавяш моите играчки. От тук нататък използвай това като база.

Бяха изтекли пет минути от почивката им.

— Да се залавяме — предложи Грег и свали раницата си от раменете.

Лукаш кимна и свали своята.

Захванаха се за работа бързо, делово и с добре отрепетирани движения.

Първо извадиха комплект кухи пластмасови тръби и сглобиха от тях носеща правоъгълна конструкция с габарити метър и осемдесет на два и дващест. После продължиха с четири дъски от фибростъкло дълги по деветдесет сантиметра, които съединиха по двойки една с друга, така че получиха две „ски“, които закрепиха с щракване към тръбната рамка. Накрая всеки извади своето тежко одеяло от зебло във

формата на квадрат със страна четири метра. Благодарение на закопчалките от велкро и то бе закрепено за рамката.

Вече работеха по-бързо, усещайки, че процедурата им отнема по-дълго време, отколкото на тренировките. Всеки се хвана за своята страна на странната конструкция, после двамата внимателно я повдигнаха над главите си и я положиха върху пясъка на скритата под мрака пустиня.

Лукаш се прекръсти.

Грег погледна за последен път показанията на датчика.

Двамата излязоха от Надлъжния разлом на повърхността и мигновено се вмъкнаха под палатката на ски, която току-що бяха сглобили.

Не бяха проговорили. Лукаш провери дали одеялото напълно ги защитава от откриване с помощта на инфрачервени датчици, които биха засекли топлината на телата им, а Грег закрепил допълнителни сензори от двете страни на „палатката“. Две минути по-късно бяха приключили.

Спогледаха се изморени. Никой нямаше сили за излишни емоции.

— Готов? — късо попита Грег.

Лукаш пое последна дълбока глътка въздух и затвори за миг очи.

— „Водеха и двама злодейци — прошепна той, — за да бъдат погубени с Него. И когато отидоха на мястото, наречено Лобно, разпнаха Него и злодейците, единият отдясно, другият отляво. Един от увисналите на кръста злодейци Го хулеше и казваше: ако ти си Христос, спаси Себе Си и нас.“ — Учестеното дишане на младежа постепенно се нормализираше, а тялото му се отпуснаше. — „А другият, като заговори, мърмеше тогава и казваше: та и от Бога ли не се боиш ти, когато и сам си осъден на същото? А ние сме осъдени справедливо, защото получаваме заслуженото според делата си: но Тоя нищо лошо не е сторил. И казваше на Исуса: спомни си за мен, Господи, кога дойдеш в царството Си! И отговори му Исус: истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рая.“^[1] — Нова кратка пауза. — Боже мой Исусе Христе, моля те помни и бди над това недостойно циганско дете, което седи до дясната ти ръка в Рая. Амин.

— *Омейн* — прошепна на свой ред Грег и направи справка с датчика: — Чисто отдясно.

— Чисто отляво — потвърди Лукаш, като погледна и той.

Грег провери и сензорите, висящи пред него.

— Чисто напред. — Пресегна се и натисна един от бутоните на малкия предавател на кръста си три пъти. После сложи едната си ръка на предната тръба на рамката, а другата върху пясъка под него. Вкопа пръстите на ботуша си в дупката и кимна на Лукаш.

С добре отработени, аритмични и неравномерни движения, за да заблудят датчиците, двамата запълзяха напред, носейки старателно боядисаната защитна конструкция със себе си.

4 часа 27 минути до крайния срок

В къщата на колела, паркирана отстрани на щатска магистрала 168, трите тихи сигнала като че ли пронизаха телата на обитателите. Възцари се пълна тишина. Няколко от присъстващите се прекръстиха. Фос затвори очи — лицето му бе маска, белязана от безпокойство.

Роман въздъхна.

— Съобщете на останалите — нареди той с равен глас. — Нашите са стигнали Синай.

Една от циганките взе клетъчния телефон и започна да звъни наред.

След като поиска информация от определените да контролират с помощта на скенери, монтирани върху стените, честотите на полицията, щатските служби и федералните власти, Роман отиде при Фос.

— Къде са те?

Фос погледна екрана на централния монитор от трите пред себе си. На него бе изобразен компютърно обработен образ, възпроизвеждащ в детайли терена на пустинята (данните бяха взети от лентите на Меган). Върху него бе наложена компютърна графика на маскировъчната конструкция, под която пълзяха в момента двамата мъже, изпълняващи операцията.

— Трябва да са горе-долу там — отговори Фос, без да се опитва да скрива тревогата в гласа си. — Може би на двайсет — двайсет и пет метра от края на Разлома.

Роман кимна.

— Колко им остава докато стигнат центъра на сензорното поле?

— Час... Или малко повече — каза Фос, без да откъсва поглед от картината.

Роман потупа възрастния мъж по гърба и усети напрежението в мускулите му.

— В такъв случай трябва да си починеш през това време. Поразходи се, вземи глътка въздух, а?

Фос упорито поклати глава.

— Нищо ми няма — процеди той през стиснати зъби.

— Окей — съгласи се Роман и тръгна към вратата, но по пътя си чукна по рамото един от мъжете, покрай който мина: — Дръж го под око — прошепна му той.

Хвърли един последен поглед на заетия с компютъра Фос, обърна се и излезе навън в прохладата на нощта.

Обстановката тук пресъздаваше обикновен къмпинг. Встрани имаше скара за барбекю, край която мъж лениво обръщаше вече почти готови бургери. Децата — включително неговите — играеха в бързо спускащия се мрак. Виждаше се възбудата на тези градски чеда, попаднали в необичайната обстановка на пустинята. Жените бяха изпонасядали на сгъваеми столове и непринудено си разменяха клюки.

Внимателно аранжирана обстановка, имаща за цел да каже на случайния — или дори на не толкова случайния — наблюдател едно-единствено нещо: „Забрави за нас! Тук няма нищо особено!“.

Малика се приближи зад гърба на мъжа си и го прегърна през кръста, който в последните години бе започнал застрашително да увеличава обиколката си.

— Е?

Той не помръдна, загледан в далечината, някъде в посоката на Надлъжния разлом.

— Излезли са в пустинята — каза накрая Роман с подозрително равен глас.

— Толкова скоро?

— Всъщност с три минути закъснение — въздъхна той.

— Е, не е чак толкова зле — опита се да го успокои тя.

Той вдигна ръцете й до устните си и нежно ги целуна.

— Три минути за първите деветдесет. — След това се отдръпна от нея, правейки две крачки към онова място, което виждаше само в съзнанието си. — За шест часа това прави дванайсет минути.

Дванайсет! — Кратка пауза. — С онези костюми на гърба, шест часа са си истинско изпитание. А дванайсет минути... Те могат да се окажат критични.

Малика отново се приближи зад гърба му.

— Искаше ти да излезеш с него, нали?

Той съсредоточено кимна.

— Лукаш е по-добър от мен. Много по-добър в някои неща.

— Но все пак искаше?

Развеселен от лекотата, с която неговата жена четеше мислите му, Роман остро се засмя и се обърна към нея:

— Защо не пробваш да станеш гледачка?

Думите му накараха и Малика да се усмихне.

— В случая няма нужда от специална дарба. Изписано е на лицето ти.

Роман кимна.

— Предполагам. Не се бяхме виждали от години. Не знаех дори жив ли е, или мъртъв. Но когато му потрябвах, заставах до него. За какво? За да му помогна да се убие и може би да отнесе със себе си част от нас? Само и само да види... — Той горчиво се засмя. — Не е ли нелепо?

Малика се приближи плътно до него.

— Какво ти има, мили?

Роман се поколеба. Когато заговори отново, гласът му идеше някак отдалеч, сякаш думите бяха от друго място или време.

— Ами... ето на, стоя тук, без да съм сигурен дали някога изобщо ще го видя пак, а нямам дори представа защо го направи.

— Говориш за Париж?

— Да, за Париж. — Мислите му за миг се отклониха, после си наложи да се концентрира. Усмихна се на жена си и рече: — Знаеш ли, аз така и не разбрах. Не можах да проумея защо пое такъв голям риск, за да помогне на един абсолютен непознат.

— И никога не си го питал?

За пръв път усмивката на лицето му беше не принудиена.

— Нали точно това искам да ти кажа. Когато след около месец разбрах какво се е случило, го попитах. — Той се засмя. — И знаеш ли какво ми каза? — Малика поклати глава. — Каза ми само „Не харесвам численото превъзходство“. Ей така, ясно и недвусмислено: „Не

харесвам численото превъзходство“. Можеш ли да повярваш? Значи ако бях имал само един или двама противници, той може би изобщо е нямало да се намеси. Само че аз бях изправен пред толкова много, че нямах никакъв шанс. — Той продължи да се смее, после се обърна към чезнещия в мрака планински хребет. — Можеш ли да си представиш!

Малика го прегърна силно, притисна глава към тялото му и го целуна по бузата.

— Мога — каза тя с глас, пресипнал от обхваналото я вълнение. — Мога и не съм спирала да благодаря на Бога, че тогава се е оказал близо до теб.

Роман продължаваше да гледа в незримата далечина.

— Трябваше аз да бъда там.

— И какво ще направиш? — попита Малика след дълга пауза.

Думите ѝ не можаха да изтръгнат Роман от неговото... бдение.

— За кое?

— Какво ще направиш, ако той не се върне? — Тя затаи дъх в очакване на отговора.

— Ще отмъстя за него — чу тя думите, които я плашеха.

— Защо?

Роман се обърна към жена си, въздъхна и изморено сви рамене.

— Ами защото... не обича численото превъзходство.

4 часа и 13 минути до крайния срок

Придвижването през пустинята се оказваше по-лесно, отколкото си го бяха представяли. До момента не им се бе налагало да преодоляват сеизмични датчици, само няколко датчика за движение и един-два амонячни снифъра. Спасението срещу снифърите бе в скриването на телата им изцяло под неопреновите костюми, докато аритмичните им бавни движения сред пясъците объркваша датчиците за движение. Впрочем както щяха да сторят и със сеизмичните датчици.

И все пак до момента поне датчиците, на които се натъкваша, бяха разположени относително нарядко. Само че уредът на Грег токущо го бе информирал, че това положение на нещата предстои да се промени драстично в обратна посока.

— Отляво на нас стрелката ще счупи ограничителя в края на скалата — прошепна Лукаш. — На всички честоти и във всички обхвати.

Грег не му обърна внимание, концентриран в разчитане на показанията на собствения си уред.

— Не помръдвай — промърмори той. — Не променяй положението на тялото си.

Лукаш застина, легнал странично.

— Какво има?

— Проклет да съм, ако знам.

Премествайки ръката си по-бавно, отколкото момчето мислеше, че изобщо е възможно, Грег натисна няколко бутона по панела на най-близкия датчик. Без да завърта глава, само с обръщане на очи, той погледна показанията на индикацията.

— Интересно.

— Какво? — отново попита Лукаш вече по-спокойно.

— Една от черните точки на Фос. Сега млъквай и не смей да мърдаш, дявол да те вземе!

Използвайки само показалец, Грег избърса потта под качулката си.

— Покажи ми магията — прошепна той на себе си. — Хайде, приятелю, разкрий ми номера!

Числото на цифровата индикация скочи за миг от 0.00271 на 0.00341 и веднага се върна обратно.

— А-а, Лайнъс... Имаш нова играчка за мен, така ли?

Отново рязка промяна на индикацията и бързо връщане към изходната стойност. Смяна с 0.0007 ома за част от секундата. Грег изчака повтарянето на промяната още няколко пъти, после затвори очи.

Лукаш видя тялото на приятеля му да се отпуска, сякаш заспиваше.

— Скок за девет десети от секундата с 0.0007 ома в свръхнискочестотния обхват на спектъра. Скок за девет десети от секундата... — А-а-а... — Във възклицанието му прозвуча нескрито удовлетворение.

Той си позволи леко извъртане по посока на Лукаш.

— Отговори ми, но без да мърдаш. Искам само отговор.

— Окей.

— Знаеш ли къде е излъчвателя ЗК?

Лукаш се замисли за миг.

— Ниско отзад на гърба ми. Отдясно.

Грег си пое дълбоко дъх.

— Окей. Сега ще преброя на глас така: три-две-едно-нула. На „нула“ ще се пресегнеш с дясната си ръка и ще го хванеш. Само хващане повтарям, не се опитвай да го откопчаеш. Ясно ли е?

Двете седмици съвместни тренировки с безкрайно по-опитния крадец бяха научили младия циганин да изпълнява непрекословно каквото му се нареждаше. С максимална точност.

— Да.

— След това ще отброя по същия начин още веднъж. Този път на „нула“ ще го откопчаеш и ще го извадиш пред себе си, ясно?

— Да.

— Тогава ще отброя за трети път. На „нула“ ще сложиш излъчвателя в лявата ми длан и ще хванеш рамката до моята ръка. Само не опитвай да си изтегляш ръката обратно, ясно?

— Ясно.

Грег за сетен път провери показанията за индикацията.

— Сега ми кажи когато си готов.

Лукаш си пое няколко пъти дълбоко дъх, представи си в подробности трите движения и кимна с незабележимо мръдване на главата:

— Готов съм.

— Добре — прошепна в отговор Грег. — Тогава започваме. — Без да отделя поглед от индикацията, той настрои съзнанието си към ритъма на поредицата. — Готови...

Скок!

— Три-две-едно... — следващ скок — ... нула!

Пъргавите пръсти на младежа се стрелнаха зад гърба му и обхванаха издължения микровълнов излъчвател.

— Три-две-едно... — нов скок — ... нула!

Ръката му мигновено се стрелна напред, едва не откъсвайки колана, докато освобождаваше уреда, после се зарови в пясъка до ухото му.

— Три-две-едно... — скок — ... нула!

Лукаш плесна малкия корпус в разтворената длан на Грег и без забавяне сграбчи предната тръба на носещата конструкция.

— Страшни ръце имаш, хлапе — невъзмутимо го похвали Грег, сякаш мисълта за неуспех изобщо не бе минавала през главата му. Наблюдавайки с едно око амплитудите в показанията на датчика, той започна да натиска бутончетата по контролния панел на уреда с пръстите на лявата си ръка.

Треперейки от усилието, с което се бе вкопчил в тръбата, Лукаш внимателно наблюдаваше манипулациите на Грег.

— Знаеш ли какво е?

Грег едва доловимо кимна.

— Не съвсем.

— Тогава...

— Мога да не знам какво точно е — промърмори Грег, продължавайки с настройката, — но за сметка на това знам как работи.

Миг след поредния скок, той извади ръката си до дясната, обхванала предната тръба, където малката чашка на приемно-предавателната антена на другия сензор повдигаше със седем-осем пръста одеялото.

— Каквото и да е онова нещо там, то излъчва комплекс микровълнови импулси в най-долната част на спектъра. Понеже няма ехосигнал, значи не работи на принципа на радара. Следователно някъде зад нас има пасивен приемник. Можем само да гадаем, но не е изключено да има десет или дванайсет такива за цялото наблюдавано поле. — Той прекъсна за миг обяснението си, за да провери показанията. — Изключително ефикасен начин да оплетеш паяжина.

Лукаш се напъна да си представи плетеницата от микровълнови лъчи, образуващи невидима, но въпреки това непроницаема електронна паяжина, хвърлена над пустинята. В съзнанието му лъчите опираха във възли, където бяха разположени скритите пасивни приемници.

„Прекъсни някоя от нишките и...“ Лукаш потръпна, въпреки че никога не се бе страхувал от паяци.

— И как ще ги изключим?

Невинният му въпрос накара Грег да изкриви лице в гримаса.

— Не можем. — Той продължаваше да наблюдава амплитудите, но показанията на излъчвателя вече започваха да се приближават до

тези от датчика. — Прекъсването на сигнала от движеща се органична материя, разбери нашите тела — допълни той, сякаш мисълта току-що му бе хрумнала, — ще накара приемника да изпрати сигнал, алармиращ за прекъсване в импеданса на излъчвателя. И тогава върху главите ни ще скочат яки симпатяги, въоръжени до зъби.

— Но ако не можеш да ги изключиш...

— Тогава ще ги заблудим. Нашият излъчвател поглъща оригиналния сигнал както магнитът привлича метални стружки, след което изпраща копие на същия сигнал над главите ни в посока на предполагаемия приемник.

Лукаш обмисли чутото за няколко секунди.

— Като призма, пречупваща светлината — прошепна той.

— Много добре — скръцна със зъби Грег. — Сега да проверим доколко съвпадат теория и практика. Три-две-едно сега! — Той натисна един бутон върху излъчвателя и зачака.

Следващите две безкрайно дълги минути двамата лежаха по корем и наблюдаваха съвпадащите сигнали на датчиците и излъчвателя.

Накрая Грег кимна удовлетворено.

— Окей — промърмори и изпусна задържания въздух в гърдите си. — Да вървим. Отдясно е чисто.

Лукаш отръска капчиците пот по клепачите си с мигване.

— А дали всички излъчватели работят на една и съща честота?

И за пръв път откакто се познаваха, долови в Грег сянка на неувереност.

— Така мисля — отговори той, отново направи справка с индикацията и нетърпеливо повтори: — Чисто отдясно.

— Чисто отляво — автоматично потвърди Лукаш.

— Чисто напред — каза Грег и се хвана за предната тръба. — Едно, две, три!

Двамата запълзяха през пустинята. Пет минути по-късно Лукаш се обърна към онзи, когото бе започнал да нарича „Магьосника“.

— Откъде беше сигурен, че това щеше да сработи?

Грег сви рамене и продължи да бута напред.

— Не съм бил сигурен. И в момента не съм.

— Но как... Какво... Как ще разберем дали си прав?

Грег поспря, колкото да отпие глътка от тонизиращата напитка.

— Ако ни застрелят — невъзмутимо поясни той, — значи съм сбъркал.

3 часа и 3 минути до крайния срок

В неоновата морга се бе възцарила атмосферата на военен лагер.

По четирите страни на периметъра бдяха скрити мъже. Въоръжени с ръчно огнестрелно оръжие и радиостанции, те внимателно следяха придвижванията на всички, които се приближаваха до базата.

От вътрешната страна на оградата лекокалибреното оръжие, на което Грег бе настоял, бе изчезнало. На негово място се бяха появили предпочитаните от циганите ловджийски пушки с рязана цев, подсилени с неотдавна „иззети“ от военновъздушната база Нелис картечни пистолети „Инграм“.

По-навътре, в района на бунгало номер две (командния център) въоръжени постове блокираха достъпа от четирите му страни. Коли с шофьори в готовност да потеглят всеки момент, чакаха наблизко. По една пред всеки от трите входа.

Мъжете ги подгрываха за пет минути на всеки половин час, както Део ги бе инструктирал да правят. С подсилена броня, внимателно настроени двигатели и с плътни гуми, колите можеха да преодолеят сериозни препятствия, ако се наложеше изтегляне по спешност.

Вътре в бунгалото Меган следеше за прибирането на всяка карта, всяка снимка, всеки документ, схема или чертеж, в един от четирите разтворени куфари. Личният ѝ бодигард я следваше като привързан на ластик за нея.

Когато приключиха, тя направи една последна обиколка из странно оголялото помещение и се обърна към Магда.

— Сигурна ли си, че ще се погрижат за останалото?

Красивото момиче кимна.

— Ако има нещо, което сме се научили да правим както трябва, това е да се пренасяме. — Тя забеляза напрежението в Меган и почервенелите ѝ очи, и я прегърна, за да я успокои. — Обещавам ти, че всичко ще бъде наред.

Меган се засмя притеснено.

— Не знаех, че е толкова лесно да се забележи.

— Не мисли за това, моментът наистина е тревожен. Няма нищо по-естествено от това да те е страх.

Меган се извърна и крачките ѝ кухо отекнаха в празното като хангар помещение.

— Никога не съм предполагала, че ще стигна чак дотук.

— Не си ли? — изненада се Магда. — Че защо? Планът беше добър.

Този път Меган нервно се засмя.

— Не говоря за плана, а за мен. Не разбираш ли, за мен това беше игра. В началото.

— Не те разбирам — опитната прелъстителка говореше напълно искрено.

Меган повдигна вежда и наклони глава настрани. Не криеше, че не вярва на случилото се.

— Когато попаднах на тази история си помислих: „О, какъв страхотен начин да те забележат!“. Каква възможност да надскоча нещастниците, които така и не повярваха в мен. Но някак абстрактно, разбираш ли? За мен това си беше като интересна експедиция по дирите на древна загадка. Игра на криеница, нищо повече.

Магда също се засмя.

— И тогава ти стана *част* от играта. А това е най-хубавото.

Меган тъжно кимна.

— Беше ужасно. И едновременно с това, странно възбуждащо. Бягахме, криехме се, правехме какво ли не първо с Грег, после с всички вас. Но през цялото това време не усетих реалността. Струваше ми се, че само премерваме костюми за някаква генерална репетиция. — Тя поспря и избърса сълза в окото си с хартиена салфетка. — Не ме разбирай криво, аз знаех, че един ден това ще свърши, но изглежда не съм си представяла какво би означавало за мен.

Магда поклати глава, отдалечи се на няколко крачки и прихна. От гърдите ѝ се изтръгна изненадващо плътен смях, извиращ сякаш от вътрешността на тялото ѝ.

— Господи боже мой, не мога да повярвам! Как можа да прекараш толкова време с нас, да се храниш с нас, да се смееш с нас... — Тя направи пауза и се усмихна. — ... да спиш с нас? Как е възможно да си била част от нас и да не си ни разбрала?

Меган изглеждаше объркана.

— Какво... какво искаш да кажеш?

Магда седна на масата и заклати глава като малко момиченце.

— Та това си е игра, Меган. Дива игра без ограничения, в която всеки си измисля правилата. Такива сме ние — изчурулика тя. — Спомняш ли си през времето, което прекара с нас, някой да е споменавал за работа? — Магда се замисли, после отрицателно поклати глава. — Разбира се, че не, принцесо на гаджите. За нас всичко е игра. Самото планиране на този удар беше игра под надслов „Можем ли да победим системата?“. А събирането на информацията, от която имахме нужда, беше играта „Какво от онова, което крият от нас, можем да научим?“. Дори за Емил — кимна тя към бодигарда на Меган — това е игра.

Меган се обърна към едрия мъж.

Той кимна утвърдително с усмивка на лицето.

— „По-силен ли съм, по-корав и по-умен от копелетата, които се опитват да ти причинят зло?“ — каза той и с любов погали инграма, преметнат на ремък през врата му.

Магда леко скочи на пода от масата.

— За циганина целият живот е игра. Няма как иначе да бъде. — Погледът ѝ притъмня, изражението ѝ стана сериозно. — Всяко друго отношение за нас би било непоносимо.

За миг само, за една кратка секунда, на Меган ѝ се строи, че вижда непоносима болка под фасадата на момичето, което досега бе възприемало като безгрижна, ярка комета.

Болка, която веднага бе потисната.

— Така че, скъпа, да играем — усмихна се Магда и не принудено целуна Меган по бузата. — Защото да играеш, означава да живееш. Опитай и ти някой ден.

Клатейки глава, убедена, че може би никога няма да може да разбере тези хора, с които съдбата я бе събрала, Меган я последва навън към чакащата ги кола.

2 часа и 57 минути до крайния срок

Напълно обикновен на външен вид микробус намали ход и спря пред ярко осветения портал.

— Дръж се гладко като дупенце на бебе — предупреди от задната седалка Ласло.

— Не се бой, колелата на системата са добре смазани — прошепна в отговор шофьорът, наблюдавайки приближаването на въоръжения постови.

— Причина за идването?

— Почистване на килими в офицерския клуб, сграда 238 — съобщи шофьорът и извади през прозореца на колата заповедта, шофьорската си книжка и застрахователната полица.

— Чакайте тук.

— Няма страшно.

Военният полицаи се върна с документите в караулката и направи справка със списъка там. После взе слушалката на телефона.

— Проблем ли има? — неспокойно се размърда Ласло и надникна, за да вижда по-добре какво става в караулката.

— Отпусни се, това е нормално — каза му шофьорът. — След минутка ще излезе и ще ни каже... — Той продължи с гърления изговор на полицая: — „Карай внимателно. Не вдигай над двайсет и пет километра и паркирай в зелена клетка“. Знам го, такава е процедурата — допълни той с усмивка в момента, когато полицаят излезе от караулката.

Мъжът плесна стикер на предното им стъкло и нареди:

— Карай нататък, без да вдигаш над двайсет и пет, окей? Можеш да паркираш само в зелена клетка, ясно ли е?

Шофьорът козирува шеговито на постовия и мина под вдигнатата бариера.

Ласло поклати удивено глава.

— Впечатлен съм! — Той погледна навън към войниците и авиотехниците, покрай които минаваха. — Само че трудната част едва сега идва.

Шофьорът изсумтя:

— Ха! Ти си седиш, чакаш си и после се изправяш пред цялата американска армия. Питаш ли ме мен? Аз се хващам да чистя шибаните им килими, човече!

Ласло и тримата мъже, скрити в задната част на микробуса, избухнаха в смях.

Колата навлизаше в базата.

2 часа и 49 минути до крайния срок

Денят се бе оказал противно дълъг, нощта отвратително скучна, и Гавилан мислеше за лягане.

Той остави настрана справката, върху която бе работил, довърши на екс остатъка от питието си и протегна пръст към нощната лампа. Спря го почукване на вратата.

Погледна часовника (минаваше полунощ), измърмори полугласно най-вулгарната ругатня, която му дойде наум, и стана да отвори вратата.

— По-добре да е страшно важно, защото... — Гласът му заглъхна. Онемя при гледката на усмихнатата жена, подпряна на рамката на вратата му. — Само не ми казвай, че пак ще ме отвличате! — помоли той с отчаяние.

Магда леко го целуна по бузата и се плъзна гъвкаво покрай него в дома му.

— И защо да правя такова ужасно нещо? — попита тя с невинен глас.

— Какво искаш? Същото като последния път?

Магда се огледа, кимна одобрително и подхвърли на недоверчивия мъж плътен плик. После отиде при минибара, за да си налее питие.

— Десет хиляди долара за час от скъпоценното ти време, скъпи — изкусително му се усмихна тя. — Бъди умен и може би ще има премия.

Той отвори с пръст плика, прегледа съдържанието му, хвърли го в едно чекмедже и отиде при нея. Взе чашата ѝ и седна на най-близкия стол.

— Целият съм слух.

Магда се усмихна и си наля втора чаша.

Половин час по-късно Гавилан прегледа шестте страници бележки, които междувременно бе изписал, и кимна на Магда. Тя провери дали видеокамерата работи и е на фокус.

— Окей — прошепна младата циганка.

Гавилан си пое дъх, прочисти гърло и започна:

— Казвам се Джон Гавилан. Адвокат съм, притежавам лиценз номер J-0926-85 да упражнявам професията си в щата Невада. Изпълнявам ролята на свидетел по заявление, което след малко ще бъде направено в мое присъствие. С настоящето гарантирам, че доколкото ми е известно, споменатото заявление е направено доброволно, без да бъде упражнен натиск. Говорих лично със заявителката и съм убеден в това, че тя е с разсъдъка си. Тази нощ покъсно ще бъде изготвен писмен запис на лентата, който ще бъде оставен на съхранение на сигурно място, заедно със съответната удостоверителна документация, подписана от мен.

Той се обърна наляво и кимна на жената до себе си. Магда завъртя леко камерата надясно.

— Казвам се Меган Търнър — започна младата жена. — Както предполагам, е лесно да се убедите, не съм мъртва!

2 часа и 9 минути до крайния срок

— Психо-301, обади се.

— Психо-301 слуша.

— Психо-301, тук Дриймланд. Докладвайте за положението.

— Тук Психо-301, изпълнявам гама-обход по схема със стъпка четири-седем километра. Гориво на две-пет, резервът непокътнат. Системите са наред. Нищо особено в наблюдаваната зона.

— Психо-301, разбрано. Внимавайте, синоптиците съобщават за нестабилна въздушна маса на азимут нула-осем-три и разстояние петнайсет километра. Скорост на приближаване три-два километра в час.

— Тук Психо 301. Ясно, Дриймланд. През последните пет минути доста ни раздруса. Можете ли да ни съобщите таван и продължителност?

— 301-ви, разбрано. Тук Дриймланд, имаме данни за таван на три-седем и ветрове в центъра над шест-четири километра в час с опасност от ножичен ефект. Поради влиянието на планините, продължителността неизвестна.

— Тук Психо-301, разбрано. Какво препоръчвате?

— Ъ-ъ... тук Дриймланд до 301-ви... Губим видимост върху полето северно и източно от Дриймланд заради силния вятър, поройния дъжд, примесен с градушка. Ъ-ъ... придвижва се във ваша посока, сър. Дриймланд съветва изтегляне към резервната писта на Норт Фийлд, за да изчакате там бурята, да презаредите и да продължите патрулиране, когато условията разрешат.

— Тук 301-ви... Има ли предварителна оценка колко време ще бъдем долу?

— Разбрах 301-ви. По оценка на Дриймланд престой до нула-девет минути. Искаме ви във въздуха колкото може по-скоро след това, сър. Вече прибрахме всичките „Чероки“ и ще ни трябва доста време, за да бъдем отново оперативни. Така че ни трябва горе, веднага щом е възможно.

— Тук Психо-301, разбрано. Ясно, Дриймланд. Искам насочване за резервната писта, Норт Фийлд.

— Разбрано 301-ви. Насочете наляво на две-четири-седем. Свържете се с контролна кула Норт Фийлд на честота нула-четири-шест-точка-три. Безопасно връщане, сър.

— Тук 301-ви, ясно, Дриймланд. Завивам наляво по две-четири-седем. Връзка с Норт Фийлд Контрол на нула-четири-шест-точка-три. Ще се чуем скоро, Дриймланд.

— Ясно 301-ви. Чакаме. Дриймланд край на връзката.

— Тук Психо-301, край на връзката.

2 часа и 7 минути до крайния срок

Дори под тежкото одеяло двамата усещаха яростта на връхлитащата буря. Вятърът развяваше краищата, а първите едри капки дъжд бързо се просмукаха през тъканта. Температурата падаше с всяка секунда.

Двамата се концентрираха в датчиците около тях. Със засилването на дъжда движението им ставаше все по-трудно заради мокрия пясък, който трябваше да преодоляват. Накрая Грег направи знак да спрат.

— Сега? — изкрещя Лукаш, за да надвие воя на вятъра, който правеше говоренето невъзможно.

Грег само поклати глава.

— Полето е все още активно! — извика на свой ред той. — Трябва да изчакаме!

Светът над тях се озари от разкъсваща небето светкавица. Грег започна да брой.

— Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет, два...

Гръм заглуши думите му.

— Три километра осемстотин и шейсет метра — извика той. — Ти брой на следващата. Аз ще сканирам целия честотен обхват.

— Окей! — Лукаш повдигна леко предния край на одеялото и се помоли металът на датчиците по рамката да не привлече върху тях гнева на небето.

Ослепителна мълния раздра хоризонта и за миг пустинята светна като ден.

— Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, де...

Продължителен гръм го разтърси до кости.

— Боже милостиви, повярвай на смирението ми! — измърмори той и бързо пресметна наум. — Три километра и шейсет метра!

Грег гневно разтърси глава.

— Мръсниците не изключват нищо! Само че ако не започнат скоро да го правят, рискуват да загубят цялата си проклета система!

Следващата ослепителна светкавица хвърли сенки от всичко на няколко километра пред тях.

— Видях! — извика Лукаш и посочи с пръст. — На пет-шест километра в посока един часа!

Грег кимна.

— ... пет-шест-седем! — Гръмотевица. — Два километра двеста и петдесет метра!

Нещо започна да удря по защитната конструкция. Като момче, което панически бие с пръчка по гърмяща змия. Лукаш трепна, когато усети твърд удар в тила си.

— Ох! Какво, по дя... — Той погледна встрани и видя парче град с големината на топка за голф. В следващия миг около тях оглушително зачатка.

— Пази си главата! — изкрещя Грег, докато градушката минаваше над тях.

Одеялото започваше да се къса на парчета под напора на вятъра, силата на тежките капки дъжд и ударите на едрите парчета град. Двата сложиха ръце над главите си, гледайки с тревога уредите.

— Сеизмичните датчици и сензорите на движение ще се претоварят, ако не... — започна Грег и замлъкна, защото дъждът и градушката спряха като отсечени с нож.

Лукаш се осмели да надигне глава.

— Какво? — попита той в зловещата тишина.

Грег сграбчи момчето и натисна главата му в пясъка.

— Долу!

Викът му прозвуча цяла секунда след като назъбена светкавица разсече бурята и се заби в пустинята на по-малко от километър пред тях. Гейзер от сини и оранжеви искри експлодира във въздуха, последван три секунди по-късно от оглушителен тътен.

— Жив ли си? — извика Грег, след като се свести от шока.

— Мисля... — неуверено отговори Лукаш със задавен глас. Още беше замаян както от ударната вълна, така и от притока на адреналин в кръвта. Но също и от изтощението от костюмите, които носеха вече прекалено дълго.

— Ей! — извика му Грег, виждайки момчето дезориентирано да се озърта. — Ей? Как се казваш?

— Аз ли?

— Как се казваш? Давай! — Той тревожно зачака.

— Лукаш.

Нова назъбена светкавица изля яростта на природата в земята пред тях. Последва фойерверк от искри. И нова раздираща глуха гръмотевица само две секунди по-късно.

— Къде беше това, Лукаш? Луки? Смятай!

— Ъ-ъ... на по-малко от осемстотин метра — отговори момчето малко по-уверено.

Грег направи гримаса.

— Вече загубиха два от микровълновите си излъчвателя. Ако не изключат цялата система веднага, колебанието ще им струва половин милион долара в хардуер!

Двата инстинктивно навеждаха глави на следващите три светкавици, последвани почти веднага и от гръмотевици.

— А ако не го направят? — попита Лукаш с глас, който говореше, че е преодолял шока.

— Тогава ще трябва да рискуваме! И ще се надяваме да ни сбъркат с дъжда, градушката или вятъра.

Лукаш надигна маската, за да избърше капките под нея. Лицето му изглеждаше бледо, но не беше ясно дали от обезводняване или от страха, че ще трябва да бягат през активното сензорно поле.

А може би и от двете.

Изведнъж светлината по индикацията на датчиците около тях се смени от оранжева в зелена.

— Чакай! — тихо нареди Грег. — Чакай...

Той свали един от датчиците, взе го в ръка и го завъртя на триста и шейсет градуса, за да сканира цялото поле.

— Мамка ви! — прошепна той развълнувано. — Изключихте цялото поле, така ли?

Двамата възбудено изкрещяха, сякаш ставаха свидетели на изтеглянето на печелившите номера от лотарията.

В следващия миг свалиха всички датчици, закрепени по рамката, замряха за секунда приклекли и с ръце на челото се опитаха да проникнат през пелената на пороя, забравяйки за градушката.

— С колко време разполагаме? — поинтересува се Лукаш и намести раницата на гърба си.

Грег се взря през отслабващата канонада на светкавиците по посока на външния периметър на базата.

— Половин час... може би малко повече. — Той замлъкна. — Поне петнайсет минути след края на този ад. — Той посочи надясно от тях. — Според мен до там има седем-осем километра.

— Ще успеем ли?

Грег сви рамене, завъртя за последен път датчика в пълен кръг и решително се изправи.

— Да проверим.

На следващата светкавица започнаха да тичат, сякаш пуснати от пистолета на старт линията.

1 час и 58 минути до крайния срок

Цифровият часовник над банката компютри пред Фос заби и всички наоколо притихнаха.

През последните петнайсетина минути хората бяха идвали един по един въпреки тясното помещение. Никой не говореше. Никой не работеше. Девет мъже и жени, застанали прави. Прехвърлящи поглед от часовника над главите им върху екраните на компютрите и обратно. Напрегнато следящи развитието на компютърната симулация по придвижването на защитната конструкция според заложения график.

Когато над буса с командния пункт се разрази бурята, симулацията показваше осем километра и половина от външната ограда.

А когато часовникът показва, че остава по-малко от час, Малика влезе и сложи ръка в шепата на мъжа си.

Трийсет минути преди изтичане на времето Фос премести встрани празната чаша чай, сложи на главата си слушалките и започна напрегнато да се вслушва в безмълвния ефир.

Пет минути преди края Роман превключи приемника към тонколоните, за да може цялата група (нараснала вече до четиринайсет души) да слуша пращенето.

Три минути.

Две минути.

Една минута.

Никой не смееше да диша, всички се молеха, а часовникът неумолимо отброи нула.

Фос се наведе напред, притиснал слушалките върху ушите си.

Малика погледна мъжа си в очите, приковани върху близката тонколона, и праметна ръка през раменете му.

Роман поклати глава, измърмори неясно „дванайсет минути“ и замлъкна.

Тих, но кристално ясен звуков сигнал отекна в затворено пространство.

Всички едновременно се изправиха.

Паузата продължи сякаш цяла вечност, после нови три сигнала от най-прекрасната мелодия на света изпълниха душите на ликуващите хора.

Роман се прекръсти и се обърна към жените, обслужващи връзките по клетъчните телефони.

— Съобщете на останалите... — каза той със задавен глас, който сам не можеше да познае. — ... кажете им, че Магьосника стигна... — Той замълча за секунда и кръстоса поглед с този на изтощениа, но щастливо усмихващ се Фос. — ... в Обетованата земя.

---

[1] Свето евангелие от Лука, 23:32-33; 23:39-43. — Б.пр. ↑

15.

Беше късно. Или може би рано. Зависеше от гледната точка.

Но за тежковъоръжения часоци, комуто безкрайната служба бе отдавна дотегнала, не беше нито едното, нито другото.

На него само му беше студено.

Тази нощ явно му бе писано да зъзне в малката караулка. И да наблюдава заслепен светкавиците, забиващи се в пустинята, от които Дриймланд изглеждаше притъмняла. Беше му писано още да реагира на непрестанните фалшиви алармени сигнали, постъпващи от външния периметър. Аларми, дължащи се на силно йонизираната атмосфера, съпровождаща бурята. Всяка от които изискваше по устав дълга, напълно безсмислена разходка през шибация дъжд, с единствената цел да се потвърди фалшивата аларма. И бързо връщане на сушина в караулката, преди да е подгизнал до кости.

Една от онези нощи, когато човек се пита дали наистина е избрал правилната професия.

Понякога.

Всъщност, ако се изключеше противната буря, той харесваше начина, по който си вадеше хляба, а още повече му допаднаше да бъде... член на може би най-елитната служба за охрана в света.

Служба, съществуваща благодарение на привличането на най-добрите сред най-добрите от всички армейски поделения. Най-точните стрелци, най-коравите мъже и жени, най-лоялните и най-верни, с които армията можеше да се похвали.

Но дори тях ги очакваха осемнайсет месеца тежка подготовка, преди да застъпят на служба.

Обучението бе толкова сурово, че отсяваше две трети от всички. Тези хора получаваха назначения по външните поделения или в някой от осемте обслужващи корпуса. Останалата една трета — каймакът на елита, малцината намерени достойни за задачата, която щеше да им бъде възложена — стигаха до тук, тайното сърце на най-засекретената правителствена база.

Базата Дриймланд.

Самата база се състоеше от четири подземни взаимно свързани корпуса. Всеки от тях бе обозначен със свое загадъчно звучащо име: „Магически операции“, „Лабиринта“, „Заслепяване“, „Въртоп“. В началото, по времето когато бе замислена, базата бе наречена „Прерийно куче“^[1] — едно признание на обстоятелството, че площта на подземните инсталации превишава над четиридесет пъти тази на надземните.

В годините на най-интензивно използване тук се бяха помещавали лаборатории на Комисията за атомна енергия, Министерството на отбраната, ЦРУ, Националната служба за управление при кризисни ситуации. Но това беше преди трийсет години.

Днес тук бяха останали само две от тези свръхсекретни ведомства.

Националната служба за управление при кризисни ситуации все още заемаше първоначално отделената ѝ площ, но постепенно бе заела и прилежащите помещения, дадени преди години на Комисията за атомна енергия. А мястото, принадлежало някога на Министерството на отбраната, сега бе дом на... Всъщност само петнайсетина души извън състава на „Лабиринта“ знаеха истинското му предназначение.

Въпреки тясното им съседство и въпреки неизбежните срещи между персонала на двата свръхсекретни проекта, хората знаеха много малко за естеството на работата на другите. Така и следваше да бъде. Информираност, доколкото е нужна за работата. Сляпо съвместно съществуване.

Финалният щрих бе охранителната служба: двеста двадесет и пет мъже и жени, посветили живота си на опазване тайната на двата проекта, за същността на които никой от тях нямаше ни най-малка представа. Което не означаваше, че те нямаха своите предположения.

Осем години след като бе слязъл от борда на доставилия го тук самолет, охранителят знаеше практически толкова за базата Дриймланд, колкото бе знаел и първия ден тук.

Знаеше малко, но бе виждал някои неща.

Странни неща, които не бе поставял под съмнение, които не можеше да обясни и не би пожелал да анализира, но които бе убеден, че е призван да защитава.

Защото родината изискваше това от него.

Поради тази причина този мъж се отнасяше с насмешка, когато гледаше някои по-специални документални филми по телевизията. Смееше се от сърце на напълно сериозните дискусии с участие на академици. Клатеше смаяно глава на безразсъдните действия на левичарски организации като Обществото „Фрийдъм Ридж“.

И през цялото време бе отказвал да види истината на база на личния си опит.

А може би бе видял повече от останалите, може би би могъл да назове някои неща или да даде приблизително достоверни обяснения на други. Но в сърцето си признаваше, че всъщност знае по-малко от малцината посветени, които идваха отвън.

Понякога изпитваше горчивина от това, че неговото правителство не бе счело за нужно да го „посвети“ в свещената истина.

А друг път му стигаше да знае само, че има „свещена истина“.

Привел глава, за да се защити от отслабващия дъжд — последен напън на отминаващата буря — той отиваше към мястото, откъдето бе постъпил последния сигнал на алармената инсталация. Далечна светкавица озари хоризонта на изток и той почувства първия полъх на утринния бриз. Наближаваше.

— Дриймланд, три-седем на мястото съм — каза той в микрофона.

— Тук Дриймланд, три-седем, разбрано. — Гласът в слушалката звучеше изморено като неговия.

Бурята бе направила тази нощ по-изтощителна от обичайното. И това се отнасяше за всички.

Поглеждайки през вътрешната страна на оградата от двойно преплетена бодлива тел, той видя белите корпуси на трите хеликоптера „Чероки“, вече вдигнали се във въздуха, за да огледат пораженията, нанесени от гръмотевичната буря. Макар още да не можеше да го види, той знаеше, че някъде там трябва да бъде и патрулният хеликоптер. Пое си дълбоко въздух и се опита да си спомни кога по график трябва да излезе пак на обиколка по външния периметър на оградата.

След това насочи вниманието си към огледа на самата ограда.

Вече само ръмеше. Едри капки се образуваха по бодлите на телта. Оградата изглеждаше леко наведена, вероятно от силата на ураганния вятър, който само преди малко бе вилнял тук. Пясъкът в

основата ѝ бе като стъпкан — несъмнено от дъжда, градушката и вятъра. Но общо взето изглеждаше както би следвало да изглежда.

Слънчевият диск вече надникваше над планините зад него, когато той се обади в микрофона:

— Дриймланд, тук три-седем до Централа.

— Тук Дриймланд, три-седем, аз съм Централа.

— Тук три-седем. Централа, намирам се в квадрат 14692 наклонена черта „уиски“. Тук всичко изглежда наред.

— Дриймланд до три-седем, тук Централа. Как искаш да впиша доклада ти?

Охранителят се протегна и хвана оградата в близост до един от опорните колове. На лицето му се появи изненадано изражение и той опита наново. Оградата можеше да се изтегли с лекота на поне две стъпки над земята.

— Три-седем до Централа. Тук, изглежда, обтяжките към кола са се разхлабили поради навеждането на кола от вятъра. Запиши там... — Нещо в основата на оградата привлече вниманието му. — ... „поражения от бурята“ — завърши той и се наведе да разгледа по-добре.

— Дриймланд три-седем, разбрано. Записвам „поражения от бурята“. Остани на място до пристигането на техническия екип.

— Три-седем разбрах — каза той с по-тих глас и освободи нещо висящо на оградата.

Беше парче гума или гумирана материя — ивица не по-широка от сантиметър. Той свали със зъби едната си ръкавица и разтри парчето с пръсти. Поднесе го към носа си и подуши специфичната миризма на гума.

Нищо особено. Просто парче от *нещо*. Издухано дотук през пустинята от някой къмпинг или туристическа пътека. Подмятано вероятно със седмици из пясъците, преди да се закачи на мрежата и той да го види.

Нищо.

Сложи го в джоба на куртката си, нахлузи обратно ръкавицата си и се обърна да се прибере. И без да разбере защо, спря.

— Дриймланд, тук три-седем — каза той.

— Дриймланд до три-седем, тук Централа.

— Три-седем... Ъ-ъ, Централата? Кога се очаква да пристигне ремонтната група?

— Дриймланд до три-седем, тук Централата. Време на пристигане след три-пет минути. Съжалявам, но си третият в списъка. — Понеже охранителят не реагира, гласът на дежурния прозвуча отново: — Дриймланд до три-седем, настояваш ли за по-бързо обслужване?

— Тук три-седем, не. Повтарям, отговорът е отрицателен. Само... само проверявах, Централата. Благодаря.

— Тук Централата, край на връзката.

Пълна глупост, естествено. Професионално изкривяване, резултат от годините служба по охрана в пустинята, превърнали се не в работа, а в самия му живот тук. От къде на къде ще си мисли, че някакво жалко парче гума може да бъде нещо повече от боклук, носен из пясъците сигурно от години? Макар и заплело се по прищявка на съдбата за телената мрежа в участък, където бе сработила алармата.

Въпреки това той прекара следващите трийсет и две минути в оглед през мощния си бинокъл на участъка от пустинята зад оградата. Когато бе сменен от групата на екипа по поддръжка, вместо да се върне към жалкия комфорт на караулката, направи пълен обход на своята зона.

А когато се прибра и смяната му изтече, записа случилото се в доклада за произшествията и приложи парчето гума.

Малко преди десет същата сутрин Гавилан леко почука на вратата на своя началник.

— Влизай, Джон.

— Имаш ли малко време?

Мъжът срещу него кимна.

— Винаги имам време за подчинените си — отговори Кейпърс с професорски тон. — От какво имаш нужда?

Гавилан огледа кабинета, влезе и старателно затвори вратата зад гърба си.

Понеже Кейпърс винаги държеше вратата си демонстративно отворена по всяко време с изключение на съвещанията, когато се обсъждаха най-деликатните въпроси, поведението на неговия служител веднага привлече вниманието му.

— Какво има?

— Чистили ли са те скоро срещу „буболечки“? — прошепна Гавилан, без да сяда на посочения му стол.

— Ъ-ъ... миналата седмица — напъна се да си спомни Кейпърс и започна да пише в бележника си, преди да бе свършил. — Но поне ги накарах да минат през всички офиси, докато бяха тук. — Той обърна към Гавилан бележника си, където бе написано с едри букви:

ДА ОТИДЕМ НА ДРУГО МЯСТО???

Гавилан кимна на човека, чиято параноя вече бе узрял да сподели.

— Питам просто така — каза той с невинен глас и на свой ред написа нещо в бележника.

Кейпърс прочете посланието му и кимна, че е съгласен.

— Нещо друго? — също така небрежно се поинтересува той.

— Не — успокои го Гавилан и отвори вратата. — Получих онова, за което бях дошъл.

Двайсет минути по-късно двамата се срещнаха на една пейка в непосредствено съседство със строителна площадка от другата страна на улицата.

— Какво има, Джон? — без предисловия започна Кейпърс. — Да не те посети отново Килбърн?

— Ти успя ли да научиш нещо от него?

Кейпърс поклати глава.

— Само възможно най-невежливото и неубедително потвърждение на самоличността му от Ядрената комисия. И казвам ти, онези хора не изглеждаха никак щастливи, че е трябвало да ми позвънят. — Той се засмя, но с изненада забеляза, че Гавилан продължава да наблюдава с отсъстващ поглед трафика по улицата.

Гавилан си пое дълбоко дъх.

— Аз... как да ти кажа... мисля, че се захванах с нещо, в което не се чувствам никак уверен.

Кейпърс се облегна на пейката, изучаващо оглеждайки стария си познат.

— Да обсъдим подробностите, ако искаш? — Всяка поразително му излъчваше увереността на професора по конституционно право. — Без да нарушаваш тайната между клиент и адвокат, разбира се.

— Може да се каже, че става дума за емигрантски случай.

— Аха...

— Към мен се обърнаха представители на група, която... която, ъ-ъ... разполага с документация, че няколко... ъ-ъ, пришълци са били задържани от федералните служби.

— И предстои да бъдат депортирани?

Гавилан най-сетне седна до своя началник.

— Не съвсем. Според документите, лицата са били държани при специални условия в продължение на дълъг период от време, с цел да... може би е най-добре да кажа с цел да бъде получена от тях информация от разузнавателен характер.

— Продължавай — окуражи го Кейпърс, затвори очи и отново се облегна на пейката. Това беше обичайният му начин да се концентрира при изслушване на студенти.

— Значи, тези... *пришълци* изглежда са били задържани в продължение на дълги години, през които им е бил отказан достъп до правна защита, така и не са били изправени пред съдия и не им е било позволено да... ъ-ъ... да влязат във връзка с мястото, откъдето са дошли. Групата техни защитници ме запозна със случая поради убеждението, че лицата се намират в смъртна опасност сега, след като има вероятност да се разбере за съществуването им. — Гавилан поспря, преди да продължи с трудната част: — Същата група твърди, че въпросната правителствена агенция е участвала в конспиративен заговор или сама е извършила поне четири убийства, а най-вероятно значително повече.

Кейпърс кимна, без да отваря очи.

— Възникват три въпроса — каза той замислено: — Кои са хората в тази група, която е установила връзка с теб?

Гавилан отговори без колебание:

— Престъпници от кариерата. Аз лично станах свидетел на няколко добре обмислени и перфектно изпълнени от тях криминални деяния. Но те положиха големи усилия да избегнат насилието, а от друга страна трябва да призная, че изобщо не са ме заплашвали, за да

получат моето съдействие, нито съм бил принуждаван да мълча. Освен това... — Този път той замълча за по-дълго, обмисляйки докъде да стигне в откровеността си. — ... сред тях има едно лице, известно лично на мен като медиен репортер или телевизионен продуцент. Въпросното лице твърди, че е било отвлечено от правителствена групировка, от която е съумяло да избяга и е намерило спасение в подземния свят.

— Любопитно — проточи Кейпърс, обмисляйки чутото. — И колко ти платиха, за да им сътрудничиш?

Гавилан намери сили да отвърне на усмивката му, колкото и да бе изморен.

— Достатъчно, за да ги взема абсолютно на сериозно.

— Следващ въпрос: какви намерения има тази група по отношение на пришълците?

Гавилан отново си пое дълбоко въздух.

— Понеже тези хора са убедени, че публичното разкритие на факта за тяхното съществуване би довело до тяхното езекутиране, те възнамеряват лично да ги освободят. Единствено провалът на тази операция може да ги накара да потърсят публичност.

Кейпърс отново бе затворил очи в търсене на концентрация.

— Последен въпрос: за законно или незаконно пребиваващи у нас пришълци говорим?

Гавилан се замисли, преди да отговори.

— Че са влезли на наша територия без позволение е повече от ясно. Но това е станало напълно случайно, а не преднамерено и освен това, на тях изобщо не им е била предоставена възможността да се върнат там, откъдето са дошли.

Кейпърс кимна.

— И какво се иска от теб да направиш? Говоря за групата, която те е наела?

Гавилан стана и възбудено започна да крачи наоколо.

— Това именно е проблемът. Искат от мен да защитавам правата им във федерален съд. Правата на групата и на пришълците.

Кейпърс изглеждаше дълбоко замислен. Изтекоха близо две минути, когато той отвори наново очи.

— Окей — твърдо заяви той.

Гавилан седна до него, отговори куфарчето си и му подаде папка с пожълтели документи, подредени в нея.

— Казаха ми, че това са оригиналите, взети от личния архив на една от жертвите.

Следващите петдесет минути Кейпърс внимателно прочете всеки лист в папката, а на няколко пъти се връща и прави сравнения между отделните документи. Клатейки глава и цъкайки с език, той увлечено четеше, а на лицето му бавно пропълзяваше изражение на смесица от удивление и едва сдържан, почти неистов гняв.

Накрая приключи.

Бавно размаха документите и ги върна в папката, след което я подаде на Гавилан. Затвори очи и остави на мълчанието да се възцари сред какофонията откъм строителната площадка. Остана така двайсетина минути. Когато отново отвори очи, изражението му беше отнесено. Той направи жест към куфарчето на Гавилан.

— Измеренията на онова, което се съдържа в тези документи, ако то се окаже истина, макар и наполовина, са ужасяващи — и поклати глава. — Даже ако забравим за момент участието на правителството, за нарушаването на един господ знае колко закона и разпоредби, за потъпкването на Конституцията и така нататък. Това само като начало. — Той се обърна към младия адвокат. — Всяка религия, всяка система от човешки ценности ще се почувства застрашена. Всеки мъж, жена или дете ще загуби за дълго чувството, че се намира в безопасност. Помисли за това. — Той поклати енергично глава. — Самото Второ пришествие би изглеждало като безвкусен маскарад, сравнено с всичко това! — Той погледна Гавилан в очите, без да скрива дълбоката си тревога. — Колко добри са тези хора, които са се обърнали към теб?

— Защитавам правата на престъпниците в този щат от петнайсет години насам и мога определено да заявя, че тези са най-добрите.

— Дано не се лъжеш. — Той се замисли. — И докъде са стигнали в осъществяването на своя план?

— Доколкото разбрах, той е в ход.

Кейпърс несъзнателно погледна часовника си.

— Кога ще знаеш по-конкретно?

Гавилан сви рамене.

— Не съм сигурен. Може би тази нощ или утре вечер.

Кейпърс внезапно се изпълни с енергия.

— И какво ще правиш? — попита той с искрено любопитство.

— Затруднявам се на какво да стъпя по случая като за начало.

— Пришълците по правило спадат към категорията на финансово необезпечените. По дяволите! Защо пък не? Стига да разполагат с достатъчно доказателства за своята позиция. Каквито според мен тези документи предлагат в изобилие. — Той се замисли за миг. — Така-а... От какво имаш нужда?

Гавилан извади черновата на жалбата от куфарчето си и го подаде на своя бликац от ентузиазъм шеф, който бързо прегледа петнайсетте страници.

— И наистина ли смяташ, че ще намериш областен съдия в Съединените щати, който да пусне в ход това дело?

— Защо не? Случаят е точно в тяхната юрисдикция.

— Технически погледнато, да — съгласи се Кейпърс и се върна няколко страници назад.

— Законът, по дефиниция, е последователност от техническото прилагане на текстовете на отделните му разпоредби.

Кейпърс пропусна думите му покрай ушите си.

— В секундата, когато депозиращ този документ в кой да е федерален съд, момчетата от „Меджик 12“ ще скочат върху теб. Изобщо няма да стигнеш до слушане.

За пръв път Гавилан се усмихна с широка, спокойна усмивка.

— Правилно ли си спомням, че лично ти изведе до процес делото с ръкописа от Ленгли? Винаги си твърдял, че трябва да се борим с ЦРУ, с Министерството на отбраната и с поне половината от полицията в Чикаго.

— Аз защитавах тезата, че е заплашен обществен интерес — измърмори Кейпърс. — Съумях да убедя съда в нуждата от незабавно... — Той внезапно спря и отметна глава назад. — Да не мислиш отново да... — Гласът му заглъхна в изумление.

— Отново ще се окажеш в положението на законотворец — бързо се намеси Гавилан. — Ще забравиш за защитата на наркомани, сутеньори и социално опасни типове. Ще престанеш да преместваш папки по бюрото си и да си блъскаш главата в какъв цвят да се боядиса женската тоалетна на трети етаж. — Гласът на Гавилан беше станал изкусителен. — Ще ме направиш свой помощник. Ще се занимаваш само с конституционната страна. За всичко останало ще се грижа аз.

Гавилан видя в очите на шефа си първата искра на зараждащ се огън.

— Аз не съм влизал в съдебна зала от години. — В гласа на Кейпърс обаче отсъстваше убеденост.

— Помисли — това е върховното изпитание за най-съкровениите принципи, заложили в Конституцията ни. Приложими ли са те за всички, или не? Универсалната приложимост на личните свободи, независимо от раса, религия, цвят на кожата, житейско кредо, пол или месторождение.

Кейпърс приличаше на човек, надникнал по погрешка в неясно бъдеще. Но очите му пламтяха.

— *Доктрина за универсалността* — прошепна той замечтано. После се сепна, обърна се към Гавилан и изпитателно го изгледа. — Питам се дали си така убедителен и с делата, които защитаваш.

— По-добър съм — изсмя се Гавилан.

Кейпърс стана, разтъпка се няколко крачки и се върна при Гавилан.

— Ще се наложи да се запозная с твоите хора — предупреди го той.

Гавилан посочи микробуса в края на пресечката, който при подадения знак запали двигателя си.

— Транспортът ни е безплатен — каза той и поведе шефа си нататък.

Кейпърс поклати глава и го последва.

— Ангели на милосърдието — измърмори той, — и ти, Джийн Родънбъри^[2], слезте ни на помощ.

Двете стълби се губеха в недрата на земята. От двете страни на триметровата тръба, в която се спускаха, се виждаха алуминиеви стъпала. На всяко ниво за достъп имаше площадка и само тук те можеха да се ориентират къде се намират и какво правят.

Дотук се бяха спуснали безшумно поне към четиридесет метра — по-малко от половината дълбочина на аварийния изход. Движеха се бавно и непрестанно проверяваха за наличието на алармена система, камера за наблюдение или някакво устройство, което би могло да издаде присъствието им пред обитателите на базата.

Спираха при всеки люк към помещенията на съответното ниво. Понякога се задържаха минути, в други случаи — до половин час. Проверяваха, оглеждаха, стараеха се да установят по някакъв начин дали това не е нивото, което им трябва. Досега бяха минали през пет точки за достъп и бяха продължили надолу.

— Чисто до десет стъпки надолу — прошепна Лукаш, поглеждайки датчиците.

— И от моя страна. Продължаваме. — Грег тръгна пръв напред. — Почивка на следващото ниво.

Лукаш кимна и сам тръгна по своята половина на тръбата.

— За мен ще бъде добре дошла.

Веднага след като бяха влезли в тръбата на аварийния изход, те се бяха закачили за стъпалата, за да починат малко. Бяха се облегли с облекчение, увиснали в мрака благодарение на найлоновите въжета и титановите куки. И едва тогава бяха почувствали в пълна степен умората от изтощителната нощ.

Лукаш веднага се бе унесъл — неизбежна последица на адреналиновото претоварване, мускулната преумора и откровения страх.

Грег обаче не си бе позволил този разкош. Висеше неподвижно и чакаше. Използва бинокъла си, за да провери стометровата тръба по цялата ѝ дължина. Огледа внимателно люковете за достъп, разположени на седем-осем метра разстояние в дълбочина. После се отпусна и остави изтерзаното си тяло да почине. Мозъкът му обаче продължи да работи на пълни обороти.

Час по-късно започнаха да се спускат.

— Какво търсим? — пресрами се да попита Лукаш, когато Грег отхвърли първите два люка.

— Издайнически следи. Нещо, което да крещи „Стой настрана!“, за предпочитане с алени букви.

— Но и двата люка бяха обезопасени.

На което Грег бе поклатил глава.

— По най-елементарен начин. Обикновени контактни схеми, като онези, които преодоляхме горе. Колкото да съобщят на охраната, че вратата се е отворила. Нищо специално.

Така че бяха продължили да се спускат.

Грег се бе възползвал от спирането на следващата площадка, за да избърше лицето си с мека кърпа.

Бяха съблекли неопреновите костюми и ги бяха изгорили извън оградата. От всички горни екипи, с които се бяха навлекли в началото, сега носеха само ръкавиците. Чувстваха се като новородени в новите леки анцузи в защитен цвят, които бяха облекли след проникването си в базата. Вече забравяха чувството на задушаване и на удавяне в собствената си пот. Телата им се бяха изпълнили с нова сила.

Грег погледна към младия крадец до себе си. Лукаш почиваше със затворени очи и дишаше с равномерен ритъм, който постепенно бе налучкал. Несъмнено спускането бе особено трудно за младежа, който едва ли бе свикнал с борбата срещу гравитацията върху тясното стълбище във вертикална тръба, докато следи дали наоколо няма датчици.

Странно, помисли си Грег, защо смятам, че тази обстановка може да бъде привична за някого?

Проверявайки отново, че младият крадец наистина почива пълноценно, Грег погледна индикацията на датчика си, откопча куката и пое надолу по тръбата.

Двайсет минути по-късно се върна и докосна Лукаш по крака.

— Какво... Какво има? — Лукаш се сети къде се намира и забеляза под себе си Грег. — Какво става?

— Намерих каквото ни трябва — мрачно се усмихна Грег.

— Какво? Къде?

— Шейсет стъпки по-надолу, от твоята страна — и той погледна под краката си. — Нещо много специално. — И без повече обяснения Грег се запуска надолу, този път следван от Лукаш.

Люкът до голяма степен приличаше на останалите, които бяха подминали. Надписан с огромна цифра 7, той представляваше метална врата с колело за отключване. Вниманието на Лукаш бе привлечено от надписа на стената до вратата:

ВНИМАНИЕ!

ЗОНА С ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП!

ЗАБРАНЯВА СЕ МИНАВАНЕТО ОТВЪД ТАЗИ
ТОЧКА НА ЛИЦА, НЕСЪПРОВОЖДАНИ ОТ
ПЕРСОНАЛ НА „ЗОНАТА“!

СТРЕЛЯ СЕ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!
ВНИМАНИЕ!

Под този надпис имаше друг, не толкова заплашителен:

Авариен изход за ниво седем (7)
Минавайте само през отсрещния портал

Грег увисна от своята страна на стълбата, за да даде на Лукаш възможност да се спусне до нивото на люка.

— Провери го — нареди той с все същата мрачна усмивка.

Младежът вдигна датчиците си, чиито стрелки веднага забиха в края на скалата.

— Алените букви — прошепна той.

Грег кимна, закопча карабината си на близкото стъпало, свали раницата си и я окачи на височината на кръста си. Лукаш повтори движенията му.

— С какво започваме?

Грег не сваляше очи от люка.

— Ключалката изглежда обикновена. Може да се преодолее с електромагнитния кит.

Гласът му беше безизразен и лишен от всякакви емоции. Той погледна критично показанията на своя уред, поклати глава, намали чувствителността колкото бе възможно, отказа се и го прибра на колана си.

— Направи директно измерване.

Лукаш извади волтметър от своята раница и докосна с чувствителния край първо точка на стената в близост до вратата, после рамката на люка и накрая самата врата.

— Петстотин върху люка, към триста и петдесет на рамката и около сто и шейсет на стената.

Грег продължаваше да гледа вратата.

— Провери йонната дисперсия.

Избърсвайки внезапно избилата на челото му пот, Лукаш извади друг цифров уред и бавно повтори операцията.

— Стената и рамката са чисти, ключалката на люка показва широк пик в зона 24 на четириомовия обхват.

Макар да не бе сигурен какво точно означават думите му, Лукаш разбра по изражението на Грег, че нещата не са добре.

Бавно, мъчително прецизно, Грег поднесе към люка един от собствените си специални сензори — от комплекта, който не бе позволил на Лукаш да докосне. Огледът му отне около дваайсет минути, но той се постара да не остави нито милиметър от стоманената врата непрегледан. После се облегна назад и разгледа записа на показанията.

— Дявол да го вземе — каза тихо той след нови десет минути.

— Какво не е наред?

Грег не му обърна внимание и отново се концентрира върху вратата, забравил за всичко останало. Гледаше я втренчено, опитваше се да проникне през нея, да види какво има от другата ѝ страна.

Накрая се обърна към по-младия си партньор с все същото мрачно изражение.

— Окей — започна той спокойно, сякаш водеше академична дискусия. — Няма да е лесно, но можем да го направим. Стига да запазим спокойствие, да бъдем търпеливи и да не загубим хладнокръвие. Ясно?

Лукаш чу множественото число, но схвана какво му казва безкрайно по-опитния от него крадец: „Ако той, Лукаш, запази хладнокръвие“.

— С теб съм — каза той с увереност, каквато не чувстваше.

— Отлично — отговори Грег след дълбока въздишка. — Във вратата са монтирани две активни и една пасивна система. Галваничният четец можем да елиминираме с просто поглъщане на сигнала и избягване на всякакъв контакт между метала на вратата и някой проводящ предмет по нас. — Той си позволи къса усмивка. — Сега поне знаеш защо задържахме неопреновите ръкавици. — Лукаш кимна, боеше се да прекъсне Грег. — Следващият ни проблем е инфрачервената или ултравиолетова защита. Приемниците са горе, от лявата страна, предавателите — съответно долу, вдясно. — Той отново погледна към вратата. — Лесно можем да се справим с тях след като

знаем, че ги има, но от тази страна е трудно да се разбере, че са монтирани... Последният проблем е живачната ампула, вероятно закрепена от вътрешната страна на заключващия механизъм. И несъмнено включена към алармената система. Лесна за справяне, ако можеш да се добереш до нея. — Кратка пауза и той поясни: — Само дето за нас това е невъзможно.

— Тогава... какво ще правим тогава?

Грег погледна младежа в очите, видя тревогата на лицето му и сви рамене:

— Проклет да съм, ако знам.

Останаха там, увиснали на стълбата, мълчаливо загледи в непреодолимата врата.

— Подготви абсорбера — неочаквано каза Грег с твърд глас.

Лукаш извади малкия уред и го закрепил на смукала в точките, които Грег му посочи.

— Имаш ли план?

— По-скоро усещане. Нали помниш как работи?

Лукаш кимна утвърдително.

— Да, като при оградата. Държа стрелката в средата на скалата и компенсiram измененията в полярността или модулацията.

Грег извади електрическа дрелка, избра бургия с диаметър милиметър и половина и решително я закрепил в жлеба.

— Не отмествай поглед — предупреди го той и постави върха на бургията малко под смукалата. — Защото започна ли, ще заскача като побесняла!

— Ами светлинната сигнализация? Или живачната ампула? — неспокойно попита Лукаш, докато Грег затягаше бургията.

— Лъчите се разпространяват по права, поради която причина пробивам под крепежа на ключалката, който представлява издуптина — обясни той и постави върха на стоманената повърхност.

Сигналят подскочи, но младежът веднага го коригира с потенциометъра.

— Що се отнася до живачната ампула... — Той погледна Лукаш и извинително се усмихна. — ... ще се опитам да действам по-нежно — рече той и натисна бутона.

Пет минути по-късно дупката беше пробита и бургията — изключена.

— Как е положението?

Лукаш изсумтя:

— Стрелката трепери по-малко от тялото ми.

Грег бръкна в раницата си.

— Сега се захващам с ампулата.

Той прекара тънък конец в тясната дупчица и го привърза за точков източник на светлина, закрепен на световод с микроскопична бижутерска лупа на края. Погледна в окуляра на устройството и леко завъртя световода с два пръста.

— Къде ли са я сложили, Лайнъс? Къде би сложил ти малката...

— Каза ли нещо? — загрижено попита Лукаш.

Но Грег не му отговори.

— А... ето къде...

Той изтегли световода обратно и вкара на негово място тънка тръбичка. Пъхна края ѝ към тубичка спрей.

— Добре, сега последната стъпка. Лукаш?

— Да?

Грег го стрелна с поглед, от който костите на младежа се разтрепериха.

— Следващата фаза трябва да изпълним заедно. Ако някой от нас се поколебае, спре или направи нещо неочаквано... това е краят. Разбираш ли какво ти говоря? — Лукаш мъчително преглътна. — В случай че имаш някакви съмнения — продължи Грег, — сега е моментът да ги споделиш с мен. Може да измисля нещо друго...

Циганинът мисли цяла минута над думите му. През главата му мина всичко, което бе научил по време на тренировките, и всичко, което бяха преживели през последните четиринайсет часа. Въображението му визуализира всяка опасност, която можеше да се крие зад тази врата.

— Готов съм.

Грег продължи да го гледа още малко.

— Хубаво — каза той и му подаде сложния електромагнитен кит, монтиран в стария картон от цигари. — Значи правим следното... Първо, аз замразявам живачната ампула с течен водород. Това ни освобождава трийсет секунди да отворим вратата и дезактивираме трите системи. Второ, ти използваш ЕМ-кита, за да изтеглиш резетата, докато аз въртя кръговата дръжка. Вратата се отваря навътре и отляво

на мен. Трето, аз неутрализирам светлинната сигнализация, а ти преодоляваш галваничния четец, като вкарваш ултравиолетовия източник под корпуса, там където е микропроцесорното управление. Нали помниш как се прави?

Лукаш напрегнато кимна.

— Къде се намира? — попита той през стиснати зъби.

Грег неуверено наклони глава.

— Би следвало да бъде точно над вратата. Но където и да е, открий го, по дяволите, и го блокирай! Не се старай да стане елегантно, защото в този момент ще имаш на разположение не повече от двайсет секунди. Просто ме изчакай да неутрализирам светлинната защита и след това действай с максимална скорост, ясно ли е?

— Ясно. — Лукаш вече посягаше към нещата, които щяха да му трябват.

— Докато правиш това — допълни Грег, на свой ред подбирайки нужните инструменти, — аз ще се погрижа за живачната ампула.

Двамата разположиха каквото им трябваше на най-удобните места. Грег изчака Лукаш да намести ЕМ-кита върху люка, да щракне ключа и буквално да прегърне вратата. Той междувременно нагласи сигналния абсорбер.

— Готов съм — обяви Лукаш и избърса лицето си. Опита се да прогони от главата си мислите за онова, което щеше да им се случи, ако някой закъснееше дори със секунда в действията си. Прекръсти се и прошепна къса молитва.

— Окей — предупреди го Грег, — влизаме на три, ясно?

Лукаш кимна, сложи UV-лампата в устата си и стисна здраво цигарения кашон в ръцете си.

Поставил дясна ръка върху ключалката, хванал с голата си лява ръка клипсовете и пластмасовите клещи, Грег дълбоко си пое въздух.

— Ще се видим от другата страна — каза той с най-напрегнатия глас, който Лукаш бе чувал да излиза от устата му.

— Едно... Две... Три!

---

[1] Северноамерикански гризач, подобен на лалугер. — Б.ред. ↑

[2] Юджийн Родънбъри (1921 — 1991) — американски писател, телевизионен и филмов продуцент, създател и изпълнителен продуцент на сериала „Стар Трек“ (78 епизода през 1966 — 69) и

неговото продължение „Стар Трек: Следващото поколение“ (1987).
Продукцията, свързана с името „Стар Трек“ е донесла над два
милиарда долара печалба. — Б.пр. ↑

16.

Тишина — заплашителна или успокоителна? — цареше около двамата мъже, сгушили се в тъмнината непосредствено зад входния люк.

Лукаш започваше да мисли, че сърцето му никога няма да спре да бие до пръсване и че въздухът никога няма да му стигне. Не смееше да помръдне и се стареше да не вдишва прекалено шумно, въпреки протестите на дробовете му.

Чакаше... И се надяваше нищо да не се случи.

Едва сега забеляза колко силно се е изпотил, макар причината изобщо да не бе в температурата на помещението, в което току-що бяха проникнали с взлом. Не че бе хладно, точно обратното — горещо бе като в сауна. Всъщност изпотяването му бе резултат от закъснялото осъзнаване на факта колко близко бяха до пълния провал.

Той вдигна поглед към алуминиевия панел, покривал допреди секунди алармената инсталация, която трябваше да дезактивира. Капакът бе разкъсан надве, гневно огънат в бързината да се добере навреме до управляващия микропроцесор. Обагрен бе в червено... изглежда от раната, на която не бе обърнал внимание. Рана, останала незабелязана до мига, в който ултравиолетовият източник буквално бе „изпържил“ мозъка на микрочипа.

Вдигна ръка близко до очите си и разгледа разкъсването под тънкия като молив лъч на фенерчето. С облекчение установи, че няма за какво да се притеснява.

Поне засега.

Грег лежеше по гръб и чакаше зрението му да се адаптира към странната тъмнина зад люка. Всъщност започваше да установява, че всичко тук му се вижда странно. И напълно неочаквано. Вместо излъсканата, стерилна и ярко осветена обстановка, характерна за лаборатория или най-малкото за офис, тук нямаше нищо друго, освен вбесяващо гореща влажна пустота.

Усещаше въздуха като изкуствено подгрят, но с някакъв... остър или може би горчив привкус. Освен това... долавяше леко течение,

като полъха на галещ тялото бриз. Но напълно беззвучно, без пориви или какъвто и да е било шум. И без никакви индикации, че този въздух е машинно задвижван. Просто тишина... с изключение на тежкото дишане на циганина на пода вдясно от него.

Досещайки се, че влизането им е останало незабелязано, Грег се осмели да се изправи на колене. Бързият оглед на трите взаимно подсигуряващи се охранителни системи показва, че все пак бяха успели да ги неутрализират или заобиколят. По-внимателната проверка разкри, че излизането им от строя не е било засечено. Естествено с уговорката, че точно това състояние на нещата всеки миг можеше да се промени в тяхна вреда. Грег бавно се доизправи.

— Стой тук — прошепна той. — Ще поразгледам.

Лукаш немощно му махна с ръка, че е разбрал. Възхищаваше се на невъзмутимостта му и се питаше дали някой ден и той ще може да се похвали с подобно хладнокръвие. После се залови да бинтова ранената си ръка.

Грег бавно тръгна по нещо, което след малко разбра, че е много тесен коридор. Прекалено тесен, непозволяващ двама души да вървят редом един до друг.

Нямаше врати, прозорци или източници на светлина. Стената, в която се бе намирал люкът, отвън бе изглеждала, че е от стоманобетон. Но тук, вътре, създаваше впечатлението, че е от по-лек материал — нещо на основата на фибропластите.

Слабата светлина на фенерчето не му позволяваше да разгледа тавана, така че засега стените се събираха някъде високо над главата му в тъмната неизвестност.

След като изследва помещението на по сто метра в двете посоки, той се върна при люка и клекналия до него Лукаш.

— Имаме проблем.

Лукаш сви рамене, но изражението на мокрото му от пот лице с нищо не се промени.

— Това вече престана да ме изненадва.

Реакцията му се понрави на Грег.

— Можем да бродим тук с дни. Този коридор може като нищо да опасва базата по цялата ѝ дължина. Мисля — и той леко почука по вътрешната стена, — че е построен с идеята да маскира онова, което се крие зад люка. Допускам, че изобщо не е функционален. Следователно

онова, което търсим, не се намира нито в единия, нито в другия му край. — Поколеба се за миг. — Проблемът е, че не разполагаме с време да проверяваме верността на тази хипотеза. По план се предвижда да започнем изтеглянето си оттук след — той провери колко е часът — четири и половина часа.

— Значи?

Грег насочи фенерчето към стената.

— Бихме могли лесно да проникнем през това.

Лукаш погледна малкия светъл кръг върху стената и после върна погледа си на Грег.

— Майтапиш ли се? — Видя отговора в лицето му. — Добре, дотук всичко беше нормално — забързано продължи той. — Никой не забеляза какво правим или поне следите, които оставяме, могат да дадат правдоподобно обяснение. Това го разбирам — изправи се той и докосна с ръка стената, — но някой все някога ще забележи дупка в стената! — Той погледна своя наставник и объркано установи, че погледът му е спокоен. — Ако изобщо приемем, че няма да се набутаме право в нечий офис или защо не в столовата.

Грег разкопча горницето на анцуга си и повдигна окачения на верижка малък предмет, запечатан в лусит, който носеше след намирането му в сейфа на Кери, за да избърше потта си.

— Следователно най-напред ще проверим, нали така? Та нали Господ затова е измислил фиброоптичния световод? — Той замлъкна, смутен от скептичното изражение върху лицето на своето протеже. — Ей, ако имаш по-добра идея, само ми я кажи.

Пет минути по-късно Лукаш вече плъзгаше ехолокатора по стената в търсене на по-слабо място.

— Изглежда хомогенна — спокойно каза той. — Дебела около половин пръст на височина от три стъпки нагоре.

— А по-надолу?

Лукаш поклати глава.

— Слаби звуци тук-там, но създава впечатление за масивна.

— Тихо е като в морга — въздъхна Грег и свали слушалките.

— Подбирай си сравненията!

Грег пое подадената му дрелка. Сложи върха на бургията над нивото на очите си и малко по-късно вече беше пробил стената. Пъхна в отвора накрайника на наблюдателната система.

— Я да видим... — изрече той и дълбоко си пое въздух. — По дяволите!

— Какво има?

— Чакай малко... — Той завъртя тънкия кабел, за да разгледа колкото може по-голямо зрително поле. Пет минути по-късно, клатейки глава, той повтори процедурата.

— Какво има там? — не се сдържа Лукаш, раздражено отлепяйки мокрия анцуг от изпотеното си тяло.

Но Грег само загадъчно поклати глава и подаде окуляра на изгарящия от любопитство младеж.

Лукаш загуби няколко ценни секунди, за да се фокусира, после сам започна да върти микроскопичната леща от другата страна на стената.

Пясък, странно бял, навят на дюни. Оскъдна растителност — някакви смътно познати по форма дървета и шубраци. Събрани край бълбукащ поток с нереално синя вода.

— Излезли сме навън?!

Грег поклати глава, замислен над видяното.

— Не забравяй, че сме на сто и петдесет стъпки под земята — рече той и несъзнателно погледна нагоре. — Разгледай тавана и стените.

Лукаш послушно извъртя фиброоптичния кабел.

Таванът, отстоящ поне на трийсетина стъпки, беше боядисан в пламтящо оранжево и на него без схема или повтарящ се мотив, по случаен начин бяха закрепени сивкави, къдрави (липсваше по-подходяща дума), подобни на облаци валма. Силната жълто-оранжева светлина, изпълваща помещението, като че ли идваше от необичайните „облаци“.

Стените — или поне тази, в която бяха пробили дупката, защото останалите бяха прекалено далеч, за да се види добре — бяха с цвета на „пясъка“. И може би бяха от материал, в който той бе съставна част.

— Какво е това място?

— Провери сам... нагоре и наляво — съдържано каза Грег.

Лукаш се захвана да върти кабела и...

— Огледала? Защо...

— Това е терариум — прекъсна го Грег. — Изкуствено създадена околна среда, направена да изглежда като естествената зона на живот

на... — Гласът му заглъхна. — ... нещо. Идеята е да се създадат възможно най-благоприятни условия за живот на това „нещо“, за да остане то в добра форма. Макар и заключено. — В погледа му се прокрадна гневен блясък. — В името на науката, разбира се. — Сега вече и гласът му прозвуча заплашително: — Гледай на това като на луксозен аквариум.

Лукаш изобщо не можеше да се откъсне от окуляра.

— На мен ми изглежда като затвор.

Грег кимна и бръкна в раницата на Лукаш.

— И на мен. — Той извади малък електрически трион. — Наблюдавай огледалата.

Трябваша му петнайсет минути, за да проникне през стената, изработена от пресовано дърво и фибропласти. Петнайсет минути с почивките. И с прекъсвания след възклицания от рода на: „А, това в огледалото не е ли светлина?“. Както и след спирания, за да почисти мотора от белите песъчинки. Но накрая в стената зейна квадратна дупка със страна деветдесет сантиметра.

Не свалиха изрязаната част. Вместо това, докато Грег я държеше на мястото ѝ, Лукаш закрепил горния ѝ край за ръба с помощта на залепваща лента. Когато свършиха, двамата мъже се отдръпнаха и критично изгледаха творението си.

Грег започна да вдига ципа на покрития си с тъмни потни петна анцуг.

— И маската — нареди той.

Лукаш избърса за последно обилните капки пот по гръдния си кош и на свой ред неохотно закопча догоре якето на анцуга си. Извадил ски очила в същия защитен цвят и се засмя:

— Като си помисли човек колко време лажихме из шибаната пустиня, за да се наврем в друга шибана пустиня.

Грег не реагира.

Бутна напред капака в стената, поколеба се за миг и после ловко се вмъкна през отвора. Приземи се от другата страна приклепнал, повече звяр, отколкото човек.

Остана застинал така около пет минути, които и на двамата се сториха часове. Неподвижен. Напрегнат. Готов.

Накрая, безкрайно бавно, се завъртя и се огледа в дъга от сто и осемдесет градуса. После се обърна към огледалата.

Вдигна поглед към тях и се загледа в отразяващата им повърхност. Допускаше, че от другата страна има наблюдатели. И нямаше никакви съмнения, че ако там в момента има някой, вече са го забелязали въпреки бежовия тон на защитната му маскировка. Тя може и да бе добра за пустинята навън, но тук, в този бял оазис, сигурно изпъкваше като капка кръв върху бяло кадифе.

След нови пет минути, през които нито нахлуха охранители, нито се разнесе сирената на алармена инсталация, той извади йонния сензор и започна да снима характеристиките на мястото.

Имаше индикация за значителна по обем телеметрична апаратура, скрита в стените, тавана и дори под пясъка. Но тя изглеждаше в пасивен режим на работа — на разположение, ако потрябва, но изключена в момента.

Успокоен по-скоро от инстинктите си, отколкото заради нещо, което бе видял или не бе видял в показанията на уреда, Грег го прибра. Хвърли един бърз поглед наоколо, за да се увери още веднъж, че е сам и все още незабелязан, после се пресегна назад и чукна веднъж по капака в стената. Миг по-късно Лукаш беше при него, също така приклепнал и настръхнал.

Грег му даде две минути да се ориентира в необичайната обстановка и го докосна леко по рамото.

— Тръгни сам надясно — нареди той и му посочи с ръка. — Намери източната стена и поemi на север покрай нея. — Той се справи с компаса на китката си. — Аз ще направя същото на запад. Ще се срещнем по средата на северната стена.

Лукаш неуверено кимна, докосна компаса си и закрачи през изненадващо твърдия пясък. Ала внезапно спря.

— Ъ-ъ... Грег?

— Какво има? — обърна се Грег към него.

Лукаш бе видимо загрижен.

— А какво да направя, ако се натъкна на... на обитателите?

Опитният крадец се замисли над въпроса. Всъщност напоследък често бе размишлявал върху него. В крайна сметка те точно и затова бяха дошли тук — за да установят контакт с обитателите и по възможност да си тръгнат с някакви доказателства за тяхното съществуване. В идеалния случай — да ги изведат оттук.

Но той така и не бе решил по какъв начин биха могли да сторят това. Всъщност... изобщо не бе допускал, че могат да стигнат до този етап. Да, беше се надявал. Беше се молил, планирал, обмислял възможните варианти, но някак абстрактно.

А тази бяла, пясъчна, пустинна сцена пред очите им, в никакъв случай не бе абстракция.

Накрая той сви рамене.

— Ако видиш нещо... някой — побърза да се поправи той, — опитай се да се сприятелиш. После ме повикай на помощ. — Друго не можа да измисли.

— Благодаря — отвърна Лукаш и поклати глава. — Много ми помогна. — Но в сарказма му се долавяше страх. — Бъди спокоен, ще им кажа, че идеята е твоя.

Двамата отново тръгнаха.

— Ъ-ъ... Грег?

На Грег започваше да му омръзва, но от друга страна виждаше, че момчето е притеснено. Обърна се.

— Сега пък какво има?

— Май вече се сприятелявам... надявам се!

Грег го погледна внимателно.

Лукаш балансираше на един крак, а другият беше застинал във въздуха, преди да довърши крачката си. Не помръдваше, дори не се виждаше да диша, просто стоеше като статуя, пусната сред пясъка.

— Какво става? — прошепна раздразнено Грег и се приближи до него. — Какво...

И на свой ред замръзна на място.

Пясъкът пред тях се надигаше вълнообразно. Изглеждаше като че ли някой бързо плува под повърхността му и плавно се движи напред-назад. Точно както едрите вълни, образуващи се под тялото на кит, изплувал от бездните на океана.

Две огромни овални очи ги разглеждаха изпод тънък слой пясък.

Грег се овладя пръв.

— Отстъпи крачка назад — нареди той със спокоен глас. — Но избягвай резките движения, ясно ли е?

Лукаш гледаше като хипнотизиран немигащите очи. След малко кимна. Отстъпи крачка назад и се прекръсти:

— Исусе Христе, моля те, не ме изоставяй! — прошепна той.

Без да го слуша, Грег на свой ред гледаше очите, които с неуловима за човешкия поглед бързина се наместиха в пространството между двамата мъже.

Бяха големи — може би седем сантиметра и половина дълги и около пет високи. Зениците бяха черни, изцяло черни. Отсъстваше бялата част, а центърът бе малко по-тъмен. Не видя клепачи, но въпреки това пясъкът не им пречеше. Около видимо дълбоката очна кухина не се виждаше кожа.

— Да се сприятеля, така ли ми каза? — измърмори Лукаш.

— Да — кимна Грег, без да е напълно убеден.

Двамата запазиха мълчание през следващите няколко минути, докато създанието все така съсредоточено ги разглеждаше.

— Искам гласът ти да звучи уверено, а всичките ти движения да са бавни. Не искам да го плашим — каза Грег и бавно разхлаби връзките на раницата си.

— Ние ли да го изплашим? — отговори циганинът с равен глас и свали раницата си по примера на Грег.

Бавно, сякаш направен от пластилин, Грег коленичи по-близо до очите.

И те изчезнаха. За миг, сякаш някой бе завъртял ключа на стената.

— Дявол да го вземе! — прошепна Грег. — Не мърдай. Само се огледай. Много бавно.

— Там е.

Грег леко се обърна наляво и видя повдигнатия пясък и очите, който надничаха към него. Бавно и внимателно той вдигна ръце, внимавайки да се виждат през цялото време. Разпери пръсти, за да покаже, че са празни.

Очите следяха всяко негово движение.

— Здравей.

Никаква реакция.

— Аз съм приятел — съобщи Грег, опитвайки се гласът му да звучи приятелски. — Приятел. Знаеш ли какво е приятел?

— Ъ-ъ... Грег?

— Не сега — срязва той усмихнато спътника си.

— Ъ-ъ... сега, сега! — възрази Лукаш с разтреперан глас. — Защото той вече си има приятел.

Грег хвърли поглед зад гърба си и видя там нов чифт идентично изглеждащи очи да наблюдават Лукаш.

Грег въздъхна, анализирайки безчислените възможности, после внимателно седна на пясъка.

— Седни и ти. Усмивай се. Дай им с езика на тялото си възможност да се уверят, че не си опасен за тях.

Лукаш се подчини и на свой ред му прошепна:

— А дали можем да кажем същото за тях?

Тази мисъл вече бе минала през главата на Грег.

— Можеш ли да говориш? — обърна се той към своя комплект очи. — Английски, френски, немски?

— Какви ги говориш? — сепна се Лукаш.

— Тихо! — Грег се наведе към мястото, където предполагаше, че трябва да се намира устата на съществото. — Можеш ли да ми кажеш нещо? Разбираш ли ме?

До него долетя от пясъка поредица високи писукания, щракания и гърлени звуци.

— Аз... аз не те разбирам. Говориш ли ми нещо? Така ли говориш? А можеш ли...

Пясъчните вълни се отдалечиха от него и миг по-късно двете купчинки стояха на петдесетина стъпки от тях.

— Каза им нещо, че те...

— Надявам се да не е така. — Грег бавно се изправи, следван от Лукаш. Двамата проследиха с поглед двете успоредни пясъчни следи, които се стрелнаха настрани от тях. — Измери — нареди той, без да откъсва поглед.

— Всичко е чисто — бе отговорът минута по-късно.

Грег кимна.

— Как мислиш, дали не трябва сега ние да отидем при тях?

Лукаш поклати глава.

— Винаги е по-добре да оставиш *навости* и *небащи* да дойдат сами при теб. Лоша поличба е ти да ходиш при тях. — Той замлъкна за секунда. — Трябва да изчакаме. — Този път гласът му звучеше убедено.

При други обстоятелства Грег би се усмихнал, спомняйки си за легендите, които Роман му бе разказвал преди години.

— И ти мислиш, че това са духовете на земята и водата?

— Ти да не би да имаш по-добро обяснение?

— Не — поклати глава Грег. — Но съм сигурен, че те не са от...

Виж!

Едната от следите се бе отдалечила на висока скорост, а другата се бе върнала при тях.

Те отново седнаха пред безизразния чифт очи в пясъка.

— Колко ли е голям?

Лукаш сви рамене, но преценяващо проследи движещата се около краката му купчина пясък.

— Трудно е да се каже, но... към метър и двайсет — метър и четирийсет. Може и повече.

Останаха да седят така и безмълвно се съзерцаваха. Грег опита на няколко пъти да начертае букви в пясъка, но това само караше пясъчното създание да отскача от тях. Въпреки това то винаги се приближаваше обратно.

— Ето го отново и другият — съобщи Лукаш и кимна с глава в посока на приближаващата се пясъчна издуптина.

— Да се надяваме, че не е докарал още някой със себе си.

— Какво ще правим като не можем да говорим с тях?

Грег погледна часовника си.

— Не знам — каза той, а междувременно второто създание се изравни с първото и спря до него. — Времето ни изтича.

Изведнъж пространството между двете същества изригна. Двамата мъже скочиха, но бързо се успокоиха, като видяха, че на мястото на пясъчния гейзер има някакъв уред.

Грег внимателно го пое.

— Разновидност на портативен терминал.

— Какво?

— Устройство за изобразяване на данни. — Той натисна няколко бутона, но нищо не се случи. — Ако знаех как се включва...

КОД НАТИСКА 070343///

Грег показа съобщението на Лукаш.

— Да не мислиш, че те... — започна смаяно момчето.

Грег пое дълбоко дъх и въведе кода от малката клавиатура.

— Ако, ако... — колебливо започна Лукаш, — ... ако това, това задейства алармената система?

Грег спря, преди да въведе последната цифра.

— Тогава сме прецакани — рече той и погледна Лукаш в очите.
— Нещо друго ли предлагаш?

След дълга пауза момчето отрицателно поклати глава и Грег довърши комбинацията.

— Сега разбирате ли ме? — попита той двата чифта очи.

РАЗБИРАМ///

— Това вече е напредък — въздъхна той и внимателно ги погледна.

— А сега? — поинтересува се Лукаш.

Грег разгледа малкия монитор, докато трескаво мислеше.

— Ще опитаме да им обясним ситуацията. И ще ги помолим за помощ.

— Ей така? — не скри скептицизма си Лукаш. — А дали да не опитаме малко по-предпазливо... — Той замлъкна, загледан в очите под пясъка. — Не знам. — Някакво странно настроение обхващаше този млад циганин от края на двайсети век.

Грег сви рамене.

— Тук сме, за да ви помогнем — каза той на очите.

ЗАЩО///

— Искаме да ви помогнем да излезете на свобода.

СВОБОДА КАКВО Е///

— Свобода е да не си затворен.

Това привлече вниманието им.

Очите бързо примигнаха, скриха се под пясъка и описаха няколко трескави кръга около тях. Пясъчните вълни се надигаха, смесваха се и сякаш кипяха.

— Какво толкова им казах? — неспокойно прошепна на себе си Грег.

Мониторът премигна.

НЕ МОЛЯ///
ИНФОРМАЦИЯ ДАВА АКО НЕ СВОБОДЕН///
ОТ НАШИТЕ ТЕЛА НЕ ОСВОБОЖДАВА///
МОЛЯ///

— Те мислят, че да освободиш, значи да убиеш! — смаяно прошепна Лукаш.

Двете същества бавно се успокояваха в далечината. След малко отново се приближиха към тях. Грег захапа долната си устна.

— Как можем да им обясним тогава? Как ще спечелим тяхното доверие? По подобен начин ще се обясняваме тук, докато остареем. — Той погледна нетърпеливо часовника си. — В случай, че оцелеем до тогава.

Очите се укротиха при краката им.

— Да опитам ли аз? — предложи Лукаш и се усмихна на близкия до него чифт очи. Странното настроение, в което бе изпаднал, по някакъв начин го караше да се чувства уверен, че ще се справи със задачата.

— Как?

Младежът кръстоса крака и вдигна ръце пред себе си, сякаш държеше бебе.

— По цигански.

Грег се поколеба, кимна и му подаде монитора.

— Опитай.

— Казвам се Лукаш Мосонли, унгарски ром съм.

ДЖО///
МАКС///

Усмивката на лицето на Лукаш едва ли можеше да бъде по-топла и по-искрена.

— Идваме при вас като приятели, за да ви предложим с божията благословия нашето приятелство.

ПРИЯТЕЛИ ЗНАЕ НИЕ///
ПРИЯТЕЛИ ЧУВА ЧЕСТО///
ПРИЯТЕЛИ ЗНАЧИ БОЛКА///

Нещо във внимателно наблюдаващите го изпод пясъка очи недоловимо се промени. В иначе безизразния чуждоземен поглед се появи подозрение, може би гняв.

ЗНАЕ НИЕ КАКВО ОЗНАЧАВА ПРИЯТЕЛИ///

— Да, мисля, че имаме нов проблем — обезпокоено прошепна Лукаш, макар усмивката на лицето му да остана като залепнала.

Грег не му обърна внимание. Той погледна в очите пред себе си и тържествено кимна:

— Казвам се Пикаро.

ПИКАРО///

— И аз знам какво означава *приятели* — продължи той със студен глас. — Приятелите те правят слаб, уязвим, раним. Приятелите могат да те предадат, да те наранят... — В гласа му се появи нотка на болка. — ... да те променят.

И///

— Аз не искам да бъда ваш приятел — продължи той с най-студения глас, който Лукаш бе чувал през живота си. — Аз искам да нараня вашите приятели. Искам да бъда ваш — мигновено замисляне за най-добрата дума — *съюзник*.

ТИ СИ С ПРИЯТЕЛИ///
ДА///

— Не.

Странните очи под пясъка и студените очи на крадеца се срещнаха за част от секундата.

С КОЙ ТИ///

— Аз не съм с никой. Сам съм.

Очите изчезнаха за миг, после на екрана на монитора бавно изпълзя следващо съобщение.

САМ///
НИЕ ЗНАЕ САМ///

Сега очите втрещено го разглеждаха.

КАК НЕ ОСВОБОЖДАВА///

— Освобождава?

Лукаш кимна с разбиране.

— Искат да кажат умиране. — Той се замисли и додаде: — Мисля, че те носят душата на циганина.

Лукаш погледна младия си помощник, сякаш той си бе загубил ума.

— Кой сте вие? — попита той, обръщайки се отново към очите.

ДЖО///
МАКС///

— Искам да кажа какви сте?

ТЕБ КАТО///

Грег премести поглед от едните очи на другите, опитвайки са да разбере как мислят тези създания. Питаше се дали е способен да мисли като пришълец.

— Не разбирам какво искате да ми кажете.

ПРОСТО///
ЧИСТ АНГЛИЙСКИ///

— Май ме заболява глава.

ЖИВЕЕ НИЕ///
КАТО ТЕБ///
ДОСТАТЪЧНО Е///

Грег отново погледна часовника си. Имаше известни ограничения в готовността му да излага на риск живота си, разговаряйки безгрижно без никакво прикритие пред зловещите огледала.

— Можете ли да живеете извън това място?

ПРАВИЛИ ГО///

ГОДИНИ МНОГО ПРЕДИ ДОВЕЛИ ТУК///

В този миг Лукаш, който до момента зорко бе следял показанията на уредите, рязко вдигна глава.

— Отчитам скок на нула деветдесет и шест ампера.

— Откъде?

— Север, северозапад! — Той посочи към огледалата в далечния край на помещението.

— По дяволите! — тихо изруга Грег, проверявайки сам сигнала. — Изглежда като включване на голям компютър. — Той бързо се обърна към очите, но този път на лицето му имаше изражение, граничещо с отчаяние.

— Знаете ли кой стои зад всичко това? За това, че сте тук?

Паузата му се стори часове.

СЕГА НЕ///

НАЧАЛОТО ЗНАЕ///

НАЧАЛОТО ОМРАЗА///

НИЩО НЕ МОЖЕ НАПРАВИ///

ТОГАВА///

Лукаш бавно премести ръце — правеше го сякаш се протяга — за да се увери, че отзад в колана му все още е затъкнат малкия пистолет.

— Не съм сигурен, че онова, което чувам, ми харесва.

Грег не му обърна внимание.

— Кой е бил? В началото? — Ако не успееше да ги изведе, поне трябваше да научи онова, което знаеха.

Надяваше се да го научи.

Лукаш погледна отново индикацията, защото очите се бяха скрили под пясъка.

— Сигналът отслабва.

— Слава богу.

Младият крадец описа пълен кръг с уреда в ръцете си.

— Чисто отвсякъде. — Прибра сензора. — Страшен късмет.

Грег обърса потта по врата си.

— Късмет, който всеки миг може да ни изневери. — Пак провери часовника си. — Десет минути и трябва да се изпаряваме оттук.

— Каквото и да стане?

— Каквото и да стане — натърти Грег и погледна завърналите се очи.

ИМЕ///

НА ЗАЩИТНА ОБВИВКА БИЛО///

Грег дръпна яката на якето си.

— Видели сте име върху ризата? Или върху униформа като тази?

БИЛО ИМЕ ВАНЕС///

— Ванес — повтори Лукаш. — Е, поне няма да е трудно да намерим човек с подобно име. — Той си го записа. — Звучи ми белгийско или може би холандско. Ласло ще го открие без никакъв проблем.

Грег си пое дълбоко дъх и тъжно поклати глава.

— Да, няма да е никак трудно — тихо отговори той, преди да погледне отново към очите в пясъка. Избърса потта под скиорските си очила и се замисли как да опише на тази същества какво иска от тях.

— Ако дойдете с нас, ще ви изведем от тук. Това ще нарани приятелите ви. Силно ще ги нарани.

Откъм пясъка се разнесе възбудено цвъркане.

ТЯХ ОСВОБОДИ///

— Не — с леко разочарование отговори Грег. — Няма да ги убие.

НЕ ДОСТАТЪЧНО МИСЛИ НИЕ///

Той ги погледна.

— Всичко, което искаме от вас, е да ви изведем от тук. Да се опитаме да ви върнем при... вашите. — После свали ръката си от гърдите и я протегна към тях в призивен жест. — Ето това искам да направим заедно.

Пясъчна експлозия. Този път едновременно от двете същества. Толкова внезапна и толкова силна, че събори двамата мъже назад в пясъка.

— Добре ли си?

Лукаш простена и се извъртя в полуседнало положение. Пистолетът беше в ръката му, готов за стрелба.

— Сега какво ще правим? — Погледна към мястото, където пясъкът се успокояваше. — *Бенци Йоска!* — едва не изкрещя той.

— *Йонка!* — автоматично прошепна Грег, гледайки две същества, изправили се от пясъка пред тях.

Те тържествено наблюдаваха легналите мъже.

17.

— Не мърдай! — каза по-възрастният крадец.

— И да искам не бих могъл — изумено му отговори по-младият.

Пясъчните създания се издигаха на три стъпки пред падналите мъже и разговаряха помежду си с щракания и свирукане. Изглеждаха спокойни и съсредоточени, а очите им не се откъсваха от гърдите на Грег.

ТОВА ВЗЕЛ КЪДЕ///

— Какво?

Създанието отляво на Грег вдигна ръка и посочи блокчето лусит на шията на крадеца.

НУЛЕВ КОМПОНЕНТ///

ТОВА ВЗЕЛ КЪДЕ///

Сега и двете сочеха импровизирания медальон.

Лукаш намери сили да отмести поглед от напълно разкрилите се пред тях пришълци към не по-малко загадъчния предмет на шията на Грег.

Грег едва доловимо сви рамене. Той внимателно наблюдаваше „изражението“ върху странните лица.

Те не приличаха на нищо, което бе виждал досега. На всичко отгоре и главата изглеждаше абсолютно чужда.

Изглеждаше сякаш някой бе взел идеално кръгла топка, бе отрязал от нея долната ѝ четвърт и бе сложил на това място малък триъгълник. Големите очи доминираха. Намираха се на два-три пръста под мястото, където на една нормална човешка глава би започвала линията на косата.

Но при тях коса нямаше. Вместо нея, от ляво надясно вървяха ситни назъбени ръбчета. Същите се пресичаха с други, започващи от средата на лицето, там където би следвало да има нос (такъв липсваше), и отиваха назад, към тила. Пак същите ръбове можеха да се забележат и по обратната на дланите страна на ръцете и китките.

Устата беше приблизително кръгла и се намираще в малката правоъгълна част отпред на главата. Нямаше устни, по-скоро някакви удебеления се отваряха и затваряха вертикално, а не от горе надолу, докато разговаряха. Две тъмни костеливи издатини се мярваха за малко зад удебеленията, когато се чуваха звуците.

И двамата носеха някакво подобие на фланелки, едва прикриващи лишени от атрибути слабини, тънък кръст и изпъкнал гръден кош. Нещо като половината на ръкав се спускаше по външната страна на ръцете, започвайки от рамото. Грег не виждаше какво го придържа за тънките крайници.

Забеляза, че кожата им постепенно бе променила цвета си от този на пясъка в синкав оттенък. Той повдигна блокчето лусит:

— Искате да знаете откъде имам това?

Видя шест тънки пръста да прелитат по миниатюрната клавиатура, която пришълецът отляво на него носеше на врата си. Забеляза още и че го прави, без да гледа.

ДА///

— Окей. Тогава нека разменим информация, става ли?
Мъчително дълга пауза.

РАЗМЕНИМ///

Грег кимна и се обърна към Лукаш.

— Опитай се, без да привличаш вниманието им върху себе си, да извадиш фотоапарата си и да направиш няколко снимки с него. — Гласът му беше тих, а устните му едва се движеха.

Лукаш кимна и с неудоволствие прибра пистолета, а Грег се обърна отново към пришълците.

— Кой от вас е Джо и кой Макс?

ТОВА ВЗЕЛ КЪДЕ///

Една странна ръка се бе протегнала към него заплашително или може би само сочейки. Грег не искаше да се замисля кое от двете.

Лукаш вече бе измъкнал малкия шпионски фотоапарат и небрежно го бе потулил в дланта си. Вниманието на пришълците бе фокусирано върху Грег, а неговото (при това буквално) — върху тях.

Грег се поколеба, питайки се доколко да бъде откровен.

— От един човек — каза накрая той.

ЧОВЕК ВЗЕЛ КЪДЕ///

Грег свали верижката от врата си и им я подаде. Светлината се отрази от малката метална тръбичка, която бе намерил в плика в сейфа на Кери.

— Какво означава нулев компонент?

ПАРЧЕ МАЛКО НЕЩО ГОЛЯМО/// ЗАЕДНО ПРАВЯТ ГРУПА ВЪЗДУХ/// НАМЕРИ ГРУПА ЗЕМЯ///

Лукаш поклати разтревожено глава.

— Това не ми звучи никак добре.

— Изглежда е част от спасителен маяк. Или поне така ми се струва. — Грег направи крачка към Джо. — Ето — подаде му го той. — Вземи го.

Лукаш се опита да го спре.

— Сигурен ли си, че наистина искаш те да... телефонираш у дома си точно в този момент?

Но Грег не отдръпна ръката си.

— Стъпка по стъпка — каза той и впи уверен поглед във въпросителните очи на пясъчните същества.

НЕДОСТАТЪЧНО Е///

— Вземете го — настоя той, без ръката му да трепне. — Ще ви потрябва, когато заедно намерим останалото.

ЗАЕДНО///

— Заедно — твърдо кимна той.

Джо бавно посегна и леко прихвана контейнера от лусит, позволявайки на треперещите си пръсти да докоснат тези на Грег.

Взе го и рязко се обърна към Макс, който на свой ред поднесе ръка.

Двамата стиснаха силно блокчето, извиха го и то се счупи.

Макс улови малката тръбичка със светкавично бързо движение.

Двамата последователно я огледаха, след което Макс я прибра някъде под „фланелката“ си. Последва дълъг приглушен разговор.

Накрая Джо напечата съобщение:

ВЪРВИ///

Грег го погледна объркано.

— Нали разменяхме. Трябва да...

ВЪРВИ///

— Но на мен ми се стори, че вие започвате да ме разбирате — каза той със смесица от объркване, смущение и малко страх, защото

пришълците изглеждаха по-изправени, по-силни и по-агресивни.

ВЪРВИ СЕГА///

Това бе напечатано от Макс, а после Джо довърши мисълта му:

НИЕ ВЪРВИ ЗАЕДНО///
ПРИЯТЕЛИ СРЕЩУ///
СЪЮЗНИЦИ ЗАЕДНО///

Настъпи дълга пауза, през която дисплеят се изчисти и на него съвсем бавно изкристализира ново съобщение:

ЗАСЕГА///

Двамата се обърнаха и закрачиха, клатушкайки се, към мястото в стената, където се намираше дупката.

Лукаш сви рамене и ги последва.

Грег остана загледан след тях в продължение на един дълъг момент, после вдигна поглед към огледалата и към онова, което знаеше, че се намира зад тях. На лицето му изпълзя изражение на свиреп гняв и дълбока загриженост. След това и той бавно тръгна след тях.

Десет минути по-късно Секретаря избърса очи, отпи голяма глътка от забраненото му кафе и дръпна завесите, за да погледне към пясъчните дюни на Полигона.

От същото това място зад огледалата той в течение на дълги години бе наблюдавал с нестихващ интерес различните настроения на пришълците. Беше ги слушал през скритите микрофони, беше чел разпечатките на осъществяващите превода компютри. И беше правил своите лични заключения относно двамата.

Дълги години се бе занимавал с това, но лицето му не бе издало нищо — беше си останало шифър, маска, скрила под себе си всички душевни терзания, които го бяха измъчвали.

Той беше човек, чието съществуване се отъждествяваше с думата Служба. Животът му бе преминал под девиза на генерал Дъглас Маккартър, чиито думи бяха гравирани върху бюрото му и запечатани завинаги в душата му: „Служба! Чест! Родина!“.

Службата му за родината му не бе преставала да бъде кристалночиста и решителна. Задачата му бе да я опази от наистина лошите хора, които само дебнеха удобен момент да я поставят на колене. И той се бе справил по блестящ начин. И никога не си бе позволил да се съмнява, че когато дойде последният му час, той ще остави Америка като едно по-добро и по-безопасно за живеене място.

Но все още имаше едно нещо за довършване. Една последна тухла трябваше да се постави във фасадата на наследството, което щеше да остави. За да осигури с това собственото си безсмъртие и светлото бъдеще на отечеството.

Нещо, за което десетилетия наред бе чакал най-удобния момент.

Преди години — във времето на младостта, когато всичко бе така наивно просто — всичко действително бе изглеждало като детинска игра. Руснаците бързаха да открият първи бомбата. Бяха завладели Източна Европа, бяха хвърлили въдицата си на Карибите и бяха притиснали западните съюзници по всички фронтове. Американският народ се бе свил посрамено, така че никой дори за секунда не подложи на съмнение оценката на екипа, че разчуването на истината за случилото се в Розуел може да стане първопричина за гибелна паника.

Съвсем отделен бе въпросът за възможностите, които пленяването на пришълците предлагаше. Възможности, определено въртящи се около технологичния импулс, който можеше да изстреля Съединените щати в бъдещето десетилетия пред руснаците. И защо не? Можеха да създадат хирургично средство да се елиминира веднъж завинаги вечния враг.

Но това беше в дните на младежко опиянение, дни отдавна забравени. Толкова много тайни, лъжи и... и време бяха минали оттогава. Конспирацията бе продължила по силата на собствената си инерция, а великите планове и патриотичната тръпка се бяха изродили

в раздута бюрокрация, правеща всичко, което се налагаше, за да оцелее тя самата.

Но ето че сега, благодарение на кашата, забъркана от множеството анонимни служители, някога помогнали на възрастния човек да съгради тъмния си свят, се бе отворил шанс. Възможност, микроскопична вероятност да обезпечи бъдещето на своята родина с помощта на един-единствен кървав акт на насилие. Да направи така, че дълго след като си е отишъл, Америка (неговата Америка, оставена в ръцете на избрания от него наследник) да продължи да съществува. Да остави завещание — гравирано по-трайно от това в гранит — доказващо, че случилото се едно време е имало своя смисъл. И не само смисъл, а причина и логика, които продължават да бъдат не по-малко валидни и също толкова жизнени, отколкото са били тогава — преди половин век! И той за нищо на света нямаше да изпусне тази възможност... тази възможност с двоен потенциал.

Преследвайки източника на Търнър, Килбърн — ангелът отмъстител на Секретаря — беше успял да ликвидира с уникална по бруталността си, почти хирургична ефективност всички онези от екипа, помогнали му някога да планира и изпълни операцията.

Меган Търнър бе станала примамката, насочваща Килбърн и превърнала го отново в онова безмилостно оръжие, което някога бе представлявал. За да очисти боклука, останал от „Маджестик 12“.

И да павира пътя за последното действие на драмата, която той бе режисирал вече над петдесет години.

Макар телата да се бяха трупали като клада, Секретаря постепенно бе загубил надеждата, че ще може лично да участва в най-важната част от последното действие. И да го приключи по гениален начин, уверявайки се, че животът му не е преминал в напразни напъни да изпълни обещание, лишено от стойност.

Но ето че се бе появил крадецът Хадеон/Пикаро и с действията си бе направил задачата на Секретаря проста като вдигане на телефона.

Поемайки дълбока глътка от неизменно съпровождащата го кислородна маска, Секретаря позвъни на помощника си.

— Сър? — Мъжът застана на вратата петнайсет секунди след сигнала.

— Пол — каза Секретаря с немощен, тънък глас, — имаме ли вече докладите?

Младият, но неизменно на линия помощник му подаде папка.

— Това е справка за всички докладвани инциденти през последните дванайсет часа, сър.

Секретаря кимна.

— Прекрасно. — Пое нова глътка кислород и започна да разглежда докладите. — Утре сутринта, Пол, искам специална група да започне пълна инспекция на Зоната. Която да обърне особено внимание на... ъ-ъ... крехкото здраве на обитателите.

— Сър, разбирам, сър.

Секретаря се опита да се надигне от инвалидната си количка, но едва не загуби съзнание от усилието. Пол веднага се втурна към него и внимателно прихващайки го под мишниците, му помогна да се настани по-удобно в самозадвижващия се стол.

— Благодаря ти, Пол — промълви старецът с отмалял глас. — Мисля, че ще обядвам в... — Той замлъкна, впил поглед в малкото парче черна гума, изпаднало от единия от докладите.

— Какво е това?

Адютантът му се наведе и му подаде невзрачното късче гума, а Секретаря прегледа доклада, от който бе изпаднало.

— Ще наредя да изпратят вечерята ви незабавно, сър — каза Пол и подкара инвалидната количка навън от стаята.

Старецът, ветеран от толкова много битки — истински и въображаеми — който винаги досега бе оцелявал само доверявайки се сляпо на инстинктите си, погледна малкото парче *нищо* незначеща материя в ръката си, хвърли поглед на дюните долу, поколеба се и вдигна ръка.

— Чакай, Пол.

— Сър?

— Ще го направим сега. Повикай ги при мен веднага!

Младежът сепнато погледна внезапно промененото изражение в лицето на този мъж легенда.

— Сър! Слушам, сър! — едва ли не скочи той към телефона.

Секретаря не чу дадените от него заповеди. Нито обърна внимание на загрижените погледи от човека, който бе заслужил

назначението си при него благодарение на работа, която бе свършил за Килбърн. Беше зает.

Взираше се в пустите дюни, там долу, с изгарящия поглед на фанатик.

На двайсетина километра през пустинята, някъде от другата страна на Фрийдъм Ридж, караваната, превърната в дом на колела, кипеше от активност. Шест-седем деца играеха на „да намерим заровеното съкровище“. Майките им обикаляха около импровизирани маси за пикник, приготвяйки обяд. Край трите барбекю скари мъжете си даваха взаимно съвети как е най-добре да се изпече агнешко бутче или да се направят шишчета.

Но вътре в караваната — оборудвана като команден пункт — цареше тишина, странна тишина, възцарила се тук още преди часове. Тишина, която с нищо не показваше, че скоро ще се вдигне.

Погледите на хората тук бяха приковани върху индикацията на големия цифров часовник.

+12:34

— Малко остава — обади се Фос с неубедително бодър глас.

Роман направи гримаса. Вече дванайсет и половина часа Фос отказваше да напусне караваната. Не искаше дори да помръдне с изключение на два случая, когато бе станал от стола (без да се отдалечава от компютрите си, естествено), колкото да си разтъпче краката. Роман му бе носил храна, няколко чаши силен чай и толкова.

Но за никого не бе тайна, че през цялото това време бившият наркоман е на ръба на кризата.

— Два часа и двайсет и шест минути — каза на свой ред Роман с глас — пародия на непринуденост. — След това няма да има време за друго, освен за нощуване.

Фос кимна.

— Дори по-малко. Ще ни трябва поне четиридесет и пет минути, за да оправим нещата тук, при нас.

— Ще го направим и по-бързо, ако се наложи — успокои го Роман.

— Надявам се — отговори Фос отнесено.

— А ако получим сигнала... — започна Роман и се поправи веднага, виждайки обезпокоения поглед на Фос: — *Когато* получим сигнала, ти ще се справиш ли с това нещо? — Той погледна тъмния екран на единия от компютрите.

Фос не изглеждаше убеден.

— Мисля, че да. Теоретично нещата са повече от ясни.

— Но защитната система?

Фос се облегна в креслото си, виждайки удобен повод да сподели приятен спомен:

— Грег веднъж отбеляза, че начинът да се надхитри всяка охранителна система, е да не бъдеш онова, срещу което тя е проектирана да охранява. — И той многозначително повдигна вежди. — Следователно, няма да атакуваме. — Включи единия от изключените монитори, после и свързания към него компютър. — Компютрите им са програмирани да отблъскват атаки, идващи от външния свят. Да държат настрана хакери, деца и шпиони, пречейки им да се доберат до данните. Образно казано, да не им позволят да прочетат електронната поща.

— И затова ти ще минеш през... Как беше? Задната врата?

Фос поклати глава, извика програма и я прехвърли по модема си.

— „Бек дор^[1]“ в тази операционна система. Срам за тях, ако са оставили такава възможност. — Той поклати за сетен път глава със съжаление. — Не, тук няма да има нито задни, странични, предни или каквито и да е било врати. — Екранът на монитора се изчисти, после започна да се изпълва с различни вариации на безсмислени символи. — Не! — Символите на свой ред започнаха да се изчистват, оставяйки на свое място смислено съобщение. — Идеята е друга — ще атакуваме система, която комуникира със система. — Той натисна клавиш и съобщението окончателно се изчисти. — Система, която на свой ред си говори с интересуващата ни система.

Всички погледнаха текста на екрана:

Добре дошли!

Свързахте се с отдела за чужди технологии на базата „Райт Патърсън“ към Военновъздушните сили на Съединените щати.

Рутираме заявката.
Моля, въведете паролата си сега!

Фос въведе комбинация от числа, букви и думи, до която се бе добрал след едноседмично прилагане на всичките си умения на компютърен гений.

— Сега какво?

Фос не му обърна внимание. Това бе върховният момент — критичната проверка на смисъла от пожизнения му труд. Следващото съобщение на терминала щеше да означава живот или смърт.

Достъпът разрешен.

Изпусвайки с облекчение дълго задържания въздух в гърдите си, възрастният мъж се обърна към Роман с изражение на триумф и облекчение.

— Сега ли? — отговори той и погледна часовника. — Остава ни да чакаме.

На четирийсет километра от тях Део се подпря отвън на стария очукан автомобил и с наслаждение запали цигара.

— Коя? — небрежно попита той.

Меган с мъка се въздържа да не се подаде от прозореца на колата и фокусира бинокъла си върху паркинга на телевизионния канал.

— По принцип белите — прошепна тя, въпреки че бяха сами, ако не се броеше циганинът шофьор. — Сините са ПТС-и, те могат да предават само до ретранслатор. На нас ни трябва станция със сателитна връзка.

Део изучаващо огледа две от колите на паркинга, спрени зад мрежеста ограда, висока метър и двацет.

— Няма проблем — кратко заяви той и се пресегна вътре за якето си. — А ако се измъкнат по-рано, ще ги пуснем без подготовка.

Меган мрачно кимна.

— Колко остава?

— Към два часа — отговори той, като погледна часовника си. — Може би по-малко. След това пускаме кепенците за нощта. — Той огледа оживената улица. — Да опитаме ли тайландския ресторант, ако отложат?

Този път Меган си позволи да изглежда както се чувстваше — гневна!

— Как дори можеш да си помислиш такова нещо? Господи... Не знаеш ли... Представяш ли какво би означавало да чакаме... Не, те да чакат още едно денонощие?!

— Разбира се — невъзмутимо отговори професионалният шофьор. — За мен означава, че ще трябва да вечерям тази нощ, а за Грег означава, че утре ще трябва да потърси друг начин за измъкване оттам. — Той сви рамене. — Какво толкова.

Безгрижието в гласа му подежда като плесница в лицето на продуцентката. Може би защото внезапно бе осъзнала, че е започнала да мисли и да се безпокои за тези постепенно станали ѝ близки хора, отколкото да се вълнува за съдбата на репортажа.

Мисълта я накара да потръпне и да замълчи. Всички глупости, цялата амбиция и фантазиите за световното признание, мечтите за бленуваното поемане на предаването „60 минути“ изчезнаха за един кратък миг от съзнанието ѝ. И тя почувства, че не ѝ пука за корупцията по високите етажи на властта, прикриването на незаконни операции, държаните в плен пришълци или хипотетичните конспирации.

Единственото, което в този момент я вълнуваше, онова, за което вътрешно се молеше, беше съдбата на катун цигани, които се бяха захванали с тази операция заради парите... и *играта*. Съдбата на възрастен интоксикаран мъж, който е жив само благодарение на обичта си към друг. И най-вече съдбата на двама смелчаци, които в този момент сигурно се бореха някъде в пустинята да оцелеят, макар вероятността за това да бе по-минимална, отколкото и най-великодушният бог би допуснал.

— Как... как е възможно да си такъв? — заекна тя, осъзнавайки натежалото мълчание и усещайки странния поглед на циганина върху себе си. — Та той ти е приятел!

Ново равнодушно свиване на раменете.

— Мислиш ли, че трябва да се лекувам? — Въпросът прозвуча наивно и напълно естествено, но лекото намигване издаде лъжата в

него (и това, че напълно я разбира).

Меган поклати глава.

— Не, май така и няма да мога да ви разбера що за хора сте — каза тя и се извърна към прозореца, до който се бе облегал Део. — Но знам, че си умно момче.

— Благодаря.

— Добър си с коли, двигатели и всякаква механика.

Део завъртя глава.

— Не добър — и направи пауза, преди да поясни: — Страхотен!

— Защо тогава си избрал този живот?

Но Део сякаш не я чу.

— И казваш, че можеш да работиш на това чудо? — попита я той, кимвайки към един от големите камиони.

— Не отговори на въпроса ми.

— Така ли? — Той силно всмукна от цигарата. — А сигурна ли си, че там, горе, има сателит, който да улучиш.

— Има... и то цели три. Двата предлагат връзка по около два часа и половина всеки, а третият е на геостационарна орбита.

— И всяка мрежа разполага със свой?

— Всяка от големите — въздъхна Меган.

Део кимна. Беше впечатлен.

— Правителството ли подарява тези спътници на телевизионните мрежи?

— Нищо подобно. Те плащат стотици милиони долари, за да участват в конструирането им, в извеждането им в космоса и в поддръжката им в орбита. — Меган възмутено поклати глава и реши да приключи дискусиата с твърд глас: — Сложно е за обяснение.

— Значи горе си има спътници — продължи обаче Део, който явно искаше да разбере, — защото телевизионните мрежи харчат пари за това. За да са сигурни, че ще ги има и ще могат да ги използват, когато им се наложи, така ли?

— Така.

Отговорът накара Део мъдро да заключи:

— Точно като мен.

— Какво каза? — усети се със закъснение Меган.

Део се усмихна и бръкна в колата за шишето с вода.

— Казах ли нещо?

Тя погледна в очите невинно усмихващия се мъж.

— Искаш да ми кажеш, че правиш всичко това, поемаш всички тези рискове за някой, който е съгласен да ти плаща издръжка всеки ден?

— Точно... Говориш за мен — кимна той и прибра слънчевите очила в джоба си, тъй като слънцето се бе спуснало вече доста ниско.

— Лъжец!

— Казал беглецът на крадеца на коли — весело я контрира той и допълни: — А защо да не отидем в италианския?

Някъде в средата на триъгълника, образуван от паркираната кола на Део, базата Дриймланд и командния пункт в караваната, Ласло лениво крачеше по улица със слабо движение и лакомо отхапваше големи хапки от хотдога си. В един момент се обърна към мъжа, който го придружаваше:

— Понякога криенето е досадна работа — каза той и се усмихна на двамата тежковъоръжени военни полицаи, които идваха срещу тях.

Подминаха ги.

— *Se rappeler assavoir un camp Russe?*

— Естествено, че помня. В онази руска казарма бе по-трудно да проникнеш, отколкото между краката на девственица немкия. Но колко приятно бе след това... като с френско момиче. Тогава откраднахме няколко коня, помниш ли, а? — Той се засмя на спомена. — И дори им отмъкнахме един скапан „Зил“, за да откараме всичко, което им прибрахме.

Завиха на ъгъла и съзнателно не обърнаха никакво внимание на въоръжените с автоматично оръжие войници, охраняващи двойния портал в дъното на улицата.

Надписът над него гласеше: „Разрешен достъп само за Норт Фийлд“.

— Виждаш ли кабелите?

— Oui.

Продължиха нататък, отдалечавайки се от портала. Ласло бавно поклати глава.

— Да влезеш там е нищо в сравнение с руска казарма.

Партньорът му мрачно кимна, докато се приближаваха към празния склад, който бяха превърнали в наблюдателен пункт.

— *N'y pas aller par quatre chemins...*

— Знам де, знам. Ако вземат и си отворят очите да видят какво става, от тук ще е по-трудно да се измъкнем, отколкото от геената на Сатаната.

Мисълта охлади игривото им настроение и двамата влязоха мълчаливо в склада. Заеха отново вече избраните позиции до прозореца, който гледаше към улицата, водеща към Норт Фийлд.

Пет минути по-късно мобилният им телефон иззвъня.

— *Магяровар* — изрече Ласло уговорената кодова дума за „всичко е наред“. Това беше названието за циганския рай в Унгария през последните двеста и петдесет години. — Тук е Каравана.

— Чакай така, Каравана.

Ласло чу установяване на нова връзка.

— *Магяровар* — каза млад циганин в ухото му и миг по-късно се обади Меган.

— Тук Гоблен.

— Задръж така, Гоблен. Нова връзка.

— *Магяровар*. Тук Есмералда със Съветника — съобщи гласът на Магда.

Нови две връзки, все така с проверка и потвърждение.

— Всички да имат готовност за съобщение от Скитника.

След по-малко от минута към пращането в слушалката се добави гласът на Роман:

— До всички — изрече той бавно, стараейки се да бъде разбран.

— До всички. Имайте готовност за заповед как да продължите.

Дълги секунди тишина. Секунди на молитви и надежди.

— До всички — обади се след минута Роман. — Магьосника е тръгнал. Повтарям: Магьосника е тръгнал.

Паузата, която последва, смрази кръвта на всички слушащи.

— Начало на танца.

Преди да изтече следващата минута, едновременно започнаха да се случват разни неща: стар, изморен компютърен експерт се захвана да разбива защитата на една от най-секретните военни база данни; мъж небрежно прескочи оградата около паркинга на телевизионната станция и се отправи към камиона на една от подвижните

телевизионни станции, предлагащи сателитна връзка; двама адвокати в компанията на циганка, излязоха от къща, качиха се в кола и потеглиха по посока на Съдебната палата на Лас Вегас; двама цигани с извадени ножове се сляха със сенките на нощта, спускаща се над секретната военна база; а двама крадци клечаха под навес в място, което не съществуваше на нито една карта, и се опитваха да обяснят „играта“ на две невъобразими същества.

---

[1] От back door (англ.) — букв. „задна врата“ — хакерски жаргон за уязвимо място в дадена операционна система, позволяващо неоторизиран достъп до данните по пътя на регистриране на хакера като редовен потребител. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ

РАЗПЛАТА

Малкото момче или по-скоро сърдитият на света юноша се превърна в мъж в Париж, някъде из градските дебри на мрачния, опасен квартал Рив Дроа.

Превърна се плавно, неусетно, незабелязано. Но когато стана, случи се в дълбока тишина и със страшна сила.

Беше избягал от ключаря и семейството му на осемнайсет години и се бе запилял из Америка. Грижата за прехраната бе проста — тук кола, там сейф в заложна къща. Едно непрестанно и лишено от посока пътуване към оцеляването.

Съществуване, което никой не би могъл да нарече живот.

Но уменията му се развиваха експоненциално. Вече бе започнал да харчи парите от ударите почти изключително за съставните части на оборудването, което засега виждаше само в главата си. Спестяваше малки суми за храна и подслон, а останалото отиваше за път и експерименти.

Така и не разбираше как така може да прави нещата, които му се отдаваха, но през цялото време знаеше, че ги прави по-добре от който и да е било друг.

Само че за него това изобщо не бе достатъчно.

Когато стигна източното крайбрежие, пое на север.

Четири зложни къщи в Бруклин. Серия офиси, специализирани в кеширане на чекове в Олбани. Малък магазин за дрехи втора ръка в Монреал. Четири банки в Нюфаундленд.

Но въпреки парите и удовлетворението, които получаваше след всеки удар — защото макар всяко следващо предизвикателство да бе по-голямо от предишното, той винаги успяваше — не можа да намери отговор на неясните въпроси, които го измъчваха.

А когато полицията в Северна Америка надуши следите му, той просто изчезна.

Англия му се видя скучна. Всичко бе прекалено лесно, а той имаше нужда и от тръпка. Ирландия, Шотландия и Уелс бяха дори още по-зле.

Накрая, повече от досада, отколкото поради някаква друга причина, се озова в Париж.

Шест месеца минаха в учене на езика, в установяване на базата и в опознаване на града, където му бе писано да завземе челните страници на вестниците с описания на спираци дъха взломни кражби. Всички концентрирани в най-скъпите квартали на френската столица.

Личните сейфове на богатите се отваряха пред него като по магия. Най-сложните алармени системи занемяваха. А воплите на потърпевшите — макар това по правило да се оказваха все хора с власт и връзки — се чуваха с такова закъснение, че нямаше никакъв шанс да бъде заловен.

Всичко това бе станало възможно благодарение на кратката му дружба с един отиващ си от света майстор в занаята.

Въпросният човек бе може би последната знаменитост сред големите взломджии в Европа. Истинска легенда в подземния свят. Но напредналата му възраст, комбинирана със задължителните три кутии цигари на ден, го бе оставила сляп, разяждан всеки ден по малко от рака и зависим от това дали действащите крадци ще си спомнят да му благодарят за получените сведения, като платят комисионната от петнайсет цента за реализиран долар.

Този човек бе съзрял безсмъртието в младия, силен и хладнокръвен американец с железни ръце и вездесъщ поглед.

Старецът охотно говореше с часове, а младият крадец жадно го слушаше. Търсеше и намираше поука във всекидневните уроци. Виждаше — за пръв път — пътеката, макар и все още мъжделива, по която животът му един ден може би щеше да поеме. Да поеме съзнателно, а не под въздействието на случайни фактори.

Старецът обичаше да разказва за тайните на *йегмените*. Не за обикновените крадци — те нямаха тайни — а за американо-европейското братство на най-добрите, които крадяха само от най-богатите! Които живеяха според собствените си правила! Които бяха могъщи личности, нежелаещи да контактуват с останалите!

И които вече почти бяха измрели до крак!

Или бавно умираха.

— Йегменът взема само част, никога всичко — поучаваше го старият крадец. — Той никога не използва сила, ако не се налага. А когато се наложи, използва само толкова, колкото е необходимо, за да се сложи веднъж завинаги край на всякакви недоразумения. Той не оставя свидетели след себе си, с които някой ден би трябвало да се съобразява... Един йегмен никога не оставя следи от своето влизане или излизане. Никога не мърси, не осквернява и не вандализира мястото. Той отива там, за да открадне нещо, а не за да унищожи дома на жертвата или да я лиши от душевно спокойствие... Истинският йегмен, най-добрият сред най-добрите измежду избраните, използва инструменти, това е вярно. Но онова, което го отличава от останалите крадци, е инстинктът му. И той е готов винаги да се довери на инстинктите си, без да се замисли...

В годините преди срещата с този човек уменията и стила на американския крадец се бяха развивали на приливи и отливи. Но в Париж, по негово настояване, Грег започна да посещава лекции по история на изкуството, литература и философия. Тръгна и по танци в най-изтънчените училища по етикеция в Париж. Завърза връзки с членове на Корсиканския съюз по тъмните улички на Тулуза, където репутацията му на корав мъж караше дори най-буйните глави сред Братството да се отнасят с уважение към него.

Така из Европа плъзна слухът, че елитният корпус на майсторите на взлома — наричани „йегмени“, защото корените им идваха от Бостън в края на миналия век, където сейфовете бяха известни като егс (яйца на английски), произнасяно йегс — има нов член.

И този човек действа на свобода в Париж...

Един ден — може би съвсем неслучайно това бе денят след като старият йегмен умря (по време на сън, благодарение на възглавница, милостиво притисната върху главата му) — късметът му изневери: сработи аларма, която бе пропуснал да забележи.

Лежа в килия на парижки затвор седмици наред.

Макар за пръв път да се озоваваше в затвор за възрастни, обстановката с нищо не го впечатли. И не го промени. Малкото момче, превърнало се в сърдит на света юноша, а после в скитник и крадец, винаги бе живяло съобразно изискванията на обстановката.

Апартамент за хиляда долара на нощ в „Жорж Пети“ или тъмна уличка — това не бе от значение. Още преди години се бе научил да приема нещата такива, каквито са. С равнодушие. И презрение...

Дойдоха да го посетят на четиридесет и третия ден.

Мъже без отличителни белези, с незапомнящи се имена и пластмасови визитки. Ренегати бюрократи, бе помислил тогава, хора без смелост и без талант да упражняват перверзните си наклонности открито. Така че им трябваха работи.

Като него.

Естествено, че прие предложението им. Та те само поискаха от него да прави същото, с което се бе занимавал дотогава. С разликата, че този път щеше да го върши за тях, за техните цели... Каквито и да бяха те. Предложение далеч по-приемливо от алтернативата — дълга присъда с излежаване в затвора.

Но имаше и още една причина.

Престоят му в парижкия затвор го бе научил, че каквото и да прави човек, невъзможно е напълно да се скрие от системата. И е немислимо напълно да я победи. Но... но може би е възможно да я използва, да се скрие в нея, да научи особеностите ѝ, механизмите на действие, тенденциите на развитие.

И с това знание...

Следващите дни, месеци и години (скоро наистина загуби представа за времето) изпълняваше техните заповеди, които се свеждаха до едно и също: взлом където се налага. За да могат след него да влязат убийците и да ликвидират когото е необходимо. Работа, която вършеше с толкова патриотизъм и емоции, колкото изпитва песъчинката към родната ѝ пустиня.

Но взривяването на дневния приют бе променило нещата.

Образът на откъснатата детска ръчичка се появяваше в главата му в най-неочаквани моменти. Пречеше му да се концентрира върху преките задачи. Смущаваше съня му. Влудяваше го...

За човек, прекарал живота си в тотално отричане на всякакви морални норми и с мисъл единствено да оцелее, случилото се бе равностойно на психологически срив.

Накрая, след дни без сън и години без собствен живот, той бе оставил всичко това зад гърба си. С надеждата да забрави и видението

с ръчичката. И този път в бягството му не бе имало нищо безцелно. Точно обратното.

Няколко дни по-късно, когато дошлите разбиха вратите на тайния му апартамент — беше очаквал, че ще го открият много по-скоро — хората от групата намериха три голи стени, без никаква покъщнина или мебелировка, само с една кратка бележка, забодена на четвъртата стена:

Изморените ми ръце бленуват за чест. Но, обръщам се и виждам кесия готова за тях. Ще я открадна, ще избягам... пак да крада!

18.

— Мислиш ли, че са приели сигнала? — прошепна Лукаш, нахлузвайки първия чифт панталони от официален вечерен костюм в живота си.

— Не знам — отговори му Грег, опитвайки се да завърже папийонката си и едновременно да държи под око обстановката през отворената врата на склада за оборудване, в който се намираха.

— А дали всички са по местата си?

— Не знам.

— Фос дали е успял да проникне в базата данни?

— Не знам.

Лукаш изгледа странно спокойния човек до себе си. Изгледа го продължително и с любопитство.

— А какво знаеш? — попита той с усмивка, предназначена да скрие (но провалила замисъла) опънатите му до крайност нерви.

Грег се извърна от вратата.

— Знам, че това е единственият начин да се измъкнем. Така че няма какво толкова да се безпокоим за неща, които са извън нашия контрол. Собствените ни безпокойства са достатъчни. Ти какво мислиш? — Не го целеше умишлено, но гласът му прозвуча прекалено твърдо.

Лукаш само поклати глава и се захвана да завързва връзките на лачените си обувки.

— Това е абсолютна лудост! — промърмори недоволно той.

Грег примирено кимна и хвърли поглед към двата чувала до тях.

— А вие там добре ли сте?

ВЪРВИ///

— Може би трябваше да пробием дупки? — предложи Лукаш, като на свой ред погледна към близкия до него чувал. — Как дишате там?

ВЪРВИ СЕГА///

Младият циганин тежко въздъхна.

— Никога няма да мога да свикна с това. — Той прекара под яката на ризата си ярко оцветената вратовръзка.

Грег приключи със скриването на саковете с оборудването им зад тръбите на вентилационната шахта и се обърна към чувалите:

— Сега, помните ли какво трябва да правите?

СЕ РАЗБИРА///

— Ако се случи нещо лошо, ако чуете изстрели, ако усетите, че един от нас бяга или ако чуете някой от нас да казва: „Предаваме се!“, изскачайте веднага от чувалите и тичайте към най-близката ограда.

Лукаш приключи с вратовръзката си.

— Ако се доберете до пустинята, спасени сте. Хората от моето племе ще чакат от другата страна на пясъците в края на пукнатината в земята, ясно ли е?

На мониторите дълго нищо не се появи, но за сметка на това чуха скритите пришълци да разговарят.

ТРЪГВА КОГА///

— Окей — измърмори Лукаш и облече фрака си. Пое си няколко пъти дълбоко въздух и се обърна към Грег. — Предполагам, че съм готов.

Грег приглади косата си, после внимателно огледа облечения в костюм за петстотин долара млад циганин.

— Добре изглеждаш като си чист, хлапе.

— Благодаря. — Лукаш погледна оборудването, което оставяха. — Сигурен ли си, че това няма да ти потрябва?

Грег също погледна с нескрита тъга нататък. В саковете бе скрита скъпа, уникална електроника.

— Е, всъщност нямаме особен избор. Другият багаж ни е предостатъчен. — Той избута с крак саковете още по-назад. После решително се обърна към вратата. — От тук нататък, докато не установим контакт с някоя от спасителните групи, ще трябва да разчитаме на блъф, наглост и добър външен вид. — Той защита идентификационна карта със снимката си на ревера. — Десет минути, хлапе. Ако не те видя на самолета... — Той замлъкна, без да скрива загрижеността си. — ... даже не ми се мисли за тази възможност.

Лукаш сви рамене и на свой ред се окичи с ламинираната смарткарта, която се надяваше да съдържа информацията, необходима му, за да мине през където трябва.

— Ще действам по цигански — каза той с глас, който почти скри тревожните му мисли. Наведе се и вдигна чувала с изненадващо лекия прищълец. — Да тръгваме.

Грег провери вратата и рязко я отвори. Лукаш мина през нея, без да се оглежда. Вратата веднага тихо се затвори зад него.

Давайки му две минути аванс, Грег също провери теглото на своя прищълец, отвори отново вратата и излезе на тъмния асфалтов път.

— Дръж ме под око, Лайнъс. Само този път — по изключение.

И пое в мрака в посока, обратна на тази, в която бе изчезнал Лукаш.

Десет минути по-късно малка група се бе събрала в края на ярко осветения плац. Петнайсетина души чакаха във влажната ранна вечер, спуснала се над Невада, подредени на опашка, готова да бъде обработена от поста пред тях. Военният самолет на пистата вече подгръвяше двигателите си.

Грег се приближи към групата отзад, внимавайки да не бърза, но и да не се влачи. Целта му не беше да привлече внимание върху себе си. До момента поне картата му бе поглеждана само бегло и никой не бе проявил желание да прегледа съдържанието на военната мешка. Нещата се развиваха по начина, който бе предвидил още на фаза първоначално обсъждане на плана.

Грег нямаше представа с какво време разполагат. Още по-малко можеше да знае кога ще бъде открито изчезването на Джо и Макс, след което несъмнено щеше да бъде обявена бойна тревога. Всичко, което

му бе известно със сигурност, бе, че вероятната продължителност на техния живот в момента се измерва в минути, както и че готвещия се за излитане транспортен самолет е най-приятната гледка в живота му.

Времето течеше, хората на опашката пред него намаляваха и той все по-често започна да се взира в тъмнината, разтревожен от отсъствието на Лукаш. Когато останаха само седмина, циганинът крадец най-сетне благоволи да се появи.

Неговата „мешка“ беше на количка, в ръката си държеше чаша кафе, а редом с него крачеше привлекателна млада жена в униформа.

Той небрежно поздрави с вдигане на чашката чакащия Грег, усмихна се и продължи оживения си разговор с момичето. Миг по-късно Грег чу да викат номера му по високоговорителя.

Затвори очи, наложи си да се овладее, вдигна чувала и тръгна към мястото за обработка на заминаващите.

— Име? — попита старши сержантът, докато двамата му тежковъоръжени подчинени гледаха.

— Валънтайн, Джеймс Валънтайн. — Грег подаде картата си, както бе видял да правят другите преди него.

Сержантът прокара пръст надолу по защипаната страница, прелисти я, след това обърна на третата. На лицето му се появи объркване.

— Валънтайн... — измърмори той на себе си. Изражението му се смени с подозрителност.

Грег небрежно остави чувала до себе си, готов бързо да го развърже.

— Валън... Ами теб те няма в моя... — Той обърна на последната страница. — О! Ето къде си бил — измърмори той и ядосано поклати глава. — Умират да правят промени в последната секунда. — Той обърна страницата към Грег, за да се разпише.

Грег се наведе и видя с периферното си зрение един от войниците да се приближава към багажа му.

— Ефрейтор!

— Да, старши сержант! — отзова се сепнато младият войник.

Сержантът поклати глава и едва не издърпа бележника си от ръцете на Грег.

— Заповядах ли да претърсваш багажа на този човек?

— Съвсем не, старши сержант!

Сержантът завря бележника си на сантиметър от носа на войника.

— Кажи ми тогава какво пише тук, редом с името на господин Валънтайн! В случай, че можеш да четеш, разбира се!

Момчето премести кръстосания си поглед, без да мърда с глава, и послушно прочете:

**СПЕШНО!
КОРЕКЦИЯ В МИТНИЧЕСКАТА ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА
ПОЛЕТА!
ЗА НЕЗАБАВНО ИЗПЪЛНЕНИЕ!**

— Старши сержант! Тук се казва: „Лицето Джеймс Валънтайн ще пренесе пакет на секретната поща, който не подлежи на оглед при никакви обстоятелства“.

— В такъв случай назад, ефрейтор!

— Слушам, старши сержант! — И той по военному отстъпи няколко крачки назад, приковал поглед по устав строго напред.

Сержантът се обърна към Грег:

— Съжалявам, сър. Това е първата му нощ на пост тук. Но е добър пехотинец. Ще се научи. — Той неуверено замлъкна, явно затруднен да продължи. — Ако все пак искате да докладвате...

Грег се усмихна, вдигна „мешката“ и мина покрай сержанта.

— Какво да докладвам, старши сержант?

— Благодаря ви, сър. — Военният се обърна към масичката и взе микрофона: — Едно-едно-седем!

Без да се обръща повече, крадецът се качи на борда на транспортния самолет, чийто двигатели заглушаваха всичко вътре.

Постави чувала до себе си (в митническата декларация изрично бе указано, че секретната поща трябва да се съпровожда по всяко време) и се загледа през прозореца.

Две мъчително дълги минути по-късно вече можеше да си позволи да отдъхне, защото Лукаш мина покрай него и седна три редици по-напред.

А след още пет минути бяха във въздуха.

— Пропускам „Меджик-10811“, „Меджик-10815“ и „Меджик-10829“ в Зоната — съобщи постовият в микрофона и набра специалния код от цифровата клавиатура.

Техниците си разказваха последните клюки, докато чакаха тежката бронирана врата да се отвори и да ги пусне в пустинното жилище на Джо и Макс.

Циганите лежаха по корем на избраните от тях места и чакаха.

Бяха забелязали охраната при портала на Норт Фийлд да реагира на позвъняването и да продължава работата си с видимо повишено внимание.

Бяха чули (или сметнаха, че са чули) приближаването на самолет за кацане откъм север.

Бяха проследили старателното претърсване на голям автобус (отвън, отвътре, отдолу), преди да му разрешат да премине през портала.

Най-сетне бяха видели пристигането с коли на група хора, които бяха спрели на автобусната спирка по-надолу по пътя, извеждащ до караулката.

Но до момента (дали благодарение на божия пръст, на вродените си способности или на комбинация от двете) не ги бяха забелязали.

Ласло погледна по пътя към самолетната писта от скривалището си, намиращо се на метър от караулката.

Беше им отнело над половин час да допълзят безшумно по корем, заобикаляйки цъфналите пустинни храсти, и да се доберат до основата на разклоненото дърво. Така бетонната бариера го криеше от минаващите по пътя, бодливите храсти — от зоркото око на постовия, а дървото представляваше естествен заслон на север. Всички тези препятствия доста ограничаваха зрителното му поле.

Но не му пречеха да вижда онова, за което бе тук.

Представи си своя партньор — циганинът наемен убиец, дошъл от Франция — също да гледа към караулката, но от другата ѝ страна, и внимателно да следи действията на постовите, охраняващи портала.

Двамата наблюдатели леко прекараха пръсти по наточените остриета на дългите си ножове, молейки се да не се налага да убиват

смелите момчета. Надявах се от сърце Грег и Лукаш да минат по някакъв начин през контролния пункт.

Но ако не успееш да го направят тихо и кротко, тя бяха тук, за да им помогнат да излязат, ако трябва и с насилие.

Шумът на идващия от север автобус го накара да се отмести наляво, за да проследи приближаването на фаровете, подскачащи от неравностите по непавириания път.

Рейсът забави и спря точно пред бариерата. Вратата на караулката се отвори с шумно изсъскване на въздуха. Единият от постовите метна ремъка на автомата си през рамо, взе компютърна разпечатка и се качи на автобуса.

Момчето така и не забеляза, че телефонните кабели от двете страни на портала лежат прерязани на земята.

Другият постови, хванал уставно своя МР-5К готов за стрелба, стоеше с гръб към Ласло и внимателно наблюдаваше прозорците на автобуса.

Хладнокръвният убиец се приближи още малко. Беше решил да убие момчето при най-малкото съмнение. Веднага. Безболезнено. Без звук и незабелязано. Ласло прецени ъгъла, разстоянието, напрегна мускули и зачака.

Първият постови слезе от автобуса и кимна на партньора си.

— Чисто — каза той със силен глас. — Пускай ги да минават.

Вторият кимна, върна се при караулката и натисна бутона за вдигане на бариерата.

И двамата не усетиха стопяването в мрака под шубраците на двете заплашителни сенки зад гърбовете им.

Пет минути по-късно Грег и Лукаш вече стояха на автобусната спирка.

— Мисля, че можем да си отдохнем.

Лукаш поклати глава.

— Ако не възразяваш, аз ще си позволя този лукс едва когато се махнем оттук.

Грег неспокойно погледна часовника си.

— Пет минути и ще се наложи да се опитаме да се доберем до първата безопасна зона.

Лукаш беше съгласен.

— Мисля — той също бе проверявал часовника си на всяка минута, — че това би трябвало да е спомагателна административна сграда номер 34.

— Точно така.

Грег извади терминала от джоба си и се върна при чувалите, които бяха оставили на скрито зад заслона на спирката.

— Добре ли сте?

НИ Е СТУДЕНО///
НО СТУД ПОНОСИМ///

— Ще ви стоплим веднага щом стане възможно — обеща Лукаш. Грег започваше да се ядосва. Гневно закрочи напред-назад и изръмжа под нос:

— Къде, по дяволите, е този кучи син?

— Винаги внимавай как се изразяваш за нечия майка — подметна Ласло невъзмутимо и се появи иззад заслона. Беше се ухилил до ушите. — Защото нямаш представа каква може да бъде реакцията. — Той прегърна Грег с двете си ръце. — Слава богу, че се измъкнахте живи и здрави.

До тях се приближи Лукаш. Изглеждаше като осъден на смърт, помилван в последната секунда с телефонно обаждане на губернатора.

— Малък Луки, ами и ти ли си жив? — с престорена изненада възкликна Ласло. — Божичко, кой би повярвал, че това е възможно! — Едрият мъж замлъкна, поклати глава, после здравите му ръце се стрелнаха напред, сграбчиха момчето за реверите на скъпия костюм и го притиснаха към себе си в смазваща ребрата мечешка прегръдка.

Засрамен от последвали целувки по двете му бузи, Лукаш с мъка се отскубна.

— Край на „Луки“ — обяви със сериозен, но щастлив глас Ласло. — Отсега нататък ти ще се казваш Лукаш Пици — победоносния. И ако някой циганин се направи, че не е разбрал, ще трябва да се разправя лично с Ласло Пици Арапазич от Петеркешите.

Въпреки тъмнината, напрежението и страха, Грег видя младия циганин да се изпълва с гордост. Внезапно Ласло се огледа.

— Да се махаме от това място — каза той и изглежда в този момент видя чувалите за пръв път. — Взехте ли каквото ви трябваше? Доказателство? — Той стъпи на пътното платно, огледа се и махна два пъти с ръка.

Грег и Лукаш донесоха чувалите до края на тротоара.

— Нещо по-добро — отговори Грег. В същия момент някакъв камион в далечината сигнализира с фаровете си и потегли към тях. — Имам самите тях.

Ласло му помогна да натоварят първия чувал на каросерията.

— Телата им ли?

— Да, само че те още ги използват — поясни Лукаш, скочи на платформата и пое следващия чувал от Ласло.

Големият циганин погледна нагоре и поглади брада.

— Наистина? — Той поспря и се замисли над последиците. — А те имат ли желание да се присъединят към нас? — Той несъзнателно отпрати взор към звездното небе. — Предполагам, не очакват... хм... има ли други?

Грег се качи при Лукаш.

— Да се махаме ли, или ще трябва да спим в безопасната зона.

Ласло продължаваше да гледа към звездите. След няколко секунди разтърси глава и дойде на себе си.

— Тръгваме веднага — каза той внушително. — Ако бяха снимки, документи или някакви предмети, гаджите сигурно нямаше да се усетят ако не с дни, то поне с часове. Но това... — Той вдигна задния капак на каросерията и дръпна брезента над цялата задна част на камиона. — Такова нещо положително силно ще им липсва. — Тръгна към кабината и додаде: — Тогава ще променим плана. Няма да седим върху леда — завърши той, затръшна вратата със сила и погледна през прозорчето в средата към тъмната каросерия. — Ще бягаме с всички сили. — Партньорът му на волана включи без забавяне на скорост. — Почнат ли неприятности на портала — тихо му напомни той, — знаеш как да действаш.

Мъжът кимна мълчаливо, наведе се да освободи пистолета в ботуша си и пое по притъмнените пътища на военната база.

— Това просто не е възможно! — изкрещя техникът от службата за поддръжка на Зоната в лицата на тримата инспектори. — Това е някоя от техните игрички. Сигурно пак се правят на интересни, заравят се дълбоко и искат да ги намерим. Те просто са...

— ... изчезнали — сепна го с допълнението си един от колегите му и хвърли тревожен поглед към надвисналите над главите им огледала.

— Трябва ли да му съобщим?

Звукът от счупено стъкло в една от стаите зад огледалата бързо бе сменен от мощна сирена, която оглушително зави в целия корпус.

— Мисля, че не се налага.

Двайсет минути по-късно, седящия в караваната Роман скочи на крака, когато чу извъняването на собствения си клетъчен телефон.

Стаята притихна.

— *Магяровар*. Тук е Скитника.

Дълга пауза.

— Магьосника.

Роман шумно си пое въздух.

— Слава на тебе, Господи, че си го превел през всички премеждия.

— Да — бързо се съгласи напрегнатият глас в слушалката. — Как са работите?

— Базата току-що затвори за всякакъв вид транспорт. Целият персонал, цивилни и военни без изключение, са задържани вътре до следваща заповед. — Циганинът с мъка сдържаше вълнението си.

Нова дълга пауза на другия край на линията.

— Нещо по-конкретно? — попита накрая Грег.

— Официално е обявено за учение. Засега толкова.

Отново мъчително дълга пауза.

— Друго?

Роман вдигна поглед към бялата дъска, на която грижливо бяха отбелязани всички фази на плана, хората по отделните задачи, състоянието на тяхната готовност и така нататък.

— Всички са на позиция и очакват твоите заповеди.

Дълга пауза.

— Продължете с... — Той замълча за малко. — Съобщи на всички да започнат с вариант „Разкриване“. Повтарям, „Разкриване“.

— Разбрано — потвърди Роман и си записа думата на лист пред себе си, въпреки че бе невъзможно да я забрави. — Разкриване.

Той подаде слушалката на Фос и започна да сипе заповеди за екипа по свръзките.

Фос държеше слушалката с трепереща ръка.

— Ало?

— Държиш ли се, човече?

По сухите напукани устни пробяга лека усмивка.

— Държа се, не се бой. Как е при теб?

— За момента сме окей. Поне засега никой не стреля по нас. Минахме през портала преди десет минути без никакви проблеми.

— Слава богу!

— Ще му благодаря и аз при първа възможност. Точно в момента обаче искам да ми помогнеш с вълшебните си, макар и сковани от възрастта пръсти.

— Къде щеше да бъдеш сега без тези сковани пръсти, умнико? — За пръв път след лечението си Фос прозвуча като предишния Фос. После се извъртя с креслото към близкия компютър. — Давай да видим какво ти трябва.

— Започни търсене във всички база данни, за които се сетиш, но основно правителствените.

Възрастният мъж започна ловко да извиква съответните менюта.

— И от какво да се интересувам?

— Всякакви упоменаване на фразата „нулев компонент“.

Фос въведе без забавяне думите и нареди на компютрите си да започват търсенето.

— А какво е това?

— Кажи ми, когато научиш нещо, нали?

— Веднага.

Пауза по линията.

— Ей, Фос!

Изненадан от това, че приятелят му е решил да го назове по име по открита линия, възрастният компютърен експерт се извърна от терминала.

— Да?

— За всичко, което направи, за всичко, което сътвори, за всичко, за което се досети... — Гласът в слушалката леко потрепна, после отново набра сила и завърши: — Благодаря ти, човече! Всичко сработи точно както го беше намислил. Нямаше никакъв шанс да се справим без теб!

— Аз, аз...

Грег леко се засмя.

— Знам — каза той и съвсем тихо, но с чувство повтори: — Знам!

Този път тишината беше от прекъснатата линия.

Фос се обърна към терминала, увери се, че търсенето се разгръща според предвижданията му, стана и с леко вдървени крака се отправи към вратата.

Когато мина покрай Роман, и той го потупа по рамото.

— Фантастична работа, Фос!

Възрастният мъж кимна и излезе навън.

Жените и децата чевръсто събираха багажа. Правеха го весело, защото тези хора от векове свързваха всяка промяна с очакване за нещо по-добро. Фос обаче не им обърна внимание. Без да гледа накъде върви, той тръгна напред в тъмнината, докато се оказа съвсем сам.

Избърса сълзите от очите си, пое дълбоко въздух в гърдите си и вдигна глава нагоре към чистото звездно небе.

— Благодаря ти — прошепна той толкова тихо, че едва се чу сам. — Благодаря.

Дълбоко в пустинята Невада, на трийсетина километра от главната магистрала, на изоставен тесен път, петима души се суетяха покрай откраднатата станция за сателитна връзка. Двама проверяваха подпорите, които повдигаха камиона на няколко пръста от земята.

Когато се увериха, че са добре разпънати, подравнени и заключени, те дадоха сигнал. Две жени веднага влязоха вътре и включиха хранването на сложната апаратура. Изчакаха да загрее, разгрънаха в нужната ориентация чинията на сателитната антена, провериха дали касетофоните са в ред и включиха в ефир двете телевизионни камери навън.

Меган кимна, сгъна мобилния си телефон и тръгна към колата на Део. На нейния покрив имаше осветено огледало. Тя се огледа, провери прическата и грима си. Видя в огледалото Део да приключва някакъв разговор по своя телефон.

— Ще действаме, нали?

Део кимна.

— Момчето и... — Той се запъна. — ... са на път — побърза да довърши той.

— А Грег?

Део остана сериозен.

— Отивам да го взема.

Меган отдавна бе разбра, че има въпроси, отговорите на които е по-добре да не знаеш, така че е безсмислено да ги задаваш. Затова въздъхна и продължи да оправя косата си.

— Не мога да повярвам, че всичко ще свърши тази нощ.

Део като че ли не я чу.

Тя спря и този път се обърна към него:

— Нещо не е наред ли? — Изражението ѝ бе замръзнало.

Део захапа устна.

— На път са — измънка той.

— Какво има? — тихо попита тя. — Какво се е случило?

— Какво? О... — Той смутено се усмихна. — Извинявай. Нищо. Няма нищо. Бях се замислил какво ще стане след твоето предаване.

Загубила търпение, Меган се обърна към огледалото.

— Какво има да става?

— Трябва да вървя — разсеяно каза той, качи се в колата и завъртя ключа за запалването. Остави двигателя малко да загрее и включи на скорост. След няколко секунди се изгуби в облаче прах.

Меган остана загледана след отпрашилата кола.

— Какво толкова има да става? — Тя тръгна към студиото на сателитната станция, поколеба се за миг и хвърли един последен поглед на вече пустия път. — Майната ти!

Притисната от всички страни от казина с крещящи неоновии реклами, хотели в стил арт деко и шляеща се по улиците плътна тълпа пешеходци, Съдебната палата на Лас Вегас изглежда попаднала тук по

някаква необяснима случайност. С чистите си линии, грапавите стени от розов гранит и площада, потънал в непривично мека за тези места светлина, сградата никак не се вписваше в околния градски пейзаж.

Контраст, напълно съответстващ на душевното състояние на областния съдия Антоанет Александър в момента, която откровено смяташе, че понятия като право и справедливост не са никак подходящи за моралните устои на Меката на хазарта.

Освен това беше и ядосана, че са я измъкнали от най-добрия френски ресторант в града, да не говорим, че трябваше да напусне компанията на един от най-интересните мъже, обърнал се към нея с молба.

— Лошо ви се пише, господин Кейпърс, ако не става дума за Второто пришествие или за нашествие от Марс — предупредително го изгледа тя, седна зад писалището си, облегна се в креслото и зачака, проявявайки велико търпение.

Кейпърс и Гавилан размениха неспокойни погледи и се обърнаха към раздразнената дама.

— Господин Гавилан ще ви запознае със случая, който бихме желали да ви представим, Ваше Благородие — отговори Кейпърс с по-слаб глас, отколкото би искал.

— Дано си заслужава, господине.

Гавилан се усмихна с възможно най-очарователната си усмивка и взе подадения му от Магда плик.

— Ваше Благородие, надявам се говорим вече официално?

Съдията погледна съдебната стенографка, която кимна.

— Добре тогава. Води се официално слушане по случая с... — Тя погледна депозираното искане пред себе си. — ... Джо Грей и Макс Грей. Присъстват господин Линуд Кейпърс и господин Джон Гавилан от Бюрото за обществена защита. Както и госпожица... — Тя направи втора пауза и въпросително погледна към Магда.

— Джейн Смит — услужливо, но без раболепие подсказа Магда. — Помощник на господин Гавилан.

— Добре. Чакам, господин Гавилан.

Гавилан извади от папката копие и ѝ го подаде през писалището.

— Благодаря ви, Ваше Благородие. Предавам на Ваше Благородие документ, който за нуждите на идентификацията ще наричаме „Служебен документ номер едно“ на жалбоподавателите.

Това е молба, с която се иска незабавното издаване на временна възбрана по отношение на всички органи на федералното правителство на Съединените щати. Искане за включването на текст в заповедта, с който на правителството се забранява да влиза в контакт с лицата Джо и Макс Грей от Лас Вегас, Невада, както и на забрана на всички правителствени агенти и негови представители да се приближават на по-малко от трийсет метра от гореупоменатите лица... Предавам на Ваше Благородие следващ документ, който за нуждите на идентификацията ще наричаме „Служебен документ номер две“ на жалбоподавателите. Това е искане за незабавна съдебна заповед, задължаваща федералното правителство да освободи всички материали, секретни или не, имащи отношение към лицата, упоменати в „Служебен документ номер едно“... Предавам на Ваше Благородие друг документ, който за нуждите на идентификацията ще наричаме „Служебен документ номер три“ на жалбоподавателите. Това е искане за съдебно разпореждане към федералното правителство, целящо предотвратяване на ареста или задържането под каквато и да е форма на лицата, упоменати в „Служебен документ номер едно“. Както и допълнително на следните три лица: Грегъри Пикаро, Робърт Фоселис и Меган Търнър, всички от Лос Анджелис, Калифорния... Предавам на Ваше Благородие следващ документ, който за нуждите на идентификацията ще наричаме „Служебен документ номер четири“ на жалбоподавателите. Това е заявление до Ваше Благородие за даване имунитет срещу съдебно преследване на лицата, упоменати в „Служебни документи едно и три“, за да могат те да се явят и да дадат свидетелски показания на всяко официално слушане по делото, което Ваше Благородие ще счете за уместно да насрочи... Предавам на Ваше Благородие нов документ, който за нуждите на идентификацията ще наричаме „Допълнителна информация в подкрепа на исканията от номер пет“ на жалбоподавателите. — Той направи пауза, за да помогне на Магда да постави на писалището пред съдията два малки кашона с документи. — Въпросният документ представлява опис на копия и оригинали на документи на федералното правителство, датирани от 5 юли 1947 година до 26 ноември 1979 година, надлежно приложени като „Пет А“ за нуждите на тяхната идентификация. Както и показания, взети под клетва, заявления и допълнителни материали, подредени като „Пет Б“ за тяхната идентификация.

Съдия Александър прелисти първите четири документа и прегледа набързо описа.

— Добре, добре... Мога ли сега да помоля за съкратената версия, господа?

Двамата адвокати неспокойно се спогледаха. Възцари се дълго мълчание.

— Господин Гавилан?

Той се поколеба.

— Господин Кейпърс?

Кейпърс дълбоко въздъхна и бавно се изправи от стола си.

— Ваше Благородие?

— Да, господин Кейпърс?

Той пак въздъхна и реши, че трябва да скочи с главата надолу от горящия мост.

— Ваше Благородие, нашето обвинение е, че в продължение на малко повече от последния половин век, орган на федералното правителство, наричан „Меджик-12“, незаконно е държал в плен две същества от чужда планета. — Той отново се поколеба, защото видя, че досадата по лицето на съдията започва опасно да се измества в посока към гнева. — На второ място обвиняваме, че служители на този орган са лъгали под клетва, давайки показания пред Конгреса и други надлежно оторизирани следствени органи, отричайки този факт. Както и че са третирали тези същества в явно нарушение на конституционните им права в качеството им на гости на нашата нация. Че са влезли в конспиративен заговор, за да извършват през последните шест месеца серия углавни престъпления, започвайки от проникване с взлом в частна собственост до отвлечения и убийства, за да направят възможно продължаването на измамата и незаконното задържане. — Той поспря, защото Гавилан се наведе над ухото му и му прошепна нещо. — По-нататък, Ваше Благородие, ние обвиняваме, че действията, изброени и описани в приложените документи, представляват откровен модел на поведение, който извън всякакво съмнение попада под дефиницията за рекет, следователно ние искаме да информираме този съд, че ще търсим обезщетение по линия на Закона за борба с рекета и корупцията от 1970-а, в частта му отнасяща се до гражданските свободи, както и че ще подадем съответните граждански искиове през вашия офис.

— Ваше Благородие?

Антоанет бавно се обърна с лице към Гавилан.

— Да? — Гласът ѝ беше студен, но се виждаше, че едва се сдържа да не избухне. Погледът ѝ го прониза.

Гавилан несъзнателно оправи вратовръзката си.

— За да бъдем пределно точни и да направим нещата максимално ясни за Ваше Благородие, искаме да ви уведомим, че преди по-малко от час споменатите извънземни същества, подпомогнати от трите лица, цитирани в „Служебен документ три“, са избягали от секретна военна база тук, в Невада, предоставена на разположение на „Меджик-12“. Ние сме дълбоко обезпокоени от възможността точно в този момент този престъпен орган на федералната власт да е по следите им. Опасяваме се, че може да бъде употребено смъртоносно оръжие, за да се направи всичко мислимо с цел да се унищожат живите доказателства за тяхната вина. Именно поради това обстоятелство ние се явяваме пред вас и отправяме спешно искане.

— Свършихте ли? — попита Антоанет с глас, заплашително лишен от всякакви емоции. Студен, безизразен, но звънтящ от сдържан гняв.

— Да, Ваше Благородие.

— Господин Кейпърс?

— Да, Ваше Благородие.

Тя запази мълчание цяла минута.

— Господа — изрече тя с върховно усилие да запази хладнокръвие, — сега ще прочета представените ми документи. Вие ще стоите тук, ако трябва и цялата нощ, докато чета. Надявам се, наистина се надявам за ваше добро, че това няма да се окаже някаква необичайна и крайно неблагоприятна шега. Защото знам със сигурност едно — завърши тя и отвори най-близката до нея папка с документи, — че когато приключи, някой ще се въргаля в килия.

И започна да чете.

Един от циганите асистенти на Меган прегледа реда на картончетата за подсеждане, докато чакаха заветната дума „Ефир“ от колата.

— Сигурна ли си, че ще успеем?

Меган се надяваше да звучи по-уверено, отколкото се чувстваше.

— Това е елементарно. Изпращаме сигнала по канал В на сателита на „УИН“ и картината попада във всеки от 87-те нюзрума, пръснати из цялата страна. Няма да излезе веднага в ефир, понеже всяка станция се контролира, но... да, мисля, че ще успеем.

Младежът кимна. В същия момент в слушалките му се чу предупреждение за едноминутна готовност. Той вдигна картончетата, свали ги, когато Меган кимна и започна да отброява:

— Готови... пет, четири, три, две, едно, в ефир!

— Внимание, излъчва филиал на „УИН“! Внимание, излъчва филиал на „УИН“! Това е специална емисия. Аз съм Меган Търнър, изпълнителен продуцент към дирекция „Новини“ на „УИН“. Много от вас ме познават и аз се обръщам точно към тях, за да ги помоля да продължат с излъчване на живо. Уверявам ви, че не става дума за мистификация. Ще обясня всичко в подготвения материал. Останалите от вас моля да запишат материала, с цел да могат да излъчат обекта по-късно след като размислят и вземат решение. Започваме излъчване на цветна схема, докато се настроите.

Меган погледна монитора пред себе си. На него се появи схемата.

Тя намести тялото си на стола, хвърли поглед в двете посоки на пътя и зачака потвърждение от техниците в станцията.

Осем минути по-късно току-що назначеният циганин режисьор на пулт погледна към нея и тя чу гласа му в слушалката:

— Имаме дващест и една станции онлайн — каза той. — Дващест и пет... дващест и седем. Осем от тях ще излъчват на живо. Включително филиала в Лас Вегас.

Меган облиза устни и си пое дълбоко дъх:

— Давай.

Другият техник включи мощното осветление и пустинята около Меган светна като ден. Таблицата на монитора изчезна и на нейно място се появи лицето ѝ.

— Предлагано заглавие на материала „Търнър — Първа част“. — Тя замълча, събирайки мислите си, фокусира поглед върху картончетата за подсещане и се опита да си представи озадачените лица на режисьорите на новинарските емисии из страната... — На

три-две-едно. Аз съм Меган Търнър, „УИН Нюз“ и предавам за вас от сърцето на пустинята Невада. — Тя направи кратка пауза, по-скоро за да се концентрира, отколкото за драматичен ефект. — Марк Твен веднъж споменал пред репортери, че слуховете за смъртта му били силно преувеличени. В неговия случай ставало дума за погрешно публикуване на некролога му. — Този път паузата беше за ефект. — В моя случай обаче слуховете са в резултат на коварна и сложна конспирация на хора без лица. Хора, готови да стигнат до крайности, за да опазят черната тайна, която крият от американския народ от края на Втората световна война до днес. — Камерата приближи сериозното й лице в едър план. — Тайна, която „УИН“ ще разкрие пред вас тази нощ.

В подземията на базата Пол стоеше пред затворената врата и бършеше потта от лицето, ръцете си и от всеки сантиметър гола кожа. Беше се събудил тази сутрин с убеждението, че бъдещето му е подсигурено. Че възходът му от обикновен агент през помощник на Килбърн до сътрудник на човека легенда е станало възможно благодарение на уменията му, интелекта му и верността му към идеалите, олицетворявани от хората, на които служи. И постепенно бе свиквал с мисълта, че бъдещето му е ясно, възходящо и гарантирано.

Така беше сутринта. Само че тя бе отминала.

Вратата всеки миг щеше да се отвори. Той щеше да мине през нея и най-малкото, което щеше да му се случи, бе да приключи професионалната си кариера с безчестие. Съзнавайки, че се е оказал недостоен приемник на спуснатата му отговорност. Разбирайки, че се е провалил пред родината си по възможно най-позорния начин.

Вратата безшумно се откряна и той влезе.

Секретаря лежеше странично и гледаше на екрана на телевизора жена, излъчваща репортаж от пустинята. Килбърн седеше на въртящото се кресло, клатеше глава и се мръщеше.

— Да, Пол? — проговори Секретаря, без да отмества поглед.

— Сър, длъжен съм да ви съобщя, че току-що приключихме с претърсването на Зоната и околното пространство на Дриймланд, в това число на всички открити терени в състава на Норт Фийлд.

Секретаря продължаваше да гледа, но Килбърн се поинтересува:

— И?

— Сър — изрече Пол изпънал по военному гръб. — Имаме проблем.

За пръв път Килбърн отмести поглед от телевизора, завъртя се в креслото с лице към изпадащия в паника млад мъж, който някога за малко не го бе ликвидирал.

— Пол...

— Да, сър?

Килбърн погледна странично Меган на екрана и върна тежкия си поглед върху Пол.

— Синко, ти и представа си нямаш какъв проблем имаме.

19.

— Готови, едно-нула-девет. Прехвърляме ви сега.

Моли премести слушалката и си наля водна чаша водка с трепереща ръка.

Вратата към луксозния апартамент се отвори и през нея влезе сенатор Ван Нес, смеейки се в компанията на няколко членове на своя екип. Ван Нес забеляза от пръв поглед състоянието на жена си, видя чинията с храна явно отскочила от екрана на телевизора, тресящите се ръце и без да се бави, отпрати помощниците си.

— Какво, по дяволите, става тук? — осведоми се той в секундата, когато апартаментът се изпразни. Гласът му беше тих, но твърд. — Извадиха ме от съвещание на Комитета по финансиране на кампанията, за бога! — Той погледна часовника си. — А трябва да вляза в оперативка с групата по планиране на преходния период... Трябваше вече да съм влязъл — поправи се той.

Моли разтри чело.

— Тази група може да се окаже излишна — отвърна тя с развълнуван глас, цяла октава по-висок от обичайното.

— Какво се е случило? — попита Ван Нес и направи крачка към нея.

Тя остави питието си, усили звука и направи жест към телевизора с дистанционното.

Меган все още се намиреше в пустинята и продължаваше да говори в камерата, а на разделения на две части екран се показваха документ след документ с маркирани параграфи.

— Документите, които виждате, разкриват организацията и детайлизират персонала на незаконната и корумпирана организация, наричаща себе си с грандоманското име „Маджестик 12“. Обръщайки внимание на най-незначителните подробности, тези хора са съставили план да скрият от Конгреса и американския народ факта на приземяванията на чуждопланетни кораби. Как са гледали на нещата още тогава, през 1947-а, става ясно например от този документ: „Ние трябва винаги да бъдем бдителни и да имаме готовност за справяне с

всяка заплаха за вътрешната ни сигурност. Трябва безжалостно да реагираме, независимо дали наложителната реакция е пренебрежително усмихване, съзаклятническо намигване или хладнокръвно убийство“. — Тя направи пауза в момента, в който камерата я показва в едър план, увеличавайки в другата половина текста на конкретния документ. — Дами и господа, аз лично станах свидетелка на две от тези жестоки убийства. И сигурно самата аз щях да се превърна в третата жертва, ако не бяха действията на няколко изключително смели мои приятели, които също като мен не можеха да понесат отвратителното и граничещо с лудост арогантно поведение, демонстрирано от „Маджестик-12“ през последния половин век... Копия от оригиналите на тези документи от един час насам вече са депозираны пред областния съдия Антоанет Алегзандър в офиса ѝ, тук в Лас Вегас... Съдия Алегзандър в момента се запознава с фактите по тази брутална и всеобхватна конспирация. При нея е заведена жалба за издаване на съдебно разпореждане с оглед да се предотврати даването на още жертви и да се извади на бял свят тази зловеща тайна.

Моли отново спря звука на телевизора.

— Е, това отговаря ли на въпросите ти?

Ван Нес стоеше замръзнал, неспособен да откъсне поглед от екрана.

— Това е краят... — прошепна той с глас, в който личеше, че е приел поражението. — Дванайсет дни преди финала, но за нас е краят.

— Така е, в случай че името ти фигурира в някой от тези документи — отговори Моли, която вече бе вдигнала слушалката и бе набрала номер.

— Трябва да направим нещо. Трябва да видим как да се възползваме от ситуацията. Трябва да... — Внезапно той се съживи. — Трябва да се обадим на Секретаря!

Моли поклати глава съжалително, сякаш се занимаваше с бавноразвиващо се дете.

— А ти с кого мислиш, че се опитвам да се свържа?

Ван Нес изтича при нея.

— Какъв е проблемът?

Моли отпи на голяма глътка половината от питието си.

— Дивотиите на „Меджик“ — сега проверяват линията срещу подслушвателни устройства.

В продължение на две минути двамата души, които бяха по-близки като политически съюзници, отколкото като мъж и жена, стояха със слушалката в ръка и чакаха. Никой от тях не намери в себе си кураж да пусне звука на обвинителката по телевизора.

Нито силата да я изключи.

— „Меджик едно-нула-девет“? — прозвуча в слушалката нов глас.

— Да? Тук съм — и двамата наведоха глави по близо един до друг.

— Изчакайте, свързвам ви с „Меджик едно“.

Няколко щраквания и сигналът по линията се изчисти.

— Моли — каза Секретаря с радостен глас, — откога не сме се чували!

— Господин секретар, знаете ли какво става в момента? Това е катастрофа!

— Катастрофа? — попита сякаш недочул той с леко объркан глас. — О, говориш за момичето по телевизията. — Кратка пауза. — Да, много неприятно. Но не и катастрофа. — В гласа му звучеше повече съжаление, отколкото гняв или страх.

— Неприятно ли? Това е жената, която беше при Маккътчън, нали така? Същата, която уж умря, когато унищожихме документите на Маккътчън, така ли беше?

По линията се възцари мълчание.

— Признавам, че новото развитие на събитията представлява известно усложнение, но...

— Ти ни каза, че била мъртва! — изкрещя Моли в слушалката. — И ме увери, че вече всички били мъртви! И че документите били унищожени заедно с телата! Какво, по дяволите, става?

— Опитай се да се успокоиш, скъпа — спокойно я посъветва Секретаря. — Никому няма да помогнеш, ако се разстройваш толкова.

Моли истерично се изсмя.

— Да се успокоя? — произнесе тя с нескривана горчивина. — Така ли каза? Ако мислиш, че сега ти крещя, само почакай да...

Тя така и не успя да завърши изречението, защото съпругът ѝ изтръгна слушалката от ръцете ѝ и я оттласна назад. После бързо заговори:

— Господин секретар, тук е Джеси Джеймс Ван Нес, сър.

— Добър вечер, сенаторе.

— Ще ме изчакате ли за момент?

— Разбира се, сенаторе.

Ван Нес натисна бутона за временно изключване на линията и се обърна към жена си.

— Иди при телевизора и записвай каквото каже онази кучка.

— Какво каза?

— Дявол да го вземе! — избухна той. — Знаеш как реагира старият копелдак, когато го притискат, така че млъкни най-сетне и иди да видиш какво казва Търнър.

Тя се опита да протестира, но погледът му я спря. Така че седна пред телевизора с бележник с ръка и усили звука.

Ван Нес насочи отново вниманието си към телефона, пое си няколко пъти дълбоко дъх и натисна мигащия бутон, за да освободи линията.

— Господин секретар, какво можете да ни кажете?

— За кое по-конкретно? — В гласа му прозвуча сарказъм.

Тонът беше пределно познат на президентския кандидат. Беше тон, който бе чувал от петдесет години насам — винаги когато този велик мъж се намираще в стрес.

„Престори се, че това, което става около теб, не те интересува — бе го съветвал той. — Тогава повечето хора ще ти повярват и също ще запазят хладнокръвие.“

Съдейки по дълбочината на безразличието, лъхащо от другия край на линията, настоящата криза изглежда бе с космически мащаби.

— С какво разполага момичето и какво знае?

— О... ами тя доста точно е схванала същината на нещата. И добре е разследвала част от началото на историята.

— Нещо, което би могло да ни навреди? — Ван Нес се опита да вкара същата хладна незаинтересованост в собствения си глас.

— Нищо, написано на хартия, не би могло да ни навреди, Джес. Знаеш, че се погрижих по въпроса още преди години.

Ван Нес помнеше думите на Секретаря, че е премахнал всички упоменавания на името му от документацията. Но между думите и делата на този човек съществуваше пропаст, която...

— А откъде би могла де се е сдобила с материалите?

— Основно от сейфа на Джек Кери, доколкото предполагам. Има и някои други неща. Предполагам по малко от Мурок, също и от Маккътчън. — Той направи къса пауза и невинно попита: — Маккътчън не беше ли с вас при Мурок?

Питаше, сякаш двамата чакаха реда си в кварталната бръснарница и лениво обменяха реплики, за да мине някак времето.

— Мурок може да е проблем, не мислите ли? — Ван Нес отчаяно се опитваше да долови нюансите в гласа на своя събеседник. — Там може да има снимки в подкрепа на евентуални свидетелски показания. Помните колко хора бяхме там.

— Това бе преди повече от четирийсет години, сенаторе. Щом не са ви разпознали досега, мисля, че можете да спите спокойно.

— Но досега никой всъщност не е ровил из тази история сериозно.

Дълга, заплашителна пауза.

— Ще ме извините, сенаторе, но изглежда по другата линия ме търсят от Белия дом.

— Разбира се, господин секретар. Надявам се ще ни държите в течение?

— Естествено, когато ми позволят събитията. И успех в изборите. — Нова многозначителна пауза. — Разчитаме на теб, Джес.

Разговорът прекъсна.

Моли заглуши телевизора и се обърна към мъжа си, който бе оставил слушалката, но продължаваше да стои и да я гледа, без да я вижда.

— Какво ти каза? — попита тя изплашено, сепната от странното изражение върху лицето на Ван Нес.

— Пожела ми успех в изборите.

Моли бавно поклати глава.

— Ще ни трябва — промърмори тя и отново засили звука на телевизора.

Разнесе се гласът на Меган:

... през последните осем месеца. Дванайсетте жертви, макар на пръв поглед несвързани и привидно нямащи нищо общо една с друга, все пак се оказаха

свързани с едно явно фатално обстоятелство: тези хора са служили от 1947 до 1954 като „дворцова“ охрана на извънземните. Задачата им е била да държат непосветените и неканените колкото може по-далеч. Охранявали са вратите както физически, така и чрез програма за дезинформация, предназначена за общественото мнение...

Съдия Александър свери оригинала в ръцете си с документа на екрана на телевизора. После изключи апарата.

— Та... искахте да кажете, господин Гавилан?

— Единствено, Ваше Благородие, че вероятно сега осъзнавате на база на съдържанието, външните белези и други очевидни индикации, че документите пред вас са оригинални. В комбинация с необичайните стъпки, предприети от госпожица Търнър, ние смятаме, че автентичността им е извън всякакво съмнение.

Съдията прелисти разсеяно няколко от документите, с чието четене току-що бе приключила.

— Господин Гавилан, вие знаете какво представлява в наши дни телевизията. Наясно сте с нейните технически възможности, известен ви е реализмът, който вграждат във филмите — фантастични или не — и който за зрителя граничи с чудо. — Тя се поколеба. — Вече усещам защо някой би могъл да повярва в автентичността на тези документи, но честно казано, все още сте под онзи праг на доказателственост, който ми е нужен, за да се реша да действам.

— Но, Ваше Благородие... — Гавилан бе прекъснат от позвъняването на телефона.

— Извинете ме, господа. Престанете да записвате — нареди тя на стенографката. — Ало? Да, аз съм. — Тя застина в креслото си. — Да, познавам гласа ви. Но можете ли да ми кажете... Да, сър. Помня, естествено. Как сте? — Адвокатите се спогледаха, а Антоанет започна да си води бележки, докато говореше. — Да, сър... — Дълга пауза, по време на която тя изглеждаше максимално съсредоточена върху приглушения, но твърд глас от другия край на линията. — Разбирам позицията ви, сър. Но и вие трябва да разберете моята. Към тези неща

трябва да се подхожда стриктно... Разбирам. Но и законът е пределно ясен по тази материя. Когато се изисква спешно компенсирание на... Не, прекрасно разбрах какво искате да ми кажете. — Нова пауза и нова страничка бележки. — Да, сър. Това би било чудесно. Благодаря ви... О, да, сър. Ще изчакам. Лека нощ, сър. — Тя постави обратно слушалката и без колебание натисна скрит бутон от долната страна на писалището си. Миг по-късно се появи съдебен пристав. — Били, колко федерални шерифи има в сградата в момента?

Мъжът се поколеба за един кратък миг.

— Петима... Може би шест.

Тя обаче не се поколеба.

— Обадете се в службата на федералните шерифи, после на областния шериф и накрая в окръжната служба. — Тя написа бележка на малък лист хартия. — Искам тази сграда да се запечата на минутата. Незабавно! Искам шерифи на всички входове за моята съдебна зала и в самата нея. Да бъдат пропуснати само лицата, чиито имена съм написала тук.

— Веднага, Ваше Благородие! — откликна приставът и на бегом напусна офиса.

— Ваше Благородие — объркано попита Гавилан, — случило ли се е нещо?

Антоанет кимна на стенографката, която отново започна да записва.

— Продължаваме с официалното слушане по делото, заведено от Джо Грей и Макс Грей. Адвокатите на жалбоподавателите присъстват. Преди да чуя другите ви аргументи, господа, искам да бъде записана следната нова информация, която има пряко отношение по иска. Има ли възражения... — Двамата запазиха мълчание. — Благодаря, няма. Съдът току-що влезе във връзка с Главния прокурор на Съединените щати. Той поиска от мен да задържа всички действия, отнасящи се по предмета на слушането, докато не пристигне негов представител. Увери ме, че въпросният представител е вече на път и че се очаква да пристигне през следващите деветдесет минути. Във връзка с това ме помоли да отложи всякакви евентуални действия, които този съд би могъл да разглежда като възможни, докато правителството не изложи своята теза по предмета на делото.

— Ваше Благородие?

— Може ли да ни изслушате?

Двамата адвокати панически заговориха един през друг, за да привлекат вниманието ѝ.

— Тишина!

Изпотени, те зачакаха най-лошото.

Антоанет дръпна една от папките пред себе си.

— За протокола: подписвам „Служебен документ номер едно“ с обща възбрана срещу федералните органи на правителството.

Адвокатите трепнаха, а тя притегли следваща папка.

— За протокола: подписвам „Служебен документ номер три“ с възбрана срещу арест или задържане на упоменатите в него лица.

Гавилан отвори уста, но от нея нищо не излезе. Кейпърс внимателно гледаше съдията.

— За протокола: подписвам „Служебен документ номер четири“ за предоставяне процесуален имунитет на включените в него лица. Имунитетът се предоставя. — Тя направи пауза и съсредоточено зави капачката на писалката си. — Ще се занимая с искането на документи и веществени доказателства, както е формулирано в „Служебен документ номер две“ по-нататък. Нарещдам спиране на воденето на стенографския протокол до пристигането на адвоката на правителството — рече тя и кимна на секретарката да излезе.

— Ваше Благородие? — прошепна изумен Кейпърс.

— Има ли нещо, Лин?

Гавилан инструктиреше Магда, която вече бе започнала да набира номер по мобилния си телефон.

— Какво се случи, Тони? — попита с нескривано любопитство съвзелият се Кейпърс.

— Ами вие току-що прескочихте прага на доказателствена обезпеченост, който исках от вас.

— Как?

Тя горчиво се усмихна.

— Когато ми се обажда Главният прокурор на Щатите, не кога да е, а след полунощ по *негово* време, и започва да ме омайва с приказки да не предприемам нищо по отношение на — както той се изрази — „глупостите, които не означават нищо смислено“, това за мен е най-важното доказателство, което ми бе необходимо. — Тя отпи глътка кафе от пластмасовата чашка. — *Той* е вашето доказателство. Старият

мошеник никога не би паднал без нужда до там, да звъни по телефона на нищожество като някакъв си областен съдия. При него това е работа за мазния му секретар. — Поклати глава. — Да не говорим за абсурда да се помисли за ангажименти по служба след часа за коктейли. Налице са индикации, че наистина сте разровили гнездо на стършели този път. — Подаде папките с внесените документи на секретаря си за завеждане. — Започвам сама да вярвам, че може би наистина има малки зелени човечета, тичащи насам-натам, преследвани от правителствени агенти.

— Благодаря ти, Господи! — прошепна Гавилан.

— Благодарете на мен, господин Гавилан. Онзи глупак Главния прокурор може и да ви е помогнал да минете през вратата, но все още ви предстои да представите контрааргументи на съображенията, свързани с националната сигурност, които съм уверена, че скоро ще изслушам.

— Готови сме, Ваше Благородие.

— Готови сте значи — промърмори тя и отпи нова глътка от кафето си. — Тогава подкрепете се и вие с това, защото се очертава дълга нощ. — Тя се засмя с удоволствие. — Много дълга и много шумна нощ.

После включи отново телевизора.

— Дриймланд, тук Водач.

— Водач, тук Дриймланд, слушам.

— Дриймланд, Водач. Стигнахме края на алфа-трасето за обход. Резултат — негативен. Ще дадете ли указания как да продължаваме нататък, сър?

— Водач, тук Дриймланд. Работим върху триангулацията оттук и едновременно опитваме да трасираме обратно през сателита. Щабът съветва да разгледате поотделно квадрати едно-четири-седем Бейкър и Зулу.

— Дриймланд, тук Водач. Разбрано. Водач до Втори. Поемете наляво до две-четири-нула и продължете издирването в квадрат едно-четири-седем Зулу.

— Тук Втори, разбрано. Втори поема наляво веднага. По мой сигнал на три-две-едно... Край.

— Водач до Първи. Формирайте се в група зад мен и имайте готовност за завой надясно на три-три-четири градуса. По мой сигнал на три-две-едно...

Меган седеше на стъпалата на вратата към студиото и бършеше лицето си с влажна кърпа.

— Не помня някога през живота ми да се е налагало да говоря толкова дълго.

Един от техниците кимна.

— Звучеше като дете, което се е забъркало в нещо и иска да си ходи вкъщи.

— Така ли?

От студиото слезе едно от момичетата.

— Приключихме монтажа и излъчваме лентата.

— И?

Момичето се усмихна:

— До момента ни приемат четиридесет и седем филиала, а шестнайсет излъчваха на живо. — Тя подаде на Меган листче хартия. — Получихме това по спътника от някакъв на име Мойър.

Меган бегло погледна листчето.

— Моят шеф. Вече бивш, предполагам. — Тя замълча. — Както и да е. — После започна да чете съдържанието на листчето на глас. — „Добре дошла отново в страната на живите. Решението ти да излезеш в нелегалност, без да ни предупредиш, е крайно неприемливо и ще доведе до незабавната ти «смърт». Освен ако разказът ти се потвърди. В този случай получаваш поста ми.“

Тя се изсмя, смачка листчето и го хвърли в мрака.

— Да върви по дяволите!

— Дриймланд... Дриймланд. Тук Водач. Имаме целта.

— Водач, тук Дриймланд. Повторете, сър. Имате ли контакт?

— Дриймланд, тук Водач. Потвърждавам — имаме целта. Разчитаме я като мобилен сателитен предавател, бял на цвят. Давам координати: квадрат едно-четири-седем Зулу, сектор едно-четири Бейкър.

— Разбрано, Водач.

— Дриймланд, наблюдаваме пет лица да се движат около целта. Няма други коли или хора наблизо.

— Водач, тук Дриймланд, изчакайте така... Водач, тук Дриймланд, към вас е тръгнала атакуващата група за нанасяне на удари. Очаквано време на пристигане след девет минути. Имат молба да осветите целта за тях.

— Дриймланд, тук Водач, разбрано. Девет минути до удара. Три-осем-две включи лазера за осветяване.

Грег стоеше сам пред Съдебната палата.

Напълно сам и невъоръжен. Един-единствен човек, изправен в мекото сияние на лампите по площада, видимо впечатлен от красотата на сградата.

Наблюдаваше как полицията пристига и блокира двата края на улицата.

Наблюдаваше как заместник-шерифите поставят заграждения около самата сграда.

Наблюдаваше как федералните шерифи пристигат и веднага заемат позиции зад огромните стъклени врати.

И трите групи се опитваха да го разпитат, после и трите групи се свързаха със съдия Алегзандър. Накрая и трите групи го оставиха на мира.

Както беше казал на Гавилан в напрегнат разговор само преди две минути, още не се чувстваше готов да се предаде в ръцете на американската правораздавателна система, макар да имаше уверенията, че тя ще бъде благоразположена към него. Или поне засега не беше готов.

Докато не се убедеше, че *те* са в безопасност.

Започнаха да пристигат и представителите на пресата, но репортерите останаха надалеч, задържани от загражденията и сериозните както никога ласвегаски полицаи.

А когато камерите включиха светлините, започна да се събира и тълпа от любопитни минувачи. Камкордери, фотоапарати — всичко допълнително подсилваше чувството за нереалност.

Но Грег не помръдваше.

Стоеше и чакаше.

Пет минути по-късно проследи с поглед минаването на три лимузини, пропуснати през пътните заграждения. Лимузините спряха пред входа, точно до него.

Грамадни мъже излязоха през вратите с гербове на тях и като леминги минаха покрай Грег, без да го погледнат дори за миг. Пуснаха ги един по един в сградата, но не преди да бъдат старателно претърсени първо от областните, после от федералните шерифи.

После изчезнаха, запиляха се в дълбините на сградата, а лимузините се преместиха от входа.

С изключение на една.

Грег се обърна да я погледне. Беше сигурен, че и пътуващият в лимузината го наблюдава в същия този момент. Почувства силно, почти непреодолимо желание да се извърне и на бегом да се скрие в голямата сграда, където щеше да бъде в безопасност.

Но не го направи.

Принуждаваше го споменът за убитото момиче и възрастния мъж в луксозния апартамент. Спираха го образите на пожертвания патриот и снаха му, проснати в локви кръв в гаража на един обикновен дом.

Както и двата чифта може би странни, но възможно най-доверчиви очи, в които някога бе надничал.

Задната врата на колата се отвори и бързо се затвори. На тротоара остана възрастен мъж.

Килбърн.

Грег отвори клетъчния си телефон и натисна бутона за бързо избиране на програмиран номер.

— *Магяровар*. Тук е Гоблен — разнесе се гласът на Меган.

— Скоро ще знаем.

— Добре. Ще излъчваме лентата, докато трябва.

Грег видя, че възрастният мъж деликатно изчаква встрани, давайки му възможност да довърши разговора си, без да бъде подслушван.

— Наред ли е всичко?

Меган се засмя.

— Всъщност, чаках да чуя това от теб.

— Да — потвърди той с глас, твърд като гранитната стена зад себе си. — Обадиха ли ти се?

— Да. Ла... ъ-ъ, Каравана се обади да каже, че е трябвало да спрат за дрехи, одеяла и нещо за стопляне. Не го разбрах съвсем — нощта е топла — но такива бяха думите му.

— Ясно. Знам какво иска да каже. Обади ми се, ако научиш нещо ново. — Той сгъна телефона и се приближи до стареца.

— Господин Пикаро?

— Господин Килбърн. Или сте под друго име.

Старецът се усмихна на увереността на човека пред себе си. Истинска или престорена, тя впечатляваше.

— Ще сме ви благодарни, ако се съгласите на среща в колата, сър — вежливо и делово предложи Килбърн. — Той гарантира безопасността ви във всички отношения. Исква просто да поговорите.

Грег се отправи към колата и бегло хвърли поглед на вдървения крак на Килбърн.

— Аз ли го направих? — небрежно попита той.

— Случват се такива неща — сви рамене Килбърн.

— *Случвали се* — засмя се Грег. — Това ми хареса.

— Водач, тук е атакуващата група. На три минути сме от вас. Осветете целта.

— Тук Водач, разбрано. Целта е осветена с лазер. Настройте за нула-нула-четири-точка-шест.

Кратка пауза, през която стрелците в трите хеликоптера „Апачи“ (летищи ниско, почти докосвайки пустинята) набраха координатите в системата за програмиране на четирите пакета от деветнайсет ракети „въздух-земя“.

— Водач, тук атакуващата група. Целта е въведена, издигаме се за удар.

— Тук Водач, успех.

Вратата на лимузината беше отворена от Пол, който се отдалечи, както бе инструктиран да направи.

Грег се качи отзад и седна на задната седалка без никакво колебание. Облегна се на спускащата се преграда в средата и с любопитство огледа стареца пред себе си.

— Очаквах тази среща с нетърпение, господин Пикаро — каза Секретаря с любезен глас. — Имам усещането, че едва ли не вече се познаваме.

Грег не отмести погледа си.

— Аз ви познавам. Нали така? — заяви той. — Виждал съм снимката ви по пощенски марки или нещо подобно.

— Е, чак това едва ли! — сърдечно се засмя Секретаря.

Грег кимна. Вече наистина разпознаваше добре известните черти под сбръчканата бледа кожа.

— Естествено — каза той с подчертан сарказъм. — Кой друг би могъл да стои зад всичко това? — Той кимна с глава към сградата навън и допълни: — Съжалявам, че развалих нещата.

Секретаря сви рамене.

— Каквото и да се случи там, то няма да има никакво отношение към моите планове. — И предложи на младия мъж пред себе си чаша вино. — Общественото порицание и присъдите на съда са без значение, когато става дума за защита на интересите на тази страна.

Грег отклони чашата.

— Защита от кого? От Джо и Макс? — Той поклати неодобрително глава. — Я опитайте пак.

— От това, което те представляват. Едва ли е нужно да ви обяснявам последиците от съществуването на извънземен живот. Хаосът, който тази новина би предизвикал в обществото на всички нива.

Едва сега Грег забеляза, че Килбърн е седнал отпред на мястото до шофьора и разговаря по клетъчен телефон.

— Какво беше казал Джеферсън навремето? — продължи Грег като отново насочи вниманието си към стареца на седалката срещу себе си. — Една малка революция от време на време е здравословно нещо.

— Няма да има революция.

— Няма ли?

Умиращият старец поклати глава.

— Не. Ще има много крясъци. Ще има разследване от сенатска комисия, специални репортажи по телевизията — ето такива неща ще има. Госпожица Търнър ще спечели наградата „Пулицър“ и едновременно с това ще бъде обвинена най-вероятно пак от хората,

които са й я дали, че я е спечелила. — Той сви рамене. — После всичко ще затихне. Ще избледнее в мъгляви образи, различни в главата на всеки. — Той замълча, търсейки една последна лъжа, която да добави към вонящата купчина, която бе трупал цял живот. — Нацията ни ще продължи напред по план, а историческият сеизмограф само ще регистрира едно незначително сътресение. — Той натисна бутона, свалящ прозрачната преграда, разделяща купето на две. — Могат да действат, господин Килбърн — каза той след кратко замисляне. После се обърна към Грег. — Администрацията ще понесе няколко лишени от тежест упрека за нещо, което е започнало, когато настоящият обитател на Белия дом е бил на три години. — Нова пауза. — Но няма как, разкритието все пак е станало по време на „неговата смяна“, както се казва. — Той се усмихна като мъдър дядо на палавостта на внучето си. — Може би някой ще заснеме филм с голям бюджет. — Засмя се. — Кой ли ще играе нашите роли, господин Хадеон? Извинете... господин Пикаро.

— Забравяте за Джо и Макс — напомни му Грег.

— Забравих ли ги? Наистина? — облегна се той на седалката. — Предполагам, не сте рискували толкова много, за да ги извадите на показ пред цялата тази паплач?

— Така ли?

— Така — утвърдително кимна старецът. Затвори очи за миг, прерязан от остра болка в разлагащото се тяло. — Вие и аз сме на едно мнение по този въпрос. Навремето беше наложително да ги затворим в клетка. Днес... — той въздъхна, — днес тази необходимост се представя като акт срещу Бога и неговите закони. Излиза, че е трябвало да ги оставя на свобода. И да им дам шанс да се приберат у дома...

— И защо не го направихте?

Дълбока болезнена въздишка.

— Защото милитокрацията, висшите военни, не искат да слушат думите и да се съобразяват с мнението на стар, недъгав, болен старец, тикан в инвалидната си количка от призрак в черен саван, с коса в ръката.

— Милитокрацията сте вие! — Къса спазматична усмивка в знак на признание. — И как решихте да ме използвате като маша? — поинтересува се Грег след дълга пауза.

— Аз бих казал като „шперц“, господин Пикаро. За да бъдат нещата ясни, нека ви призная, че мисълта да се възползвам от вас ми хрумна след неочакваната ви поява в апартамента на Джек Кери. Дотогава аз просто се надявах да използвам госпожица Търнър — без тя да се усети, естествено — за да упражня достатъчен натиск върху властите и така да получа разрешение да освободя Джо и Макс. Вие бяхте неочакван бонус за мен.

— Глупости — презрително измърмори Грег. — И защо шперц? — попита той след кратко замисляне.

Секретаря тайнствено се усмихна.

— Имаше ключалки, които трябваше да се отворят, господин Пикаро. Ключалки, изискващи точните инструменти и правилния подход. — На лицето му се изписа разочарование. — Аз пък мислех, че аналогията ще ви хареса.

— А останалото?

Старецът поклати глава.

— Няма останало. Сега знаете всичко.

Грег въздъхна.

— Не, има едно... — прекъсна го позвъняване по собствения му телефон. — Да?

— Убиха ги! — изкрещя в ухото му Меган.

Грег замръзна:

— Какво става?

— Взривиха ни! Бомбардираха ни и убиха Георги и Петра! — Тя замълча и Грег чу в слушалката взривове от експлозии. — О, боже! — прошепна тя. — Господи! Връщат се! Чувам ги! Помогни ни! По...

Линията прекъсна.

— Меган? Меган? — извика той няколко пъти, после се обърна с лице към Секретаря. — Какво, по дяволите, си намислил?

Единственият отговор беше пистолетът четирийсет и пет калибър в ръцете на стареца.

Грег дълбоко си пое дъх, но запази самообладание.

— Моля те, не ни принуждавай да те убием тук, Виктор. Мога ли да те наричам Виктор?

Килбърн пребърка Грег отзад. Крадецът не сваляше очи от приятно усмихвания се възрастен човек пред себе си.

— Мислех, че безопасността ми е гарантирана — с леден глас напомни той.

— Излъгах.

— Естествено. — Той чу Килбърн да се размърдва отпред и прецени, че му остават секунди преди спринцовката да се забие в шията му.

— Сбогом, Виктор — каза Секретаря и в погледа му премина тъмна сянка. — Благодарение на теб последните месеци ми се видяха особено интересни. Благодаря ти.

— Радвам се, че веселата част ви хареса — с равен глас произнесе Грег. — Защото ви очаква още доста... — По движението на очите му той се досещаше, че намиращия се зад него Килбърн вероятно вече е готов да го инжектира с приспивателно... или отрова.

Нещо в спокойствието на Грег привлече вниманието на Секретаря.

— Момент, Том — каза той, продължавайки да го гледа изучаващо. — Имаш право на последна дума, Виктор.

Пустинята около тях буквално експлодираше. Улученият и отдавна унищожен камион гореше с пукот и сякаш като живо същество наблюдаваше със садистично удоволствие оцелелите да залягат зад скалите, молейки се за чудото, което просто нямаше как да се случи.

Половината от циганите бяха мъртви, а части от телата им разхвърляни из импровизирания лагер. Двама ранени, все още в съзнание, стенеха зад Меган. Бодигардът ѝ допълзя зад гранитната скала с пръст върху спусъка на картечния пистолет „Инграм“, молец се нападателите да дойдат отново и да прелетят достатъчно ниско, за да може да изстреля поне един откос.

А после всички живи спряха да дишат, защото пет светли точки полетяха към тях в звездното небе. Светлинките означаваха, че може би последният ракетен залп скоро ще ги порази.

Меган гледаше, парализирана, но бодигардът ѝ се изправи и невъзмутимо изпразни пълнителя по летящата към тях смърт.

Грег погледна Секретаря в очите и бавно изигра предпоследния си коз.

— Те не са в сателитната станция.

— Кой?

— Джо и Макс. Не са там.

Реакцията на стареца беше толкова умело прикрита, че Грег се поколеба беше ли налице изобщо.

— А защо ще искам да са там. Не искам да ги убивам. Нали ти го казах вече.

— Излъга. Ако предпочиташ, каза ми половината от истината — Грег успя да се поусмихне. — Ти не ги искаш просто мъртви. Ти имаш нужда да бъдат мъртви.

Преодолявайки болката в тялото си, Секретаря се наведе леко напред.

— Какво си мислиш, че знаеш? — Този път гласът му беше зъл, пълен със заплаха... но и мъничко колеблив.

— Никой не е в безопасност — поясни Грег. — Определено не Ван Нес, в никакъв случай твоите планове, а най-малко твоята *мечта* — каза той думата, сякаш я изплю, — докато има свидетели на историята. — И поклати тъжно глава. — Особено такива като Джо и Макс.

Секретаря го изгледа, без да промени изражението си.

— Добър опит — призна той след малко с равен глас, на което смяташе, че не е способен.

Но Грег бе чул каквото му трябваше.

— Отмени операцията. Веднага! Иначе Джо и Макс ще се появят през уикенда в шоуто на Летерман и ще се правят на идиоти в скеч от рода на „Тъпи номера на извънземни“.

Възцари се тишина, в която двамата се гледаха, без да мигват.

— Блъфираш.

— Спри я! — нареди Грег с каменно лице и нетърпящ възражения тон. — Иначе ще се окаже, че всичко е било напразно.

— Прекратете мисията — нареди неочаквано Секретаря.

— Господин секретар?

— Направи го! — извика Секретаря на смаяния си помощник. — Веднага!

Килбърн пусна спринцовката и взе телефона.

— Може да е твърде късно. — Грег продължаваше да гледа Секретаря в изплашените очи. — Свързах се с Дриймланд, сър — каза след малко Килбърн, слушайки онова, което му говореха в слушалката. — Сега правят опит да се свържат с командира на ударната група. — Дълга пауза. — Той съобщава... — В гласа му прозвуча облекчение. — Казва, че били направили два захода, но преди третия прекратили.

— Оцелели? — осведоми се Грег, без да отмества поглед от стареца, който буквално се стопяваше пред него.

Килбърн се съсредоточи на телефона.

— Сега над тях ще мине командирът на групата по издирване. Само минутка, изчакайте... Съобщават, че може би има двама оцелели.

— Искам веднага да бъдат евакуирани в гражданска болница — заповяда Грег.

Секретаря едва доловимо кимна и Килбърн се залови настойчиво да шепне в телефона.

Две подскачащи светлилки приближаваха към нея по пътя. Чу да изскърцват спирачки и видя колата да спира. Едва различи два тичащи към нея силуета.

Но вече ѝ беше все едно.

Болката почти бе отминала, също така разкъсващото усещане в тялото... даже и страха. Сега чакаше, изпълнена със съжаление.

Ако можеше, Меган би се разсмяла на абсурдността на ситуацията. Всичко, което някога бе искала през живота си — единствената ѝ истинска любов — бе да получава. Бележки в училище... Назначения... Обичта на баща си... И ето че накрая бе получила най-голямата награда! Най-великия репортаж в историята на вселената, нищо, че още не ѝ се вярваше.

А щеше да умре, без да сподели триумфа си с никого.

Ласло се наведе над полуобгорялото тяло, избърса кръвта от очите ѝ, сгъна сакото си на няколко ката и го постави под главата ѝ.

— Il ne lui reste rien — произнесе шофьорът французин с възможно най-тих глас и огледа хоризонта с дулото на своя МР-5К.

— Знам — каза Ласло и избърса нежното лице с окървавената си кърпичка. — Но все пак ще изчакаме до нея. — Той се наведе и леко я целуна по устните. Някакъв шум привлече вниманието му и той

погледна назад, към камиона. — Казах ти да не говорят — скара се той на Лукаш, който гонеше Джо и Макс.

— Ела, опитай ти — отговори му той и последва двамата извънземни, които шеметно се носеха към апокалиптичната сцена.

Меган усети суматохата край нея, но вече нищо не я интересуваше. На ръба да я изостави, съзнанието ѝ се рееше над пропуснатите възможности, над изгубените шансове, над грешките и неизпълнените обещания, представляващи съдържанието на изплъзващия ѝ се живот. Прииска ѝ се да бе вярвала в Бог... в някаква сила по-висша от крехките ни тела, витаещи из вселената.

Но усещаше, че няма Бог и няма нито свръхестествена, нито природна сила, която да помогне. Сами сме — това е то, дори в последния си час.

Някаква сянка мина за миг между нея и звездите. Концентрира се с малкото останала ѝ енергия да фокусира погледа си. Да запази един последен спомен от нещо реално, преди да склопи очи.

— О... Господи — простена тя, виждайки наклонилия глава Джо, който внимателно я разглеждаше. — Господи... има те! — По страните ѝ потекоха сълзи, а после гласът ѝ отслабна и вече никое човешко ухо не можеше да я чуе. — Има те... — Тя се опита да докосне с ръка видението на нещото, в което никога не бе вярвала. Но силите я бяха напуснали.

Тогава Макс се пресегна, хвана ръката ѝ, повдигна я до чуждоземните си устни — меки, топли, любящи. После и Джо направи същото.

— Благодаря... — прошепна тя едва чуто и се предаде на нахлуващия около нея безкрай, за който вече бе сигурна, че съществува.

Тримата мъже се прекръстиха и прошепнаха по една къса молитва. И тогава Лукаш поднесе пред изумените им погледи екрана на преводача:

СВОБОДНА ТЯ Е///

След като чу повторното съобщение за поне двама оцелели на земята, Грег отвори вратата на лимузината.

— Тръгваш ли си? — объркано попита Секретаря.

— Тук приключихме.

Паника пробяга по лицето на стареца.

— Какво смяташ да правиш?

Грег се поколеба, после слезе от колата. Стъпи на тротоара и се обърна към отворената врата.

— Ще оправя нещата — и горчиво се засмя. — Може би за пръв път в живота ми.

— Аз мога да те спра. — Старецът също слезе. — Без значение какво ще се случи в този съд, аз мога да те спра. Мога да те преследвам, да те издиря и да изловя всички ви, забъркани в тази история! — Сниши глас, видял заместник-шерифите на двайсетина метра от тях внимателно да ги наблюдават. — Ще ви намерим и ще има много... нещастни случаи. — Пауза. — Разбираш ме, надявам се.

— Разбирам те — със странно тъжен глас отговори Грег.

— Все още можем да се споразумеем. Ти и аз. Ще уточним взаимноизгодни условия. — Постепенно се успокояваше. — Сделка сега... — каза той заплашително, — ... или ще те намерим... после. — Поспря, за да си поеме дъх. — Това се отнася и до хесперианите.

— Кой?

— Хесперианите — Джо и Макс. — В гласа на стареца вече се долавяха налудничави нотки.

— О...

— Е? Споразумяваме ли се, за да не си тръгне никой с празни ръце?

— Не — отвърна Грег все така тъжно. — Вероятно ще ни намериш. Може би дори ще ти се размине с някои от... инцидентите. — Той повдигна вежди, за да покаже колко малко вероятна му се струва тази възможност. — Но това е краят на тайната ти. Предостатъчно хора ще видят и ще повярват в това, което са видели. — Той тежко въздъхна. — И двамата сме служили на едни и същи побъркани в налудничавите им кръстоносни походи. И двамата знаем мисленето на тези хора. — Поколеба се, сякаш не му се искаше да продължава, но предизвикателството в сълзящите очи на стареца го принуди да довърши: — И двамата сме наясно докъде могат да стигнат

те, за да спасят кожата си. — Нова пауза. Когато заговори отново, гласът му беше изпълнен със съжаление, печал и разкаяние: — „Маджестик“ е мъртва или скоро ще бъде, което е все същото. А ти сам демонстрира как трябва да се постъпва с неща, представляващи риск за сигурността. — Грег се обърна, за да си върви, но една мисъл го накара да спре. — Между другото, пустинята ей там, е голяма. И далеч не е единствената на земята. Пясък колкото щещ. На твое място не бих разчитал, че някога ще намеря Джо или Макс. Особено ако зная, че на тях тази идея няма да им допадне. И още по-малко, ако става дума да бъдат намерени от теб. — Той поклати глава. — Някои неща просто не могат да останат заключени, господин секретар. Колкото и силно да го желаят някои хора.

Този път си тръгна бързо, право към вратите на Съдебната палата.

Секретаря го проследи с поглед. В мозъка му се изви вихрушка от истини и лъжи, от амбиции — лични и национални — тясно преплетени една с друга в такава степен, че вече бе неспособен да различи къде свършва страната... и къде започва той.

Замисли се за безсмъртието и за човека, който бе избрал (поскоро поради липса на избор, отколкото заради някаква голяма любов) за продължител. Но все пак човек, който щеше да носи занапред неговия плащ на спасител на нацията. Плащ, надвиснал в този миг над пропастта на унищожението. Застрашен да бъде покрит с храчки, стъпкан в земята и поменаван с отвращение. Освен ако...

Старецът се прицели с тресящи ръце в отдалечаващата се фигура на крадеца, който бе демонстрирал повече достойнство, отколкото всички така наречени държавни служители, които някога бе познавал.

После бавно, със засилваща се решимост смени целта си, пое си дълбоко дъх и дръпна спусъка.

— Благодаря — прошепна Килбърн и рухна потънал в кръв на предната седалка. Умря, преди да чуе вторият изстрел и да види куршума, експлодирал в главата на стрелеца.

Грег продължи напред, без да обръща внимание на изстрелите, нито да се заглежда в тичащите към лимузината полицаи. Игнорира дори ужасения вик на Пол, той вярно бе служил на двамата мъже, на които мечтаеше да прилича. Грег дори не се замисли за хаоса, който зейналата рана в главата на Секретаря щеше да предизвика.

Единствената му изненада бе, че е трябвало да мине толкова време, за да се стигне до това.

20.

Луната, макар и спуснала се ниско над хоризонта, сякаш не искаше да напуска кристалночистото небе. Далеч на изток лекото просветляване издаваше приближаването на зората. И звездите бяха започнали да избледняват. Във въздуха се усещаше нещо необичайно. В короната на дървото под терасата чуруликаха най-ранобудните птици.

Навсякъде наоколо витаеше неизречената дума „величие“.

Новоизбраният президент Джеси Джеймс Ван Нес се усмихна, наслаждавайки се на гледката. Вдъхна аромата на предстоящия триумф, вгледа се в зората... на неговото време! С нежелание обърна гръб на приятните усещания — истински и въображаеми — и се върна в спалнята.

— Приятно е, Мол.

Жена му продължи да сваля бижутата си.

— Ще стане още по-приятно след няколко дни. — Тя разгледа лицето си, за да провери как бе издържало на нощното празненство. — Дали да не отида на минерални бани за няколко дни, преди да отпътуваме за Вашингтон?

— Както решиш — сви рамене Ван Нес и на свой ред се залови да сваля вратовръзката си и фрака. Нервната енергия от събитието започваше да угасва. — Мен ако питаш, мисля, че и двамата трябва да се въздържаме от подобни нощни изстъпления.

Моли се усмихна.

— Но колко дълго ги чакахме. Нека им се понаслаждаваме, докато можем.

— Не знам.

Моли спря да реши косата си.

— Какво има? — попита тя и погледна в огледалото измореното му лице.

— Нищо.

Жена на политик от много години, тя го разбираше без думи. Въздъхна и тръгна към леглото.

— Не е твоя вината — каза тя и седна до него. — Той и без това умираше, нали знаеш.

— И все пак, искаше ми се да бе доживял да види това с очите си. А така... — Той поклати глава. — Колко нелепо.

Но жена му остана забележително спокойна.

— Нелепо или не, последният му ход бе перфектен. Ти поне няма как да не му го признаеш. — Тя дори се засмя. — Ей, сигурна съм, че така му е било много по-леко, отколкото ако трябваше сега да се смесва с тълпата. Знаем колко се плашеше от...

Ван Нес рязко се извърна и със сила зашлеви смеещата се жена през лицето с опакото на ръката си.

— Не смей да говориш за него по този начин! — Лицето му бе изкривено от ярост, омраза и отчаяние. — Този човек беше герой! — процеди той през стиснати зъби. — И няма да позволя на такива като теб да петнят паметта му по какъвто и да е било начин. Разбра ли ме?

— Съжалявам — прошепна тя, шокирана от мъжа си за пръв път от години насам.

— Той отдаде живота си на тази страна — продължи Ван Нес вече малко по-спокойно. — През ума му никога не е минавала мисъл, която по един или друг начин да не е била свързана със сигурността на страната. Няма значение как си е отишъл от този свят — просто ме е страх да мисля какво щяхме да представляваме днес без него... — Той стана и тръгна към кабинета си. — И какво щях да бъда лично аз. — Той спря на прага, обърна се към нея и този път гневът в очите му беше сменен от искрена болка. — Затова ти забранявам дори да споменаваш името му! — Върна се обратно. — От сега нататък.

Моли лежеше там, където бе паднала от леглото.

— Ти още го обичаш — тихо промълви тя.

Ван Нес се вдърви за миг, после затвори вратата зад себе си.

Спря, опрял гръб на нея, разкъсван в тъмната стая от неудържими ридания. Остави мрака да скрие дори от него самия единственото нещо, което не бе посмял да признае, където и да било другаде, освен на тъмно.

Истината, чието начало лежеше преди повече от пет десетилетия в пустинята на Ню Мексико, истината, която го бе превела макар и криволичейки — не сега, но след само девет дни — до най-вълнуващото място във вселената, което Ван Нес можеше да си

представи. Път, осветен, може би епизодично в началото, но постоянно в последните години, от единствения човек, който Ван Нес бе почувствал, че вярва в него.

Секретаря може и да беше мъртъв — погребан без помпозност в обществено гробище, забутано някъде в Невада — но неговата мечта щеше да продължи да живее благодарение на Ван Нес.

Няколко дълбоки вдишвания му помогнаха да се успокои и Ван Нес постепенно дойде на себе си. Той протегна ръка към ключа на лампата.

— Без светлини, господин бъдещ президент.

Тихият глас накара Ван Нес да застине.

— Кой сте вие? Казах на охраната, че не искам да пускат тук никого.

— Чудесно — одобри невидимият натрапник и се размърда някъде пред него.

Нещо в този глас... Може би пълното отсъствие на човешка емоция в него прониза Ван Нес и го накара да повярва в сериозността на намеренията на говорещия.

— Ако пожелае, агентите ще бъдат тук след пет секунди — предупреди той и се опита да проникне с поглед в мрака.

— А вие ще бъдете мъртъв, преди да са минали през вратата — уведоми го гласът без излишно самохвалство.

— Не можете да убиете президента! — изрече Ван Нес с наивната вяра на невинно дете.

Къс горчив смях.

— Кажете го на Линкълн, Маккинли или Кенеди — отговори гласът. — Освен това, вие не сте президент. — Къса пауза. — Поне не официално.

— Какво... какво искате?

— Честно казано дойдох със списък.

— Няма да ви се размине — неубедително каза Ван Нес.

— И защо? — спокойно попита гласът. — Би ли затруднило това един мъртъв наемен убиец на мафията.

В стаята щракна ключ и светлината разкри мъж, настанил се в люлеещия се стол на Ван Нес, кротко хванал за дръжката деветмилиметров „Глок“.

— Пикаро?!

Грег кимна на изплашения мъж.

— Поласкан съм, господин новоизбран президент. — Лицето му беше като изсечено от камък, но торбичките под тъмните очи издаваха, че този човек е видял повече, отколкото би искал. — Наистина съм поласкан. Сега можете да седнете.

Ван Нес бавно отиде до скамейката за упражнения вдясно от себе си.

— Охраната е навсякъде — каза той с приглушен глас. — Не мислех, че е възможно който и да било да проникне тук, но... — Той се поколеба. Затрудняваше се да прецени решителността в каменното лице. — Как влязохте тук?

Отегченият крадец поклати глава, сякаш неспособен да повярва на глупостта на въпроса.

— Това ми е работата — просто отговори той.

Колкото и странно да изглеждаше, баналната фраза успокои човека срещу него.

— Изслушах касетата от колата — съобщи Ван Нес след дълго мълчание. — Според мен, той така и не повярва, че сте разбрали всичко. — Опитваше се да изглежда по-спокоен. — Или почти всичко. — Понечи да бръкне в джоба си, но замръзна, когато Грег вдигна пистолета и го насочи между веждите на бъдещия президент. — Кърпичка — прошепна той.

— Бавно.

За момент Ван Нес се поколеба дали да натисне бутона на персоналната алармена система, опираща се до кърпичката в джоба му. Не го направи.

Щеше да се пита много пъти след това защо се разколеба и нямаше да намери отговора.

Избърса лицето си и се усмихна насила.

— Кой от нас ще започне пръв?

Грег свали пистолета.

— Вие! — Къса пауза. — И даже не помисляйте да ме излъжете.

Ван Нес се засмя откровено.

— Че защо? Истината е много по-объркваща.

— Вие започнете с истината, а аз ще преценя колко объркваща ще ми се стори.

Ван Нес послушно кимна.

— Откъде да започна?

— От началото.

За момент по лицето на политика премина сянка.

— Може би ще е по-лесно, ако започна от средата. — Той погледна Грег в очите. — Обещавам ви, че няма да се разочаровате. А и ще спести време.

Грег кимна.

— Добре — каза бившият сенатор и се опита да организира мислите си.

— Хайде.

Бегла усмивка премина по устните на човека, избран да стане следващ президент на Съединените щати.

— Хубаво.

20 февруари 1954

15:25

Северно от Палм Спрингс, Калифорния

Напрежението в стаята можеше да се разреже с нож. Полетът на хеликоптер, макар и без маркировка, през пустинята северно от Палм Спрингс обикновено не е причина потта да избива по куртките на военните диспечери в контролната кула на военновъздушната база Едуардс.

Диспечерите в Едуардс бяха обработили десетки подобни полети през последните няколко седмици. В това число и така наречените „засичания на НЛО“. Всъщност броят на последните рязко се бе увеличил от деня, когато ентузиастите по НЛО и разните активисти на смахнати групировки бяха обявили, че ще проведат конференция до самата ограда на базата. Обикновено стигаше едно кратко предупреждение за „нарушаване въздушното пространство на секретна авиобаза“ и въздушните туристи отклоняваха встрани, заобикаляйки полусекретния обект отдалеч.

Ако ли не... Е, нали точно по тази причина все още държаха на въоръжение и в постоянна готовност двата стари изстребителя.

Но хеликоптерът, който петте диспечера съпровождаха в момента, беше доста по-различен.

Не знаеха защо е по-различен, нямаха представа накъде отива и кой лети на борда му, но се подчиняваха на заповедта.

А заповедта ставаше още по-внушителна от присъствието на тримата съвсем сериозни мъже в цивилни костюми, дошли тук с картечни пистолети „Томпсън“. Ей така, за всеки случай.

— „Маджестик нула-нула-едно“, тук контролна кула Мурок. — Диспечерът провери екрана на радара, направи справка с официално връчената му писмена заповед и се вслуша за отговор.

— Мурок-контрол, тук „Маджестик нула-нула-едно“. Слушам ви.

Поглеждайки неспокойно към оръжието на агента до себе си, диспечерът взе микрофона.

— „Нула-нула-едно“, тук Мурок. Завийте наляво на три и поддържайте две-шест-четири. Съобщете, когато прелетите над външния радиомаяк.

— Разбрано, Мурок. „Едно-едно-нула“ завивам.

Друг диспечер, стоящ също пред радар, неспокойно колкото и първия, се опита да се концентрира върху картината на екрана. Струваше му се далеч по-лесно, отколкото да гледа стреснатите лица на колегите си.

Завършил академията само преди две години, този млад специалист по инструментално насочване бе таил надежди за разпределение в Азия, а защо не и във Филипините. Всъщност всичко друго, само не тази скапана база. Нещастиято му се засилваше и от това, че го бяха разпределили на писта, встрани от изпитателния полигон Драйдън. При това положение единствените няколко пъти, когато бе видял в очи легендите Йегър и Купър^[1] бе в жалката лавка към базата.

Проклинайки всеки божи ден късмета си, той се бе занимавал с влудяващо скучни неща като водене на транспортни самолети, прогонване на лекомислени частни пилоти през уикендите и решаване на втръсналите му до смърт кръстословици.

До днешния ден.

На екрана му замига сигнал. Той се наведе и опря чело в конуса на зрителната тръба и в същия момент чу в слушалките си глас.

— Мурок-контрол, тук „Маджестик нула-нула-едно“.

— „Маджестик нула-нула-едно“, тук контролна кула Мурок. Чувам ви ясно.

— Разбрано, Мурок. Току-що прелетяхме над външния маяк.

— „Нула-нула-едно“, разбрахме ви. Виждаме ви на екрана. Завийте надясно до две-седем-едно. Спуснете се и останете на нула-четири-нула. Поддържайте същия курс, докато не прелетите над оградата в периметъра. Тогава Лима-Зулу ще бъде на единайсет часа и на три километра разстояние.

— Разбрано, Мурок. Благодарности.

Младият диспечер се изправи едва след като се убеди, че траекторията на екрана леко завива надясно.

— Ще кацнат след три минути. — Не знаеше защо го каза, но почувства, че трябва да го каже.

Старшият диспечер кимна и взе микрофона.

— До всички цивилни самолети в околностите на Роджърс Драй Лейк. До всички цивилни самолети в околностите на Роджърс Драй Лейк. — Той направи кратка пауза, внимавайки да прочете точно онова, което беше написано в заповедта. — Въздушен коридор Делта-Лима-Фокстрот едно-седем-пет се закрива за въздушен трафик до следващо разпореждане.

Повтори съобщението и остави микрофона. Шефът на контролиращата ги група доволно се усмихна.

— Добре свършена работа, господа. Сега ако обичате легнете по очи на пода.

Бавно, неохотно и невярващи на ушите си, всички се подчиниха.

Когато чу шума от двигателите на приближаващия хеликоптер, младият диспечер едва се пребори с неудържимото желание да надникне през панорамните прозорци на контролната кула.

Но не посмя го направи.

15:45

Извън сграда 18–127 на базата Едуардс

— Доктор Буш, откога не сме се виждали.

Слабият, застаряващ бивш университетски преподавател здраво раздруса ръката на едрия мъж. Ракът и неприятностите бяха изсмукали

силата му. Възрастта бе отнела малкото останало му. Но той още можеше да намери скрити резерви, особено в присъствието на...

— Добър ден, господин президент. Как мина полетът?

Айзенхауер поклати глава и прекара ръка по косата си.

— Разлюля ни малко над планините. Аз бих предпочел самолет, но...

— Предпазни мерки, господин президент — продължи Буш със слаб глас. — Като се има предвид какво държим в тези сгради, всички предпазни мерки на света изглеждат недостатъчни. — Силите му го напуснаха и той го усещаше особено мъчително. — Мога ли да ви представя моя асистент. — Напред пристъпи мъж малко под петдесетте. — Господин президент, запознайте се със заместник-министъра на отбраната по специалните проекти Майкъл Робъртсън Колман.

— Колман.

— Господин президент.

Колман се опита да си припомни онова, което някога бе чел за човека пред себе си в обемистото досие от архива на „Меджик“. „Бъди корав, бъди прям и не бъди многословен“ — крещеше в съзнанието му психологическият профил на президента.

Доктор Буш се опита да прикрие кашлицата си.

— Извинете ме, господин президент. Ще помоля заместник-министър Колман да ви разведе наоколо, а аз ще се присъединя към вас след това.

Президентът погледна внимателно човека, поставил началото на „Проект-7“ преди няколко години, и се запита дали слуховете за здравето му са истина.

— Разбира се, докторе. Очаквам да ви видя по-късно.

Колман отвори вратата на хангара, даде път на президента и адютанта му да минат, усмихна се на Буш и ги последва.

— Господин президент, предполагам, че познавате всички тук.

Айзенхауер се усмихна едва доловимо и започна да се здрависва наред: изпълнителен директор на информационна агенция, нобелист от Института „Брукингс“ и епископ (говореше се, че предстои да бъде избран за кардинал), оглавяващ една от най-големите калифорнийски епархии.

— Та — започна той, докато навличаше белия комбинезон, маската за лице и шлема (другите вече бяха облечени в същото), — откога сте тук, приятели?

— Вчера и днес, господин президент — прошепна изпълнителният директор.

— И какво мислите за видяното досега?

В малкото помещение се възцари тишина.

— Епископе? — подкани го президентът и обърна острия си поглед към представителя на църковната власт.

— Ами... господин президент... Обезпокоително е. — Човекът се замисли. — Да, точната дума наистина е „обезпокоително“.

Президентът се извърна от човека, когото до този момент бе смятал за абсолютно невъзмутим.

— Какво са видели?

Колман беше напълно сериозен.

— Само косвени материали, сър. Предварителните доклади, някои от по-малките веществени доказателства. Снимки от местата.

— Ясно... — Той погледна към вратата, водеща към вътрешността. — Натам, нали?

— Да, господин президент.

Айзенхауер въздъхна дълбоко и кимна.

— Ами да започваме тогава.

Колман направи знак на часовия до вратата, който сложи ключ в горната от двете ключалки. Колман сложи своя в долната. Двамата ги завъртяха едновременно.

Този път Колман мина пръв.

17:20

В най-гробната тишина, в която някога бе попадал, президентът седна начело на дългата заседателна маса. Никой не поглеждаше никого. Никой не говореше, не правеше бележки и не помръдваше. Хората просто седяха, гледаха в плота на масата и се опитваха да осмислят най-незабравимия час и половина в живота си.

Айзенхауер прие предложената му от Колман чаша лимонада.

— Точно както преди решението за датата на десанта — каза той след съзнателно дългата глътка, която отпи. — Все още валеше, а аз се

измъкнах в малката градинка, която имахме на Телеграф Котидж. Толкова малка, та чак да те е срам. Човек не би помислил, че ще... — Той замлъкна и се опита да прогони спомена. Едва сега осъзна, че и той е разтърсен като останалите. Споменът беше своеобразно спасение от току-що видяното. — Помня, помислих си, че ако този дъжд не спре, ако времето не се оправи... — Гласът му заглъхна. — Но решението трябва да се вземе, господа. — Чертите на лицето му се бяха изопнали от сериозността на задачата, с която трябваше да се справят. — Като си помисля колко убеден бях тогава, че предстои да взема най-важното решение в живота си. — Президентът се засмя. — Човек никога не знае. — Останалите също си позволиха усмивки, но след няколко секунди той отново ги закова с „командирския“ си поглед. — Взех го тогава, ще го взема и сега. Но преди това бих желал да чуя всеки един от вас, господа.

Тъй като, както се бе опасявал, никой не пожела да започне пръв, президентът се опита да измисли начин да отпусне присъстващите. Опитът му досега показваше, че за да тръгне дискусия в негово присъствие, винаги е необходимо да я започне някой друг, а не той. Огледа се.

Епископът? Не... Религиозните съображения можеха да сковат и него и всички за седмици наред.

Новинарят? Също не. От него всъщност се искаше просто да запуши устата на институцията, която представляваше тук.

Ученият сигурно щеше да се опита да разсъждава единствено върху техническата страна на нещата, а това бе тема, по която президентът се чувстваше неуверено.

Да, никой от тях не би поставил сполучливо началото на това заседание. Изглежда, както винаги, положението щеше да бъде спасено от излагането на старомодната, прагматична, чисто военна гледна точка.

— Заместник-министър Колман.

— Господин президент?

— Поканете онзи офицер, който ни запозна със строителните планове.

— Сър! — Колман вдигна телефона до ръката си и отдаде някаква заповед шепнешком.

Две минути по-късно в залата влезе армейски капитан.

— Капитане.

Военният застава мирно.

— Сър!

Айзенхауер се усмихна, спомняйки си хиляди като него. Хора, на които плещенето на глупости и празнословието бяха толкова присъщи, колкото хриле на гущер.

— Говорим един и същ език, капитан... ъ-ъ...

— Ван Нес, сър! Джеси Джеймс Ван Нес. Випуск 44-и на академията, сър!

— Добре, капитан Джеси Джеймс Ван Нес — каза президентът с лека усмивка. — Имам нужда от човек, който да говори ясен английски. Според мен един випускник на академията е именно онзи, който ми трябва.

Ван Нес се изпъна в още по-вдървена стойка.

— Сър! Да, сър!

— Тук сте от началото, така ли?

— Сър! Да, сър!

— Свободно, капитане! Седнете.

Колман проследи с поглед Ван Нес, който седна до него край масата. От седем години наблюдаваше този млад човек и всячески се опитваше да му помага. Заместник-министърът виждаше... потенциал в него.

Потенциал, на който сега щеше да бъде даден големия шанс.

— Господин президент, може ли?

— Да, Колман.

— Сър, бих искал да изтъкна, че капитан Ван Нес е извънредно подходящ да отговори на всички ваши въпроси. Той е участвал във всички аспекти на операция „Меджик-12“, а не само в разработване на строителните планове на бъдещата база. — Той погледна младежа. — Всъщност, аз съвсем наскоро го предложих за повишение.

Ван Нес чуваше за пръв път за това. Надяваше се президентът да не е забелязал ликуването, мярнало се за миг на лицето му.

— Добре, капитане, нека видим сега достоен ли сте да заслужите дъбовите клонки на петлиците си.

— Сър?

— Разкажете ми за Розуел.

— Господин президент, господа. Когато пристигнах на мястото в началото на юли 47-а, беше едва втория ден на работите там. Хората от военновъздушните сили се бяха концентрирали върху спасяването на корпуса на летателния апарат, а на моята група бе възложена задачата да разузнаем периметъра. Въздушният оглед подсказа на третия ден вероятност от втора катастрофа. Аз бях най-близо до нея и се озовах там преди всички останали.

— Как изглеждаше? — плахо попита изпълнителният директор на информационната агенция.

Ван Нес продължи без емоции:

— Запомних миризмата. Напомняше леш. — Оживи се, защото споменът бе толкова свеж в паметта му. — После видях диска, всъщност беше половин диск. Ударът явно е бил толкова силен, че корпусът изглеждаше разцепен на две части, както се бе забил в хребета на хълма. — Нова пауза. — Телата бяха по склона, на който бях. По всичко личеше, че едното от тях не може да е живо. Беше изкормено по цялата му дължина. Но другите две... Те като че ли седяха до първия. И когато аз се приближих до тях, стори ми се, че поглеждат към небето. А след това се втреничиха в мен.

Епископът се наведе напред.

— Какво ви накара да се приближите до тях?

Ван Нес си пое дълбоко дъх и стрелна с кос поглед Колман, който едва забележимо му кимна.

— Ами, сър, те изглеждаха съвсем миролюбиви. А аз ясно виждах, че са ранени. Едното от тях имаше изгаряния по главата, а другото държеше ръката си под странен ъгъл. Прецених, че са ранени, че имат нужда от помощ и че е най-добре да се сприятелим с тях. Поне там и тогава. — Той погледна към президента. — Сметнах, че някой от началниците ми по-късно ще реши какво да правим с тях.

Айзенхауер кимна.

— Много правилно. — После се обърна към другите: — Знаете сега за спасителните работи и за решението да се преместят оцелелите. Искам сега да се прехвърлим на пътуването до Мурок. — Никой не изрази несъгласие. — Много добре. — Той отново погледна войника срещу себе си. — Разкажете ни за атаката.

Ван Нес се поколеба.

— Господин президент?

— Колман.

— Сър, имайки предвид присъствието на...

Но Айзенхауер го прекъсна с поклащане на глава:

— Дотук им се доверихме. Нека чуят и останалото. Не можем да искаме от тях експертно мнение, без да сме им предоставили цялата налична информация.

Колман не беше убеден, но се примири.

— Първите кораби видяхме на втората нощ от пътуването — продължи Ван Нес след малко. — Ние вече си бяхме говорили какво ли ще стане, ако техните се опитат да ги спасят, но гледката на всички тези кораби...

— Представям си — промърмори ученият, правейки си бележки.

— Ами, на третата нощ те най-сетне кацнаха. Ярка светлина обля целия конвой и ние едва не се... — Той млъкна притеснен. Айзенхауер окуражително му се усмихна да продължи. — Доста се изплашихме, сър. Двигателите на камионите спряха, радиостанциите заглъхнаха, всичко електрическо блокира. Обкръжихме в кордон камиона с двамата живи. Корабът кацна в нивата, малко встрани от пътя, и те тръгнаха към нас. Онази нощ всички момчета от страната на кораба замръзнаха.

— Естествена реакция при така създадите се обстоятелства — кимна мрачно президентът.

— Не, сър — престаши се да възрази Ван Нес. — Това бяха ветерани от Пасифика. Освен това, говоря за друг вид замръзване. Повече като парализиране или нещо такова.

— Продължавай, Ван Нес — тихо каза Колман.

— Ами... стреляхме по тях и те отстъпиха назад към кораба си. Прибраха си убитите и ранените. На следващата нощ — същото. Само че този път бяхме готови за тях... Веднага щом отвориха люка или каквото и да бе онова в стената на кораба им, и ги посрещнахме със залп! Двамата в камиона направо подивяха и трябваше да ги укротяваме на няколко пъти с прикладите. После млъкнаха. След това не ни създаваха неприятности. — Той замълча, напълно вживян в спомена. — А после... после техниците имаха цяла камара марсиански крайници, от които да си избират.

Епископът гледаше надолу с пребледняло лице.

Айзенхауер се наклони напред, съсредоточен повече върху човека, отколкото в думите му.

— Сменихме тактиката. Започнахме да се крием нощем и да пътуваме за кратко през деня. Сменяхме посоката по случаен начин и само гледахме да не се отклоняваме много от курса към базата. И внимавахме да ги пресрещаме с огън, преди да са вкарали в действие онзи парализиращ лъч. — Ван Нес изведнъж заговори тихо: — И въпреки това, загубихме няколко момчета. После докторите казаха, че било някакво радиационно отравяне. Говоря за онези, които бяха поразени от лъча повече от веднъж.

— Проклети мръсници — прошепна Айзенхауер.

— Боже Всемогъщи — прекръсти се епископът.

Ван Нес ги прекъсна:

— Но те не можах да освободят своите, господин президент. И аз най-тържествено ви обещавам, че никога няма да ги получат, поне докато...

— Извинете ме, господин президент — тихо се обади изпълнителният директор. — Капитан Ван Нес, опита ли се някой от вас да поприказва с тях? Да разбере какво всъщност искат от нас? Да преговаря?

Ван Нес погледна към Колман, който му даде разрешение с кимване.

— Не, сър. Ще ви кажа и друго: аз никога не съм преговарял с малките жълти негодници, които се опитаха да убият мен и другарите ми в Пелелю, Улити и Нгулу... Сър! — Той тежко въздъхна. — Просто си свърших работата, изпълних дадените ми заповеди и се *грижих за моите хора*. — Гневът, който се излъчваше от него, сякаш идваше на вълни и запълваше пространството между младия капитан и новинаря.

Айзенхауер видя болката и яростта по лицето на младия офицер.

— Довършете, господин Колман.

— Сър. Когато докарахме пришълците на мястото, където тогава се намираше старата база Мурок, поставихме ги под охрана в един от подземните ракетни силози. Всяка нощ над тях патрулираха изтребители, за да попречат на извънземните да кацнат с корабите си. — Той се замисли за миг, за да подреди спомените си. — Загубихме прекрасни другари в тези въздушни сражения. Чудесни момчета, асове от войната в Тихия океан... — Гласът му набираше сила. — Не знам,

те може и да имаха онзи ужасяващ парализиращ лъч, или както и по дяволите да го наричат, но кървят като животни, като ги улучиш от петдесет метра. А и корабите им се пръсват много красиво, ако ги улучиш с ракета въздух-въздух... Както и да е, устоявахме на атаките им, но всеки ден те навлизаха все по-близко и по-близко. Сякаш някой ги насочваше. Първо сметнахме, че причината е в онези диаманти, които взехме от тях, но техниците казаха, че не било възможно. На петия път, когато ги претърсихме голи, открихме у тях някакво насочващо устройство, което се разглобяваше на малки части. Веднага им го конфискувахме. Още същата нощ атаките им загубиха остротата си. И се разрешиха — до към три-четири месечно. Да не говорим, че и точността им спадна.

— Бих искал да видя това устройство, господин заместник-министър — живо се обади ученият.

Колман се усмихна като изпечен бюрократ.

— За съжаление, сър, беше сметено за опасно да се разрешава сглобяването на това устройство. Всеки негов блок бе внимателно изследван, фотографиран, начертан, и в крайна сметка даден на различни членове от екипа. Те бяха задължени да ги носят в себе си през цялото време и на всяка цена да се противопоставят на опитите устройството да бъде сглобено наново.

— И все пак бих желал да разгледам поне един от компонентите.

Колман сви рамене.

— Капитан Ван Нес?

Ван Нес кимна, разхлаби вратовръзката си и свали от врата си нещо, капсуловано в прозрачна пластмаса. Подаде го на учения, който използва очилата си вместо лупа.

— Капитан Ван Нес?

— Да, господин президент? — Ван Нес прибра отново ризата си.

— Капитане, ще ви помоля да направите може би най-трудното нещо, което ви се е налагало в живота. Или някога ще се наложи.

— Да, сър.

Айзенхауер си пое дълбоко дъх и се облегна на стола си.

— Капитане... — каза той в мига, в който адютантът му отиде до вратата, за да получи радиограма от щаба на върховното командване. — Капитане, опитайте се да забравите за момент личните си чувства и

да угасите напълно справедливия си гняв. Защото държа да помислите върху това, което ще ви попитам, без емоции и страсти.

— Ще се опитам, сър — обеща Ван Нес и усещайки прикованите върху него погледи на всички край масата, се постара да прогони от главата си всички странични мисли.

— Капитан Ван Нес, предполагам се досещате каква е крайната цел на това съвещание?

— Така мисля, сър.

Айзенхауер се поколеба.

— Добре... По ваше експертно мнение, основаващо се на седем години беззаветна служба на вашата родина, както и на редовното излагане на... — Той се обърна за помощ към Колман. — ... как ги нарекохте?

— ИБЕ, господин президент.

— Да, видях това съкращение в един от докладите. — Той отпи глътка от лимонадата. — Та, капитане, според вас следва ли извънземните биологични единици да бъдат екзекутирани или трябва да продължим научната програма и дори да я ускорим?

Мина повече от минута преди Ван Нес да отговори.

— Сър! Мога да кажа само следното. Държим в ръцете си двама малки мръсника. Приятелите им продължават да си ги искат. Вярно, че вече не се опитват да ги отвлекат така стръвно, но аз знам, че са някъде там и само дебнат да направим грешка. — Кратка пауза. — За мен това е възможно най-добрата причина да ги задържим. Моите разбирания са, че това е най-добрият ни шанс да си го върнем за онова, което сториха на нашите.

Айзенхауер видя кипящата омраза в погледа на офицера. Продължаваше да гледа в очите му, когато адютантът му подаде бележка.

— Господин Колман, както изглежда пресата е надушила моето отсъствие от ранчото Смоук Трий — каза той след като прочете бележката.

Думите му разтревожиха Колман.

— Веднага ли ще трябва да тръгнете?

Президентът погледна адютанта си, който изглеждаше обезпокоен от развитието на събитията.

— Не, първо ще приключим тук — каза той и стана от стола си. — По един или друг начин. — Обърна се към адютанта си. — Шърм, измислете там някакво обяснение.

Адютантът кимна.

— Ако някой държи да научи точната причина, ще споменем, че се е наложило спешно да посетите лекар.

Айзенхауер трепна.

— И да ги оставим да си мислят, че съм получил сърдечен удар? Не, по дяволите, не! — Той се усети и се обърна към епископа: — Извинете ме, моля.

Президентът изкриви лице, спомняйки си болката, притеснението и усложненията, свързани с опазването в тайна на сърдечния пристъп, който бе получил пред шест месеца и който засега бе останал неизвестен на обществеността. Тогава светът бе в криза — както и сега — и моментът не бе никак удобен да се дава повод на руснаците да си въобразяват, че Америка е слаба, уязвима и без ръководство.

Айзенхауер бе готов почти на всичко, за да избегне това. Но нямаше нужда да се лъже или да се хвърля завеса на пълна секретност. Можеше да се спомене нещо от рода на „приоритети на националната сигурност“ или „предпазни мерки, продиктувани от здравия разум“.

Формулировки, които вероятно щяха да бъдат използвани и във връзка с решенията, които предстоеше да се вземат днес.

— Ако изобщо се стигне дотам да се обяснява — нареди президентът, — нека бъде посещение при зъболекаря. — После се обърна към Колман. — Искам да ги видя, преди да продължим.

Колман стана и показа, че ще върви напред.

Айзенхауер спря на прага и се обърна към Ван Нес:

— Капитан Ван Нес?

Младият офицер скочи и зае стойка мирно.

— Сър!

— Изказвам ви най-сърдечна благодарност от името на американския народ. Вие сте служили по образцов начин на родината си и сте платили жестока цена. Искам да ви изкажа признателност по по-официален начин. — Той се замисли за малко и тръгна след групата. — Ще приема като личен комплимент, ако оцелелите от вашия екип — говоря за онези, които все още работят за проекта, естествено

— бъдат мои гости на скромното барбекю парти, което смятам да дам утре вечер.

— Господин президент, сигурен ли сте, че... — Адютантът замлъкна, заставен от погледа на шефа си.

— Те заслужават това признание, Шърман. Макар и да не можем открито да заявим защо. — Той мина през вратата, а усмихнатият Колман я затвори след него.

И тримата не пророниха дума, докато пресичаха базата в посока към специално охраняваната зона.

— Колко приблизително ще ни струва проектираната нова база в Невада? — поинтересува се президентът, когато минаха през първата от трите врати.

— Малко над триста милиона долара, господин президент.

— Астрономическа цифра — прошепна президентът и видимо се притесни, когато видя изненадата в погледите на двамата си спътници. — Съжалявам — засрамено додаде той.

— Мога да ви дам план-сметката, разбита по пера, сър.

Айзенхауер поклати глава.

— По-късно, Колман. Може би утре вечер, след барбекюто. Нали ще бъдете мой гост в Смоук Трий?

— Благодаря, господин президент. — Колман не криеше задоволството си от неочакваното развитие на нещата. — Да помоля ли доктор Буш да се погрижи специално за...

— Оставете го да си почине — каза президентът в началото на дългото стълбище, което се губеше надолу в подземията на базата. — Освен това... мисля, че вече е време да сложа мой човек начело на този луд проект. — Той поспря, за да си поеме дъх. — Буш е човек на Труман. Имам нужда от някой, който да е лоялен към мен.

„Докъде мога да натискам? — питаше се Колман. — Да не прекаля!“

— Мога да ви препоръчам няколко много надеждни мъже, господин президент.

Айзенхауер поклати глава. Това стълбище започваше да му се струва безкрайно.

— Не обичам играчите, Колман. Ако получите тази работа, не искам недомлъвки, ясен ли съм?

Този път Колман си позволи да се усмихне открито:

— Напълно, сър.

— Искате ли работата?

— Да, сър!

— Тогава предвидете асансьор в новата база, дявол да го вземе!

Когато слязоха долу, пропуснаха ги в малката стая за наблюдение, представляваща умалено копие на онова, което след години щеше да бъде построено в невадската пустиня.

— Господин президент, представям ви капитан Луис Маккътчън — надзирател на двата обекта.

Айзенхауер стисна ръката на мъжа пред себе си.

— Създават ли ви проблеми, капитан Маккътчън?

Маккътчън беше подготвен за идването на президента. Репликите му бяха внимателно редактирани и запаметени.

— Би било по-лесно, ако можехме да разговаряме с тях, господин президент. Всъщност през по-голямата част от времето те са доста игриви.

Колман кимна и Маккътчън дръпна завесата от прозореца.

— Господин президент, представям ви Джо и Макс Грей.

Айзенхауер направи крачка напред и приближи лицето си максимално до стъклото, за да надникне в помещението от другата страна.

Остана загледан така близо петнайсет минути, без да продума през цялото това време. Единствено очите му се мърдаха, следейки изпълненията на двете привидно безобидни същества, които си играеха под слоя пясък, покриващ пода на залата.

— Господин Колман? — прошепна той накрая.

— Сър?

Без да отмества поглед от търкалящите се в пясъка пред него същества, той заповяда:

— Искам всички да подпишат декларации за неразгласяване на служебна тайна, да бъдат инструктирани в съответния смисъл и да бъдат върнати по поделенията, от които са дошли с изказване на президентска благодарност.

— Да, сър.

Колман отиде при телефона, за да се разпореди, а адютантът застана до своя шеф пред прозореца. Президентът гледаше захласнат.

— Но, господин президент, вие трябва да вземете решение. Какво ще правим с... — Не беше необходимо да жестикулира, за да покаже кого има предвид.

— Взех решението, Шърм. — Той погледна към Маккътчън. — Мога ли да вляза там?

— Абсолютно, сър — каза Маккътчън и застана до президента. — Абсолютно.

Два пъти през последните два часа шум от спалнята принуждаваше новоизбрания президент да спира разказа си. Той замръзваше по заповед на безмълвно вдигания пистолет в ръката на Грег. Когато ставаше ясно, че няма да бъдат обезпокоени, същият пистолет даваше знак разказът да продължи.

Беше разказал всичко с прости думи, сякаш рецитирайки по памет кристално ясните си спомени, които изглеждаше невъзможно да са отпреди близо петдесет години. Не украсяваше разказа с нищо, не изказваше лично мнение, не заемаше страна и не правеше преценка кой е бил крив и кой прав. Просто разказваше на безстрастния слушател пред себе си.

— На следващата нощ отидохме в ранчото на президента на барбекю парти. Айк дори ни връчи специални грамоти за образцова служба. Спомена се, че в местните вестници се появило съобщение — без никакви подробности, естествено... Три месеца по-късно беше направена първата копка на Дриймланд — онова, което медиите нарекоха „Зона-51“. Година по-късно Айк получи нов сърдечен удар — този път прекалено тежък, за да се потулват нещата. Започна да прехвърля все по-голяма част от работата си на други, в това число и „Меджик“. Колман стана шеф на „Меджик-12“ с почти неограничена власт, а аз бях повишен в негов адютант. — Той спря. — Това е. — Но безизразните очи и обвинителното мълчание от страна на госта изискваха още. — Ъ-ъ... през 1968-а се уволних — неохотно продължи Ван Нес. — Всички членове на екипа с трицифрени номера, имахме възможност да сменим имената си. Някои дори се съгласиха да поемат експериментален препарат, разработен в резултат на сътрудничеството с извънземните. Беше нещо като... мощен хипнотик, позволяващ

подмяна на част от истинската памет с измислена. Това ме плашеше, а и понеже имах други планове, аз отказах.

— За разлика от Маккътчън — вметна Грег.

Ван Нес отмести поглед при спомена за убития си приятел.

— Той чувстваше, че моралните му принципи един ден ще го принудят да разкрие истината. Открито споделяше мнението си, че според него има нещо принципно нередно в онова, което правим. — Ван Нес въздъхна дълбоко. — Казваше, че имал кошмари, в които сънувал крайниците на другите извънземни — убитите — да плуват във въздуха пред него. И да го обвиняват... Така казваше.

Грег трепна.

— Значи сам е решил да приеме хипнотика?

Ван Нес се поколеба, но отговори:

— Беше... ъ-ъ, беше решено от други за негово добро.

Грег остана загледан към пода. Изминаха няколко минути.

— Довършете — късо нареди той.

— Ами... благодарение връзките на Секретаря, се откриха възможности за политическа кариера. И това ни довежда до настоящия момент.

— Пропуснахте някои неща — наклони се напред Грег.

Ван Нес го изгледа продължително.

— Знаете всичко, така ли?

Грег не му отговори директно. Вместо това каза:

— Времената се променили и черните операции с публичен бюджет постепенно започнали да излизат от мода. Все повече и повече хора се интересували какво се случило в Розуел, Ню Мексико, по онова време. Приет бил Закона за свобода на информацията, започнали слушания в конгресни комисии и исковете на организации като Обществото „Фрийдъм Ридж“ вече трябвало да се вземат по на сериозно. — Той замълча, обмисляйки последния си аргумент. — Нещо трябвало да се направи.

Ван Нес неспокойно погледна часовника си.

— Скоро ще съмне. Ако още не е. По-добре да...

— И така — прекъсна го Грег, — се родил този замисъл. Идеалният двоен план. Да се признае, неохотно, разбира се, онова, което всички подозирали. Да „изтече“ информация към Меган Търнър, достатъчна, за да бъде накарана настоящата администрация да

излъже... след което щяла да бъде поставена в още по-неудобно положение от „новоизтеклата“ информация. Или да каже истината и да се опита да обясни защо е била продължавана лъжата през последните четири години на сегашното управление. Впечатлен съм.

Ван Нес въздъхна.

— Майк Колман беше искрен в желанието си да извоюва освобождаването на ИБЕ-тата. Той... Ние, чувствахме, че това е единственото справедливо разрешение на...

Грег скочи на крака и безцеремонно заби дулото на пистолета в окото на новоизбрания президент на Съединените щати.

— Стига лъжи — изръмжа той с дрезгав шепот. — Край, ясно ли е? — Очите му се присвиха от ярост, прекалено силна, за да я изрази с думи. — Сега просто кимни с глава за истината или умри в името на лъжата. Ясен ли съм?

Облян от внезапно избила по тялото му пот, Ван Нес бавно кимна.

— Планът е бил двоен, нали?

Бързо кимване.

— Първо, да се подкопае доверието в настоящата администрация, нали?

Кимване.

— Второ, да се унищожи всеки, който би могъл да те свърже по някакъв начин с „Меджик-12“. Всеки, който би представлявал заплаха за кандидатурата ти. Всеки... Кери, Маккътчън, Килбърн... — къса пауза. — И най-вече Джо и Макс.

Колебание. Пистолетът се заби още по-силно в окото на бъдещия президент. Колебливо кимване.

— Разбира се — каза Грег и отслаби натиска. — Дори да не се бях натъкнал на тази история и да не бях разкрил ролята на определени лица в нея, администрацията щеше да разпреди ликвидирането им, щеше да прикрие нещата по някакъв начин и щеше да организира прехвърлянето на вината върху предишната администрация, предполагам.

Кимване.

— А „Меджик“? Какво стана с проекта?

Ван Нес си пое дълбоко дъх и се опита да измисли убедителна лъжа. После изведнъж го обзе спокойствие. Беше разбрал, че макар

човекът пред него да е напълно способен да го убие, ще го направи само ако му бъде даден повод. Нещо, което той, Ван Нес, нямаше да направи.

— Джо и Макс ставаха все по-малко полезни през последните години — каза той шепнешком. — „Меджик“ в момента се занимава само с технологията. Приносът в това отношение е обект на приватизация.

— Естествено, как иначе — иронично вметна Грег.

— Нямате представа, господин Пикаро, в колко голяма степен дължим прогреса си през последните години на хесперианската технология.

Думата накара Грег да го погледне по-внимателно.

— И Секретаря използва тази дума.

— Хеспериани ли? — Ван Нес се усмихна. — Идва от *Hesperos Astor*. Което означава Източна звезда. Астрономически жаргон за Венера.

— Прекрасно — кимна Грег.

Ван Нес продължи:

— Техният принос започва от космическия скок в микроелектрониката през устойчивите на удар пластмаси до ваксините против болести. Те дори познават процес, позволяващ им да произвеждат идеални изкуствени диаманти, при това с такова качество, че са неразличими от най-добрите естествени образци. — На устните му беше пропъзляла усмивка. — Всеки от нас разполага с комплект такива като осигуровка при излизане в пенсия. — Късо изсмиване. — Сред нас ги наричаме части от „Колекцията Джайънт Рокс“, заимствайки името от конференцията на НЛО-ентусиастите край Мурок през 54-а. — Той поспря, спомняйки си блестящите камъни. — Само че така и не успяхме да ги докараме на форма. Винаги се получаваха подобни на камъчета. — Усмивката изчезна. — Уверявам ви, че напълно се възползвахме от Джо и Макс.

— *Възползвахме* е точната дума — промърмори Грег.

Подмятането разсърди Ван Нес.

— А вие как щяхте да постъпите? Кажете ми, господин Пикаро, по какъв начин щяхте да се държите хуманно с малките ИБЕ-та? — Емоцията го накара да забрави за ситуацията, в която се намираше, и той стана, правейки заплашителна крачка към въоръжения си

посетител. — Бяха изминали само две години след Втората световна война и всички вярвахме, че е неизбежна нова, трета, атомна война — този път срещу руснаците. Кажете ми с вашия идеализъм и прозрение, как трябваше да постъпим? Когато си сложил ръка на извънземни същества с явно превъзхождаща ни технология? При това същества, убиващи твоите другари по оръжие, оцелели като по чудо след войната, за да намерят смъртта си само дни след нейния край! Господи, човече! Нали не си повярвал, че сложихме край на всичко, като намерихме устройството им за насочване? — задъхан и почервенял, забравил опасността, която го застрашаваше, Ван Нес създаваше впечатление, че казва истината. — Онези не са спрели да търсят Джо и Макс! Търсят ги сякаш... сякаш изпитват органическа нужда да ги намерят. Без устройството обаче им е по-трудно, а и ние им подхвърлихме няколко заблуждаващи следи. И въпреки всичко, те не са се отказали! Разделили са планетата на квадранти и систематично я претърсват. И дори се връщат там, където вече са минали. — За пръв път новоизбраният президент говореше с увереност. — Но сега вече ги разбираме, знаем кога и къде ще се появят, готови сме да ги посрещнем и ако се наложи — да ги отблъснем. — Той несъзнателно вдигна поглед към тавана, сякаш търсейки с поглед противника. — Тяхната технология е несравнима с нашата. Но корабите им генерират топлина, когато навлизат в атмосферата, позволяват да бъдат засечени от нашите радари — естествено, ако знаеш какво да търсиш — и са далеч от това да останат невидими, особено на ниски височини. По правило разполагаме с аванс от поне двамадесет минути, преди да се появят над главите ни. — Той обърна строг поглед към крадеца пред себе си. — Както и с мощни експлозиви, способни да ги унищожат. — Сви рамене. — Докато търсят не където трябва, ограничаваме се само да ги сплашваме. Но ако някога надушат Дриймланд, тогава... — Мълчанието му означаваше едно: *смърт*. Бъдещият президент злобно се засмя: — Нямах желание да предавам Джо и Макс преди половин век, нямам го и сега. — Ново засмиване, този път саркастично. — Без значение колко случая на наблюдение на НЛО ще бъдат изнесени в програми като тази на госпожица Търнър.

Грег поклати глава.

— Невероятно — прошепна той, внезапно почувствал безкрайна умора, просмукала се в цялото му същество.

— О, не — възрази Ван Нес, — напълно вероятно. И мисля, че ти си сред малцината, способни да разберат това по-добре от останалите. — Той спря, за да си поеме дъх. Когато заговори отново, вече беше пак възрастен човек, може би не напълно успокоен, но твърдо решен.

— И все пак, господин Пикаро, вие не отговорихте на въпроса ми? — продължи той, връщайки се към официалния тон. — Как бихте постъпили? Ако приемем, напълно хипотетично, разбира се, че ви възложи пълната отговорност? Какво ще направите? — Гневният мъж пред него отговори с мълчание. — Щяхте да защитите родината си! — натърти Ван Нес. — Както постъпих аз. Щяхте да имате на разположение часове за вземането на необратими решения, а не години, колкото ви биха били нужни. Щяхте да се погрижите убиването на вашите другари от пришълците да изглежда като случайни нещастни случаи по време на изпълнение на служебния дълг. Щяхте да стреляте пръв, щяхте да прикривате истината, щяхте... — Той се поколеба за миг. — ... да ликвидирате онези, които се налага. Щяхте да правите онова, което се иска от вас.

Той рухна обратно в креслото и избърса лицето си с кърпичка.

Грег дълбоко въздъхна, сякаш опитвайки се да отрече необоримите истини в купчината лъжи, изречени от устата на бъдещия президент.

— Петдесет години! — тихо изрече той. — И аз видях с очите си, че не хеспериани убиха Джек Кери и момичето му. И пак не те се опитаха да убият мен и Меган Търнър.

Ван Нес тъжно кимна.

— Една последна истина, господин Пикаро. — Той поспря, за да събери мислите си. — Трябваша ни над двайсет години, докато настроим комуникацията с хесперианите. Едно от първите неща, които научихме веднага след това, бе, че те са социализирани същества. И толкова силно са свикнали с живота в общността, че са готови на всичко, за да предотвратят смъртта на един от своите. Джо и Макс ни разказаха, че са почувствали — физически и психически — смъртта на техните другари, загинали при опитите да ги освободят. И че това едва не е убило и самите тях... Доколкото ни е известно, пристигането им

тук, на Земята, е случайно — неизправност в двигателя, довела до катастрофата край Розуел. Но инстинктивното ни решение да ги задържим, прибързаните решения, за които се опитах да ви обясня, че сме били принудени да вземем, доведоха до... — Гласът му заглъхна. — Секретаря го наричаше „състояние на война“. Двете страни всъщност изпробваха защитата на противника. Изучаваха, анализираха наученото и се адаптираха към своя противник. Но нито те, нито ние се осмелихме да започнем открити бойни действия.

— Залогът?

Ван Нес кимна.

— За нас, това бяха два и половина милиарда думи. За хесперианите... — Той се засмя. — Джо и Макс. И не знам, но май техният залог би представлявал по-голяма лична загуба, отколкото пожертването на тогавашното население на земята.

Той си пое няколко пъти дълбоко въздух, разглади смачканата и подгизнала в пот копринена риза върху тялото си и оправи гънките по панталона си, който така и не бе успял да събуе.

Грег само поклати глава.

— Значи всичко е било само въпрос на състрадание? — горчиво произнесе той. — В името и за добруването на обществото!

— Не, всичко беше въпрос на необходимост! — Ван Нес погледна крадеца право в очите, видя, че човекът пред него е изпълнен със съмнение и въздъхна: — Доколкото си спомням — произнесе той с делови тон, — споменахте нещо за списък.

Грег изгледа изучаващо политика, сложи пистолета в скута си и извади от джоба си напечатан лист хартия. Подаде го на бъдещия президент.

— Този пункт не подлежи на договаряне.

Ван Нес се засмя, намери очилата си и ги сложи.

— Глупости, господин Пикаро — възрази той и започна да чете. — Научих от Секретаря и трябва да отбележа, че това е единственото, в което се оказа напълно прав... — Той започна да чете. — ... че всичко е въпрос на сделка.

---

[1] Чарлз („Чък“) Йегър (р. 1923) — американски пилот изпитател, станал първият човек преодолял на 14 октомври 1947 г. звуковата бариера с експерименталния самолет Х-1 на височина 12000

м; Гордън Купър (р. 1927) — пилот изпитател, инженер по аеронавтика, служил в Едуардс до 1959 г., когато станал член на първата група от седем американски астронавти, готвещи се за полет в Космоса. Направил през 1963 г. 22 обиколки на Земята и приземил се на ръчно управление след повреда в автоматичната система за спускане. — Б.пр. ↑

21.

— И ето, аз стоя пред вас, мои съотечественици и приятели, на този исторически водораздел, признателен за вашето доверие. Пробуден от вашия повик. Опиянен от великата магия на американския народ, обявил готовността си да продължи своя марш в нашата вечно разширяваща се вселена.

Старият бос на мафията се засмя и изключи малкия телевизор, изнесен на масичка на верандата.

— Все същата песен на нов глас — каза той и сипа на гостите си кафе.

Бяха се събрали на открито в ранчото на мафията, за да наблюдават помпозната церемония по встъпване в длъжност. Гледаха замислени, но не относно излъчвания цирк, а всеки за нещо свое.

За Део церемонията бе в някаква степен интересна, но бледнееше пред частната колекция от автомобили на мафията, която той благосклонно му бе разрешил да разгледа. Още щеше да бъде в просторния гараж, но старецът беше показал, че държи на присъствието му.

Ласло търсеше в тълпата четирите познати лица, които знаеше, че трябва да са някъде там. Мислеше не толкова за показателността на събитието, колкото за това какъв удар би направил един джебчия сред това уникално сборище на богаташи.

Фос беше ядосан! Личеше по изражението му. Свиваше юмруци, стискаше зъби и желаше гръм да порази Ван Нес, който продължаваше да сипе думи като „свобода“, „демокрация“ и „граждански права“. И се молеше в себе си да има Рай. Защото това би означавало, че има и Ад. А това даваше надеждата, че Ван Нес може да получи там възмездието, което бившият наркоман вярваше, че той напълно заслужава.

Баба Петеркеш — тя нямаше никакви съмнения по отношение съществуването на Рая и Ада (впрочем както и за съдбата на новия президент) — просто се усмихваше, плетеше и хвърляше от време на

време поглед към пустинята, която се виждаше отвъд малката полянка на задния двор.

— Е... — каза босът и се обърна към Фос. — Помисли ли за бъдещето си?

Фос поклати глава.

— Имах големи неприятности да се справя с миналото, така че не ми е останало време да мисля за бъдещето.

— Има една стара сицилианска поговорка — каза мафиотът. — Свободно преведена, звучи така: „Миналото би могло да ти пререже гърлото, само ако му предоставиш ножа“. Разбираш ли?

— Предполагам.

Изискано облеченият възрастен човек кимна.

— Добре. Знаеш ли, аз имам по-богато минало от които да са двама измежду вас, взети заедно. Правил съм неща, дето сега не мога да повярвам, че съм ги правил. И не мога да се начудя, че съм бил такъв, какъвто съм бил. — Той се приведе към Фос и му довери: — Убий ме, но сега не мога да ги повторя. Така и ти — просто пробвай да си по-добър в бъдеще.

— Като стана дума за бъдещето... — прекъсна го Ласло.

Излезлият, но не съвсем в пенсия мафиотски бос се усмихна и направи знак на циганина да го последва. Стана и каза:

— Ще говорим, докато се разхождаме... партньоре.

Ласло се ухили и се присъедини към него.

Фос се пресегна и включи телевизора.

Ван Нес го гледаше от екрана напълно сериозно. Сякаш говореше точно на човека, когото едва не бе убил с пъклените си планове.

— Може би никога няма да разберем какво точно е станало в пустинята край Розуел, Ню Мексико, през 1947-а. Може би никога няма да научим пълната истина за ужасните престъпления през последната година — събития, изглеждащи донякъде свързани със странните неща, случили се в Ню Мексико... Но аз ви обещавам да впрегна духа, енергията и ресурсите на новата администрация за установяването на истината. За да разберем има ли друг живот, освен нашия във вселената... Обещавам ви и още нещо! — Той драматично се вторачи в камерата: — Ще накажем виновните и ако е възможно, ще

установим контакт и ще прегърнем като наши приятели всички извънпланетни същества, намиращи се на земята.

Оглушителни аплодисменти.

Но не и на верандата в околностите на Лас Вегас.

— Мръсник — процеди Фос.

— По-скоро ми се струва, че се самоубеждава — каза Грег, докато се приближаваше към групата.

Део остави каталога на колекцията коли, който с интерес бе прелиствал до момента.

— Този път окончателно ли се събуди?

Грег кимна.

— Повече или по-малко — рече и прие предложената му от Фос чаша кафе. — Колко време ме нямаше?

— Четири-пет дни — каза небрежно шофьорът и шеговито допълни: — Повече или по-малко.

Грег изпи на една глътка половината чаша кафе.

— Какво дават? — попита той и се наведе над рамото на Фос.

— Порнография — прошепна Фос, докато президентът произнасяше речта си.

— Всички ли са в безопасност?

Фос кимна.

— Вчера приключихме. Екипът се изнесе ден преди това. Разплатихме се с хората и получихме в замяна обещание за вечна вяност и приятелство.

— На полски, унгарски, френски и — представяш ли си? — даже на английски — засмя се Део.

Грег отпи нова глътка от силната, ободряваща течност.

— Ами... — Той кимна към пустинята.

— Като деца навръх Коледа — обясни Део и стана. — След онази теснотия, четиристотин акра охранявана частна пустиня им се струват като рай.

— Ами Меган? Другите? — попита Грег с внезапно задавен глас.

Баба Петеркеш вдигна поглед към него от плетивото си, остави куките и стана.

— Направихме голяма циганска церемония. Ние знаем как да се погрижим за своите. Но телата подготвихме тук. Голяма церемония. Три дни. Не, повече.

Грег дълбоко въздъхна.

— Намериха ли се някакви нейни близки... — Той не можа да завърши изречението си, покрусен, въпреки пословичното си хладнокръвие.

Старата циганка сериозно го погледна.

— Аз представях нейната страна — успокой го тя. — Добре стана. Хубаво. Според нейната вяра. Не по цигански, но хубаво. — Старицата се усмихна. — След това танцувахме за душата ѝ с приятели. Заради жертвата ѝ. — Тя се наведе и целуна Грег по двете бузи.

Беше една от малкото, които знаеха колко тежко бе понесъл той смъртта на Меган и помощниците ѝ — и особено жестоката измама на финала, че може да има двама оцелели след атаката. Затова го погледна внимателно. В дните на хаоса след предаването на Меган старицата сериозно се бе обезпокоила за състоянието на младия крадец. Беше доловила степента на болката му и потреса от ужаса на кръвопролитие. От загубата на човешки животи. На приятелите.

Но също така бе усетила, че човек като него никога няма да покаже това пред когото и да било. В това бе неговата сила... и неговото проклятие.

Правителството — вършейки богохулство според нея — бе задържало телата над два месеца, преди да ги предаде за погребение.

Посещението на Грег при президента бе разрешило този болезнен проблем.

Баба Петеркеш продължаваше да се вглежда в очите, в които четеше толкова много.

— Няма вина. За теб вина няма. Съдба... Бог е искал Меган да върви по този път, както иска ти да вървиш по своя. — Тя го оципа по бузата. — Дори ти не можеш да откраднеш съдбата на човек. Тя си е негова. — Каза го без емоция, с равен глас. — Сега си важен ти — продължи и вдигна ръката му пред лицето си. — Е-е... твоето време е още далеч. Но съдбата ти е вързана на възел с Магическите очи.

— Значи всичко е било предопределено? — със слаб глас попита той. — Не искам да повярвам в това.

— Няма неизбежни неща. Бог е дал на хората да избират съдбата си. — Тя дрезгаво се засмя. — Ала те правят глупости. Но Бог ги е създал също и за да постъпват умно. Той ти е вдъхнал живот. Ти

избирай каквото щеш, но пътят те води да спасиш тези... магически очи.

— Как ми се иска да можех да повярвам в това.

Тя простичко сви рамене.

— Ръката не лъже.

— А опита ли на тях да им гледаш на ръка? — пошегува се Грег.

Старицата поклати глава, сякаш небето бе станало на райе, а тя едва сега бе забелязала.

— Трудна работа. Линия на живота, линия на съдбата, линия на любовта, линии на миналото, настоящето и бъдещето — всичко на места, където не би могло да бъде. И много линии, които не съм виждала никога и никъде!

Грег се засмя, наведе се и я целуна по бузата.

— Ако някой може да познае нещо, този някой си ти. — Той се обърна и тръгна към пустинята.

— Ами да — убедено каза баба Петеркеш, — защо мислиш съм още тук?

Фос и Део го последваха.

Когато стигнаха до края на моравата, видяха там Лукаш, седнал на една скала, на около трийсетина метра навътре в пустинята.

— Успя ли да разбереш за какво става дума? — попита Фос, а Грег махна на младия циганин и кимна. Мускулите по челюстта му играеха.

— Най-вече за политика. — Той спря да върви и мълчаливо се загледа към пустинята. После отиде при Лукаш и седна до него на камъка.

Лукаш внимателно го погледна.

— Добре дошъл на земята при живите — каза той с нов, непознат за околните глас. Глас на помъдрия човек. Глас, в който се долавяше горчицина.

Грег изкриви лице, тупна го по гърба и кимна към пустинята:

— Как са хлапетата?

Вместо отговор, циганинът извади малък рог, насочи го към пустинята, която стигаше до хоризонта, и наду три пъти. Острите изсвирвания проникнаха до мозъка на костите им.

След няколко минути Грег забеляза раздвижването на пясъка. И видя две бабуни да се движат с висока скорост към канарата.

Джо и Макс изскочиха и засипаха дошлите с пясък и камъчета.
Лукаш подаде един от превеждащите терминали на Грег.

ДЖО Е//
ПИКАРО ДОШЪЛ ДОБРЕ//
МАКС Е//
ПИКАРО ЛИПСВА МНОГО//

Грег им се усмихна.

— И вие, момчета, страшно ми липсвахте. Донесъл съм ви нещо.
— Той бръкна в джоба на ризата си, извади оттам пластмасово блокче,
идентично на онова, което бе взел от сейфа на Кери.

Подхвърли го на Джо, който скочи във въздуха с радостно
цвъркане и възбудено свирукане.

— Така правят, когато са много щастливи — с тон на познавач
каза Лукаш.

МАКС Е//
НУЛЕВ КОМПОНЕНТ Е ЧАСТ//
ДРУГИ ИМА//

— Не, не още. Но продължаваме да търсим.

Хесперианите го погледнаха и въпреки че бяха извънземни, в
големите им детски очи без никакво съмнение имаше благодарност.

ДВАМА СА//
БЛАГОДАРНИ ДВАМА//
ПИКАРО ЗНАЕ//
ТИ//
НИЕ//
ПРИЯТЕЛИ//
ЗАВИНАГИ//

Преди Грег да може да им отговори, дори преди очите му да се бяха напълнили със сълзи, двамата извънземни се гмурнаха под пясъка и отнесоха със себе си втората част на липсващото устройство за насочване.

— Къде го намери? — попита Лукаш, загледан в пясъчните бабуни, носещи се към хоризонта.

— Ван Нес. Носеше го на шията си.

— А той знае ли къде са останалите? — попита Фос с искрено любопитство. — Защото аз нищо не мога да намеря в Интернет.

Грег видя двете следи да се кръстосват и да описват сложна плетеница в пясъка. Проследи скока във въздуха и плавното гмуркане обратно.

— Казва, че не знае. Само това и още едно. Но заявява, че щял да направи всичко по силите си, за да ги издири.

— Значи като вземем третото, за което споменавах, оттам нататък нямаме никакви указания как да продължим?

Грег кимна.

— Горедолу така е.

— Добре е... — проточи Део, забелязал как от плещите на приятеля му сякаш пада тежък товар. — И къде е третият компонент?

За пръв път от месеци насам, поне доколкото можеха да си спомнят, Грег широко се усмихна и каза:

— В специално конструиран сейф, заключен в хранилище, защитено от възможно най-скъпата охранителна система, последна дума на технологията — по-надеждна от тази, която преодоляхме, за да ги освободим — каза той, загледан към подскачащите същества.

— И къде е това място? — мрачно попита Фос.

Грег праметна ръка през плещите на стария си приятел.

— В банка, заобиколено от трийсет милиона долара в използвани банкноти.

Бившият наркоман го погледна със светнал поглед.

— Виж ти — цъкна с език старият хакер. — Защо ми се струва, че ще трябва да направим нещо за малките палавници? — Той се ухили. — Не бъркам, нали?

— Четеш мислите ми, старче — весело потвърди младият крадец. — Веднага щом се погрижа по един въпрос от лично естество.

— Най-строго охраняемо значи?

— Абсолютно — кимна Грег. — Смята се за най-надеждната банка в Америка. Но нали знаеш...

Фос се засмя, преди да чуе края на изречението. Знаеше го.

— ... Никой не е в безопасност.

— Дяволски си прав, старче.

Грег хвърли един последен поглед към извънземните, които сякаш сърфираха по вълните нагорещен въздух, които вече танцуваха над дюните.

— Никой!

Ван Нес беше президент от един час, когато го въведоха в частния кабинет на Спийкъра. Съпровождан от жена си и Пол (Пол — бившият помощник на Секретаря и на Килбърн), той седна на специално подредените за срещата кресла.

От другата страна на пътеката седнаха адвокатите (Гавилан и Кейпърс), заедно с Роман и Магда.

Зад голямото богато инкрустирано писалище седеше съдия Алегзандър. На лицето ѝ бе изписано тържествено, подходящо за случая изражение, хармониращо с приятната ѝ външност.

Когато президентската охрана напусна залата, тя кимна на стенографката да започне протокола.

— Подновява се слушането по делото на Джо Грей и Макс Грей. Присъстват господин Линуд Кейпърс и господин Джон Гавилан от Бюрото за обществена защита, както госпожица Джейн Смит и... — Тя погледна към Роман. — Бихте ли съобщили името си за нуждите на съдебния протокол, сър?

— Роман Петеркеш. — Той го произнесе по букви на секретарката. — Присъствам като наблюдател от страна на жалбоподавателите. — Държеше се с достойнство, но вътре в себе си се отнасяше с подозрение към всякаква официалност.

Антоанет кимна.

— Освен това, от страна на правителството присъстват президентът Джес Ван Нес, първата лейди Моли Ван Нес и...

— Джон Смит — допълни бързо Пол.

Антоанет завъртя недоволно глава.

— По това дело се явяват доста хора с фамилията Смит. — Тя погледна Ван Нес в очите. — Господин президент, известен ми е статутът ви на върховен представител на изпълнителната власт в страната, но сигурен ли сте, че не предпочитате да ви представлява адвокат или може би назначения от вас нов главен прокурор?

Той отговори, без да се колебае, с уверена усмивка на професионалист:

— Напълно, Ваше Благородие. В края на краищата — усмихнато погледна той към другата страна, — това не е дело между антагонистично настроени противници.

Адвокатите отместиха поглед с възмущение, но Роман спокойно го изгледа, съзирайки черната му душа зад усмихнатите очи.

— Прекрасно — без въодушевление произнесе Антоанет. Тя повдигна купчината документи, връчена ѝ преди време от Гавилан. — Имам пред себе си извънсъдебно споразумение, по което двете страни са се договорили. Съгласни ли са двете страни това споразумение да влезе в сила?

— Да, Ваше Благородие — отговориха едновременно двете страни.

— За протокола — продължи тя, — да се запише, че този съд е съгласен с буквата и духа на изготвеното споразумение и дава ход на неговото влизане в сила. — Тя млъкна, мислейки (и то далеч не за пръв път) за неизследваните води, в които предстоеше да се хвърли. Взе от писалището документ с голям формат, написан върху пергамент. — Изпълнявайки последната точка на извънсъдебното споразумение, аз връчвам на президента на Съединените щати документ, озаглавен „Указ за пълна амнистия“. — Тя му подаде пергаментата. — Господин президент, ще ви помоля да го прочетете за протокола, да сложите датата, да се подпишете и да положите президентския печат на този документ.

Ван Нес започна да чете с безизразен глас:

— Указ за пълна амнистия. Аз, Джеси Джеймс Ван Нес, в качеството си на президент на Съединените американски щати и в съответствие с пълномощията за помилване и амнистия, дадени ми по силата на член втори от раздел втори на Конституцията на Съединените щати, с настоящето давам пълна и безусловна амнистия, освобождаване от отговорност и снемане на обвиненията във всякакви

престъпления, извършени от лицата (изброени в отделно приложение), за да освободят други две лица (Джо Грей и Макс Грей) при незаконното им задържане от федералните власти. Полагам своя подпис и поставям печат като гаранция в правомерността на амнистията и освобождаването от отговорност.

Той подписа и сложи датата, направи знак на Пол да сложи печата и върна пергамента на съдията.

Съдия Александър внимателно го прегледа и подаде следващ пергамент на Ван Нес.

— Господин президент, ще прочетете ли, подпишете и подпечатате втория документ, който ви предоставям?

— Заповед на президента, номер 2001–0001. — Той зачете двата параграфа на документа и ръцете му се разтрепериха. Когато свърши, преглътна и изчака да възвърне самообладанието си. Изглеждаше като че ли съдържанието на втория документ бе лишило новия президент от всякакви опори в живота и в кариерата му. Моментът или беше дълбоко емоционален, или президентът беше достоен за „Оскар“. Роман не бе сигурен кое от двете бе истината. — Заповед до всички министерства, отдели, клонове, филиали и бюра на Федералното правителство на Съединените щати — зачете Ван Нес. — Първо, двете същества от извънземен произход, известни като Джо Грей и Макс Грей, са били задържани под арест незаконно и в нарушение на конституционните им права по силата на член втори, раздел втори, алинея втора, и на шестата, осмата, деветата и тринайсетата поправки на Конституцията, и, второ, органите на Федералното правителство продължават да извършват незаконни действия с цел да възстановят състоянието на неправомерно задържане на указаните лица. Затова с настоящата заповядвам незабавното прекратяване от страна на представители и агенти на Федералното правителство на всякакви действия, с оглед невъзпрепятстваното упражняване на неотменимите им права от гореупоменатите лица.

Той подписа заповедта, сложи датата и нареди да се сложи печат.

Документът бе върнат на Антоанет.

— Отлично — с твърд глас произнесе тя. — Сега идва ред на моето участие в споразумението. — Тя извади двете кутии с документи и ги сложи на писалището си. — Първо, засекретявам протокола от настоящето заседание. След това, всички документи и вещевени

доказателства, номерирани от номер 1 до 341 се освобождават за публичен достъп. Но тези под номер от 342 до 497 ще бъдат засекретени също. Анотираният списък на документите става част от секретния протокол. Накрая, предупреждавам всички страни по делото да се въздържат при всякакви обстоятелства да правят изявления пред медиите що се отнася до съдържанието, общата тематика, текста и тона на тези слушания. — Тя спря и се замисли. — Окей. Нещо друго? — Мълчание. — В такъв случай, обявявам край на слушанията. Този съд си запазва правото да призове страните, ако констатира нарушение на подписаните документи или на забраната за разгласяване. — И тя удари с чукчето по специалната подложка върху махагоновото писалище.

Залата се изпразни за по-малко от две минути, оставяйки сами президент Ван Нес, жена му и Пол.

— Копелета мръсни! — изкрещя невъздържано Моли. — Как смеят да ни изнудват!

Ван Нес седна зад писалището и вдигна слушалката на телефона.

— Спокойно, момичето ми. Ние печелим по всички важни пунктове. — Той набра някакъв номер и вдигна поглед към Пол. — Чиста ли е тази линия, момчето ми?

— Да, господин президент.

Удовлетворен, Ван Нес продължи да набира, а когато сигналът спря, донабра нов номер.

— Господин президент?

— Да, Пол — каза той, чакайки връзката да се осъществи.

— Съжалявам, че загубихме Джо, Макс и програмата, сър. Ние...

— Да, синко.

— Сър, ние направихме всичко, което можахме, но... може би все пак трябваше да...

Искаше да каже още нещо, но президентът махна с ръка, че не иска да слуша.

— Дреболии, Пол, дреболии. — Той насочи вниманието си към телефона. — Здравейте, генерале. Тук е президентът. — Изслуша каквото му казаха и се усмихна. — Много благодаря. Оценявам искреността ви. — Пак се заслуша. — Буря в чаша вода, генерале. Не си губете ценното време да мислите за целия този празен шум. Въпреки че развитието на събитията ме накара да се замисля за

задействането на план „Импириъл“. — Пауза. — Естествено, естествено, за мен ще бъде удоволствие. — Той извади картичка от вътрешния джоб на самото си и започна да диктува: — Едно, девет, пет, нула, Сам, Алфа, Ниагара, Алфа, Гама, Юнион, Сам, Том, Айс, Ниагара. — Ново заслушване. — Отлично, генерале. Вашите двама свидетели слушат ли ни в момента? Да, много добре. — Той прочисти гласа си. — Като върховен главнокомандващ въоръжените сили на Съединените американски щати, ви упълномощавам да задействате план „Импириъл“. — Кратка пауза. — Не, не е първа, вече издадох една. — Той се увери, че жена му и Пол все още са в залата. Когато продължи, гласът му прозвуча с фанатична злоба и студена пресметливост: — Намерете копелетата!

22.

Някога (нямаше как да бъде иначе) улицата бе имала своето предназначение.

Защото несъмнено някой, някога, някъде бе прекарал линия през плана на града и бе казал: „Ще прекараме тук тази улица, защото...“.

Но, разбира се, никоя от човешките отрепки, съществували на Грейвсенд авеню не бе чула края на въпросното изречение.

Защото, както подсказваше името, хората идваха тук, за да умрат. Е, може би идваха и умираха.

Дори едно малко дете — а момчето изглеждаше по-малко от седемте си години — можеше да разбере тази проста истина.

То стоеше на тясната пътека в кварталното магазинче и изглеждаше силно заинтригувано от рекламите на овесени ядки пред себе си. Но ярките цветове, големите намаления и възможностите за печалба не го интересуваха.

Продавачът зад касата правеше сметката на клиент, полицата пред момчето не се виждаше в поставеното под ъгъл огледало, а завъртането на камерата не бе проблем. Позната комбинация от условия за момчето — оставаше да се избере подходящият момент.

И то реши да действа!

Мъничката ръчичка се стрелна, скритият в нея изправен кламер безпогрешно улучи малката дупка на ключалката и мигновено опипа съпротивлението на щифтовете вътре. Миг по-късно вратичката на витрината се отвори и момчето светкавично се обърна пак към овесените ядки.

То провери отново условията и след секунда наградата беше негова — скрита дълбоко в подплатата на якето му.

Плати на касата за няколкото покупки, усмихна се с детска невинност (продавачът дори му даде подарък дъвка) и без да бърза, излезе от магазинчето.

После тръгна надолу по Грейвсенд.

Мина, без да се страхува между первертите („Следи ръцете им, Виктор! Винаги наблюдавай ръцете им!“); подмина, без да се заглежда,

тъмните глухи улички („Ако не ги гледаш директно, ще те оставят на мира!“) и без да изпуска от око възможните пътища за бързо отстъпление.

Пликът с покупките беше заврян в орфаното му яке, а монетите бяха завити в книжна салфетка, за да не дрънкат, докато бяга. Момчето се стрелна по улицата и хлътна в запуснат жилищен блок.

„Стълбището, Виктор. Стой настрана от стълбището. Големите бели стават по стълбищата!“

Пронесе се през фойето на блока, изскочи през задния му вход и с лекота се изкатери по клатещата се външна стълба на пожарния изход. Вратата към втория етаж беше заключена с катинар, но Виктор някак ги разбираше тези неща. Способност, която вече доста пъти ги бе спасявала от глад.

След няколко секунди вече стоеше пред пожарния изход на петия етаж. Надникна през прозореца, за да види дали може да влезе.

Майка му беше в леглото. Роклята ѝ беше вдигната под брадичката. Голите ѝ крака бяха вдигнати и ритмично се клатеха.

Без да се заглежда в мъжа върху нея (панталоните му бяха разкопчани, но не бяха свалени докрай), Виктор сви рамене и седна на стъпалото на пожарната стълба, за да изчака. Остави плика с напазаруваното до себе си и насочи внимание към *наградата* — черната комбинационна ключалка, която бе задигнал от магазина.

Нощта се спускаше, а момчето цели двацет минути захласнато въртя диска на катинарчето. Вслушваше се в прещракванията, надничаше в механизма, предвкушаше мистериите, скрити под черната обвивка.

Сенките се издължаваха, опасностите излизаха на улицата, а момчето с все по-голямо любопитство разглеждаше ключалката. Опитваше се да не обръща внимание на звездното небе, което по необяснима причина го изпълваше със страх. Майка му проклинаше звездите за „всяко шибано нещо, което някога ни се е случвало“. Те светеха като хиляди очи, вперени в него. Наблюдаваха всеки негов ход по-заплашително, отколкото коя да е камера в магазин.

Чу втръпе да се затръшва врата и прие това като покана да влезе.

Жената, загърната набързо в басмена рокля, взе от него покупките, преброи рестото и приготви семплото ядене, което щяха да споделят.

— Какво е това там?

— Катинар с комбинационна ключалка „Яле“, модел 114А, мамо.

— И какво ще правиш с него?

— Ще разбера как работи, мамо.

— Някой ден ще спечелиш много пари от това, което правиш с ключалките, помни ми думата — и тя се скри в спалнята, за да се „разсъни“, преди да излезе на улицата.

Времето течеше. Мина час, може би два — малкото момче нямаше как да прецени точно. Но беше време, отдавна беше време майка му да застане на ъгъла долу.

Отиде да я събуди.

Тялото ѝ наполовина се бе изхлузило от леглото. Беше по най-хубавото си бельо, а на бюрото бе метната най-красивата ѝ рокля.

От отпуснатата ѝ ръка висеше забодена спринцовката.

— Мамо?

Знаеше, че е мъртва, познаваше смъртта. Но все пак сложи ухо върху студените ѝ гърди с надежда да чуе сърцето ѝ.

Беше видял в един филм как се прави.

След това близо час остана седнал на скрина, гледаше я и мислеше, мислеше, както никога досега... Но не за майка си. На Грейвсенд авеню мъртвите са си мъртви. Всички го знаеха.

Не.

Мислеше за „дома“.

Мястото, където отвеждаха загубилите се, слабите, побърканите и онези, които си нямаха никого. Мястото, където щяха да отведат и него, след като се разбереше, че е останал сам.

Не се страхуваше да бъде сам, всъщност не знаеше със сигурност какво точно означава думата „страх“. Не го бе чувствал, точно както не бе чувствал почти никаква емоция през краткия си живот. Не изпитваше съжаление или печал. Майка му бе наркоманка, точно какъвто беше и баща му (нищо че според майка му бил бял колежанин), а наркоманите *винаги* умират.

Но знаеше какво е „дома“. И беше сигурен, че няма да оцелее там.

Трябваша му десет минути, за да претърси двустайния апартамент и да събере малкото неща, които смяташе да вземе със себе си. Неговите ключалки. Чиста риза и здравите джинси, откраднати от

майка му в началото на седмицата. Орфаното книжле, написано от неговия идол. Парите от последния клиент на майка му.

След това прескочи през прозореца и пое отново по пожарната стълба, само че надолу.

Когато стигна до третия етаж, внезапно спря.

Погледна нагоре към отворения прозорец, обърна се и бавно се върна.

Беше по-тежка, отколкото си бе представял, а и крайниците ѝ стърчаха застинали в различни стадии на трупно вкочаняване. Но по някакъв начин малкото момче все пак успя да намести тялото ѝ обратно в леглото, дръпна надолу фустата ѝ и покри голите ѝ гърди със завивката.

Издърпа спринцовката от вдървената ѝ ръка и внимателно скри следата с лейкопласт.

Леко я целуна по челото (и това бе запомнил от филмите) и този път окончателно си тръгна.

Няколко дни по-късно щяха да намерят малко момче на гарата в друг град. Щеше да изглежда изоставено, бъдещо съжаление, но смело, защото щеше да попита един полицаи дали може да остане на гарата, докато мама и татко не дойдат да го вземат.

Снимката му щеше да се появи във всички вестници.

Единайсет семейства — семейства на добри хора, чиито сърца се късаха от съчувствие към мъката на хлапето — щяха да изявят желание да го вземат.

Само едно от тях щеше да му даде дом и да му създаде подобие на живот.

И то нямаше да се върне на Грейвсенд авеню почти трийсет години.

Мъжът стоеше там, където някога бе стояло момчето — на клатещата се стълба на пожарния изход, и разглеждаше отвисоко света на своето детство.

Сградата отдавна бе изоставена и сега бе жилище само на паразити (сред хората и животните) и бездомници. Горедолу както бе по негово време. Стаята над стълбата изглеждаше непозната, а

покритите с непристойни надписи стени крещяха оправдания на безмълвните му обвинения.

Под него Грейвсенд авеню минаваше като змия през сърцето на някога големия град. Дори от петия етаж можеше да долови страха, гнева и разочарованието на умиращите ѝ обитатели. И да почувства тяхното отчаяние.

Вдишваше този въздух и оставяше миризмите и звуците да събудят погребаните спомени. И малко по малко започна да разбира.

Беше мислил, че тази зловеща улица е станала част от душата му. Не че някога бе заемала мястото, където би следвало да бъде душата му. Просто го бе лишила от човечност.

Идеше му да се изсмее на нещата, в които бе обвинявал Грейвсенд. За провалите, за недостойния житейски избор, за пълното презрение към нравите на обществото, което така дълбоко бе презирал.

И към което толкова силно бе искал да се присъедини.

Но сега само гледаше по дължината на улицата от неговите кошмари, улицата, поставила началото на последния кошмар, от който едва се бе измъкнал и... започваше да се усмихва.

Грейвсенд наистина бе станала част от него. Но не като тумор, който може да те вкара в гроба. Не, това можеше да бъде лесното обяснение за едно момченце, което дори не бе имало представа какво е светът. На което никой не бе намерил време и не бе почувствал желание да помогне. Да му обясни грешките.

Грейвсенд бе част от него. Беше му дала силата. Беше го научила какво оръжие може да бъде яростта. Беше го дарила с най-рядката от всички способности — вроденото умение да оцеляваш.

Без което той никога нямаше да се измъкне от тази дупка. Това бе огънят, топлил котела на неговия живот.

Мъжът погледна към блещукащото нощно небе. Към звездите, които в света на онзи малчуган се намираха толкова далеч и бяха така студени.

А сега изглеждаха близко и му бяха познати.

Сънят продължаваше да го спохожда. Понякога малката ръчичка, вкопчена в разкъсаната усмихната кукла, настояваше за вниманието му. Но вече имаше и нещо друго. Нещо тихо и спокойно. Не глас, а... усещане.

Понякога посягаше, протягаше ръка, за да погали това чувство. Сълзите му бликваха. Молеше се не то да се махне и повече да не се връща, а за прошка и за състрадание, които така и не бе изпитал в живота си.

И за разбиране.

Струваше му се, че започва да го намира. Да го получава както от себе си, така и в този сън-мечта-видение-спомен.

И затова обичаше да поглежда към звездите. Звездите, които в света на възрастните изглеждаха така... обвиняващи, взискателни и преценяващи. Толкова дълго му се бяха стрували насмешливи и злокобни, а ето че за пръв път в живота му (в конкретно този от многото, които бе имал) го караха да мисли за бъдещето.

Знаеше, че го чакат. Хесперианите, Фос, Лукаш. Чакаха от него да им каже какъв да бъде следващият им ход. Следващият гамбит във вечната и смъртно опасна игра на криеница. Той знаеше, че Ван Нес никога няма да спре, не би могъл да спре или да се откаже, въпреки всички съдебни разпореждания, джентълменски споразумения, въпреки протекцията на мафията, въпреки всичко...

Това просто не беше в характера му.

А още по-малко бе в неговия.

Издание:

Ричард Стейнбърг. Взлом

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 1999

Редактор: Саша Попова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-059-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.